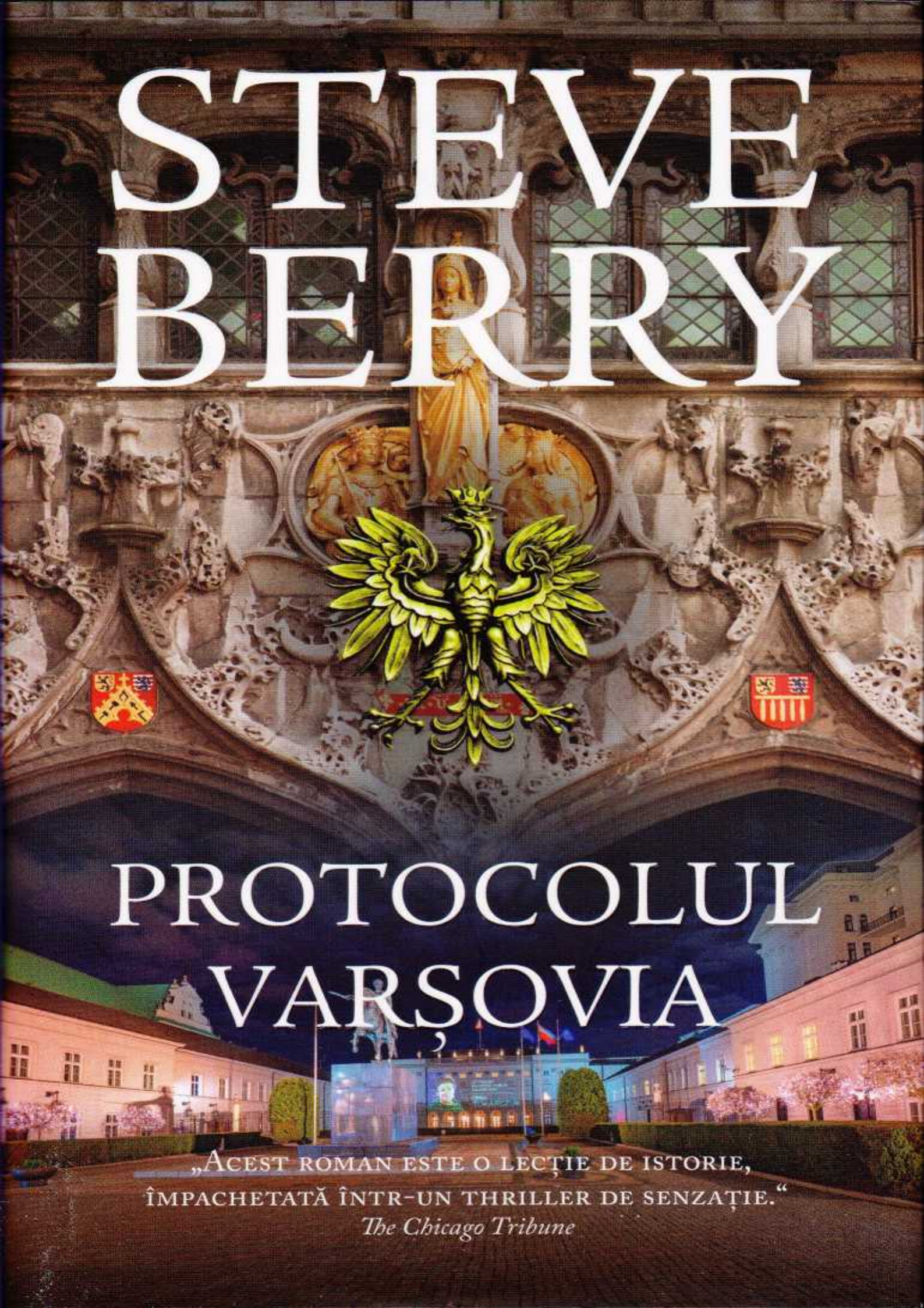
STEVE BERRY

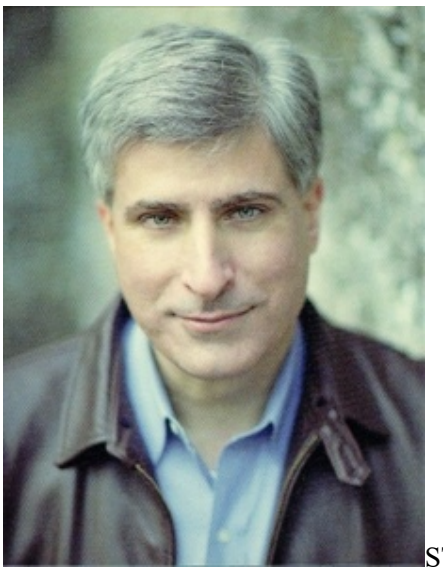
PROTOCOLUL VARȘOVIA

„Acest roman este o lecție de istorie, împachetată într-un thriller de senzație."
The Chicago Tribune

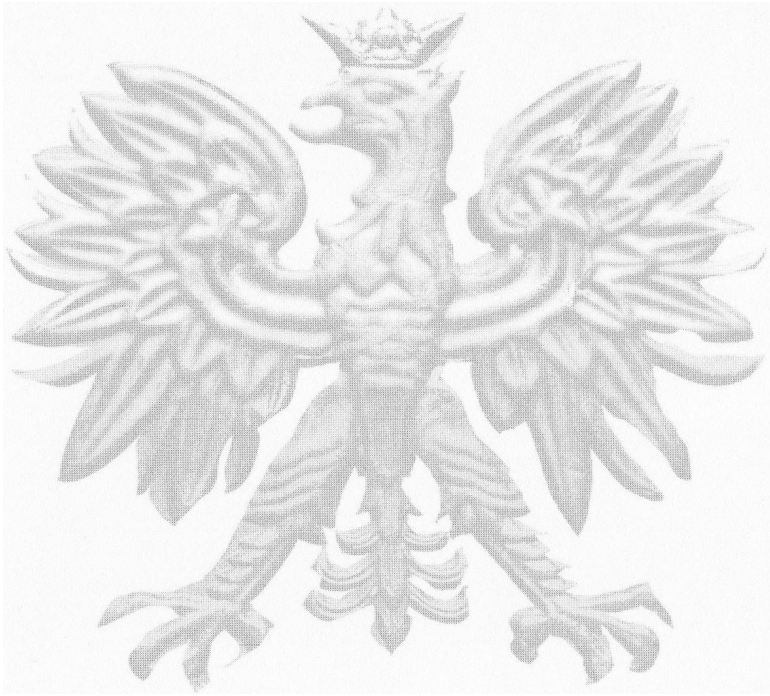
Polonia nu a pierit încă,
Câtă vreme noi trăim
Ce ne-au răpit străinii,
Lua-vom înapoi cu sabia.

— Imnul Național Polonez

„Gândurile lui Cotton fură tulburate de zgomotul brusc al armei care trase de două ori în tavan. Tencuiala și așchiile din lemn căzeau în ploaie. Un val de panică se instala cu repeziciune. O femeie țipă. Vocile se ridicară. Alte strigăte. Oamenii se mișcau ca o turmă spre singura ieșire, o scară circulară bogat decorată, care ducea în jos. Cam o sută de oameni, toți ieșind în grabă, creând haos.“

STEVE BERRY este avocat și, deși nu mai practică avocatura, este implicat în politica locală din Georgia. Interesul său pentru istorie l-a îndemnat spre cariera de scriitor. A debutat în 2003 cu thrillerul *Camera de chihlimbar,* care a devenit imediat un bestseller în Statele Unite. Următoarele sale cărți – *Profeția familiei Romanov, Al treilea secret, Moștenirea templierilor, Conexiunea Alexandria* -au urcat rapid în topurile întocmite de *USA Today, Publisher's Weekly, The New York Times.*

STEVE BERRY

PROTOCOLUL VARŞOVIA

virtual-project.eu

Pentru Frank Green,
o sursă de inspiraţie

MULȚUMIRI

Încă o dată, sincere mulțumiri pentru John Sargent, directorul editurii Macmillan; pentru Sally Richardson, președintele St. Martins Publishing; pentru Jen Enderlin, care conduce St. Martins Press și pentru editorul meu de la Minotaur, Andrew Martin. De asemenea, sunt profund recunoscător lui Hector Dejean de la Publicitate; lui Jeff Dodes și tuturor de la Marketing și Vânzări, mai ales lui Paul Hochman și Danielle Prielipp; pentru Annę Marie Tallberg, experta în tot ce înseamnă carte broșată; pentru David Rotstein, care a produs coperta; și pentru Mary Beth Roche și oamenii ei creativi de la Audio.

O plecăciune adâncă pentru Simon Lipskar, agentul și prietenul meu, și editorului meu, Kelley Ragland, și asistentei ei, Madeline Houpt, amândouă sunt minunate.

Câteva mențiuni în plus: pentru Meryl Moss și echipa ei extraordinară de publicitate (mai ales Deb Zipf); Jessica Johns și Esther Garver, care continuă să se asigure că Steve Berry Enterprises merge perfect; pentru Anna Slotorsz, care ne-a facilitat drumurile la Cracovia; pentru Patrycja Antoniak, care ne-a călăuzit de două ori prin mina de sare de la Wieliczka, a răspuns nenumăratelor mele întrebări, apoi a citit manuscrisul căutând greșeli; pentru Jan Kucharz, unul dintre minerii care ne-au arătat comori ascunse; pentru Iwona Zbela, fiindcă a dat

dovadă de o mare ospitalitate în timp ce eram la Wieliczka; pentru Jolanta Pustula Szekjg, care posedă cunoștințe enciclopedice despre Sulița Sfântului Mauriciu; părintelui Simon Stefanowicz, pentru plimbarea minunată prin Jasna Gora.

Ca întotdeauna, însă, soția mea, Elizabeth, rămâne cea mai importantă dintre toți.

Acum douăzeci și nouă de ani, un om de la un colegiu comunitar local m-a rugat să intru în grupul său de scriere creativă. Am făcut-o și așa a început relația care mi-a schimbat cursul vieții. Iată un lucru sigur: nimeni nu poate învăța pe cineva să scrie. E imposibil. Dar sunt oameni care te pot învăța să te înveți singur să scrii.

Acesta, pentru mine, a fost Frank Green.

A fost un supraveghetor aspru, dar nu aș fi un autor publicat fără el.

Din fericire, e încă acolo.

În mintea mea.

În fiecare zi.

Polonia nu a pierit încă,
Câtă vreme noi trăim.
Ce ne-au răpit străinii,
Lua-vom înapoi cu sabia.
- Imnul Național Polonez

PROLOG

LUNI, 9 AUGUST 1982
VARȘOVIA, POLONIA
3.45 P.M.

JANUSZ CZAJKOWSKI voia să-și mute privirea de la scena îngrozitoare din fața ochilor săi, dar știa că avea să fie mai rău.

Fusese adus aici, la închisoarea Mokotów, cu scopul anume de a privi. Acest loc avea o istorie lungă și legendară. Fusese construit de ruși la începutul secolului al XX-lea. Naziștii îl folosiseră intens, la fel ca și comuniștii, după război. Din 1945, aici erau reținuți, torturați și executați cei din rezistența politică polonă, elita intelectuală și orice alte persoane considerate a fi o amenințare la adresa guvernului controlat de sovietici. Zilele sale de glorie fuseseră pe vremea lui Stalin, când mii de oameni fuseseră aduși la închisoarea din Strada Rakowiecka, așa cum o denumea majoritatea polonezilor pe atunci. Câteodată, însă, scuipau numele german: „Nacht und Nebel". Noapte și Ceață. Un loc fără întoarcere. Mulți fuseseră uciși în camera boilerelor de la subsol. Oficial, aceste atrocități se încheiaseră odată cu dispariția lui Stalin. Dar nu era așa cu adevărat. Dizidenții, decenii la rând după aceea, erau arestați și aduși aici la „interogatoriu".

Precum bărbatul din fața lui.

De vârstă mijlocie, gol, cu trupul aplecat peste un scaun înalt, cu mâinile și gleznele legate de picioarele din lemn pătate de sânge. Un paznic stătea deasupra lui cu picioarele desfăcute peste capul prizonierului, lovindu-l pe spatele și fundul gol. În mod incredibil, omul nu scotea niciun sunet. Paznicul încetă atacul și coborî de pe bărbatul legat, înfigându-și talpa cizmei în capul acestuia într-o parte.

Saliva și sângele țâșniră.

Cu toate astea, niciun sunet.

— E ușor să produci spaimă, spuse bărbatul înalt care stătea lângă Janusz. Dar e și mai ușor s-o imiți.

Bărbatul înalt purta uniforma sobră de maior în armata Poloniei. Părul său era tuns periuță în stil milităresc, mustața neagră era scurtă și îngrijită. Era mai în vârstă, de statură medie, dar musculos, cu personalitatea arogantă și superioară pe care o văzuse mult prea des la burghezia roșie. Ochii erau niște puncte negre, în formă de romb, fără să transmită nimic. Acei ochi meniți să ascundă mereu mult mai mult decât puteau dezvălui, iar el se întrebă cât de dificil trebuia să fie să mențiii o asemenea minciună. Pe ecuson scria *DILECKI.* Nu știa nimic despre acest maior, în afară de faptul că fusese arestat de către el.

— Ca să produci spaimă, spuse Dilecki, trebuie să mobilizezi o mare parte din oameni să creadă că ea există. E nevoie de muncă. Trebuie să creezi situații pe care oamenii să le poată vedea și simți. Trebuie să verși sânge. Terorism, dacă vrei. Dar să falsifici teama? Asta e mult mai ușor. Tot ce trebuie să faci este să-i amuțești pe cei care se îndoiesc de teamă. Ca amărâtul ăsta de aici.

Paznicul reîncepu să-l lovească pe bărbatul dezbrăcat cu ceva ce semăna cu o cravașa, cu un rulment din metal atârnând în vârf. Se formaseră umflături care acum sângerau. Încă trei paznici se alăturară atacului, fiecare dând și mai multe lovituri.

— Dacă observi, zise Dilecki, sunt atenți. Folosim doar atâta forță cât să producă durere și

agonie, dar nu îndeajuns încât să ucidă. Nu vrem ca acest om să moară. Dimpotrivă. Vrem ca acest om să vorbească.

Prizonierul suferea, în mod clar, dar nu părea dispus să le lase celor care-l capturaseră satisfacția de a ști acest lucru.

— Ai uitat de rinichi! strigă Dilecki.

Unul dintre paznici observă și începu să-și concentreze loviturile pe acea zonă a corpului.

— Aceste organe sunt deosebit de fragile, remarcă Dilecki. Cu lovitura potrivită, nu e nevoie să legi oamenii sau să le pui căluș. Nu se pot mișca și nu pot scoate un sunet. E îngrozitor.

Nicio urmă de emoție nu se auzea în vocea stridentă, iar el se întrebă de ce era nevoie pentru ca o ființă să devină atât de inumană. Dilecki era polonez. Paznicii erau polonezi. Bărbatul torturat era polonez.

Ce nebunie!

Întreaga țară era ținută la un loc prin forță și propagandă. Solidaritatea crescuse din nimic și încercase să-i elimine pe sovietici, dar în urmă cu opt luni Moscova se săturase în sfârșit de concesii și ordonase o reprimare. Peste noapte, zeci de mii de oameni fuseseră închiși fără a fi acuzați. Mulți alții fuseseră prinși, apoi scoși afară din țară. Oamenii pur și simplu dispăreau. Toate mișcările pro-democrație fuseseră interzise, iar liderii lor, inclusiv renumitul Lech Wałęsa, încarcerați. Preluarea puterii de către armată fusese rapidă și coordonată. Soldații patrulau acum străzile din fiecare oraș mare. Fusese impusă o oră de stingere, granițele naționale erau blocate, aeroporturile închise, căile de acces spre marile orașe, restricționate. Liniile telefonice erau fie deconectate, fie ascultate, corespondența era cenzurată și cursurile în școli și universități fuseseră suspendate.

Unii chiar muriseră.

Nimeni nu știa numărul lor exact.

Fusese impusă săptămâna de lucru de șase zile. Media, serviciile publice, asistența medicală,

utilitățile, minele de cărbune, porturile, căile ferate și majoritatea fabricilor esențiale erau puse sub conducere militară. O parte din reprimare implica un proces care examina atitudinea tuturor față de regim. Un nou test de loialitate includea un document care cerea ca semnatarul să înceteze orice activitate pe care guvernul ar putea s-o considere o amenințare. Așa fuseseră prinși mulți în plasă, inclusiv el. Aparent, răspunsurile lui nu fuseseră satisfăcătoare, deși minți se cât de bine putuse.

Bătaia încetă pentru o clipă.

Își forță creierul să pornească și întrebă:

— Cine e?

— Un profesor de matematică. A fost arestat plecând de la o ședință a Solidarității. Asta îl face, prin definiție, *nu* inocent.

— Știe ceva?

— Asta e chestia la interogatoriu, zise Dilecki. De multe ori, e pur și simplu o căutare de informații utile. Așa că rămâne de văzut ceea ce știe.

Pauza se prelungi în aer.

— Interogatoriul are și alte scopuri. Poate să-i înspăimânte pe cei care nu sunt torturați, permițându-ne să le înfrângem rezistența și să-i reconstruim în moduri mai... maleabile.

Acum înțelegea de ce se afla acolo.

Ochii lui Dilecki se îngustară în timp ce privirea i se ascuți.

— Mă urăști, nu-i așa?

Nu avea rost să mintă.

— Absolut.

— Nu-mi pasă. Dar vreau să te temi de mine.

Începură să-i tremure picioarele.

Dilecki își îndreptă atenția înapoi la prizonier și făcu un semn cu mâna. Unul dintre paznici lovi scaunul cu piciorul, făcându-l pe omul bătut să cadă cu putere pe podeaua din ciment. Încheieturile și gleznele îi fură dezlegate, iar corpul sângerând al bărbatului se chirci de durere. Cu toate astea, nu strigase, nici nu spusese vreo vorbă.

Ceea ce era impresionant.

Mai impresionant, de fapt, decât teama fabricată a lui Dilecki.

Așa că-și adună curajul și întrebă:

— Ce vrei de la mine?

— Vreau să stai cu ochii și urechile căscate și să-mi spui ce vezi, ce auzi. Vreau să-mi raportezi tot ce știi. Vreau să știu despre prietenii și dușmanii tăi. Ne confruntăm cu o criză gravă și avem nevoie de ajutorul oamenilor ca tine.

— Sunt un nimeni.

— Ceea ce te face spionul perfect. Dilecki râse. Dar cine știe? Într-o zi, ai putea fi și tu cineva important.

Auzise ce le plăcea instigatorilor și susținătorilor legii marțiale să spună. Polonia era înconjurată de URSS, de Germania de Est, Cehoslovacia, Ucraina și Belarus, toate sub controlul sovieticilor. Legea marțială fusese implementată ca să salveze Polonia de la o posibilă intervenție militară a țărilor din Pactul de la Varșovia. Cum se întâmplase în Ungaria, în 1956, și în Cehoslovacia, în 1968, când sovieticii stârpiseră orice împotrivire. Dar nimeni nu credea cu adevărat asemenea tâmpenii. Aici era vorba de cei aflați la putere, care păstrau puterea.

Întreaga existență a comunismului depindea de constrângere.

Comunismul polonez părea un amestec ciudat de socialism și fascism, în care un grup mic îi controla pe toți ceilalți, împreună cu toate celelalte resurse, în timp ce marea majoritate trăiau în foamete și sărăcie.

Prizonierul de pe podea se mișcă, trupul său slăbit se contorsiona de parcă era chinuit de o artrită cumplită. Unul dintre paznici îl lovi în burtă. Voma erupse din gura bărbatului. O parte din Janusz își dorea cu disperare să-l ajute. Cealaltă voia să fugă, să facă și să spună orice era necesar ca să se întâmple asta. Dilecki, ca un director exigent de școală, îi contesta orice concluzie, orice afirmație, ținându-l într-o stare de confuzie. Neavând de ales, spuse ceea ce era de așteptat:

— În regulă. O să fac ce-mi ceri.

Dilecki se ridică, cu mâinile strânse ușor, cu ochii vicleni și fermi.

— Vreau să ții minte că, dacă mă minți sau încerci să mă amăgești sau să te ascunzi de mine, o să ajungi și tu legat de scaun. Buzele subțiri se curbară în cel mai vag zâmbet. Dar destul cu amenințările. Ai făcut bine, tovarășe. După cum spune cântecul, *Polonia nu a pierit încă, câtă vreme noi trăim.*

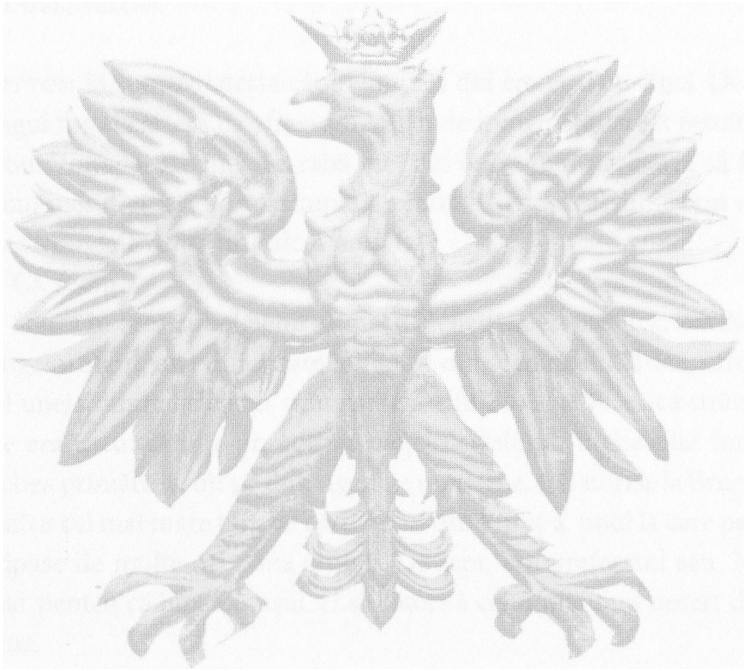
— *Și ce... ne-au răpit... străinii, lua-vom... înapoi... cu sabia.*

Cuvintele veniră de la prizonierul de pe podea, care zăcea în propria vomă. Bătut. Sângerând. Fără să încerce să-și ascundă triumful din voce când repetă al doilea vers din imnul țării.

Cuvinte sfinte pentru orice polonez.

Și unele pe care Janusz nu avea să le uite.

ÎN PREZENT

CAPITOLUL UNU

MARȚI, 4 IUNIE
BRUGES, BELGIA

COTTON MALONE detesta când doi plus doi era egal cu cinci. De-a lungul fostei cariere ca ofițer american de informații, acest rezultat tulburător apăruse mai degrabă mai des decât mai rar. Părea să fie riscul meseriei, ori pur și simplu ghinion. Nu conta. Nimic bun nu ieșea vreodată dintr-un calcul neclar.

Ca acum.

Stătea în ceea ce belgienii numeau Heileg Bloed Basiliek, Bazilica Sângelui Sfânt, un edificiu amenințător din secolul al XII-lea, căminul uneia dintre cele mai sfinte relicve din Europa. Biserica străveche era ascunsă într-un colț al pieței castelului, înghesuită între vechea primărie și un șir de magazine moderne. Călătorise la Bruges pentru cel mai mare târg de cărți vechi din Europa, unul la care participase de multe ori până atunci. De fapt, era preferatul său. Nu doar pentru că iubea orașul, ci și datorită celui mai bun desert din lume.

Dame Blanche. Doamna Albă.

Înghețată de vanilie, scăldată în ciocolată belgiană caldă, cu frișca deasupra. În America se numeau *sundae*[1]. Destul de banale. Nu și aici. Localnicii

ridicaseră această bunătate la nivel de artă. Fiecare cafenea avea propria versiune și el cu siguranță avea să se bucure de o altă întruchipare după cină, în seara asta.

Acum venise să vadă un spectacol. Unul cum nu mai văzuse până atunci, dar de care auzise. Înainte, avea loc o dată pe săptămână. Acum, era în fiecare zi, fie dimineața între 11.30 și prânz, fie între 2.00 și 4.00 după-amiaza, după cum scria pe plăcuța din față.

Avea chiar și un titlu.

„Adorația Preascumpului Sânge".

Legenda spunea că, după răstignire, Iosif din Arimateea a primit trupul lui Hristos. Cu devotament solemn, a curățat cadavrul, adunând sângele care curgea din răni într-un vas sfânt, care se presupune că s-a transmis descendenților săi. În funcție de versiunea pe care voiai să o crezi, picături din acel sânge ajunseseră la Bruges ori în secolul al XII-lea, via Ierusalim, ori în secolul al XIII-lea, via Constantinopol.

Nimeni nu știa care poveste era adevărată.

Dar aici rămăsese acel sânge, ascuns uneori de calviniști, revoluționari și invadatori. Pelerinii veniseră de secole întregi să-l vadă, încurajați de o bulă papală din secolul al XIV-lea, care acorda indulgențe celor care se rugau dinaintea relicvei. Toată povestea era mai mult decât ciudată, dat fiind că Biblia nu menționa nimic despre sângele lui Hristos care s-ar fi păstrat.

Totuși, asta nu-i făcea pe credincioși să dea înapoi.

Bazilica avea două capele. Cea inferioară, întunecoasă și romantică, și cea superioară, luminoasă și gotică. Distrusă de două ori, fusese de fiecare dată reconstruită. El privea la capela superioară. Tavanele înalte ale celor trei naosuri bogat ornamentate atrăgeau ochii spre cer. Ferestrele impresionante cu vitralii îngăduiau razelor aurii ale soarelui de după-amiază să pătrundă înăuntru. Un tavan elegant, ca o barcă răsturnată, se întindea

deasupra, totul din lemn policrom uluitor. Amvonul suflat cu bronz era sus, pe un perete, având forma unui de glob. Un altar îmbrăcat în aur se afla în fața unei serii de picturi murale înalte, bogate în culori, care, după cum se cuvenea, îl înfățișau pe Hristos vărsându-și sângele. Turiștii umpleau șirurile de scaune din lemn aflate în fața balustradei de împărtășanie și încă mai mulți se plimbau, făcând fotografii.

Dar să revenim la calculul acela ciudat în care doi plus doi este egal cu cinci.

Începând cu cei trei bărbați.

Erau diferiți de ceilalți vizitatori. Tineri, precauți, nerași de câteva zile, cu trăsături simple, banale. Fețele lor aveau, de asemenea, o expresie diferită de a celor din jur, ca și cum ar fi avut un motiv mai urgent să fie aici decât pentru a vizita obiectivele turistice. Vigilența lor îl deranja pe Cotton, proiectând o tensiune care spunea că aceștia nu erau turiști. Un ultim semnal de alarmă venea de la pozițiile lor, așezați strategic în jurul capelei, aproape de zidurile exterioare, concentrându-se mai mult unul asupra altuia decât la împrejurimile reverențioase.

Se uită la ceas. 2.00 după-amiaza.

Se auzi un clopot.

Începea spectacolul.

În naosul lateral, dincolo de arcade, se deschise o ușă și apăru un preot.

Procesiunea începuse.

Un prelat în veșmânt ducea o cutie dreptunghiulară cu pereți laterali din sticlă. Înăuntru, pe o pernă din catifea roșie, se afla relicva. Flaconul în sine, adăpostind bucăți de lână îmbibate cu sânge, avea cam cincisprezece centimetri lungime și cinci centimetri lățime. Făcut în cea mai mare parte din cristal de stâncă de origine evident bizantină, gâtul era înfășurat în fir de aur, având capetele sigilate cu ceară. Se afla în interiorul unui cilindru din sticlă mai mare, cu coroane aurii împodobite cu îngeri.

Citise destul despre cilindrul exterior ca să știe că pe cadru era gravată, cu cifre romane, o dată.

3 mai 1388.

Preotul străbătu capela, cu o expresie foarte pioasă pe față, spre ceea ce era cunoscut drept Tronul Relicvei, un altar baroc din marmură albă, cu partea de sus acoperită tot de catifea roșie. Prelatul puse cu grijă cutia din sticlă pe platforma, apoi se așeză pe un scaun, pregătit pentru credincioșii care se rugau în fața relicvei.

Dar nu înainte de a face fiecare câte o donație.

Se formă o coadă în stânga, unde alt preot stătea în fața unui castron de colectă. Oamenii puneau înăuntru euro înainte de a urca cele câteva trepte și de a petrece câteva clipe în tăcere cu relicva. Cotton se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă cineva nu ar fi dat o monedă, dar tot ar fi vrut să se închine. Ar fi fost alungat?

Cei Trei Amici își schimbaseră poziția și, odată cu toți ceilalți, trecuseră din naosul principal spre capela laterală. Câțiva însoțitori îndemnau mulțimea și țistuiau vocile care se auzeau prea tare. Fotografiile, arătatul cu degetul, filmatul, holbatul și donatul erau permise.

Vorbitul, nu prea.

Unul dintre Amici se strecură în rândul adoratorilor. Ceilalți doi rămaseră în spate, aproape de arcade, privind spectacolul de la șase metri distanță. Un stativ cu lumânări speciale separa Tronul Relicvei de mulțime, câteva sute de rozete mici din sticlă, multe cu flăcări pâlpâind. Câțiva vizitatori se apropiau și aprindeau o lumânare. După aceea, bineînțeles, lăsau o monedă într-o cutie din metal.

Oamenii continuau să se apropie de relicvariu, oprindu-se câteva clipe pentru rugăciune și semnul crucii. Cei doi Amici care rămăseseră în spate aveau rucsacuri. Deși mulți dintre cei prezenți aveau și ei rucsacuri, ceva din felul cum le purtau aceștia doi nu părea în regulă.

Lucrase doisprezece ani pentru Departamentul de Justiție la Magellan Billet, după o carieră în marină și o perioadă ca procuror al curții marțiale. Acum era pensionat, optând să iasă mai devreme, și deținea un magazin de cărți rare în Copenhaga, fiind disponibil din când în când pentru a fi angajat de guverne și agenții de informații. Câștiga binișor din munca pe cont propriu, dar azi nu era într-o misiune. Doar vizita obiectivele turistice.

Se întâmpla ceva.

Ceva despre care toate instinctele din corpul său de aproape cincizeci de ani îi spuneau că nu era bine. Chiar era greu să scapi de vechile obiceiuri.

Amicul de la coadă se apropie de vasul pentru colectă, lăsă o monedă, apoi urcă treptele până la masa din marmură unde preotul nemișcat stătea de pază. Ceilalți doi Amici își scoaseră rucsacurile și le traseră fermoarele. Zgomotul clopotelor de alarmă din capul lui Cotton căpătă un ton mai strident. Auzea robotul din *Lost in Space,* vechiul serial SE „Pericol, Will Robinson".

Un Amic scoase o armă, celălalt ținea ceva ce părea să fie un cilindru din metal. Îi scoase acul și aruncă recipientul în capela laterală.

O grenadă.

Fumul începu imediat să iasă.

Nu.

O diversiune.

Gândurile lui Cotton fură tulburate de zgomotul brusc al armei care trase de două ori în tavan. Tencuiala și așchiile din lemn căzeau în ploaie. Un val de panică se instala cu repeziciune. O femeie țipă. Vocile se ridicară. Alte strigăte. Oamenii se mișcau ca o turmă spre singura ieșire, o scară circulară bogat decorată, care ducea în jos. Cam o sută de oameni, toți ieșind în grabă, creând haos.

Răsună încă un foc de armă.

Un nor gros de fum cenușiu intra în naosul principal, blocând vederea capelei și relicvariului. Cotton își croi drum prin mulțime și merse spre fum. Prin ceața tot mai deasă, îl văzu pe Amicul care

stătuse la coadă împingând preotul într-o parte. Încă un val de vizitatori agitați formau un zid între locul unde se afla el și cei Trei Amici, care se îndepărtau de mulțime. Își croi drum în față, iar ceilalți doi Amici o luară spre al treilea, care spărsese carcasa din sticlă ce conținea relicva. Preotul sări, încercând să oprească furtul, dar unul dintre Amici îl lovi cu pumnul în față pe bărbatul mai în vârstă, culcându-l la pământ.

Ce se întâmpla?

Un jaf clasic, cu grenade de diversiune?

Așa se părea.

Și funcționa.

Chiar foarte bine.

Cei Trei Amici merseră spre ușa laterală pe care intrase preotul la început, care cu siguranță ducea la încăperile din spate ale bazilicii. Probabil altă coborâre. Ceea ce însemna că acești băieți își făcuseră temele.

Cotton trecu pe lângă ultimii turiști agitați și păși în capela laterală. Respira cu greu, scotea fum când tușea, ochii îi lăcrimau. Îl îngrijora preotul, așa că merse spre altar și-l găsi pe bărbatul mai vârstnic întins pe podea.

— Ești în regulă? întrebă el.

Bărbatul era ametit, cu ochiul drept roșu și umflat. Dar preotul îl prinse pe Cotton de brațul drept cu o strânsoare puternică.

— Trebuie să... o iei înapoi.

Cei Trei Amici dispăruseră.

Cu siguranță că poliția era pe drum. Cineva trebuia să-i fi alertat. Cu toate astea, n-ar fi putut să-i găsească pe hoții care erau pe punctul de a se face nevăzuți pe străzile aglomerate din Bruges.

Trecu imediat la fapte.

Gata cu admiratul obiectivelor turistice.

— O voi aduce înapoi.

CAPITOLUL DOI

SLOVACIA

JONTY OLIVIER ura aspectul intimidării din meseria lui. Se considera un gentleman rafinat, un bărbat cu gusturi distinse, un cunoscător al vinului vechi și al mâncării bune. Un cărturar ale cărui studii în domeniul clasicilor îi acaparau timpul liber. Chiar și numele lui invoca regalitatea lumii filmelor. *Olive-ee-ay.* Ca Sir Laurence Olivier. Mai presus de toate, era un profesionist desăvârșit. Specialitatea lui? Informațiile. Reputația? Cea a unui om care putea oferi exact ceea ce trebuia cineva să știe.

Interesat de valoarea netă neștiută a unui potențial partener de afaceri sau a unui posibil cumpărător? Nicio problemă. Câte puști automate și câtă muniție importase Boko Haram în Nigeria luna trecută? Ușor. Ce vor cere Forțele Armate Revoluționare din Columbia la următoarele tratative bilaterale? Ceva mai dificil, dar se putea face. Ce punea la cale Hizbul Mujahideen în Kașmir sau cum vor aprecia piețele UE de schimb valutar moneda euro la închiderea zilei de azi? Ambele întrebări erau complicate, dar răspunsurile puteau fi destul de corecte. În plus, oferea reducere dacă nu era 100% sigur, pentru că în general informațiile parțiale erau mult mai bune decât lipsa totală a acestora. Motto-ul

său? *Scientia potentia est.* Sir Francis Bacon avusese dreptate.

Cunoașterea înseamnă putere.

Dar obținerea ei aducea cu sine niște provocări. Lăcomia rămânea o motivație universală, așa că banii funcționau de obicei. Trocul aducea și el rezultate. Nu-l deranja o înțelegere obținută cu greu, fiindcă așa era natura jocului.

Dar spionii? Îi detesta.

Brațele și picioarele bărbatului care stătea în fața lui erau lipite de scaunul din metal. Un fir îi intra pe gură până în esofag, cu mărimea aleasă cu grijă, destul de subțire încât să nu declanșeze reflexul faringian, dar suficient de gros încât să își facă treaba. La capătul său atârna un cioc metalic, conductor, iar celălalt capăt era conectat la un transformator electric. Amatorii ar fi lucrat la exterior, smulgând, răsucind, bătând sau lovind cu piciorul ca să scoată informația. El prefera o metodă mai rafinată. Această tehnică administra un disconfort mai profund și mai dureros și aducea și beneficiul suplimentar de a nu lăsa urme.

Arătă cu degetul.

— Cine te-a trimis?

Niciun răspuns.

Se uită la asociatul său. Lucra de mult timp cu Vic DiGenti. Drumurile lor se intersectaseră prima dată în fostul său domeniu de activitate, unde aflase că Vic putea face aproape orice. Și slavă Domnului! Toți aveau nevoie de un camarad. Laurel și Hardy. Martin, Lewis. El îl avea pe Vic. Un bărbat slab și cioturos, cu părul drept și negru și ochii cenușii și înguști. Un om care vorbea puțin, dar de o mare discreție și de o loialitate absolută, toate astea pe lângă o lipsă totală de lăcomie.

Îi făcu semn și Vic răsuci reglajul transformatorului.

Ochii bărbatului legat de scaun se făcură mari când curentul trecu prin firul subțire în jos, pe gât. Corpul se zbătu în legături. Nu se auzi niciun sunet, căci unul dintre efectele secundare ale acestei

metode aparte de convingere era imposibilitatea de a țipa. Vic știa când să se oprească și, după cinci secunde, opri curentul.

Convulsiile încetară.

Saliva picura din ambele colțuri ale gurii bărbatului.

Un pic dezgustător, dar de așteptat.

— Mai ai nevoie de încă o demonstrație? întrebă el. Cu siguranță că pot să ți-o ofer. Dar te implor, nu face în așa fel încât să fie necesară.

Bărbatul încuviință cu respirația îngreunată.

Zidurile zugrăvite în alb din jurul lui miroseau a umezeală și a putreziciune, iar el voia să dispară.

— O să pun întrebarea din nou. Este de o importanță vitală să răspunzi. E clar?

Bărbatul încuviință.

— Pentru. Cine. Lucrezi?

Din nou, tăcere.

Scoase un oftat prelung de exasperare.

Vic trimise curent electric în corpul bărbatului timp de alte cinci secunde. Trebuiau să aibă grijă, fiindcă, dacă nu era folosit corect, curentul electric ucidea.

Spionul fusese prins ieri în Bratislava. El și Vic fuseseră acolo, finalizând ultimele detalii. Amândoi remarcaseră atenția, apoi folosiseră reflexia mașinilor și câte o privire ca să-l identifice pe urmăritor. Apoi, intraseră într-o mulțime de clienți în fața vitrinelor și confirmaseră că erau urmăriți. Vic, mereu vigilent, reușise să înhațe problema fără să atragă atenția.

— În mod sigur, observi că ești pe cont propriu aici, explică Jonty. Nu vine nimeni să te salveze. Trebuie să-ți mai fac o demonstrație?

— Eram acolo să te... verific. Să aflu... tot ce pot.

Cuvintele ieșiră gâtuite din cauza firului din gât și într-o engleză cu accent est-european.

— Asta e evident. Ce-ai descoperit?

— Absolut... nimic.

Se îndoia de asta.

— Ai raportat că n-ai descoperit nimic?

— Încă nu.

Numai minciuni, de bună seamă.

— Cui îi raportezi?

Niciun răspuns.

Era încăpățânat.

Făcu un semn și Vic răsuci din nou butonul. Corpul pulsa cu putere, împingându-se în legături, smucind și încordându-se. Lăsă agonia să continue câteva secunde în plus de această dată, dar nu destul încât să-i paralizeze inima. Încuviință și Vic opri curentul. Bărbatul rămase moale în scaun, inconștient. Vic îl făcu să se trezească cu două palme puternice peste față.

Urmau să se întâmple foarte multe. Șapte invitații fuseseră trimise. Aproape toți invitații se arătaseră interesați. Doar trei răspunsuri nu erau încă date, iar termenul-limită se apropia mâine la miezul nopții; mai erau puțin peste douăzeci și patru de ore până atunci.

— Nu-mi plac spionii, îi spuse el. Obțin informația, apoi pur și simplu le-o oferă angajatorilor. Ei sunt concurența mea principală. Din fericire, nu ești un spion bun. Te-am întrebat de trei ori. Dacă mă forțezi să întreb din nou pentru cine lucrezi, o să las curentul pornit până mori.

Lăsă cacealmaua să-și facă efectul.

O regulă pe care o respecta întotdeauna, deși nu-i făcea reclamă, era că nu ucidea pe nimeni. Dar avea să-l facă pe acest om să-și dorească moartea.

Operațiunea care urma era cea mai complicată pe care o realizase vreodată. Două într-una, de fapt. Ambele elaborate, cu multe elemente în mișcare, independente unul de celălalt. Dar răsplata? Oh, răsplata. O înțelegere putea aduce douăzeci de milioane de euro sau mai mult. Cealaltă? Greu de știut sigur, dar se putea apropia de o sută de milioane de euro. Destul pentru ca el să poată face tot ce voia pentru tot restul vieții. Dar totul putea fi în pericol din cauza acestui spion.

Ochii săi îi întâlniră pe ai lui Vic.

— Nu. Te rog. Nu o face, imploră bărbatul.

Privirea lui se întoarse înapoi spre spion.

— Răspunde-mi la întrebare.

— Reinhardt m-a trimis.

Numele acela îi dădu un fior pe șira spinării.

Dușmanul său.

Ultima persoană la care se așteptase să-l urmărească.

Se uită la Vic.

Butonul se întoarse din nou.

CAPITOLUL TREI

COTTON MALONE fugi din capela plină de fum pe ușa laterală și intră într-o anticameră mică. Veșminte ecleziastice atârnau pe un cuier, ceea ce însemna că aici se îmbrăcau preoții înainte de slujbă. Și el fusese paracliser până la treisprezece ani, când toate întrebările ieșiseră la suprafață. Catolicismul se pricepea foarte bine să explice ce, însă nu și de ce. Adolescenții erau plini de întrebări, iar când răspunsurile nu veniseră niciodată se hotărâse că a fi catolic nu era pentru el. Așa că se îndepărtase. Acum, când era întrebat de religia lui, spunea mereu că *se născuse catolic, dar nu prea mai era practicant.* Poate așa se explica de ce se aruncase în mijlocul acestei belele.

Îi datora ceva bisericii?

Nu neapărat, dar tot se aruncase.

Ieși din anticameră în holul scurt care se termina cu altă scară în jos. Aceasta nu semăna deloc cu intrarea principală elaborată pe care alergase mulțimea când începuse agitația. Aici erau doar niște contratrepte înguste din lemn. Începu să coboare, găsi o ușă ce dădea afară și miji ochii în lumina soarelui de după-masă. O mare de oameni umplea piața ce se întindea dincolo de vechea primărie. Turiști înspăimântați din capela superioară stăteau înghesuiți într-un nod de neliniște. Scana mulțimea, căutând urmele celor Trei Amici. Îi zări la

capătul opus al străzii pavate, cât pe ce să dispară după colț. Relicva nu se vedea, probabil că era înăuntrul unui rucsac.

Bruges era o bijuterie gotică, cu centrul istoric în formă de ou și mașini puține, plin de oameni și de biciclete. O șosea de centură ținea traficul la distantă, dar o serie de canale traversau orașul si îi dădeau locului o poreclă. Veneția Nordului. Era principala atracție turistică a Belgiei, cu o încurcătură largă de străzi înguste străjuite de casele colorate ale breslelor. Vechea piață găzduia cândva târguri, jocuri medievale, chiar și execuții. Multe dintre fațadele policrome ale caselor cu mai multe etaje se păstrau. Fiecare stradă, de fapt, forma un muzeu viu care câștigase distincția de a face parte din Patrimoniul Mondial.

Istoricul său cu acestea din urmă nu era bun.

Nu că ar fi încercat intenționat să facă ravagii.

Dar pur și simplu se întâmplau mizerii.

O porni după Amici și ocoli același colț de stradă. Erau la aproape o sută de metri în față, mișcându-se între alte două șiruri de case cu acoperiș triunghiular. Crezând că scăpaseră, păreau mai relaxați, nu la fel de panicați. Decise să scurteze distanța dintre ei și începu să fugă. Nu erau mulți oameni pe strada asta lăturalnică, pentru că se îndepărta de principalele atracții, către șoseaua exterioară de centură.

Reuși să reducă distanța la cincizeci de metri.

Unul dintre Amici îl văzu că-i urmărea. Îi apucă pe ceilalți doi și le spuse că fuga lor fusese observată.

O luară la goană.

Grozav!

Fugi și el înainte.

Strada se termina cu unul dintre podurile acelea arcuite, ceea ce însemna că se apropia un canal. Amicii ajunseră pe cealaltă parte și dispărură din vedere. Cotton grăbi pasul și văzu că bărbații coborâseră pe niște trepte din piatră spre cheiul unde

aștepta o barcă. Cei trei hoți săriră în barcă și porniră în viteză, trecând pe sub podul de sub el și dispărând pe cealaltă parte.

Doi dintre Amici îi făcură relaxați din mână.

Pe partea lui de canal, zări una dintre numeroasele bărci neacoperite cu douăzeci de locuri goale, așteptând încă un grup de turiști să cumpere bilete și să înceapă plimbarea pe apă. Se formase un rând la cabină, vânzarea nu începuse încă. Își croi drum printre oameni până în față, apoi merse mai departe. Vânzătorul din cabină strigă. El ignoră ordinul de a se opri și coborî pietrele lipicioase care miroseau a mucegai. Un bărbat aștepta jos, probabil operatorul bărcii, care reacționa la apropierea neautorizată ridicând mâinile în sus, făcându-i semn să se oprească. Cotton îl lovi în burtă cu genunchiul, forțându-l să se aplece.

— Scuze pentru asta, murmură el.

Sări în barcă, unde motorul torcea în ralanti, și dezlegă cele două frânghii de ancorare. Apucă accelerația și o împinse în față, făcând motorul să se trezească cu un *chug-chug.* Barca sări în față și el întoarse cârma, îndreptând prova în direcția celor Trei Amici. Mai fusese într-o astfel de barcă, după ce făcuse câteva plimbări pe canalele din Bruges. De obicei, înaintau în ritm de melc, urmărind obiectivele turistice, iar el se întrebase mereu dacă sub capotă era ceva mai multă putere.

Și era.

Acceleră la maximum.

Scondrul săltă și prova se ridică, despicând apa maronie din canalul îngust, stârnind o spumă albă în urmă. Trecu pe sub același pod, ieșind pe cealaltă parte, unde canalul o lua spre stânga și se răsucea pe lângă un șir de clădiri din piatră cenușie, înfrumusețate de vrejuri agățătoare. Încă o întoarcere bruscă spre dreapta și canalul se îndreptă, întinderea din față fiind flancată de alte case acoperite de viță și fațade din lemn.

Trecu pe sub cartușele ruginite ale altui pod arcuit.

Cei Trei Amici aveau un avans bun, dar se părea că nu mergeau cu o viteză excesivă, crezând că scăpaseră în sfârșit.

Asta îi permitea să câștige teren.

Canalul avea o lățime de aproximativ cincisprezece metri, flancat din ambele părți de ziduri înalte din piatră și copaci înclinați. Încă o barcă de croazieră apăru deodată din dreapta la intersecție. Viră la stânga și trecu aproape de prova celeilalte bărci. Doar câțiva dintre ceilalți pasageri scăpară de baia lăsată de siajul său. Făcu un semn în formă de scuză, dar merse mai departe, îndreptând cârma și concentrându-se pe locul unde traseul se lărgea într-un bazin mare, în altă intersecție în formă de T. Cei Trei Amici așteptau în bazin, cu barca perpendiculară față de direcția din care se apropia el, doi dintre ei cu armele ațintite spre el.

Începură să tragă.

Mergea direct către gloanțe cu viteză aproape maximă, iar distanța se scurta rapid. Se adăposti în spatele parbrizului și gloanțele șuierară pe lângă el. Barca Amicilor țâșni în față, blocând orice întoarcere la stânga. Armele continuară să tragă. Prea târziu să o ia la dreapta. Nu era suficient spațiu în bazinul lung dreptunghiular să se întoarcă fără să lovească zidul de protecție.

Nicio opțiune.

Sări în apă.

Barca goni mai departe, fără pilot, dar doar pentru încă douăzeci de metri înainte de a se izbi de zidul din piatră și a exploda. Se lăsă sub apă, amintindu-și ceva ce citise demult. Până în anii 1980, reziduurile fuseseră aruncate în canale. Spera că patru decenii de curățare eliminaseră orice pericol.

Scoase capul de sub apă.

Cei Trei Amici dispăruseră.

Ieșirea din canal putea fi o problemă. Nu vedea scări sau trepte de-a lungul zidurilor care înconjurau canalul.

Auzi o sirenă și se întoarse.

O barcă de poliție venea spre el, cu luminile albastre aprinse. Barca lui era un morman în flăcări, scufundându-se în canal. Barca de poliție trase alături. Doi polițiști în uniformă stăteau cu armele scoase și ațintite. Niciunul nu părea prietenos.

Tocmai aflase cum urma să iasă din apă.

Dar unde avea să ajungă?

Asta putea fi o problemă serioasă.

CAPITOLUL PATRU

JONTY OLIVIER își turnă un pahar generos de Krupnik. Îi plăcuse întotdeauna băutura asta, o combinație de miere, ierburi și mirodenii, diluate, fierte, apoi stoarse înainte de a fi adăugate la o bază din vodcă. Legenda spunea că rețeta fusese creată de călugării benedictini din Belarus și ajunsese în cele din urmă în Polonia. De obicei, era servită caldă, dar el o prefera la temperatura camerei.

Sorbi din licoare, alcoolul tare fiind mângâietor într-un fel ce părea să-i aline mintea. Era încă tulburat de ceea ce se întâmplase în subsol. Spionul curios era legat și avea să rămână acolo până joi. După aceea, aveau să-i dea drumul. Informația pe care o aflase era deranjantă sub mai multe aspecte, iar Vic avea să-și îndrepte atenția către problema asta.

Reinhardt.

Dintre toți oamenii.

Gandhi o spusese cel mai bine. *Există suficient în lume pentru nevoile omului, dar nu pentru lăcomia lui.*

Așa era inamicul său redutabil.

Castelul Sturney părea perfect. O fortificație neogotică din secolul al XIII-lea, avea trei aripi situate în jurul unei curți pentagonale, închisă pe a patra latură de o poartă principală impozantă. Ocupa o zonă strategică, construită într-o formațiune din

piatră colinară aproape de râul Orava, la cincizeci de kilometri sud de granița cu Polonia, în siguranță pe teritoriul Slovaciei. Cinci turnuri, fiecare încununat cu o cupolă, se vedeau în colțuri, iar balconul evoca imagini vii ale unei prințese aflate în pericol. Reușise să reziste atacurilor turcilor, cazacilor și husiților care năvăliseră în mod regulat secole la rând. Părea un loc care nu cunoscuse niciodată sărăcia, căci fiecare cameră era plină de tapiserii și antichități din trecutul său prosper. Bijuteriile coroanei poloneze fuseseră ascunse aici când suedezii invadaseră în secolul al XVII-lea. Apoi, în secolul al XVIII-lea, viitorul rege al Madagascarului fusese întemnițat aici. Deținut cândva de aristocrația locală, fusese preluat de comuniști în anii ’50 ca parte a reformei funciare. Din fericire, documentele din registrele oficiale nu fuseseră schimbate niciodată, așa că după reinstaurarea democrației proprietatea fusese redată foștilor proprietari, care se dovediseră incapabili de a o întreține. Acum era un loc luxos de închiriat, cu personal și furnizori de alimente, disponibil pentru corporații și persoane care își puteau permite prețul piperat.

Merse până la ușile franțuzești și ieși pe terasa superioară. Plante în ghiveci, pline de culoare, erau înșirate pe zidurile exterioare. Mesteceni, brazi, pini și molizi se întindeau cât vedea cu ochii în valea străveche din Jurasic. Nordul Slovaciei era spectaculos. Munții Tatra, cea mai înaltă ramură a Munților Carpați, atingeau cerul nordic, cu zăpada acoperind cele mai înalte piscuri, o adevărată Mecca pentru schiori și excursioniști.

Ducea o viață solitară din necesitate. Avea o filosofie cu privire la eșecul său cu femeile, ceea ce părea o temă recurentă, iar bărbații nu-l interesau. Găsirea lucrurilor greu de găsit? Apoi vânzarea lor? Asta îi plăcea lui. Și, spre deosebire de Reinhardt, prefera să-și producă propriile oportunități în afaceri în loc să le vâneze pe ale altora. Fuseseră prea multe afaceri ca să le mai știe numărul, fiecare profitabilă

în felul său. Ocolea legea, desigur, dar niciodată nu fusese considerat o amenințare oficială. Încerca din greu să rămână apolitic, fără să ia partea cuiva, fără să aibă idealuri. Era întruchiparea Elveției. Neutru în tot ceea ce conta, în afară de profit.

De bună seamă, ajunsese să se bucure de lucrurile bune în viață. Să nu-și facă griji pentru bani, să cumpere ce voia, când voia? Să meargă oriunde? Francis Bacon avusese dreptate. *Banii sunt un slujitor bun, dar un stăpân slab.* Iar acum era pe punctul de a încheia cea mai mare afacere din viața lui.

O sonerie plăcută semnaliza un apel telefonic. Își găsi telefonul în buzunar. Celularul de azi. Îl schimba o dată la trei zile, o parte din paranoia instituționalizată și întruchiparea unei maxime după care își conducea viața. *Nimeni nu avea nevoie cu adevărat să-l găsească dacă el nu voia să fie găsit.*

— Sângele Sfânt a fost luat mai devreme, îi spuse Vic. Am primit un e-mail de confirmare de la ruși.

Zâmbi.

Încă un răspuns pozitiv. Acum erau cinci. Mai rămâneau americanii și nemții.

— Vreo problemă? întrebă el.

— Pare că a fost un furt curat în Bruges.

Bine de știut.

— Trebuie să ne asigurăm că nu a fost compromis nimic, îi spuse lui Vic. Mă îngrijorează oaspetele nostru din subsol și cine l-a trimis.

Avuseseră foarte multă grijă la plecarea din Bratislava, cu spionul legat, cu un căluș la gură pe bancheta din spate, asigurându-se că nu erau urmăriți și că mașina lor nu avea niciun dispozitiv electronic.

— Sper să ai dreptate, Vic, spuse el. Reinhardt e mult prea aproape pentru gustul meu.

— Înțeleg. Voi avea mai multe informații în curând.

— Și pentru diseară?

— Totul e pregătit. Plec spre nord în câteva ore.

Se bucura să audă asta.

Încheie apelul și se întoarse înăuntru, punând paharul gol pe un dulap din lemn de alun. Alesese acest loc dintr-o varietate de motive. În primul rând, era superb. În al doilea rând, era la două ore distanță de Cracovia, dar în siguranță dincolo de graniță, în alt stat suveran. În al treilea rând, nu locuia nimeni pe o rază de zece kilometri. Iar în al patrulea rând, avea mult spațiu. O sală de bal cu o galerie superioară, o sală de mese, vreo douăsprezece dormitoare la etaj, o bucătărie mare și, cel mai important, pasajele pentru servitori, care ofereau o modalitate ascunsă de a merge de la o cameră la alta.

Îi plăceau secretele.

Ce încântare să știi lucruri pe care alții nu le știau! Iar acum știa ceva ce nimeni altcineva din lume nu știa. Toți cei care cunoșteau această informație muriseră demult. O frântură norocoasă de cunoaștere care îi picase în poală. Lipsită de importanță, la început. Mai presus de orice valoare acum. Îl intrigase întotdeauna să se bazeze pe inteligența lui, la fel ca pericolul și gloria pe care le stârnea intriga aceea. Fără a mai pune la socoteală răsplata. Totuși, inelul acela lipicios și strâns de spaimă care îi înconjura câteodată stomacul ca un șarpe? Pe acela îl ura.

Reinhardt.

O problemă.

Una pe care avea să o rezolve, la nevoie.

Dar, mai întâi, trebuia să-l distrugă pe președintele Poloniei.

CAPITOLUL CINCI

VARȘOVIA
6.30 P.M.

PREȘEDINTELE JANUSZ CZAJKOWSKI ieși din palat și merse către mașina care-l aștepta. Programase cu grijă această excursie, eliberându-și agenda pentru restul zilei sub pretextul unei seri rare libere când putea lua cina și se putea retrage devreme. Prin urmare, nu-l însoțea niciun cerc de asistenți plini de sine. Nici presa. Nimeni, în afară de garda lui de corp, toți agenți ai Biuro Ochronu Rządu, BOR, Biroul de Protecție al Guvernului. Pentru acest drum neoficial îi fuseseră trimiși doi oameni înarmați și un Volvo neinscripționat.

Cea mai recentă versiune a Republicii Poloneze apăruse în 1989. În ceea ce privește țările, aceasta era relativ tânără. Mai existase o variantă anterioară, dar al Doilea Război Mondial și ocupația sovietică îi întrerupseseră existența. De la renașterea sa, fuseseră nouă șefi de stat. Constituția prevedea un mandat de cinci ani cu posibilitatea unei singure realegeri, dar numai unul dintre cei opt predecesori ai săi reușise să obțină al doilea mandat.

Politica polonă era cel puțin fluidă.

Majoritatea muncii de zi cu zi era făcută de un prim-ministru, de obicei președintele partidului majoritar în Parlament, dar teoretic putea fi oricine.

Constituția națională îi acorda președintelui dreptul unui veto executiv, care putea fi anulat de o majoritate de trei cincimi în Parlament. Președintele era comandantul suprem al forțelor armate, capabil să ordone mobilizarea generală. El nominaliza și revoca ambasadorii, el grația infractorii și putea să anuleze anumite verdicte judiciare. Legat de situația problematică actuală, președintele era și reprezentantul suprem al statului polonez, având puterea de a ratifica și revoca acordurile internaționale.

Ce noroc pe el!

Urcă în mașină și se îndepărtară de palat, printr-o ieșire laterală.

Primul mandat i se apropia de final.

Cerințele pentru funcția de președinte erau simple. Să fii cetățean polonez, în vârstă de cel puțin treizeci și cinci de ani în primul tur de alegeri și să obții semnături de la o sută de mii de alegători înregistrați. Câștigătorul era ales de o majoritate absolută. Dacă niciun candidat nu obținea acel prag, se ținea încă o rundă între primii doi. El câștigase primul mandat după un tur strâns și încă o luptă se întrezărea la orizont, pe măsură ce apăreau diverși adversari. Un fost prim-ministru. Un avocat popular. Trei membri ai Parlamentului. Un muzician punk rock care conducea unul dintre partidele politice minore mai vocale. Un fost ministru din guvern, care declarase că avea să candideze doar dacă Czajkowski îl enerva. Se părea că așa stăteau lucrurile acum, căci acel gură-spartă își aduna cele o sută de mii de semnături.

Sezonul politic următor promitea să fie animat.

Din fericire, el era oarecum popular. Cele mai recente sondaje îl plasau la 55%. Nu era rău. Dar nici copleșitor. Ceea ce însemna încă un motiv pentru care se afla acum într-o mașină, urmărind kilometrii cum treceau în timp ce era condus spre vest, în satul Józefa. După trei săptămâni de căutări, sursa problemei fusese găsită. Un fost loialist din epoca comunistă, care murise de peste un deceniu.

Fusese prea mult să spere că luase cu el în mormânt ceea ce știa. În schimb, apăruseră niște informații vechi. Și nu doar cifre și date aleatorii. Era ceva care îl afecta direct. De fapt, îl putea distruge. Mai ales cu alegerile foarte disputate la orizont.

Ca un neghiob, crezuse că trecutul era mort și îngropat.

Acum, trecutul părea să amenințe tot.

Era timpul să înfrunte situația față în față.

Mașina trecu prin Józefa, orașul cocoțat pe o stâncă, cu vedere la râul Wisła. Avea o istorie îndelungată și un centru vechi atrăgător, lăudându-se cu un castel în ruină și o catedrală, dar pretenția principală de celebritate era o rafinărie din apropiere care avea sute de angajați. Casa pe care o căuta era la sud de oraș, pe un drum lateral ce se îndepărta de râu. Șoferul parcă într-o parte, departe de stradă, printre copaci, unde mașina nu putea atrage atenția. Coborî în aerul călduros al înserării și merse spre ușa din față. Îl aștepta un bărbat, îmbrăcat în costum negru și cravată neagră, cu o cuvenită expresie enigmatică, dar rece. Michał Zima. Șeful BOR.

Intră în casă.

Un loc simplu, asemănător cu cel în care fusese crescut în sudul Poloniei, aproape de Rzeszów, părinții săi fiind fermieri, nu revoluționari. Dar toate astea se schimbaseră în anii ’80. Proprietatea privată nu fusese niciodată permisă. Ca să domolească nemulțumirea în creștere, tuturor li se promisese că vor deveni proprietari prin cumpărare sau moștenire. Dar era o minciună. În cele din urmă, părinții săi și majoritatea celorlalți fermieri se răzvrătiseră și refuzaseră să vândă mâncare la prețurile mici impuse de guvern, donându-și în schimb culturile greviștilor.

Un act de curaj care însemnase mult.

— Unde e? întrebă el.

— În spate.

— Și cealaltă?

Zima îi făcu semn.

— Acolo.

— Spune-mi, cum ai găsit locul ăsta?

— Cu puțin noroc, de fapt. Dar uneori asta-i tot ce ai.

Înțelese mesajul. *Nu pune prea multe întrebări.*

Cercetă camera din priviri și observă mai multe fotografii înrămate pe o masă. Una îi atrase atenția. Se apropie și studie imaginea unui bărbat în uniformă. Un maior în armata polonă, cu însemnele SB, Serviciul de Securitate, pe cămașă. Recunoscu fața banală, cu părul tuns periuță și mustața îngrijită, același bărbat din închisoarea Mokotów.

Aleksy Dilecki.

Nu-l mai văzuse și nu mai auzise de el de zeci de ani.

Al Doilea Război Mondial distrusese Polonia, totul fusese bombardat și spulberat, fără resurse și puțină mână de lucru pentru a reconstrui. Sovieticii promiteau o renaștere și mulți îi credeau. Dar până la sfârșitul anilor 1970 minciunile erau evidente și răbdarea țării ajunsese la capăt. Toți munceau deja ore lungi, găseau puțină mâncare în magazine și erau mereu înfrigurați din cauza lipsei cărbunelui și a îmbrăcămintii, inclusiv a paltoanelor. Erau spionați tot timpul, hrăniți cu propagandă, copiii lor fiind spălați pe creier. Amenințarea forței nu dispărea niciodată. La fel și foamea, căci guvernul, prin cartelele de rații, dicta chiar și cât putea să mănânce o persoană. *Toți avem același stomac.* Asta repetaseră mulți. Și când oamenii erau flămânzi, când copiii lor erau flămânzi, ar fi făcut orice să potolească durerea.

Asta și făcuseră.

Îi plăcea ce scrisese Orwell.

Toate animalele sunt egale, dar unele sunt mai egale decât altele.

Acesta fusese Aleksy Dilecki.

Politicienii și polițiștii erau mereu favorizați. Primeau mai multe rații. Cumpărau de la magazine speciale. Trăiau în locuințe mai bune, cu mai multe

privilegii. Aveau chiar și un nume. Nomenclatura, un termen sovietic pentru lista de slujbe guvernamentale ce așteptau mereu să fie ocupate. Oamenii erau aleși nu după merit, ci doar în baza loialității față de regim. Au devenit o clasă stăpânitoare neoficială. Burghezia Roșie. Corupția și cruzimea erau mijloace permanente prin care-și atingeau scopurile.

Iar el se uita la unul dintre participanți.

Își aminti ce se spusese, cu mulți ani în urmă, la închisoarea Mokotów.

Cine știe? Într-o bună zi, ai putea fi și tu cineva important.

Clătină din cap, înțelegând ironia, și îi plăcu faptul că Dilecki era mort.

— Îl cunoști? întrebă Zima.

Informase o singură persoană despre istoria relevantă și aceea nu era Zima. Așa că ignoră întrebarea și spuse:

— Arată-mi ce-ai găsit.

Îl urmă pe Zima într-o debara mică, un spațiu sufocat de rămășițele trecutului unei familii. Văzu două dulapuri ruginite.

— Sunt pline de documente, spuse Zima. Rapoarte, corespondență, memorandumuri. Toate, de la sfârșitul anilor 1970 până în 1990. Date și incidente răzlețe. Niciun tipar real. Dilecki a lucrat multă vreme pentru Serviciul de Securitate. Trebuie să fi fost părtaș la multe secrete. Se pare că a eliminat unele dintre ele când au căzut comuniștii.

Se pierduseră atât de multe în perioada aceea haotică, după prăbușirea Uniunii Sovietice și renașterea Poloniei. Astăzi, puțini erau interesați de trecut. Toți se bucurau doar că se terminase. Viitorul părea să fie tot ce conta. Dar această miopie era o greșeală.

Pentru că istoria conta.

— A examinat cineva acele dosare? întrebă el.

— Doar eu, iar analiza mea a fost rapidă și superficială. Doar atât cât să aflu că ar putea fi ceea ce căutați.

Era curios.

— De unde știi că aș căuta ceva?

— Nu știu. Doar presupun, din ceea ce știu până acum.

Ar fi trebuit să întrebe cât de multe știa acest om, însă nu era momentul.

— Să pui tot ce se află în cele două dulapuri în portbagajul mașinii cu care am venit.

Zima încuviință că a înțeles.

— Văduva lui Dilecki a vândut vreunul dintre aceste documente? întrebă el.

— Nu. Fiul lor a făcut-o. L-am reținut.

Asta era o informație nouă.

— L-am arestat acum câteva ore.

Zima făcu un semn și el îl urmă în salon. Un sac albastru din nailon stătea pe sofa. Zima desfăcu fermoarul de sus și-i arătă teancurile de zloți.

— O jumătate de milion. I-am recuperat din casa fiului.

Acum, totul începea să aibă sens. Părinții erau comuniști buni, loiali, fiul, nu la fel de mult. Trecuseră zeci de ani. Tatăl murise, mama îmbătrânea. Două arhive puteau fi cheia schimbării tuturor lucrurilor, mai ales când unele dintre acele documente pomeneau numele Janusz Czajkowski. Tot ce trebuia făcut era să găsească un cumpărător.

— Fiul a recunoscut ceva?

Zima încuviință.

— A făcut o înțelegere cu un om pe nume Vic DiGenti, care e un asociat cunoscut al lui Jonty Olivier.

— Spui numele de parcă l-ați cunoaște.

— Îl cunoaștem. E vânzător de informații. Destul de vrednic de încredere. Serviciile noastre de informații l-au folosit câteodată. Mama era complet neștiutoare despre ce făcea fiul ei. A aflat doar aseară, când i-a oferit o parte din bani. Nu a fost prea bucuroasă. Au avut parte de o ceartă aprigă, cu doar câteva ore înainte să-l arestăm.

— Arată-mi restul, spuse el.

Zima îl conduse la ușa din spate până la un hambar mic, cu acoperiș ondulat. Copacii și arbuștii protejau structura de autostrada din apropiere. Ușa era deschisă și el intră. Un felinar electric slab le estompa umbrele. Nu erau prea multe acolo. Câteva unelte, o roabă, o mașină veche, ruginită, și o femeie, spânzurată de căpriori, cu brațele moi pe lângă ea, cu gâtul aplecat în moarte.

— A făcut-o în timpul nopții, zise Zima. Poate după ce a aflat de arestarea fiului ei. Sau poate din loialitate față de soțul ei. Nu vom ști niciodată.

Se părea că se cățărase pe mașina veche, legase o bucată scurtă de funie, apoi pășise către uitare.

El clătină din cap.

Acum, totul depindea de Belgia.

CAPITOLUL ŞASE

COTTON MALONE stătea în celulă, încă ud de la înotul prin canal. Ar fi trebuit să facă un duș, deși aici nu era la Four Seasons. Dar în ceea ce privește celulele, a lui nu era prea rea. Spațioasă. Curată. Cu o toaletă care funcționa. Fusese închis în locuri mult mai rele.

S-a zis cu datoria lui față de Biserica Catolică.

Era aproape 7.00 seara. Era singur acolo de câteva ore. Polițiștii din Bruges nu fuseseră în cea mai bună dispoziție când îl pescuiseră din canal. Îi legaseră imediat mâinile la spate și încercaseră să-l interogheze. Dar știa când să țină gura închisă. Bineînțeles, la un moment dat, trebuia să dea explicații. Spera că preotul de la bazilică avea să le spună că el fusese cel care îi ceruse să se ducă după relicvă. Până acum, tot ce știau era că furase o barcă si o distrusese în canal. Până să ajungă polițiștii, focurile de armă se opriseră și cei Trei Amici dispăruseră.

El era singura problemă.

Poliția îi luase portofelul. Pașaportul era la hotel. Măcar îi cunoșteau numele întreg, Harold Earl Malone. Porecla Cotton nu se găsea nicăieri pe permisul danez de conducere sau pe vreun alt act oficial. Oamenilor le plăcea să întrebe de unde venea denumirea și răspunsul lui era mereu același. O *poveste lungă.* Și așa era, una care-l implica pe

tatăl lui. Încă își amintea ziua când avea zece ani și cei doi ofițeri de marină veniseră acasă și-i spuseseră lui și mamei că submarinul tatălui se scufundase, iar tot echipajul murise. Niciun cadavru. Nicio înmormântare. Totul era clasificat. Îi luase aproape patru decenii să afle adevărul și întreaga experiență stârnise o neîncredere extremă față de guvernământ, indiferent de nivel.

Ceea ce explica și mai mult de ce nu vorbise cu nimeni.

Când avea să vină vremea, spera ca adevărul să funcționeze cel mai bine – la urma urmei, doar atât avea la dispoziție. Cu siguranță, poliția din Bruges aflase deja despre furt. Sângele Sfânt era cel mai important obiect din oraș. Sute de mii de oameni veneau în fiecare an să-l vadă. Din secolul al XIV-lea, îl plimbaseră prin oraș într-o procesiune anuală uriașă. Dar dacă știau că dispăruse, de ce nu veniseră să discute cu el? Ar fi trebuit să vrea să afle ce știa el.

Sau poate că nu.

Un zăngănit îi tulbură gândurile.

Al ușilor din metal de pe coridor care se deschideau, apoi se închideau.

Pașii răsunau pe măsură ce se apropiau. Un păcănit lent și sacadat.

Ridică privirea și zări o femeie.

Micuță, cu o figură încrezătoare și părul negru presărat cu fire argintii. Avea șaizeci și ceva de ani, deși el știa că dosarele personale de la Departamentul de Justiție, pe care le văzuse cândva, conțineau doar N/A[2] în spațiul destinat datei de naștere. Toți erau sensibili la anumite lucruri. Pentru ea, era vârsta. Doi președinți încercaseră să o numească procuror general, dar ea refuzase ambele oferte. De ce? Cine știe? Avea tendința de a face doar ceea ce dorea. Ceea ce o făcea să fie foarte bună în meseria ei.

El se ridică și se apropie de gratii.

— Nu așa ne-am întâlnit prima dată?

Stephanie Nelle zâmbi și încuviință.

— În închisoarea din Duval County, din câte îmi amintesc.

El zâmbi.

— Eram un avocat șmecher în marină.

— Care tocmai împușcase o femeie.

— Haide. Ea a tras prima, încercând să mă omoare.

— Și iată-ne aici, atâția ani mai târziu, iar tu ai distrus o barcă într-un canal. Necazurile chiar par că te urmează.

— Cum rămâne cu cei trei hoți și relicva pe care au furat-o?

— Asta e, Cotton. Furtul nu există.

Dezvăluirea îl luă prin surprindere. Atunci înțelese.

— Ai mușamalizat incidentul?

Ea încuviință.

— Eram la Bruxelles, la ambasada noastră, când a venit telefonul de la poliție. Au aflat că ai fost de-al nostru cândva și au făcut cercetări în Atlanta. Biroul m-a contactat. Eu, evident, habar nu aveam că ești aici. Dar te-am revendicat, chiar și așa.

El ridică din umeri.

— Locul nepotrivit, momentul nepotrivit. S-a întâmplat să fiu acolo, dar hoții aceia știau exact ceea ce fac. Toată povestea a fost plănuită.

— Spune-mi mai departe.

El povesti ce se întâmplase la biserică și după aceea. Ea de o parte a gratiilor, el de cealaltă. Când termină, întrebă:

— Ce faci la Bruxelles?

— Răspunsul la întrebarea asta o să te coste.

El înțelese. Îl lăsase în celulă pentru conversația asta dintr-un motiv anume. Cu câțiva ani în urmă, când se pensionase înainte de termen din Departamentul de Justiție, se gândise că se va întâmpla rar să o revadă pe Stephanie Nelle. Unul dintre motivele pentru care renunțase era să scape de riscuri și să-și încerce norocul făcând ceva diferit. Fusese un bibliofil convins toată viața. Acum, ca proprietar al propriului magazin în Copenhaga,

principala lui profesie *erau* cărțile. Venise în Belgia să caute niște tomuri rare pe care le solicitaseră câțiva dintre clienții săi obișnuiți. O ediție din 1897 din *Dracula.* O primă ediție din 1937 a *Hobitului.* Și un volum original din 1900 din *Vrăjitorul din Oz.* Toate scumpe și greu de găsit. Își făcuse un nume ca fiind omul care putea găsi ce-și doreau colecționarii. Dar în loc să fie la un târg de carte, era în închisoare, iar fosta lui șefa părea să aibă cheia de la ușă.

— Ce vrei? întrebă el.

— Mi-a plăcut întotdeauna francheța ta. Economisește mult timp.

Când Danny Daniels era președinte, Magellan Billet fusese agenția la care apela Casa Albă. Stephanie nu avusese întotdeauna o relație atât de amicală cu ramura executivă. De fapt, cei mai mulți președinți nu o plăcuseră foarte mult. Ea și Daniels nu se înțeleseseră nici ei la început, dar ea îi câștigase încrederea. Cele două mandate ale lui Daniels se terminaseră și acum era senatorul SUA secundar al statului Tennessee. Divorțat, dezvoltase o relație personală cu Stephanie, care, dacă era să dai crezare zvonurilor, ajunsese la iubire. El se bucura pentru ea. Merita să fie fericită. Munca nu trebuia să fie ceea ce definea viața.

Sau, cel puțin, asta își spunea el.

Stephanie era unul dintre cei câțiva oameni din această lume pe care îi considera prieteni. Era una dintre cele mai apropiate. Trecuseră prin multe împreună. Întreaga lui carieră profesională ca agent secret existase datorită ei. Ea riscase cu tânărul avocat de marină și-i dăduse ocazia să devină foarte bun la ceea ce făcea. Atât de bun, încât revenea mereu la el, chiar și după ce se pensionase.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, zise el. Nici nu te-ai oferit să mă scoți de aici. Presupun că aceste două lucruri au legătură? Așa că hai să trecem la subiect. Cât oferi?

— Nu poate să fie o favoare?

Acum era rândul lui să-i arunce o privire întrebătoare.

— Am facturi de plătit. Sunt aici să cumpăr cărți pentru oamenii care mă plătesc să le cumpăr. Mulți bani, aș putea să adaug. Am o afacere...

— O sută de mii, propuse ea.

— Cât timp?

— Câteva zile. Până joi seara, cel mai târziu.

— Nivelul de amenințare?

— S-ar putea să fie o sarcină dificilă.

Stephanie nu era cunoscută pentru exagerări sau subestimări. Așa că, dacă ea atașa adjectivul *dificil,* avertismentul nu putea fi ignorat. Totuși, așa cum învățase de-a lungul anilor, lucrurile sigure ascundeau pericolul cel mai mare. Poate că *dificil* era mai bine.

— O sută cincizeci, zise el. Ceva în plus pentru partea dificilă.

Ea încuviință.

— Ok. Am probleme mari.

— Scoate-mă de aici și o să te ajut să le rezolvi.

CAPITOLUL ȘAPTE

COTTON MALONE o urmă pe Stephanie când ieșiră din închisoare și păși din nou pe străzile din Bruges. Un potop de turiști erau în oraș bucurându-se de seara frumoasă. Polițiștii nu fuseseră prea încântați să-l vadă plecând, dar nimeni nu o contrazisese pe Stephanie. Autoritatea ei venea direct de la Bruxelles, mai presus pe scara ierarhică decât orice șef al poliției locale.

Deși hainele începuseră să i se usuce după scufundare, părul blond-nisipiu era vraiște. Începea să-i treacă euforia care-l cuprindea întotdeauna în mijlocul acțiunii. Își spunea iar și iar că nu-i lipsea, dar era o minciună. Părea să funcționeze cel mai bine când exista presiune, deși încercarea lui de a-i prinde pe cei Trei Amici nu fusese unul dintre cele mai bune momentele ale lui. Apariția subită a lui Stephanie, însă, dăduse lucrurilor o lumină nouă.

Ceva important *chiar* se întâmpla.

Și cui nu-i plăcea să facă parte din asta?

Își croiră drum în piața centrală aglomerată.

Bruges începuse ca o fortăreață din secolul al IX-lea, construită pentru a apăra coasta de vikingi. Pe atunci, orașul era cu fața spre mare. Dar treptat, de-a lungul secolelor, oceanul se retrăsese și câmpiile de nămol rămase deveniseră un teren uscat, fertil, transformând orașul într-un centru medieval major de comerț. Oamenii se adunaseră în piața centrală,

pietruită, încă din secolul al X-lea, și stând acum acolo își imagina pescarii care-și vindeau marfa, fermierii care ofereau legume și fructe, pânză flamandă inspectată de cumpărători străini și numeroasele târguri și festivaluri care atrăgeau mulțimile din toată Europa. Era New Yorkul timpului său. Centrul vieții sociale, politice și economice pentru întreaga provincie.

Se uită la piață.

Din câte știa, cea mai mare parte provenea dintr-o renovare din anii ’90 care păstra aerul unei epoci trecute făcând-o totodată mai prietenoasă pentru pietoni. Panourile publicitare, neoanele și clădirile înalte nu existaseră atunci și nu existau nici acum. Farmecul său izvora dintr-o simplitate nepretențioasă, mâna îmbătrânită a timpului dominând fără vreo urmă de neglijență. Șirurile de case în trepte erau pline de hoteluri, bănci, magazine de suvenire, prăvălii, baruri și cafenele, toate folosite ca și cum nu ar fi fost o relicvă neprețuită din altă epocă. Turnul bine cunoscut trasa o potecă până sus pe cerul serii. Era înalt de aproape nouăzeci de metri și, după cum descoperise în urmă cu câțiva ani, merita să urci în el. Într-o zi senină, coasta flamandă se zărea la kilometri întregi distanță.

— Te ascult, îi spuse în sfârșit lui Stephanie, care fusese tăcută în timpul plimbării – era timpul să mărească miza.

— Washingtonul forfotește, zise ea.

El zâmbi.

— Ce e nou în asta?

În fiecare zi, apăreau reportaje despre administrația Warner Fox, detaliind greșelile una după alta. Schimbările de politică și de personal aveau loc permanent, toate lipsite aproape complet de consecvență. Fox spunea una, consilierii și membrii cabinetului său spuneau alta. Totul părea a fi fără conducere, în derivă, fără direcție. Cum s-o nimeri. De cele mai multe ori, nimereau prost.

— Cât de rău e? întrebă el.

— Sunt idioți. Habar nu au ce fac. O gașcă de imbecili aroganți, stupizi, care reușesc cumva să țină puterea pentru ei.

El chicoti.

— Spune-mi ce simți cu adevărat.

— Procurorul general nu a intrat niciodată într-o sală de judecată. Nu a avut nicio funcție publică. A fost un avocat corporatist pe Wall Street, care a absolvit Yale al 145-lea într-o promoție de 152 de studenți. Singura lui calitate este faptul că tipul cu numărul 133 din aceeași promoție era Warner Fox. Au fost colegi de cameră la drept, îi este complet devotat lui Fox. Nu contestă niciodată nimic. Face doar ce i se spune.

— Ești încă ținută pe margine?

Fusese prezent în Ziua Inaugurării, văzuse inaptitudinea timpurie cu ochii lui. Dar Fox fusese conciliant, promițând să fie deschis la minte și acceptând să o păstreze pe Stephanie ca șefa la Magellan Billet, deși noul președinte încercase la început din răsputeri să-i elimine și pe ea, și agenția.

Ea clătină din cap.

— Chiar și succesele noastre au fost primite cu scepticism. Bugetul meu a fost redus la o treime, ceea ce diminuează ce pot să realizez în mod eficient. Dar asta e și ideea. Vor să scape de mine.

El înțelese.

— Dar se tem de senatorul Danny Daniels.

— E o forță de care trebuie să ții seama. Un dușman redutabil, dar un aliat bun.

— Și iubit?

Ea zâmbi.

— Și asta.

— Te face fericită?

— În fiecare zi.

— Mă bucur să aud asta.

Și vorbea serios. Stephanie dusese o viață solitară. Soțul ei murise cu mult timp în urmă, iar fiul ei locuia în Franța, fiind destul de inaccesibil. Nu știa să fi avut relații personale apropiate, până să apară Danny. Cotton era convins că exista cineva pentru

toată lumea. Propria sa viață părea să dovedească acest lucru. Era divorțat de prima soție de niște ani și credea că iubirea era ceva din trecut. Apoi, apăruse Cassiopeia Vitt și schimbase totul.

— Ce mai face Cassiopeia? întrebă ea, părând să-i citească gândurile.

— Năbădăioasă, ca întotdeauna. Vine la Copenhaga în weekend.

— Așa că trebuie să termini până vineri?

— Ceva de genul ăsta.

Oamenii umpleau piața, ieșiți pentru o cină timpurie sau terminând o zi de vizitare a obiectivelor turistice și de cumpărături. Scana fețele și încercă să depisteze amenințările, dar erau pur și simplu prea multe ca să știe ceva sigur. Nu era ca în catedrală, unde lucrurile fuseseră mai închise, oamenii erau mai ușor de comparat.

— Se întâmplă ceva strategic, spuse ea. Ce ai văzut în biserică nu e primul furt al unei relicve sfinte.

El aștepta să audă mai mult.

— Au mai fost încă patru.

Interesant.

— Toate au fost păstrate secrete, spuse ea. Ca să știi, n-am fost de acord cu tactica asta, dar pune-o pe seama administrației Fox, atotștiutoare, care a intervenit și a impus strategia.

— Celelalte locuri unde se află relicve au întărit măcar securitatea?

Ea clătină din cap.

— Nimeni nu a fost sfătuit să facă asta. Atotcunoscătorii au decis că va atrage atenția și mai mult.

— Evident, nu e o decizie inteligentă, dat fiind ce s-a întâmplat azi.

— S-au luat multe asemenea decizii la Washington în ultima vreme.

Observa că era frustrată, ceea ce nu era normal. Femeia asta era de obicei un model de autocontrol. Directă. Pragmatică. Corectă până la un nivel dureros. Sinceră până devenea enervantă. Nu-și

pierdea calmul aproape niciodată. Și nu avea nicio urmă de politician în corp, ceea ce putea fi și o calitate, și un dezavantaj.

— Ce se întâmplă aici? întrebă el.

— Ce știi despre Arma Christi?

CAPITOLUL OPT

JONTY OLIVIER intră în sala de mese a castelului și se așeză la masa robustă. Camera se întindea într-un dreptunghi lung, cu fața către vest și către soarele ce stătea să dispară. Masa era o monstruozitate din stejar, la care puteau sta cel puțin douăzeci de oameni. Îi plăceau tablourile cu rame ornamentate, în culori strălucitoare, ce împodobeau pereții. Mulți războinici, cu săbii și sulițe în mâini, luptând în bătălii impresionante. Culorile bogate denotau vigoare, mișcarea liberă și în forță a pensulei ilustrând o senzație de exuberanță. Din nefericire, nimeni nu stătea cu el la cină. Nimic nu era mai plăcut decât să porți o conversație în timpul mesei, dar trebuia să rămână retras până în weekend și asta însemna, în parte, să mănânce singur.

Bucătarul pregătise o mâncare grozavă din carne de porc friptă și cartofi roșii fierți. Mai degrabă polonă decât slovacă. Aici, atât de aproape de graniță, culturile se amestecau. Afurisiții de comuniști aproape că distruseseră bucătăria est-europeană. Ce timpuri oribile! Totul fusese rațională. Așteptatul la cozi lungi devenise un mod de viață, aproape o formă de artă. Nimeni nu știa vreodată când avea să fie mâncare disponibilă sau dacă i se permitea cuiva să o cumpere. Restaurantele primeau meniuri obligatorii, care nu se schimbau niciodată, și devierile nu erau permise.

Cărțile de bucate publicate de guvern specificau cantitatea și numărul exact de ingrediente pentru fiecare fel de mâncare. Cum era de așteptat, creativitatea era înăbușită.

Slavă Domnului că lucrurile se schimbaseră.

Se așeză și desfăcu în poală un șervet din pânză neagră. Un pahar de vin roșu era turnat deja. Cu elementele potrivite, mâncarea și băutura fiind două dintre acestea, oamenii îi spuneau unui străin aproape orice. Nimic nu mai părea sfânt. Facebook, Twitter și toate celelalte platforme de social media păreau dovada clară a acestui lucru. Ceea ce nimeni n-ar fi strigat în gura mare de pe verandă către vecinii de peste stradă era acum postat ca să vadă miliardele de oameni pentru totdeauna. Totuși, lui îi plăcea internetul. Se puteau afla foarte multe foarte repede, cu puțin efort și fără amprente.

Mânca friptura de porc, gătită perfect. Dăduse deja personalului meniul de aperitive pentru joi. O abundență internațională, elaborată, de dulce și sărat, toate pe potriva oaspeților care aveau să vină din toată lumea. Cumpărase și o varietate scumpă de băuturi, vin și șampanie, orice și tot ce ar fi putut fi pe placul oaspeților. Era un alt motiv pentru care alesese această fortăreață veche din pădurile din nordul Slovaciei. Totul aici avea aromă de izolare.

Termină antreul și speră că mai urma ceva. Un om de lume, se îngrijise să se familiarizeze cu lucrurile rafinate. Din păcate, cele pe care le prefera aveau o multitudine de calorii, care păreau să se ducă toate direct pe burta lui în creștere. Greutatea devenise o problemă în ultima vreme. Croitorul lui avusese de lucru, modificându-i costumele numeroase. Era mult prea greu pentru înălțimea lui, totul din pricina unei diete oribile și a faptului că detesta exercițiile fizice. Fizic, nu fusese niciodată prea chipeș. Bicisnic, cu buze cărnoase, nasul lat și ochii luminoși ai omului care trăia prin viclenie, nu prin mușchi. Părul era tuns simplu și despărțit la mijloc, scurtat de o parte și de alta a tâmplelor perpendiculare și încărunțit

prematur, începea să-și arate cei cincizeci și trei de ani.

Dusese o viață interesantă.

Își petrecuse copilăria în sărăcie. Mama lui, Dumnezeu s-o odihnească, plângea mult, atât de mult, încât începuse să creadă că el era motivul. De asemenea, vorbea întruna despre moarte sau despre plecare. Mereu se întreba dacă ea avea să fie acolo când ajungea de la școală. În cele din urmă, maturitatea îl învățã că ea folosise toate astea ca pe o modalitate de a-i controla pe el, pe fratele și pe tatăl lui.

Tactica asta îl afectase.

Dacă propriei lui mame nu-i păsa de el, de ce i-ar fi păsat altcuiva? Dacă ea pleca, oricine putea face la fel. Așa că relațiile lui, fie de afaceri, fie personale, fuseseră mereu superficiale, în special din vina lui, căci prefera să rămână obtuz și neimplicat.

Viața, însă, îl tratase cu siguranță ca pe fiul preferat, viitorul fiind o șosea ispititoare și bine pavată de oportunități. Îi plăcea să se considere nobil ca atitudine, cu un caracter virtuos, cultivat, sofisticat și fermecător. Dar toate astea făceau parte din zidul de prefăcătorii pe care îl construise în jurul său. Ajunsese să iubească povestea romanțată a celui vânat care devenea apoi vânător. Renunțase demult la orice definiție de bunătate pe care societății îi plăcea s-o elaboreze. În schimb, aplica un cod învățat prin experiențele neplăcute în care *binele* însemna să lupte cu șansele, să se zbată să urce, să scuipe dușmanii în ochi și să nu ceară ajutor sau milă. Nu fusese niciodată unul care să se lamenteze și nici nu avea să fie vreodată. Mantra lui era simplă. Fă ce este necesar, apoi forțează-te să zâmbești și mai fa o încercare. Buddha o spunea cel mai bine: *Nu există bogăție precum cunoașterea, nici sărăcie ca ignoranța.* Însă Einstein a adăugat un avertisment grozav: *Informația nu este cunoaștere.* Cât se poate de adevărat, căci persoana cu cel mai mare succes era cea care avea cea mai multă *cunoaștere.*

Și o investiție în cunoaștere întotdeauna vine cu o dobândă mare.

Îi plăcea să le spună potențialilor clienți că prețul luminii era mult mai mic decât costul întunericului. Informația era ca banii. Ca să fie valoroasă, trebuia să circule, ceea ce îi sporea nu doar cantitatea, ci și valoarea. Păstrarea informației nu făcea decât să-i erodeze valoarea. Dar slavă Domnului că existau cumpărători pregătiți, dornici și capabili pentru aproape orice.

Își termină cina și sună din clopoțelul din argint care se afla lângă pocalul de vin. Unul dintre angajații în uniformă apăru, iar el ceru să fie luată farfuria și să-i fie adusă una nouă, pentru încă o porție de carne de porc. În timp ce aștepta, se lăsă pe spate în scaunul aurit, cu spătar înalt, și se gândi la următoarele două zile. Aproape totul era pregătit. Dar îl îngrijora ceea ce era neașteptat. Precum bărbatul legat în pivniță.

Și Reinhardt.

Auzi pași și presupuse că se întorsese servitorul cu mâncarea, ceea ce era al naibii de rapid. În schimb, Vic intră în sala de mese și se apropie de masă.

— Vrei să iei cina? îl întrebă el pe Vic.

— Nu, mulțumesc. O să mănânc mai târziu.

Servitorul se întoarse cu farfuria.

— Oh, stai jos. Mănâncă. Adu-i prietenului meu niște friptură de porc, zise el bucuros de companie. Adu și vin.

El și Vic împărțiseră multe mese unul cu altul, așa că știa că acolitul său nu avea să refuze.

— Depind foarte multe de afacerea asta, Vic. Mai multe decât tot ce-am avut noi vreodată. Totul e absolut palpitant, nu ești de acord?

Avea grijă să folosească întotdeauna pluralul *noi.* Niciodată singularul *eu.* Denota o echipă, ceea ce-i făcea pe toți să se simtă incluși. Amplifica sentimentul acesta împărțind totul generos, întotdeauna, cu angajații. De aceea le plăcea multora să lucreze pentru el și de asta erau loiali. Cu Vic era

deosebit de generos, pe el conta în foarte multe feluri. Unul dintre acestea era un public la îndemână pe care să-și testeze noile idei.

— Am făcut o greșeală crezând că putem ține proiectul ăsta secret, zise Jonty cu voce joasă, dar am crezut cu adevărat că avem totul sub control.

— Dacă Reinhardt a știut că suntem în Bratislava, știe și că suntem aici.

— Sunt de acord. Ceea ce e deranjant. Atunci, ce așteaptă?

— Probabil ca omul lui să-i dea raportul.

Bună observație.

— Așa că se va întreba în curând ce s-a întâmplat cu el.

Vie încuviință.

— Și vor mai veni și alții.

Servitorul se întoarse. Jonty îi făcu semn lui Vic să mănânce, dar apetitul lui scăzuse. Avea nevoie de o asigurare, iar asta nu i se putea aduce pe farfurie.

— Mai sunt două relicve din Arma Christi, spuse el, și mai puțin de douăzeci și patru de ore pentru confirmare. Una dintre relicve îi implică pe americani. Dacă refuză să participe? Am riscat luând legătura personal cu ei și trimițându-le o invitație specială. Poate că a fost o prostie.

Se întreba dacă Washingtonul era responsabil pentru prezența lui Reinhardt. Dar cum se putea așa ceva? O scurgere de informații? Era posibil. Îi veni în minte un vechi proverb persan, unul pe care îl găsise în lecturile lui. *Cel care nu știe, dar nu știe că nu știe, e un prost. Alungați-l.* O precauție înțeleaptă. *Cel care nu știe, dar știe că nu știe, e învățăcel. Învățați-l.* Cu siguranță. *Cel care știe, dar nu știe că știe, e adormit. Treziți-l.* Acesta era punctul în care se afla acum. *Dar cel care știe și știe că știe e un profesor. Învățați de la el.*

Absolut.

— Când pleci spre nord? îl întrebă pe Vic.

— În scurt timp.

Inițial, Vic trebuia să se descurce singur cu toate în seara asta.

Dar Jonty decise să modifice planul.
— Vreau să merg cu tine, spuse el.

CAPITOLUL NOUĂ

ACUMULAREA SFINTELOR RELICVE a început cu Elena, mama lui Constantin cel Mare. I s-a acordat rangul înalt de Augusta Imperatrix şi i s-a permis accesul neîngrădit la trezoreria imperială ca să poată obţine obiecte preţioase ale noii tradiţii creştine.

Pentru a-şi îndeplini misiunea, în anul 326 d.H., la vârsta de optzeci de ani, a călătorit în Palestina ca primul arheolog creştin. În Ierusalim, a poruncit ca templul construit peste mormântul lui Hristos în apropiere de Golgota să fie distrus şi să se înalţe o nouă biserică. Potrivit legendei, în timpul construcţiei s-au descoperit rămăşiţele a trei cruci diferite. Era una dintre ele cea pe care murise Hristos? Nu ştia nimeni. Ca să afle adevărul, împărăteasa a poruncit ca o femeie aflată în pragul morţii să fie adusă acolo. Când femeia a atins prima şi a doua cruce, starea ei nu s-a schimbat, dar când a atins-o pe a treia, şi-a revenit imediat. Elena a declarat că aceea era Sfânta Cruce şi a ordonat construirea Bisericii Sfântului Mormânt pe acel loc.

Şi aşa a început venerarea obiectelor.

Încă de la început, credinţa creştină a depins de miracole, cu Hristos înviat din morţi. Relicvele au devenit o parte a acelei credinţe, umplând un gol după ce idolii păgâni au fost interzişi. Erau des întâlnite înainte de anul 1000 d.H., însă Cruciadele

au adus un nou val de relicve în Europa. Mii de obiecte, de la dinți la apendice, oase, sânge, chiar și cadavre întregi. Dacă o biserică avea o relicvă, însemna că veneau pelerinii și, odată cu ei, o sursă neîntreruptă de venit. Nu e de mirare, așadar, că au apărut atât de multe relicve false, căci este mult mai ușor să creezi una proprie decât să călătorești pentru a găsi una.

Reforma Protestantă a adus schimbarea, relicvele oripilându-i pe reformatori. Jean Calvin a spus că, dacă s-ar aduna la un loc, toate fragmentele din Sfânta Cruce ar umple o navă mare. Însă evangheliile arătau că un singur om a fost în stare să o care. După lucrarea lui Martin Luther din 1517, relicvele și-au pierdut mult din importanță, dar în cele din urmă șapte dintre ele au obținut un statut special.

Sfânta Cruce, Cununa de Spini, Stâlpul Flagelării, Sfântul Burete, Sfânta Lance, Cuiele și Sângele Sfânt.

Arma Christi.

Armele lui Hristos.

Instrumentele patimilor.

Potrivit corintenilor, celor care renunțau la „armele acestei lumi“, Arma Christi *reprezentau o protecție foarte mare împotriva ispitei.*

Cotton asculta în timp ce Stephanie explica.

— Arma Christi există încă, deși există dispute privitoare la relicve, care sunt adevărate și care sunt false. Însă Vaticanul a rezolvat problema alcătuind propria listă oficială.

Bucăți din Sfânta Cruce erau peste tot. Cea mai mare, și cea mai importantă, se afla la Mănăstirea Santo Toribio de Liébana, din Cantabria, Spania. Și Cununa de Spini părea să fie la fel de împrăștiată, mulți susținând că spinul lor era autentic. Dar cea de la Capela Sf. Anton din Pittsburgh, Pennsylvania, căpătase eticheta de autenticitate. Un segment din Stâlpul Flagelării, pesemne obținut de Elena însăși, rămânea la Roma, în Bazilica Santa Prassede.

Buretele Sfânt se mutase din Palestina la Constantinopol, apoi în Franța și sfârșise la Notre-Dame.

Se dezbătea demult dacă Hristos a fost crucificat cu trei sau patru cuie. Legenda spunea însă că Elena, când era în Palestina, a găsit patru cuie. Se presupune că a aruncat unul în mare, ca să potolească o furtună, pe al doilea l-a pus pe coiful de luptă al lui Constantin, al treilea a fost fixat pe capul unei statui, iar al patrulea a fost topit și modelat într-o zăbală pentru calul lui Constantin. Însă există zeci de Cuie împrăștiate în Europa. Vaticanul a pus capăt dezbaterii, binecuvântând unul expus la catedrala din Bamberg, Germania, ca fiind autentic.

— A șasea relicvă, Sângele Sfânt, era aici, la Bruges, spuse Stephanie. Sau cel puțin a fost în ultimele nouă secole. A șaptea este Sfânta Lance.

— Oamenii fură aceste relicve? întrebă el.

Ea încuviință.

— În ultimele trei luni, au fost luate cinci. Mai sunt două. Cuiul și Sfânta Lance.

Ce scrisese Ian Fleming? *O dată este o întâmplare. De două ori, o coincidență. De trei ori, e acțiunea inamicului.*

— Trebuie să mergem, zise ea și ieșiră din piață, mergând înapoi spre Bazilica Sfântului Sânge. De acolo, Stephanie îl conduse pe o alee închisă identificată drept Blinde Ezelstraat, Strada Oarbă, care dădea într-o piațetă unde se afla o arcadă din beton cu coloane.

Piața de pește.

Cunoștea povestea. Timp de secole, peștele de apă dulce și sărată fusese vândut în piața mare din Bruges. Cu câteva secole în urmă, delicatesele erau scumpe, disponibile doar pentru cei bogați. Oamenii de rând se plângeau din cauza duhorii, așa că la începutul secolului al XIX-lea negustorii s-au mutat acolo, departe de mulțime. Era folosită și azi, dar nimeni nu vindea captura în seara asta. O plăcuță îi informa că piața era deschisă doar câteva zile pe săptămână de la opt până la prânz. O mulțime de

oameni se afla sub colonadă, profitând de mesele goale din beton. Copiii se jucau pe caldarâm ceva mai departe.

— Ne îndreptăm spre vreun loc anume? o întrebă el pe Stephanie în timp ce mergeau.

Ea se opri în dreptul colonadei.

— Avem de-a face cu o situație serioasă în Polonia.

El auzi îngrijorarea din vocea ei.

— Administrația Fox vrea să reintroducă sistemul european antirachetă.

El clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

În 2007, Statele Unite începuseră negocieri pentru un sistem antirachetă ce urma să fie amplasat în Polonia. Ar fi constat în zece interceptoare la sol, care să fie folosite împreună cu un sistem de radar și de urmărire, care trebuia să se afle în Republica Cehă. Ideea era să se protejeze de rachetele din Iran, însă Rusia se opusese cu tărie, interpretând mișcarea ca pe un gest american de forță. În semn de răzbunare, președintele rus amenințase să amplaseze rachete ofensive cu rază redusă de acțiune în Kaliningrad, ca să contracareze orice presupus sistem de apărare. Europa își exprimase, de asemenea, reținerile serioase. Franța, Germania și Italia se opuseseră manevrei, crezând că era mai degrabă provocatoare decât strategică. Zarva continuase până când administrația Obama anulase propunerea în cele din urmă.

— Chiar vor să calce din nou pe mușuroiul acela de furnici? întrebă el.

— Cu siguranță că se îndreaptă într-acolo. Ideea este să trimită un mesaj Moscovei că e un șerif nou în oraș. Lucrurile vor fi diferite. E un mod de a spune lumii că Fox e un om de care să ții seama.

— Adică să ațâți ursul. Din câte îmi amintesc, agitația împotriva rachetelor a fost aproape unanimă. Nimeni n-a crezut că e o idee bună.

— Fox urăște Uniunea Europeană și NATO. A petrecut ultimele luni făcându-și dușmani din

aproape toți aliații pe care îi avem. Nu dă doi bani pe ce vor UE sau Rusia.

Stăteau în spatele acoperișului înalt al vechii primării, cu foișoarele, turlele și spirele dând frâu liber luminilor și umbrelor ireale. Drumul în față, pe lângă piața de pește, era străjuit de baruri și de cafenele care se pregăteau pentru clienții acelei seri. Mesele presărau pavajul, multe fiind pline deja de oamenii care serveau cina. Se apropia ora opt seara și era și el puțin flămând.

— Cheia tuturor lucrurilor, de această dată, zise Stephanie, este președintele Poloniei. Doar el poate lua sau anula o decizie cu privire la amplasarea acelor rachete americane.

— Le vrea?

— Asta depinde, răspunse ea.

Un răspuns straniu, așa că el încercă:

— Ce legătură au rachetele din Polonia cu Arma Christi?

— Una mare. Acele furturi au avut loc dintr-un motiv. Un motiv destul de bizar, dar cu siguranță un motiv.

El își dădea seama că povestea nu se reducea la atât.

— Când o să-mi spui?

— Chiar acum. Vino după mine.

CAPITOLUL ZECE

COTTON MALONE merse cu Stephanie pe lângă alte cafenele cu mesele și scaunele din răchită așezate sub marchize colorate. Ea le evită pe toate și merse spre una dintre clădirile îmbrăcate în iederă, cu fața spre canal. Pe o plăcuță din fier fixată pe fațada din cărămidă scria *LA QUINCAILLERIE.* Magazin de feronerie. Un nume ciudat pentru un restaurant.

Înăuntru era exact ca în Lumea Veche, cu bârne înnegrite de fum, mese din marmură și ospătari în șorțuri negre, apretate. Pereții din cărămidă nelăcuită erau împodobiți de fotografii și amintiri adunate de-a lungul generațiilor. Ferestrele erau deschise către înserare, cu fața spre același canal pe care gonise el mai devreme. Dincolo de apă erau mai multe clădiri din cărămidă cu terase și restaurante.

Un bărbat aștepta la una dintre mesele de lângă fereastră. De statură medie, cu o figură subțire, tăcută, proaspăt bărbierită, cu pielea palidă și părul castaniu și rar. Purta un costum negru și cravată și se ridică la apropierea lor.

— Cotton, spuse Stephanie, el este Tom Bunch. Lucrează pentru Casa Albă.

Își dădură mâna și se așezară.

— Tom este asistentul adjunct al președintelui și consilierul adjunct în securitatea națională, spuse Stephanie.

Cotton sesiză sublinierea cuvântului *adjunct,* spus de două ori intenționat, cu siguranță, știind ce părere avea ea despre această etichetă. Birocrația de la Magellan Billet era simplă. Ea avea controlul deplin. Fără adjuncți. Fără locțiitori. Toate deciziile veneau dintr-o singură sursă.

— Tom este motivul pentru care mă aflu în Belgia, zise ea. Departamentul de Justiție a fost solicitat să asiste Casa Albă în această problemă, iar procurorul general a delegat totul către Magellan Billet, cu ordinul clar să lucrăm cu Tom.

Asta însemna că președintele voia ca sarcina să fie dată organizației Billet. Cea mai importantă întrebare, la care se gândise și Stephanie de bună seamă, era de ce, având în vedere ce părere avea Fox despre ea și Billet.

Apăru un ospătar cu meniuri și întrebă de comanda de băuturi. Bunch ceru un vin roșu destul de scump. Stephanie optă pentru apă minerală. Cotton ceru apă plată. Dioxidul de carbon din lichide nu fusese niciodată pe placul lui. Și alcoolul era ceva pentru care nu căpătase gust niciodată, alături de cafea, țigări sau aproape orice venea dintr-o farmacie.

Bunch scana meniul, așa că se hotărî și el, ce naiba, de ce nu. Îi era foame și oferta părea robustă și sățioasă. Fără meniu *gourmet.* Slavă Domnului. *Kalfsblanket,* vițel în sos de smântână, îi atrase privire. Văzu și *Dame Blanche* la desert. Ospătarul se întoarse cu băuturile, iar Bunch ceru să-i lase câteva minute înainte să comande.

— Arăți cam șifonat, spuse Bunch. Stephanie spunea că ai plonjat în canal.

— Face parte din excursia pe care am programat-o. O ocazie de a trăi experiența canalului în mod direct, zise el, încercând să nu ia lucrurile în serios.

Dar Bunch nu părea amuzat.

— Nu știu nimic despre tine, dar Stephanie spune că tu ești omul pentru sarcina asta. Presupun că ai auzit de Jonty Olivier?

Întrebarea venea cu o aură de importanță de sine, de parcă toți cunoșteau numele.

— Ce-ar fi să mă luminezi, ceru Cotton și zări zâmbetul de pe buzele lui Stephanie la auzul stăpânirii lui de sine.

— Sunt puțin surprins că n-ai auzit de Olivier.

El observă îngâmfarea. Tipul ăsta nu aștepta mult ca să-i calce pe alții pe nervi.

— Jonty Olivier, zise Stephanie, e un broker.

— Vorbim despre cărți, artă, imobiliare?

Bunch chicoti.

— Chiar ești pe dinafară. De câtă vreme te-ai pensionat?

— De câtă vreme ești consilier *adjunct* în securitate națională? Din ianuarie? Șase luni pline. Cu ce te-ai ocupat înainte?

— Asta e irelevant. Acum, sunt la Casa Albă și eu sunt șeful aici. Asta e ceea ce contează.

Scoase telefonul dintr-un buzunar – impermeabil, așa supraviețuise scaldei în canal – și deschise motorul de căutare. Tastă *TOM BUNCH, CASA ALBĂ* și găsi multe linkuri. Decise să-l acceseze pe cel de Wikipedia. De ce nu? Putea să vadă ce credeau masele despre el. Atinse ecranul și deschise pagina, care era scurtă; nimic surprinzător.

> În timpul campaniei prezidențiale, Bunch a scris un număr de articole pro-Fox sub pseudonimul *E Pluribus Unum*. Critica și stânga, și dreapta, dar niciodată pe conservatorii pro-Fox. A înfățișat alegerile ca pe o bătălie pentru salvarea Americii, iar într-un articol a descris-o ca pe *alegerile Zborul 93,* referindu-se la avionul deturnat pe 11 septembrie 2001, dar care s-a prăbușit după ce pasagerii s-au luptat cu deturnătorii. *Atacați carlinga sau muriți,* a scris el. Apoi, a continuat: *S-ar putea să muriți oricum. Voi – sau liderul grupului vostru – s-ar putea să ajungeți în carlingă și să nu știți cum să pilotați sau să aterizați avionul. Nu există garanții. În afară de una; dacă nu încercați, moartea e sigură.* Adevăratul sens al acestei afirmații rămâne necunoscut. Înainte de a veni la Casa Albă, Bunch a

lucrat pentru Burdi Macro LLC, care se ocupă de capitalul personal al lui Rich Burdi, un susținător financiar important al lui Warner Fox în timpul alegerilor.

— Ce faci? întrebă Bunch.

— Citesc despre tine.

Bunch se uită la Stephanie.

— E o pierdere de vreme. E inacceptabil!

— Același lucru îl gândeam și eu despre tine, spuse Cotton, iar acum știu de ce.

Memoria lui fotografică intră în acțiune și își aminti articolele de presă despre atitudinea președintelui Fox față de Consiliul Securității Naționale. Prea mare. Prea divers. Incomod. Necesita tăieri. Fox prefera mai puține întâlniri, mai puține informații, mai puțină muncă de birou. Analiștii luaseră asta ca pe dorința lui de a obține comanda totală a politicii externe, cu puține intervenții din partea altora sau deloc. Mai mulți senatori proclamaseră public Casa Albă ca fiind incompetentă, izolată și indecisă. Luarea deciziilor era un proces lent până la inexistent, și de obicei greșit. Scopul părea să fie să i se facă pe plac șefului, nu să formuleze și să implementeze obiective clare privind siguranța națională. Cea mai bună explicație a motivului pentru care se întâmplau toate astea? Oameni necalificați, în poziții de autoritate, pupincuriști. Un exemplu perfect stătea chiar de cealaltă parte a mesei.

— Ai habar despre ceea ce faci? îl întrebă pe Bunch.

— Am acces la președintele Statelor Unite. Sunt aici din ordinul său personal. Asta e tot ce trebuie să știi.

Ar fi trebuit să plece. Să uite de cei o sută cincizeci de mii de dolari. Să se întoarcă la hotel, să facă un duș, să se culce și să meargă a doua zi la târgul de carte așa cum plănuise. Asta nu era problema lui. Făcuse deja mult prea mult. Cu cât îmbătrânea, cu atât descoperea că nu mai tolera

prostia, că nu mai avea răbdare cu mediocritatea și disprețuia subtilul. Totuși trei lucruri îi țineau fundul pe scaun. În primul rând, expresia frustrată din ochii lui Stephanie. În al doilea rând, era flămând și vițelul în sos de smântână suna minunat, fără a mai pune la socoteală Doamna Albă de la desert. Și al treilea. Acela era descoperirea neașteptată...

Dar pentru început.

— Spune-mi despre Jonty Olivier, o rugă pe Stephanie, întorcându-se la problemă și ignorându-l pe Bunch.

— E britanic, dar are pașaport dublu și elvețian, datorită mamei elvețience. A fost practic inexistent până în urmă cu aproximativ cincisprezece ani, când a apărut ca broker care acumulează și vinde informații. Mi s-a spus că CIA și NSA s-au folosit în mod repetat de el. S-a dovedit a fi de încredere și deopotrivă rezonabil. Nu are simpatii politice, nici cauze personale, moravuri sau scrupule. E doar un om de afaceri. Cumpără și vinde. Face schimburi. Câștigă bani. Face afaceri cu oameni, cu corporații, cu guverne. Nu contează pentru el. Rapoartele spun că e un om cu *gusturi patriciene și un limbaj practic.*

El zâmbi.

— Unde are baza?

— E în continuă mișcare, zise Bunch. Preferă să închirieze apartamente de lux și să stea la hoteluri de cinci stele în loc să dețină case, în general, stă retras și lucrează prin internet, transferuri electronice de bani și intermediari.

Cotton observă că Bunch repeta datele despre un tip rău așa cum spunea povești de război un om care nu fusese niciodată în armată.

— De asemenea, evită să încalce legea, spuse Bunch. O ocolește puțin, dar întotdeauna rămâne pe partea legală. Olivier a luat legătura recent cu Casa Albă. El și președintele se cunosc dinainte de alegeri.

Interesant.

— Sunt prieteni?

— Au făcut afaceri în trecut. Olivier a vorbit direct cu președintele despre problema asta.

— A fost un lucru înțelept? întrebă Stephanie, evident surprinsă. Toată situația asta e un șantaj grandios.

Ce *situație?*

— Președintele știe cum să ajungă la o înțelegere, zise Bunch, vizibil enervat. Este punctul lui forte în afaceri. Preferă contactul direct și evaluarea personală.

— Tu chiar n-ai habar de ceea ce faci, declară Cotton.

— Nu-mi place nesupunerea ta, spuse Bunch.

El ridică din umeri.

— Din câte știam eu, nu lucrez pentru tine.

— Și mă îndoiesc că o vei face.

Era timpul pentru cel de-al treilea lucru.

Descoperirea neașteptată.

Stăteau lângă o fereastră deschisă. Un clopot de vânt din bronz, aflat chiar afară, sună o gamă pentatonică tânguitoare. Din când în când, o barcă de croazieră trecea pe sub ei, pe canal, flota orașului numărând cu una mai puțin în seara asta. Lebedele albe presărau apa cafenie și liniștită. Cu gâtul lung, cu trupul masiv, păsări cu picioare mari a căror grație ascundea personalitatea lor arțăgoasă.

Dincolo de canal, zări o figură cunoscută.

Tot un fel de lebădă.

Slabă și zveltă. Calmă și elegantă. Sigură pe ea. Cu părul blond cenușiu căzându-i în dezordine pe umerii subțiri. Gura plină era cam mare pentru nasul mic, o mică imperfecțiune care, pentru el, nu făcea decât să-i sporească farmecul. Știa că era aproape ca o lupoaică, cu ochii albaștri pe potrivă. În multe feluri, era o fortăreață, deseori escaladată și atacată, dar niciodată cucerită.

Ivona Novak.

Stătea singură la o masă la terasă, cu privirea ațintită dincolo de canal, direct la el.

— Nu-ți uita vorba, îi spuse lui Bunch.

Și se ridică de la masă.

CAPITOLUL UNSPREZECE

COTTON MALONE ieși din restaurant și o luă la dreapta dincolo de ușa de la intrare, pășind pe caldarâm peste încă un pod care se termina în centură. Mașinile mergeau în ambele direcții. De acolo, trotuarul ducea la un alt pod, înapoi spre orașul vechi și clădirile de pe partea opusă a canalului față de *La Quincaillerie.*

Găsi un birt, acesta cu numele mai blând *Le Quai,* cheiul. O tavernă aglomerată care, având în vedere aromele, era specializată în pește. Ocupa încă o casă de breaslă, cu restaurante înăuntru și afară. Trecu pe lângă pupitrul șefului de sală și merse pe terasă. Masa pe care o zărise de dincolo de canal era goală, clientul dispăruse. Era cât pe ce să plece când observă o bucată de hârtie ascunsă sub o farfurioară, cu numele lui deasupra.

Se apropie și o scoase.

Mă bucur să te revăd, Cotton.

Zâmbi văzând scrisul feminin și se uită peste apă la fereastra deschisă de la *La Quincaillerie.* Stephanie se uita la el. Doar mâinile lui Tom Bunch erau vizibile, mișcându-se, părând că vorbește cu ea, indiferent față de orice s-ar fi întâmplat care nu-l includea pe el. Îl înduioșa încurcătura în care se afla ea, forțată să aibă de-a face cu imbecili. Danny

Daniels înțelesese cum să facă treaba, de aceea fusese un partener perfect la Casa Albă. Daniels și Magellan Billet făcuseră multe lucruri grozave împreună. Bineînțeles, Daniels nu era omul care să-și dorească recunoașterea. Rezultatele. Asta era tot ce-și dorise el vreodată.

Plecă de pe terasă, apoi își refăcu traseul până la Stephanie și Bunch, așezându-se din nou la masă.

— Unde am rămas? Cred că spuneai că Jonty Olivier a luat legătura cu Casa Albă.

Bunch îi aruncă o privire curioasă.

— Unde te-ai dus?

— La baie.

Răspunsul părea să-l mulțumească pe tâmpit. Stephanie, însă, cu siguranță voia să știe mai mult, dar privirea lui spunea *mai târziu.*

> Vi se solicită prezența
> la vânzarea informațiilor
> cu privire la președintele Janusz Czajkowski
> al Republicii Poloneze
> Dacă vă interesează, răspundeți la această adresă
> missilesornot@de.com

— Așa e, zise Bunch. Olivier a luat prima dată legătura cu noi acum două luni. A trimis un mesaj personal. Bunch își găsi telefonul, tastă și i-l întinse. Pe ecran era o fotografie cu o invitație cu un scris edwardian în roșu și negru.

— Se pare că expeditorul are ceva de vândut, zise Cotton. Se uită la Stephanie. Are legătură cu European Interceptor Site?

Ea încuviință.

— Asta a venit cam la o lună după ce Casa Albă a anunțat noul obiectiv antirachetă. Până atunci, jumătate din Europa, China și Rusia se opuseseră deja. Olivier pare să fi simțit oportunitatea și a pregătit o licitație pentru niște informații dăunătoare care să afecteze decizia. După cum am spus mai devreme, totul pare a fi un șantaj de proporții împotriva președintelui Poloniei.

— Când Casa Albă a răspuns la această adresă de e-mail, zise Bunch, Olivier a răspuns personal.

— Sau cel puțin a răspuns cineva care îi folosea numele, adăugă Stephanie.

El îi sesiză tonul. Răspunsul fusese trimis fără măsurile corecte de protecție.

— A fost Olivier, spuse Bunch. El și președintele au vorbit la telefon. Noi vrem informația aceea.

— Ce fel de informație? întrebă Cotton.

— Genul stânjenitor care distruge o carieră politică, spuse Bunch. James Czajkowski e pe cale să candideze pentru a fi reales. Trebuie ca el să câștige alegerile, apoi să facă exact ce vrem noi. Sau să fie forțat să demisioneze acum, pentru că omul care ar prelua rolul de președinte interimar e destul de prietenos față de noi. Ar fi mult mai ușor de tratat cu el.

Cineva citea dosarele de informare. Bravo lui Bunch. Dar Cotton observă cum pronunța insul numele președintelui polonez. Nu *Cha- koff-skee,* precum compozitorul. Mai degrabă *Sha-kow-ski.* Și folosea numele englezesc *James* în loc de *Janusz.*Ai fi zis că un „asistent adjunct al președintelui și consilier adjunct în securitatea națională“ ar fi știut măcar cum să pronunțe corect numele unui demnitar străin.

— Ce anume vreți să facă președintele Poloniei, mai exact? îl întrebă el pe Bunch.

— E secret.

— Cotton are cel mai înalt nivel de acces, remarcă Stephanie cu iritare în glas.

— Cum este posibil? Nici măcar nu lucrează pentru guvern. E nevoie de acreditări ca să obții asemenea acces.

— Precum cele care se obțin din postarea mizeriilor lingușitoare pe internet și lucrând ca asistent de consilier financiar pentru un bogătaș?

Bunch se schimbă la față.

— Nu sunt obligat să-ți dau explicații. Acum lucrez pentru președintele Statelor Unite. Poate că întâlnirea asta nu a fost o idee atât de bună.

Tipul se ridică în picioare.

— Nu mănânci? întrebă Cotton. Sau măcar să plătești nota?

Bunch își trase mâneca de la sacou și se uită la ceas.

— Nu cred. În ambele privințe. Stephanie, găsește ajutor în altă parte.

— Nu.

Puternic. Clar. În forță. Tonul care dădea de înțeles că era *ne-negociabil.*

— Pardon? întrebă Bunch.

— Care parte a cuvântului „nu“ nu o înțelegi? întrebă ea. Am angajat serviciile lui Cotton. Îl vom folosi pe el.

— Vrei să sun la Casa Albă?

Ea ridică din umeri.

— E decizia ta. Dar timpul se scurge și Cotton e cel mai bun. Am avut noroc că s-a întâmplat să fie aici azi.

— Eu nu văd lucrurile așa.

— Tu nu vezi mai nimic, interveni Cotton.

Bunch se uită fix la el.

— Ai o admiratoare. Se numește Ivona Novak. Lucrează pentru Agencja Wywiadu. AW.

Observă că Bunch habar nu avea despre ce vorbește.

— E agenția de informații externe a Poloniei, zise el.

— Și e aici? întrebă Bunch.

— A fost. A plecat acum. Cotton arătă spre fereastră. Acolo m-am dus.

— A plecat de la masă, zise Stephanie, înainte să ajungi acolo. Dar nu înainte de a-mi face cu mâna. Cu siguranță, are stil.

— O cunoști pe femeia asta? întrebă Bunch.

— E treaba mea să cunosc oamenii ca ea. Cotton are dreptate. E un agent excelent. A venit la mult timp după Solidaritatea și s-a dus să lucreze pentru noua republică polonă. Prezența ei aici e un mesaj.

Bunch se așeză din nou la masă.

— Ascult.

Cotton aproape că zâmbi. Cu siguranță că asculta, pentru că n-avea nici cea mai vagă idee despre ce se întâmpla.

— Președintele Czajkowski trebuie să știe de licitație, continuă Stephanie. Poate i s-a oferit și lui o invitație. Ce mod mai bun de a crește prețul decât de a face și presupusa victimă să liciteze? Așa că și-a trimis agenta numărul unu să se ocupe. Ivona aici, la Bruges, când e luat Sângele Sfânt? Asta nu e o coincidență.

— Ea a furat relicva? întrebă Bunch.

Cotton clătină din cap.

— Câtuși de puțin.

Altfel, ar fi fost demult plecată. Incredibil cum idiotul ăsta nu era în stare să adune doi cu doi, dat fiind că de data asta era egal cu patru.

— Evident, zise Stephanie. Problema noastră tocmai a luat proporții.

CAPITOLUL DOISPREZECE

JANUSZ CZAJKOWSKI stătea în biroul lui privat. Se întorsese în palatul prezidențial de aproape două ore, rămânând retras. Soția lui se dusese la operă în seara aceea. Slavă Domnului că ei îi plăceau artele, devotându-și o mare parte din timp promovării lor. Pe el nu-l interesau asemenea lucruri. Din nefericire, căsnicia lor eșuase. Amândoi știau că se terminase, dar amândurora le plăcea poziția în care se aflau. El era președinte, ea era prima doamnă. Așa că ajunseseră la un aranjament privat. O înțelegere. Vieți private separate. Interese separate. Amanți separați. Dar întotdeauna discret. Fără să-l stânjenească vreodată pe celălalt sau să-și pericliteze poziția. Știa că ea găsise deja pe cineva și se bucura pentru ea. Și el avea pe cineva special. Dar era politica, nu iubirea, cea care părea să-l mistuie zilnic.

Și bine că era așa.

Polonia părea copleșită de politică.

Erau două partide importante. PO și PiS. Însă varietatea de grupuri minore, mediocre și fără rost părea nesfârșită. Cam patruzeci la ultima numărătoare, împrăștiate pe un spectru larg de convingeri. Orice și de toate. Catolici, conservatori, liberali, comuniști, socialiști, corporatiști, naționaliști, social-democrați, feminiști, susținători

ai dreptului la viață. Orice ar fi fost, exista un partid politic care să-i reprezinte interesele.

Preferatul său?

Unul din trecut.

Polska Partia Przyjaciół Piwa. Partidul Polonezilor Amatori de Bere. Scopul său original fusese să promoveze băutul berii în barurile în stil englezesc în loc de vodcă, toate menite să combată alcoolismul. Apăruse în 1990, imediat după căderea comuniștilor și, în mod incredibil, dezamăgirea alegătorilor făcuse ca trei la sută din electorat să voteze pentru candidații partidului, ajutându-l să obțină șaisprezece mandate în Parlament. Platforma sa pentru bere de calitate servită în toată țara devenise un simbol al libertății de asociere și de expresie, al toleranței intelectuale și al unui standard de viață mai bun. Contribuiseră și zvonurile la popularitatea sa, mulți spunând fățiș că *cu PPPP la cârmă nu ar fi mai bine, dar sigur ar fi mai nostim.* Dar, ca de obicei, partidul se destrămase în scurt timp în două facțiuni și în cele din urmă nu mai rămăsese nimic din el.

Asta părea să fie și soarta Poloniei.

Să crească și să decadă.

O încarnare după alta.

Țara fusese întotdeauna înconjurată de imperii. Suedezii în nord, cazacii în est, prusacii în vest, turcii în sud, neavând granițe naturale la est sau la vest, îngăduind astfel trecerea liberă a invadatorilor.

Și veniseră secole de-a rândul.

Nu ajuta că marea parte a terenului era format din câmpii plate, vaste, ideale pentru un câmp de luptă, ceea ce ajuta jugul asupririi să fie atârnat cu fermitate de gâtul Poloniei.

În cele din urmă, apăruse un stat definit, dar fusese șters de pe harta politică în 1795, când Rusia, Prusia și Austria își împărțiseră țara, fiind prima națiune europeană care suferea o asemenea soartă. O prevedere a acordului lor secret sublinia *necesitatea abolirii tuturor lucrurilor care ar putea aminti de existența regatului polonez.*

Adică exact ceea ce făcuseră. Prusacii topiseră bijuteriile coroanei. Austriecii transformaseră palatele în barăci. Rușii furaseră tot ce putuseră. Apoi, proclamaseră în mod colectiv că Polonia fusese doar un colț necivilizat de lume care avea nevoie să fie salvat.

A doua șansă la statalitate venise în secolul XX, dar mai întâi o răpiseră nemții, apoi sovieticii terminaseră treaba – după eliberarea țării de naziști, aceștia nu mai plecaseră. Până în 1948, comuniștii controlau în totalitate Polonia. Mai rău decât atât, Aliații reconfiguraseră granițele la Potsdam, cedând teritoriul îndelung ocupat și adăugând porțiuni noi, mutând întreaga națiune cu două sute de kilometri spre vest și făcând din acest loc unul foarte diferit față de cel dinainte de război. Primul președinte îl susținea pe Stalin necondiționat și impusese măsuri aspre și represive ca să sperie populația. Muncitorii păreau că joacă un rol vital în conducerea lucrurilor, dar în realitate nu aveau niciun cuvânt de spus. Nivelul de trai scădea de la an la an. Cea mai mare parte a bugetului național se ducea la armată. Cărbunele și alte bunuri erau transportate gratuit în Uniunea Sovietică. Primele semințe ale răzvrătirii fuseseră plantate în 1956, dar le luase un sfert de secol să încolțească, încă un deceniu să înflorească. Abia de curând se rupsese în sfârșit jugul comunist și republica fusese din nou întemeiată. Însă schimbarea radicală de la conducerea unui partid unic la democrația liberală și pluralism încurajase o nouă gândire. Niciun partid nu mai obținuse vreun nivel de control. În schimb, Polonia era guvernată de compromisuri mereu în schimbare.

De aceea, politica îi ocupa fiecare gând.

Deseori o asemăna cu încercarea de a ține zece baloane sub apă, toate deodată. Unul scăpa mereu, ieșind la suprafață. Și până să-l recuperezi, altul reușea să se desprindă. Era o sarcină aproape imposibilă, dar una care trebuia încercată dacă voiai să guvernezi o națiune. Coaliția lui actuală de opt partide diferite părea fragilă, în cel mai bun caz. O

adunătură neliniștită de ulii, porumbițe și activiști. Acum, noul președinte american hotărâse să-și impună prezența în Polonia cu încă un afurisit de European Interceptor Site. Făcea parte din guvern cu ani în urmă, ca subsecretar în ministerul de externe, când fusese propusă ideea prima dată, respinsă pe atunci de toată lumea, inclusiv de americani.

Acum, morții reveniseră la viață.

Și în mai multe feluri, nu doar în unul.

Crezuse cu adevărat că trecutul era trecut. Ar fi trebuit să moară odată cu comuniștii. Institutul Național de Aducere Aminte și Comisia pentru Judecarea Crimelor împotriva Națiunii Poloneze petrecuseră ani de zile investigând epoca nazistă și comunistă. Era acolo când Parlamentul emisese un mandat de transparență totală și în ultimii douăzeci de ani comisia adunase milioane de pagini și documente de arhivă, intervievase mii de martori și condamnase aproape o sută cincizeci de oameni pentru crime împotriva păcii și umanității.

Toate bune și frumoase.

Căci nimic din toate astea nu-l implicau.

Până acum.

Continua să-și roadă propriile gânduri, dar detesta gustul amar care-i rămânea. Nu mai simțise un dezgust atât de mare de multă vreme. Un ciocănit ușor îl trezi din reveria posomorâtă. Ușa se deschise și secretarul său particular îi spuse că șeful BOR era pregătit să discute cu el.

În sfârșit. Poate obținea niște răspunsuri.

Michał Zima intră și rămaseră singuri.

— Am niște vești proaste, spuse Zima. Fiul a fost găsit mort. S-a spânzurat.

Era șocat.

— Cum e posibil?

— Nu exista vreun indiciu că ar fi avut tendințe de suicid. După interogatoriu, l-am pus într-o celulă. A folosit cearșaful legat de o gratie.

Se frecă la ochii obosiți. La naiba! Ar fi trebuit să îi fie milă de mamă și de fiu, dar fiul era cel care le adusese problemele pe cap.

— Presupun că vina pentru moartea mamei a fost prea mult pentru el, spuse Zima. S-a supărat când i s-a spus și a cerut să rămână puțin singur. Nimic nu sugera că voia să-și facă rău. Plănuiam să-l eliberez în scurt timp.

— De ce?

— Nu a încălcat nicio lege. Forțam nota aducându-l la interogatoriu, dar am justificat acest lucru pe baza... situației.

— Care situație?

— Orice ar fi ceea ce a vândut fiul. Pot doar să presupun că este o amenințare directă la adresa președinției.

— Sau a națiunii.

— Dacă ar fi adevărat, atunci nu mi s-ar ascunde nimic. Simt că este ceva mai personal.

Adevărat. Dar tot nu avea de gând să se explice.

Dosarele din casă fuseseră aduse la palat și se aflau stivuite pe parchet în biroul lui. Se uitase în treacăt la fiecare pagină și stabilise că nu era nimic legat de el. Ceea ce însemna că lucrurile importante dispăruseră deja. Vândute. Unui om pe nume Jonty Olivier. Zima nu știa nimic în afară de ce făcuse fiul.

— Fiul ți-a spus ceva despre ce-a vândut?

Zima clătină din cap.

— Nu ajunsesem atât de departe cu interogatoriul. Aveam de gând s-o fac după ce mă întorceam de la întâlnirea cu dumneavoastră. Dar până atunci era mort deja.

Ceea ce acum părea o întâmplare fericită. Dar nu-i plăcea că oamenii mureau în custodia lui. Îi amintea de anii ’70 și ’80.

Ce vremuri!

O mișcare muncitorească la nivel național dusese la formarea sindicatului independent Solidaritatea, care devenise o forță politică puternică și independentă. Ca să-i oprească dezvoltarea, se impusese starea de urgență în 1981, dar doi ani de represalii nu reușiseră să domolească tensiunile în creștere. Până în 1989, guvernul fusese obligat să țină primele alegeri parlamentare democratice și

parțial libere de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. Unele pe care nu puteau să le manipuleze sau să le controleze.

Un an mai târziu, Uniunea Sovietică se prăbușea și Lech Walesa, șeful Solidarității, câștiga președinția.

Apoi, unul câte unul, regimurile comuniste se prăbușiseră în toată Europa de Est și Războiul Rece se terminase.

În perioada comunistă, Służba Bezpieczéstwa rămăsese în prima linie a eforturilor regimului totalitar de a păstra puterea, răspândind teamă și teroare. Cunoștea cifrele. Către sfârșit, SB folosea 25 000 de agenți și avea vreo 85 000 de informatori. Se infiltrase în toate aspectele vieții poloneze, încercând să stingă opoziția. Locurile ca închisoarea Mokotów înfloriseră. Nemulțumirile clocotiseră mereu mai tare în Polonia decât în orice altă țară din Blocul Estic, căci aici nu exista tradiție socialistă. De fapt, întregul concept *de la fiecare conform abilității sale, fiecăruia pe potriva nevoilor,* pe care îl proclamase Marx, era contrar convingerilor extrem de independente dragi polonezilor.

Toate acestea dispăruseră.

Deși, în seara asta, o bucățică reînviase.

Și el se simțea îngrozitor.

— Vreau ca omul acela, Jonty Olivier, să fie găsit, spuse el.

— Lucrăm la asta.

— Vreau și un dosar despre el. Tot ce aveți. Și repede.

Zima încuviință.

— Bineînțeles.

— Poți să pleci.

Încă un privilegiu al funcției era abilitatea de a încheia o conversație oricând voiai. Zima plecă.

Seara se transformase într-un cerc al frustrării. Totuși, dusese destule lupte politice încât să știe că atunci când pariai, uneori pierdeai.

Cea mai mare speranță a lui rămânea la Bruges.

Așa că puse mâna pe telefon și formă numărul.

Câteva clipe mai târziu, Ivona Novak răspunse.

— Te rog, spune-mi că lucrurile merg bine acolo, rosti el.

CAPITOLUL TREISPREZECE

COTTON MALONE se lăsă pe spate în scaun și se gândi la dilema lui Stephanie. Ce poziție dificilă! Profesioniști de o parte, idioți de cealaltă parte. Cu toții periculoși.

Cu aproape douăzeci de ani în urmă, Stephanie îl smulsese din marină și-i oferise ocazia să fie ceva mai mult decât un avocat. Acceptase oferta și făcuse față provocării, dovedindu-se mai mult decât capabil ca ofițer de informații. Ceea ce rezultase fusese o schimbare majoră a carierei la Departamentul de Justiție și Magellan Billet. Stephanie crease unitatea, o divizie specială în cadrul departamentului care să se ocupe de probleme foarte delicate. Doisprezece agenți, pe care îi supraveghea personal. El rămăsese timp de doisprezece ani, până când un glonț îi străpunsese umărul în Mexico City. Reușise să-i doboare pe cei care trăgeau, dar carnagiul rezultat lăsase șapte morți în urmă și nouă răniți. Unul dintre ei fusese un tânăr diplomat atașat legației daneze, Cai Thorvaldsen. La zece săptămâni după masacru, un bărbat cu șira spinării strâmbă apăruse la ușa lui în Atlanta. Stătuseră în living și el nu se deranjase să întrebe cum îl găsise Henrik Thorvaldsen.

- Am venit să-l cunosc pe cel care l-a împușcat pe ucigașul fiului meu, zisese Throvaldsen.

— De ce?

— Să-ți mulțumesc.

— Ai fi putut să suni.

— Înțeleg că aproape ai fost ucis.

El ridicase din umeri.

— Și renunți la slujba din guvern. Îți depui mandatul. Te retragi din armată.

— Știi foarte multe lucruri.

— Cunoașterea e cel mai de preț lux.

Nu era impresionat.

— Mulțumesc pentru încurajare și îmi pare sincer rău pentru pierderea ta. Dar am o gaură în umăr care zvâcnește și puțină răbdare. Așadar, dacă ai spus ce-aveai pe suflet, poți să pleci?

Thorvaldsen nu se mișcase de pe sofa, doar se uitase la living și la camerele din jur, vizibile printr-o arcadă. Fiecare perete era îmbrăcat în cărți. Casa părea doar un spațiu pentru rafturi.

— Și mie-mi plac, spusese oaspetele. Am adunat cărți toată viața.

— Ce vrei?

— Te-ai gândit la viitorul tău?

Arătase cu mâna la cameră.

— M-am gândit să deschid un magazin de cărți vechi. Am destule de vândut.

— Excelentă idee. Am una de vânzare, dacă ți-ar plăcea.

Decise să intre în joc. Dar era ceva la ochii bărbatului mai vârstnic care îi spunea că musafirul său nu glumea. Mâinile cu vene groase căutaseră într-un buzunar de la haină și Thorvaldsen pusese o carte de vizită pe sofa.

— Numărul meu privat. Dacă ești interesat, sună-mă.

Dăduse telefon, apoi își finalizase divorțul, renunțase la slujbă, vânduse casa și se mutase din Georgia în Danemarca.

Și nu regretase asta nicio zi.

Mai devreme, în bazilică, amintirile din ziua aceea în Mexico City îi reveniseră. Oameni în pericol. El, acolo. Capabil să acționeze.

Să facă ceva.

Și făcuse.

Dar făcuse greșeli în Mexico City, unele pe care încerca din greu să nu le repete. Cum ar fi să subestimeze opoziția.

— Domnule Bunch, spuse el. Ai un agent foarte capabil al unui guvern străin care s-a dat peste cap să ne dea de știre că e aici. Există un motiv pentru care a făcut asta. Un motiv care, în mod evident, are legătură cu Polonia.

Restaurantul devenea gălăgios, umplându-se de clienți. Bunch părea să nu bage de seamă, sorbind din vinul scump. Lui Cotton nu-i plăcea să discute un subiect atât de sensibil într-un loc atât de public.

— N-ar trebui să plecăm? întrebă el, uitându-se la Stephanie.

Ea îi făcu semn ca și cum ar fi spus: *Chiar crezi că eu conduc lucrurile?*

— Putem vorbi chiar aici, declară Bunch.

El ridică din umeri, indicând *Ce naiba? De ce nu. Încă suntem la lecția deschisă amatorilor.*

— Cotton, zise Stephanie. Când am răspuns la invitația la licitație, am aflat că informația trimisă prin e-mail arăta că prețul intrării era să aducem un anumit artefact. Fără artefact, nu intram.

Acum înțelegea.

— Unul dintre instrumentele Arma Christi.

Ea încuviință.

— Al nostru este Sfânta Lance. Sulița Sfântului Mauriciu din Cracovia, Polonia.

Ceea ce explica și mai mult apariția Ivonei Novak.

— Dintre cele șapte relicve, continuă Stephanie, cinci au fost deja luate. De către cine? Nu știm. Dar vor aduce relicvele fiecăruia la licitație, așa că vom afla totul atunci. Mai sunt două. Sfânta Lance, care e biletul nostru de intrare, și Cuiul din catedrala din Bamberg, Germania. Trebuie ca lancea să fie în posesia noastră până mâine la miezul nopții. Peste doar douăzeci și șapte de ore. Dacă nu, nu putem participa.

— Doar așteptați, apoi localizați și faceți o razie la licitație, propuse el.

Bunch rânji.

— Nu e atât de ușor. Nu s-a oferit nicio adresă. Asta va veni după ce obținem relicva.

Explicația era pe un ton „de parcă mai e nevoie să explic ceva atât de evident“.

— Spui că nu puteți găsi locul? întrebă Cotton. Aveți cea mai extinsă rețea de informații din lume.

— Ideea, spuse Stephanie, este că toți ceilalți invitați vor avea interese contradictorii. Unii vor informația. Alții vor s-o distrugă. S-ar putea să nu fie prea ușor să oprim lucrurile. Presupun și că acest Jonty Olivier va lua măsurile de precauție necesare împotriva unui posibil atac. Cu siguranță știe că ar putea să existe probleme.

— Și nu știți ce anume cumpărați.

— Nu-i adevărat, zise Bunch. Odată cu invitația a fost oferită o mostră.

Cotton era curios.

— Dacă nu apăream eu, ce aveați de gând să faceți?

— Mă gândeam la altcineva care să lucreze cu noi, spuse ea. Asta aranjam la Bruxelles.

— De asta sunt și eu aici, adăugă Bunch. O să particip la licitație cu relicva, ca să licitez pentru informație.

Era o idee proastă la o multitudine de niveluri.

— Ordinele vin de la Casa Albă și de la procurorul general, zise Stephanie.

El înțelese mesajul. Nu avea sens să bați un cal mort. Totuși, trebuia să-i spună.

— Chiar ai multe probleme aici.

Bunch părea supărat.

— Înțeleg că voi doi credeți că locul meu nu e aici. Dar nu e decizia voastră. Președintele spune că este, așa că putem pune la punct un plan funcțional?

— Asta înseamnă că acum sunt acceptabil?

— Sigur, Malone. De ce nu? Ce alte opțiuni am? Stephanie are dreptate. Timpul e scurt.

Pe cine credea tipul ăsta că păcălește?

— În felul acesta, dacă dau greș, poți să dai vina pe ea. Ea m-a ales. Bunch zâmbi.

— Ceva de genul ăsta.

— Cotton, spuse Stephanie, am făcut deja cercetările preliminare. Știm unde este sulița acum și cum poate fi luată.

— Am văzut Sulița Sfântului Mauriciu o dată, cu ani în urmă, zise el. E în muzeul catedralei de la Castelul Wawel.

— Nu în acest moment, ceea ce e un avantaj pentru noi. Mesajul pe care l-am primit de la Olivier arată că relicva trebuie furată înainte să se ofere alte informații. Presupun că furtul în sine e un fel de dovadă. Evident, nu putem împrumuta sulița de la muzeu, nici să le cerem polonezilor să coopereze. De ce-ar face-o? Ultima persoană pe care ar vrea s-o vadă obținând informații dăunătoare despre Czajkowski e Fox. Ivona e aici, în Belgia, iar asta înseamnă că Polonia face acum parte din ecuație. De asemenea, ei n-ar dori ca licitația să aibă loc. Sunt convinsă că Ivona a primit misiunea de-a o împiedica.

— Asta dacă nu a primit și Polonia o invitație, adăugă el.

— E posibil, spuse ea, dar instinctul îmi spune că nu s-a întâmplat asta.

— Crezi că Czajkowski știe de prețul de intrare pentru America?

Ea clătină din cap.

— Probabil de asta se află Ivona aici. Sângele Sfânt a dispărut, așa că acum se concentrează pe lance și pe Cuiul de la Bamberg, așteptând ca noi să facem o mișcare.

— Din câte știe ea, noi am luat Sângele Sfânt, adăugă Bunch.

Era primul lucru logic pe care îl spusese acest tip.

— Are dreptate.

Stephanie încuviință.

— E posibil, dar trebuie să afli tu asta.

Evident că natura șantajului era politică. Și destul de incriminatoare încât să atragă o multitudine de interese. Totuși, învățase cu mult timp în urmă să afle care erau mizele jocului înainte să ridice cota.

— Ai de gând să-mi spui care e natura acestei informații despre Czajkowski? Ai primit o mostră.

Bunch ridică o mână, ignorând întrebarea.

— Ți-am spus că e secret și că nu e necesar să știi. Avem nevoie să obții sulița.

Acum știa ce să spună și se ridică de la masă.

— O să spun pas.

CAPITOLUL PAISPREZECE

JONTY coborî din mașină.

După cină, el și Vic conduseseră la nord de castel, trecând în Polonia și mergând spre Cracovia. Înainte de a ajunge în oraș, o luară spre est și găsiră orășelul Wieliczka. Îi fusese mereu foarte greu cu limba polonă. Atâtea sunete pentru litere familiare. Wieliczka era un exemplu perfect, pronunțat *Vye-leech-kah.*

Minele de sare îl fascinaseră întotdeauna. Potrivit legendei, în secolul al XIII-lea, Ducele Bolesław de Cracovia își dorea o mireasă. Așa că aranjase o căsătorie cu Kinga, fiica regelui Ungariei. Femeie practică, Kinga îi ceruse tatălui ei o zestre neobișnuită, ceva cu care să ajute la creșterea prosperității în noua ei patrie. Așa că el îi dăruise mina de sare. Dar aceasta se afla în Ungaria, departe de Polonia. Ca un gest de mulțumire, ea își aruncase inelul de logodnă în puțul minei. Ani mai târziu, odată ajunsă în Polonia, ea vizitase Wieliczka, unde se descoperise recent sarea. În timp ce se afla acolo, unul dintre muncitori îi oferise o bucată din sare care conținea un obiect strălucitor. Când îl desfăcuseră, ea văzuse că era inelul ei de logodnă, care ajunsese acolo pe sub pământ, tocmai din Ungaria.

Povestea asta bizară explica două lucruri.

În primul rând, de ce Sfânta Kinga era patroana minerilor polonezi. Și, în al doilea rând, de ce fusese o mină de sare la Wieliczka în ultimii șapte sute de ani.

Și ce loc era!

Se întindea pe nouă niveluri, primul la șaizeci de metri adâncime, ultimul la peste trei sute. Două sute cincizeci de kilometri de tuneluri șerpuind într-un labirint prin pământ, care duceau la peste două mii de încăperi scobite de patruzeci de generații de mineri. Meritul real al descoperirii era al fermierilor locali care găsiseră depozitele din sare din întâmplare, apoi începuseră să sape. Înainte de asta, sarea provenea ori din apa de mare, ori era importată. Dar după aceea? O alternativă mai puțin scumpă și abundentă devenise disponibilă.

Sarea. Aurul cenușiu.

Produsă atunci când o bază și un acid reacționau unul față de altul. Mai exact, când sodiul se îmbina cu clorul, producând clorură de sodiu, un aliment de bază și singura rocă pe care oamenii o pot digera.

Și slavă Domnului pentru asta!

Corpul nu putea produce sare. Aceasta trebuia să vină dintr-o sursă externă. Și era vitală. Un adult pierdea două sute cincizeci de grame în fiecare zi, care trebuiau înlocuite. Fără sodiu? Oxigenul nu se mișca în sânge. Impulsurile nervoase sau mușchii nu se mișcau, inclusiv inima. Nu exista digestie. Valoarea sa perpetuă provenea din eliminarea sa constantă și nevoia de a fi înlocuită permanent. Era dintotdeauna unul dintre bunurile cele mai căutate, unic pentru că, deși se dizolva într-un lichid, putea fi din nou evaporat.

În Polonia, obținerea și vânzarea sării fuseseră întotdeauna un drept nobil, îmbogățind regii și oferindu-le localnicilor un loc de muncă. În epoca medievală, între șapte și opt mii de tone din sare erau extrase anual din pământul de sub el, iar asta continuase o lungă perioadă în secolul XX.

Se apropia ora 8.00 seara și mina se închidea. Aproape două milioane de oameni o vizitau în

fiecare an, toți în tururi ghidate, ultimul tur oficial plecând la 7.30, după cum explica un panou de pe perete. După program, printr-o programare specială, erau disponibile tururi, ceea ce el presupunea că se aranjase prin contract.

Îl urmă pe Vic într-o clădire atrăgătoare, în stilul *art nouveau,* care adăpostea Galeria Regis, scufundată în secolul al XIV-lea și cea mai veche rută de coborâre. Cândva, minerii coborâseră cu frânghia în adâncuri. Ascensoarele se ocupau acum de asta, cele de aici fiind folosite în tururi speciale. Alte două seturi erau în locuri diferite, unul pentru hoarda zilnică de turiști și celălalt pentru minerii care încă munceau dedesubt, menținând pasajele sigure și deschise. Câțiva oameni erau încă în clădire, scoțându-și salopetele verzui și căștile de mineri, vorbind entuziasmați, părând că abia se întorseseră dintr-un drum sub pământ.

Un bărbat îi aștepta, îmbrăcat tot în salopetă, numai că a lui era bej. Numele cusut pe exterior era *Konrad.* Jonty știa că sute de ghizi conduceau grupurile în mină. Fiecare era instruit și licențiat. Majoritatea lucrau doar cu jumătate de normă. Konrad era un hibrid, fiind unul dintre minerii cu normă întreagă încă angajați la mină, dar care era și însărcinat cu relațiile cu publicul pentru tururi speciale. Din fericire, Konrad era și îngropat în datorii din pricina celor două căsnicii eșuate și a unor cheltuieli nesăbuite. Câteva mii de euro îi cumpăraseră loialitatea incontestabilă.

Pe Jonty îl deranja că un străin era atât de aproape de lucruri, dar situația era cel puțin una neobișnuită. Momentul ales era totul în afacerea asta. Informațiile importante azi puteau fi inutile mâine. Șmecheria era să închei târgul cât timp lucrurile erau încă în toi. De aceea fusese extrem de generos cu sufletul acesta coruptibil. Ca o măsură de precauție, Vic stătuse cu ochii pe Konrad și nimic neobișnuit nu-i stârnise interesul. Bineînțeles, apariția spionului și menționarea numelui Reinhardt dăduseră naștere unui val de paranoia.

— Nu mi-am dat seama că vii și tu, îi spuse Konrad.

— E o problemă? întrebă Jonty.

— Plănuisem doar unul pentru turul special. Dar pot să modific. Lasă-mă un minut.

Konrad plecă.

Jonty se apropie de un panou mare care înfățișa tunelurile de jos și explica experiența pe care urma s-o aibă.

> Îmbrăcați în haine de lucru și înarmaţi cu echipament de minerit, vizitatorii minei Wieliczka nu se mai simt ca niște turiști de îndată ce coboară în întunericul celei mai vechi galerii miniere existente, Regis. Drumul, aflat departe de traseul turistic aglomerat, permite vizitatorilor să descopere exploatările miniere subterane. Lăsaţi pe cont propriu, ei măsoară concentrația de metan, macină și transportă sarea, stabilesc traseul și explorează încăperi necunoscute. De asemenea, experimentează rutina zilnică a vieții subterane și secretele ritualurilor și tradițiilor mineritului, simțind direct gustul adevărat al muncii minerilor.

Totul părea o aventură.

> Vizitatorii primesc o salopetă de protecție, un felinar și o cască. Vă rugăm să purtaţi îmbrăcăminte călduroasă. Temperatura în subteran este între 14 și 16 grade Celsius. Purtați încălțăminte confortabilă, impermeabilă.

Ceea ce făcuse.

Ajunsese departe față de începuturi.

Începuse ca dealer pe piața neagră, vânzând în special mărfuri furate din bazele militare ale SUA împrăștiate prin Europa. Orice și de toate. Lista cumpărătorilor părea nesfârșită. Făcuse mulți bani și reușise să nu intre la închisoare. Apoi, trecuse la oameni, devenind recrutor. Dacă cineva avea nevoie de un hoț experimentat, de un expert calificat în arme sau de un hacker *high-tech,* el găsea persoana potrivită pentru prețul corect. Era incredibil că

nimeni nu înființase un asemenea serviciu până atunci. Toți credeau că infractorii ori se cunoșteau între ei, ori formau alianțe dintr-un capriciu. Nu era așa. Neputința de a-ți face reclamă, controlul forțelor de ordine și lipsa generală de sinceritate te împiedicau să găsești ajutoare bune. La urma urmei, nu puteai cere recomandări. Rezolvase problema asta și făcuse mult mai mulți bani totodată. Avusese o singură regulă. Nu lucrase niciodată cu criminali, teroriști sau răpitori. Timp de aproape un deceniu, el fusese agenția numărul unu a forțelor de muncă a lumii interlope.

Apoi, a treia schimbare. Informațiile.

Încă un serviciu pe care puțini îl exploataseră.

Din nefericire, nicio universitate nu oferea vreo diplomă în acest domeniu. Niciun sindicat nu sponsoriza ucenicia. Nu exista nicio tradiție pe care să te bazezi. Pur și simplu, învățai din mers. Asta făcuse, făcând greșeli ici și colo, dar niciodată repetându-le. Reputația lui crescuse atât de mult, încât era considerat unul din cei doar doisprezece oameni din lume care puteau furniza informații bune, de încredere. Acum, era pe punctul de a face cea mai mare afacere dintre toate. Cu condiția să țină totul sub control încă două zile.

Fiecare viață avea un punct de cotitură. Acesta era al lui. Konrad se întoarse.

— Totul e pregătit. Am pus trusele de minerit pentru amândoi în vestiar. Puneți-vă salopetele, apoi ne întâlnim acolo, la ascensor, cu felinarele și căștile voastre.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

COTTON IEȘI DIN RESTAURANT.

Stephanie nu-i oferise niciun argument care să-l facă să se răzgândească, ochii ei arătând că înțelegea. O sută cincizeci de mii de dolari nu erau deloc de ajuns ca să aibă de-a face cu un tip ca Tom Bunch. Chiar îi părea rău pentru ea, însă Stephanie era fată mare. Se putea descurca. Totuși, cel pe care îl avea în vedere ca să facă echipă cu Bunch?

Dumnezeu să-l ajute!

Se întrebă de ce își mai păstra ea slujba asta. Putea să se pensioneze. Să găsească altceva de făcut. Putea câștiga o avere în sectorul privat. Dar cunoștea răspunsul. Magellan Billet era viața ei. Era un soldat loial, genul pe care ți-l doreai de partea ta și, în mod normal, ar fi făcut orice pentru ea. Dar nivelul lui personal de toleranță față de mizerii scăzuse demult la zero și pur și simplu nu era omul care să-l supravegheze pe Tom Bunch.

Lumina în scădere a înserării nordice se înstăpânise, aerul serii de iunie fiind uscat și plăcut. Străzile erau sufocate de oameni, de tarabe ambulante și de biciclete care goneau cu viteză. Avusese o după-amiază cel puțin interesantă. Îi era dor de serviciu, cu siguranță.

Dar nu-i era dor să lucreze cu nemernici precum Bunch. Și avusese destui pe cap. Nu-i plăcea să o

lase pe Stephanie în impas și știa că faptul că ea nu insistase însemna că îi era dator.

Dar asta era în regulă. Îi mai fusese dator și altă dată.

Merse mai departe, pe același drum pe care el și Stephanie fuseseră mai devreme, pe lângă piața de pește, primăria veche și Bazilica Sângelui Sfânt. Era liniște la biserică, ușile din față se închiseseră, piața din față era încă presărată de turiști cu aparate foto. Nici urmă de poliție sau vreun alt semn că se petrecuse ceva neobișnuit acolo mai devreme. O luă pe altă stradă aglomerată și trecu pe lângă magazine de o parte și de alta, majoritatea încă încercând să atragă ultimii clienți. Drumul se termina în piața centrală, iar hotelul său era pe partea opusă a spațiului vast.

Ar trebui să o sune pe Cassiopeia. Vorbeau cel puțin o dată pe zi. Îi era dor de ea. Era ciudat să aibă asemenea sentimente pentru altcineva, dar ajunsese să se bucure de ele. Din fericire, fiecare îi lăsa celuilalt libertate de mișcare. Nu se agățau unul de altul. Fiecare își prețuia spațiul personal, dar se prețuiau și unul pe celălalt. Se gândise o vreme și la cuvântul cu „C“. Căsătoria ar fi fost un pas uriaș. Totuși amândoi găseau mereu un motiv să evite subiectul, relația lor fiind un amestec de nevoie, teamă și timiditate. Era divorțat de ceva vreme, iar fosta lui soție trăia în Georgia cu fiul lor, Gary. Totul era în regulă acolo. În sfârșit. Dar fusese nevoie de luptă.

Una pe care nu avea chef s-o repete.

Era timpul să-și amintească de ce venise la Bruges. Avea buget să cumpere trei cărți, ceea ce trebuia să fie mai mult decât destul. Revinderea lor implica o scumpire de cel puțin douăzeci și cinci la sută; nu era prea rău pentru o zi de muncă. Ar trebui să poată face cumpărăturile și să se întoarcă la Copenhaga a doua zi după-masă. Luase trenul, pentru ca întoarcerea să fie flexibilă, dar în mod sigur trebuia să fie acasă până vineri. Cassiopeia

trebuia să ajungă în Danemarca în seara aceea pentru câteva zile.

Lucru pe care abia îl aștepta.

Se adunase o mulțime de oameni în jurul statuilor lui Jan Breydel si Pieter de Coninck. Un măcelar si un țesător, doi revoluționari care conduseseră o răscoală în secolul al XIV-lea împotriva francezilor. Se îndoia că acești gură-cască le cunoșteau importanța istorică. Barurile și restaurantele dominau perimetrul pieței, totul fiind animat de agitație. Ocoli statuile și era cât pe ce să o ia pe o stradă lăturalnică spre la hotel când zări o femeie, cu picioare lungi, o siluetă zveltă și părul blond. Purta blugi cu cizme și o bluză de mătase și se îndepărta de un șir de jaloane către altă stradă ce pornea din piață.

Ivona Novak.

Își dezvăluise prezența intenționat la restaurant. Cu siguranță că îi stârnise suspiciunile văzându-l cu Bunch și Stephanie. De ce nu? Dar nu avusese ocazia să explice. Poate că acum era șansa lui. Se uită mai departe, în timp ce ea dispărea în mulțime. Pe urmă, altceva îi atrase atenția. Două fețe cunoscute. Două treimi din cei Trei Amici. O urmăreau pe Ivona.

Las-o baltă.

Pleacă.

Da, sigur.

O porni după ea.

La intersecția dintre strada laterală și piață o văzu pe Ivona la cincizeci de metri mai în față, iar cei Doi Amici o urmăreau. Erau clădiri pe ambele părți și erau destui oameni care treceau înainte și înapoi ca să nu fii remarcat. Dar Ivona sigur știa că era urmărită, căci băieții ăștia nu își ascundeau prezența.

Ea se întoarse și dispăru într-o clădire.

Cei Doi Amici o urmară.

Nimic nu părea în regulă la chestia asta, dar el merse mai departe până ajunse la o arcadă cu fronton ce ducea într-o casă cu acoperiș triunghiular, formând o alee de vreo cincisprezece metri. Nu se

vedea nici picior de om. Intră prin pasajul acoperit într-o curte flancată de alte case vechi. Felinarele din fier forjat suspendate de fațadele din piatră proiectau o strălucire slabă. Încă un pasaj acoperit te scotea pe partea opusă. Erau trei uși pe zidul exterior în stânga și în dreapta, toate închise. Unde dispăruseră toți? Auzi un clic și se întoarse, văzându-i pe cei Doi Amici stând în spatele lui, unul din ei cu arma ațintită.

— Pe acolo, zise el, arătând cu arma către una dintre ușile închise.

Nu avea de ales.

Se întoarse.

Ușa se deschise și apăru Ivona.

Ea trecu pe lângă el și-l mângâie încet cu mâna pe obraz.

— Scuze, Cotton. Trebuia să procedez așa.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

JANUSZ CZAJKOWSKI își dădu seama că nu putea să stea cu mâinile în sân și să lase lucrurile așa cum erau. Era în joc toată viața lui. Poate chiar viitorul întregii țări. Un om pe nume Jonty Olivier încerca să-l distrugă. Se așteptase demult la amenințări de la diverse partide politice, miniștri ostili în Parlament, lideri ai opoziției, chiar și din media – care nu era întotdeauna binevoitoare -, dar niciodată n-ar fi crezut că un străin avea să devină atât de periculos.

Trecuse multă vreme de când se gândise la ziua aceea de la închisoarea Mokotów. De multe ori se întrebase ce se întâmplase cu profesorul de matematică legat de scaun. Ultima dată când îl văzuse era forțat să se târască în patru labe din camera de interogatoriu până în celulă. Cât de degradant. Era foarte tânăr pe atunci. Foarte speriat. Maiorul Dilecki de la SB îl adusese acolo ca să-i demonstreze ceva.

Fă ce ți se spune sau vei suporta aceleași consecințe.

Nenumărați oameni fuseseră arestați și torturați. Pe lângă bătăi și arsuri, cele mai populare metode de „interogare“ fuseseră smulgerea unghiilor, aplicarea menghinelor la tâmple, punerea cătușelor strânse care făceau pielea să plesnească și sângele să curgă, forțarea prizonierilor să alerge în sus și-n jos pe scări, privarea de somn, obligarea lor să stea în

poziție de drepți cu orele, reducerea rațiilor, turnarea găleților cu apă rece în celule, lăsarea lor la izolare, orice și tot ce se putea imagina ca să distrugă o persoană. Toate fuseseră aplicate într-un mod aspru și premeditat, fără remușcări sau discriminare. Cei care leșinau erau treziți cu o injecție cu adrenalină, înainte de unele sesiuni, care puteau dura ore întregi, mulți primeau injecții care să-i țină în priză. Torționarii urmau cu strictețe dorințele ofițerilor anchetatori precum Dilecki.

O rușine nenorocită.

Și pentru ce?

Omul curajos aflat pe podea în ziua aceea avusese dreptate. *Ce ne-au răpit străinii, lua-vom înapoi cu sabia.* Și exact asta se întâmplase. Comuniștii fuseseră alungați în cele din urmă și Polonia redevenise a poporului său.

Dar cu ce preț?

În timpul stării de urgență, mulți rămăseseră în închisoare ani de zile, până când amnistia generală îi grațiase în sfârșit pe toți. Nici în ziua de azi nu știa ce se întâmplase cu Dilecki, dar se părea că maiorul continuase să-l supravegheze, secretizând documente care ar fi trebuit distruse demult.

Într-o bună zi, poate o să ajungi și tu cineva.

Ce ticălos!

Închisoarea Mokotów încă exista, fiind acum folosită de guvern ca spațiu de reținere pe o durată scurtă. Nimeni, însă, nu mai fusese abuzat acolo de multă vreme. O placă uriașă împodobea acum unul dintre zidurile exterioare, comemorând victimele. Ce se întâmplase în acele celule din beton, în condiții inimaginabile, devenise subiectul cărților și al memoriilor. Nimeni nu știa cu adevărat câți muriseră acolo și puțini plătiseră pentru acele atrocități. Din nefericire, dreptatea părea pe atunci mai degrabă o frunză în aerul primăverii, la mila rafalelor unui vânt imprevizibil. Acum, iată-l aici, decenii mai târziu, confruntat cu același lucru.

Cum de ajunseseră lucrurile până aici?

Avea cincizeci și șase de ani, era un cetățean respectat al Poloniei, unul care reușise să obțină cea mai importantă funcție aleasă din țară. Mama lui voise să se facă preot, pentru că, pe atunci, cea mai liberă cale spre educație venea de la biserică. Toți copiii erau învățați la școală să fie supuși statului și muncitori ascultători în comunitate. Niciodată nu se pomenea individualitatea. Oamenii erau neajutorați în coordonarea propriei vieți. Dar el reușise să obțină o diplomă de la universitate, conducând în cele din urmă, pe vremea legii marțiale, o ramură a Uniunii Independente a Studenților, filiala de juniori a Solidarității. Această funcție îi atrăsese atenția lui Dilecki, alături de conducerea unei edituri clandestine. Fusese destul de radical. Dar așa erau toți pe atunci. Țara era în schimbare. Lumea era în schimbare. Iar el voise să facă parte din schimbarea aceea.

Continuase apoi să lucreze în toate aspectele guvernului. Prima dată fusese ales în Parlament la vârsta de treizeci de ani, avusese patru mandate înainte de a trece la ramura executivă. Fusese subsecretar de stat, ministru adjunct al apărării naționale, secretar general în două partide politice, pe urmă din nou în Parlament, unde ajunsese vicepreședinte. Venea dintr-o familie bună, respectată, fără vreo urmă de scandal sau de rușine. Bunicul său luptase cu vitejie în Războiul Polono-Sovietic, tatăl său, în al Doilea Război Mondial.

Biserica Catolică însemna totul pentru el.

Își amintea bine noaptea din mai 1981, când se auzise că fusese împușcat Ioan Paul al II-lea. Preaiubitul lor fiu preferat se lupta pentru viață. Czajkowski era pe drum către o întrunire a Solidarității. În schimb, nimerise într-o biserică unde sute de oameni stăteau îngenuncheați în rugăciune și un preot ținea slujba. Deasupra altarului se afla o pictură întunecată cu Răstignirea. Își amintea că se gândise atunci că polonezii se confruntau din nou cu o calamitate. Viața papei *lor* era în pericol. Economia era pe butuci. Tancurile rusești se adunau

la graniță. Țara părea a sta ca pe jar. Însă în fața lui se afla imaginea ciudat de liniștitoare a unui om proptit pe cruce. Nu doar un simbol al greutăților națiunii, ci și o speranță de mântuire, își aminti ce scrisese cineva. *Polonia este Iisus Hristos al națiunilor.*

Cât de adevărat!

Și cât de ironic că patimile lui Hristos puteau acum să-i aducă propriul sfârșit. Se simțea de parcă și el urma să fie răstignit.

Toți erau foarte tineri pe atunci. Șeful celei mai mari ramuri a Solidarității din Varșovia avea doar douăzeci și cinci de ani. Liderul sindicatului de la Șantierul Naval Gdańsk avea abia douăzeci și unu. Majoritatea principalilor ofițeri din Solidaritatea erau toți între douăzeci și treizeci de ani. Lech Wałęsa, aflat la cârmă, era în vârstă de treizeci și șapte de ani. Bărbații și femeile tinere se luptaseră împotriva comunismului. Tinerețea venea cu siguranță împreună cu focul și furia, dar venea și cu lipsa de experiență și judecata eronată. Nimeni nu știuse încotro duceau toate sau cum aveau să se termine. Solidaritatea părea de multe ori la fel de pierdută ca țara. Presa controlată de guvern dădea vina pe sindicat pentru orice, inclusiv pentru deficitul de alimente. Auzind asta atât de des, oamenii începeau să creadă minciunile.

Un slogan răsuna în toată țara.

Guvernul are grijă de legi, partidul are grijă de politică și Solidaritatea are grijă de oameni.

Dar de multe ori se întrebase dacă era adevărat.

Puțini reușiseră să exprime ce voia națiunea. Dar toți știau ce nu voia.

O autoritate centrală distantă, arbitrară, plină de represiune.

Deceniile de management prost și corupție îi prinseseră din urmă pe comuniști, în sfârșit. Burghezia Roșie beneficia, în timp ce toți ceilalți plăteau prețul. Neghiobii se împrumutau și cheltuiau exagerat, în cele din urmă ajungând să aibă îndeajuns doar pentru a plăti dobânda la miliardele

din datoria externă. Într-un final, economia se prăbușise, bunurile de consum dispăruseră și mâncarea nu se găsea, ceea ce a permis unui val de tineri furioși să se mobilizeze, o forță de zece milioane de oameni, și să doboare guvernul.

El făcuse parte din revoluția aceea.

Acum, era șeful statului.

Dar pentru cât timp?

Socialist? Antisocialist?

Era o întrebare pusă deseori în anii ’80, dar care dispăruse în anii ’90 și care acum nu mai conta.

Polonia era liberă.

Sau nu?

Durerea din piept era ca și cum îi fusese înconjurată inima cu sârmă ghimpată. Nu era un infarct. Era trecutul care scotea capul urâcios și-i amintea că încă exista. Trebuia să rezolve problema.

Trebuia să se termine.

Și orice era necesar ca să se întâmple...

.. .avea să facă.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

COTTON MALONE fu condus în clădire și sus pe niște scări până la apartamentul de la etaj plin de mobilă banală, genul de mobilă cumpărată de proprietarii zgârciți care se așteptau la ce era mai rău de la chiriași. Simți un miros puternic de mucegai și se întrebă dacă locuia cineva acolo. O figură familiară îl aștepta înăuntru, una care îl pofti înăuntru cu o mișcare nonșalantă a unei labe mari.

— Domnule Malone. Mă bucur să te revăd.

Sentimentul nu era reciproc.

— Cât a trecut? Trei ani? Oamenii încă te mai strigă Ivan? Sau asta se schimbă odată cu misiunea?

— Așa mă cheamă.

Ultima dată când avusese de-a face cu acest diavol, vorbiseră la umbra Turnului Rotund din Copenhaga, apoi din nou în Amsterdam, când situația era critică. Dar engleza aspră împletită cu accentul rusesc puternic rămăsese, la fel ca înfățișarea cazacă a bărbatului – scund, cu pieptul masiv, părul negru-grizonant. Fața cu pielea înroșită și pătată ca o șopârlă era încă dominată de nasul lat și umbrită de barba de o zi. Nefiind interesat de modă, Ivan purta un costum care nu îi venea bine și se aduna pe talie.

Cotton făcu semn peste umăr spre cei Doi Amici care stăteau în spatele său.

— Oamenii tăi au furat Sângele Sfânt?

— Ce mai face Cassiopeia?

Tipului îi plăcuse să ignore întrebările și prima dată când se întâlniseră.

— Cum ți-am spus și atunci, e o femeie grozavă, zise Ivan. Dacă aș fi mai tânăr, cu vreo cincizeci de kilograme mai slab? Rusul se bătu pe burtă. Cine știe? Dar visez. Ivan făcu o pauză. Sper, ca ultima dată, să apreciezi și această problemă.

— E singurul motiv pentru care încă sunt aici.

Mesajul său nerostit părea să fie înțeles. *Treci la subiect.*

Ivan chicoti.

— La fel ai spus și data trecută. Ca atunci, poți să mă dobori. Eu sunt tot gras, nu sunt în formă. Și prost. Toți rușii sunt așa, nu?

Avu un moment de *deja-vu.* La Amsterdam. Un sarcasm asemănător. O amenințare insinuată asemănătoare. Fiindcă cei doi tipi din spatele lui, atunci și acum, nu erau nici grași și erau în formă.

— Sper că ești încă deștept, continuă Ivan. Anii de când nu mai lucrezi nu te-au schimbat? Ultima dată te-ai descurcat bine.

Atunci, fusese vorba de China, Rusia fiind un aliat ezitant.

— Se pare că sunt mai ocupat la pensie decât atunci când lucram pentru guvern.

— Necazul acela?

El ridică din umeri.

— Depinde. De unde o știi pe Ivona Novak?

— Am lucrat împreună de câteva ori. E o momeală bună.

Asta așa era. El mușcase de bunăvoie momeala, deși simțise riscul.

— De ce sunt în mijlocul situației? întrebă el.

Ivan arătă cu degetul.

— Din vina ta. Tu i-ai urmărit azi pe oamenii mei. Nu era treaba ta. Sau era?

Acum, înțelegea curiozitatea. Un fost agent american în biserică, exact la momentul potrivit, care plecase în urmărire, apoi ajunsese să discute cu Stephanie Nelle și domnul Adjunct în Securitatea

Națională. Acest doi plus doi, cel puțin în mintea lui Ivan, ajungea la un mare patru. Așa că decise: *De ce nu? Să intrăm în joc.*

— Ai primit invitație la licitație?

— Eu? Nu. Oamenii de la Kremlin. Ei primesc invitația și răspund. Ni s-a spus să furăm Sângele Sfânt. Ție ce ți-au spus să furi?

— Cu...

— Stai, zise Ivan, apoi le făcu semn Amicilor. Plecați. Cei doi se retraseră și închiseră ușa. Se părea că nivelul lor de acces nu era destul de înalt pentru informația asta.

— Zi mai departe, spuse Ivan.

— Ni s-a spus să furăm Cuiul de la Bamberg.

O minciună, dar spera că acest om nu avea de unde să știe adevărul. Era timpul să afle dacă ruta asta de informații era o stradă cu sens dublu.

— Spune-mi ce se scoate la licitație.

— Nu ți-au dat un fragment?

— Sunt curios care e mostra ta.

Ivan râse.

— Președintele Poloniei are multe secrete. Unele pe care noi nici nu știam că le are. Secrete urâte. Din păcate pentru el. Din nefericire, multe dintre arhivele noastre au dispărut. Perestroika. Glasnost. Hoții. După toate astea, nu mai avem prea multe.

— Ce fel de secrete urâte?

— Genul pe care nu vrei să le știe oamenii.

— Atât de rele?

Ivan își frecă nasul cu degetul mare și arătătorul, de parcă și-ar fi desfundat sinusurile.

— Destul de rele.

Înțelese. În funcție de cine deținea informația, puteau să-l facă pe președintele polonez să facă orice voiau, să amplaseze rachete în Polonia sau nu. Cu siguranță, Rusia era în categoria NU, Statele Unite în DA. Erau cinci din șapte posibilități.

— Știi cine a mai fost invitat? întrebă el.

Ivan arătă cu degetul.

— Doar voi. Restul e mister.

— Te-ai străduit mult ca să mă aduci aici.

— Vreau să transmit oamenilor tăi un mesaj. Unul pe care să-l înțeleagă.

— Ivona nu putea fi emisarul tău? Eu sunt pensionat și nu am nimic de-a face cu toate astea.

— Ce amuzant ești! De data asta, eu și Ivona suntem în aceeași tabără. Ne dorim același lucru.

— Nu vreți rachete în Polonia?

Ivan gesticula cu mâinile răsfirate.

— Pare a fi o idee bună.

Și el era de acord, dar răbdarea lui ajunsese la sfârșit.

— Uite, tocmai ți-am zis că n-am nimic de-a face cu asta. Da, eram în biserică azi și mi-am băgat nasul unde nu-mi fierbea oala. Dar asta înseamnă că o făceam pe pistolarul solitar. Casa Albă tocmai a încercat să mă recruteze și am refuzat. Asta nu e problema mea.

— Dar ești aici.

Bună observație.

— Ok. Care e mesajul tău?

— Moscova e nemulțumită. Nu vor îngădui rachete în Polonia. Orice ar fi. Fără rachete. Niciodată.

Tonul se schimbase. Nu mai erau frivolități. Gura i se răsuci într-o linie acră. Tipul vorbea foarte serios.

— Facem tot ce e necesar să ne asigurăm că nu se va întâmpla. Să câștigăm licitația? S-ar putea să meargă. Să ucidem? Și asta s-ar putea. Spune-le oamenilor tăi că facem tot ce e necesar. N-am început-o noi. Președintele vostru a început. Dar noi o s-o terminăm. Am autoritate deplină să fac asta.

În mod normal, ar fi dat din cap și ar fi plecat. Guvernul SUA se putea ocupa de asta Iară ajutorul lui. Și cui îi plăcea să facă pe mesagerul? Totuși, Stephanie se afla la conducere acum și Bunch dovedise deja că era o persoană de sacrificiu.

— Nu știm unde va avea loc licitația. Dar când vom afla, vom acționa, zise Ivan. Spune-i lui Stephanie Nelle că nu joc la cacealma.

Nu-i plăcea cum suna asta. Se săturase.

— O să plec acum.

Ivan ridică din umeri, apoi fața i se lăți într-un zâmbet larg când băgă mâna în haină, scoase arma și trase.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

JONTY OLIVIER îi urmă pe Vic și pe Konrad într-un tunel întunecos, podeaua fiind o succesiune de scânduri, cu pereții susținuți de un înveliș gros de căpriori. Înțelegea folosirea cu generozitate a lemnului. Având resurse suficiente, era flexibil la presiunea pământului și nu se coroda niciodată.

Coborârea lentă cu ascensorul în galerie luase patruzeci de secunde, făcându-i urechile să pocnească. Acum erau la o sută treizeci de metri sub pământ, pe una dintre rutele inferioare ale minei, dincolo de zonele turistice aglomerate de mai sus, la Nivelele I și II. Acolo sus era un orășel cu trei kilometri de tuneluri care adăposteau săli de conferință, restaurante, baruri, capele, magazine, chiar și un sanatoriu pentru alergii cronice, fiecare încăpere fiind cioplită în sarea din jur. Deși nu mai era o mină funcțională, locul era plin de viață. El vizitase toate spațiile publice, dar aici, în singurătatea întunecoasă a sării albastre-verzui, semănând mai mult cu granitul neșlefuit, părea un loc mult mai străvechi, o încrengătură o vizuină de tuneluri și de prăpăstii periculoase.

Konrad se opri și se întoarse cu fața la el și la Vic, scoțând ceva din buzunar. O bucată de hârtie pe care o desfăcu.

— Aceasta e harta nivelului.

Erau îmbrăcați în salopete. Fiecare purta un filtru de dioxid de carbon. Singura lumină de pe hartă venea de la lămpile de pe cască și fiecare lampă lumina un labirint printat de tuneluri și încăperi. Traseele se răsuceau, se curbau și se intersectau ca spaghetele. Cu atâtea încăperi, era imposibil să te orientezi, dacă n-ar fi fost faptul că majoritatea aveau denumiri.

Observă cinci X-uri roșii pe hartă lângă etichete.

Konrad trasă o rută cu degetul, pe direcția X-urilor. *Gołębie. Brany. Sroki. Szczygielec. Jeleń.* Porumbei. Oi. Coțofene. Sticleți. Căprioare.

— Încăperile și tunelurile sunt numite după animale, păsări, oaspeți celebri, orașe, provincii, oameni, chiar și după un dragon, spuse Konrad. Cele mai multe etichete sunt vechi de secole, lipite când au fost prima dată sculptate în sare.

Și ce demers fusese!

Blocuri întregi din sare fuseseră scoase, începând din vârf și continuând să coboare până când se epuiza filonul, formând o încăpere. Apoi, minerii treceau la următoarea, sfredelind tuneluri lungi și drepte, numite galerii, ca să unească încăperile, nu doar pentru excavare, ci și pentru o ventilație mai bună. Rezultatul era un labirint, lung de câțiva kilometri, aparent navigabil doar datorită numelor lipite pe traseu.

— Încăperea Barany e în față, zise Konrad. E singura care se intersectează cu galeria principală. Vic spune că aveai nevoie de o cale simplă și facilă ca să găsești capătul. Aici e.

Jonty așteptase până în ultima clipă cu acest ultim detaliu, acum și mai important dată fiind prezența lui Reinhardt.

— A mai întrebat cineva de asta?

Konrad clătină din cap.

— Nimeni.

— Știi dacă a fost cineva la acest nivel în ultimele zile?

— Cu siguranță, au fost câțiva mineri. Dar nu poți coborî aici decât cu o cartelă care pornește liftul. Eu

am una și mai au încă vreo cincizeci de oameni. Verificăm zilnic fiecare nivel. Întrebi dacă a fost cineva acolo unde mergem noi? Nu, din câte știu eu. E destul de izolat și de inaccesibil. Nu există niciun motiv pentru care cineva să meargă acolo.

Continuară drumul prin galeria învelită în lemn, sarea uscată de sub cizme scârțâind ca zăpada la fiecare pas. O briză constantă sufla spre ei prin sistemul de ventilație, ceea ce-i ajuta să scape de sentimentul că erau îngropați. Aerul era rece, dar nu la un nivel inconfortabil.

Vic ducea un rucsac care conținea ceea ce avea să-l îmbogățească pe Jonty. Hotărâse cu doar câteva săptămâni în urmă să nu expună ascunzătoarea. Mai bine să fie într-un loc sigur și să lase câștigătorul licitației să-și bată capul cu obținerea ei. Toți cei șapte participanți aveau resurse pentru asta, precum și abilitatea de a-l găsi și a-l ucide dacă nu primeau marfa pentru care plătiseră.

Dar el nu avea de gând să tragă pe nimeni pe sfoară.

Dimpotrivă.

Reputația lui fusese construită pe seriozitate, așa că plănuia să ofere serviciile lui Vic, dacă era nevoie, ca să se asigure că primeau ce cumpăraseră. Nu era tocmai o garanție de primire a banilor înapoi, dar era pe aproape.

Merseră mai departe și intrară într-o altă încăpere. Era uriașă, înaltă de cel puțin douăzeci de metri și avea mai mult de atât în lungime și lățime.

Se minuna de sârguința umană.

La un moment dat, o treime din întregul tezaur regal al Poloniei fusese obținut din sare. Douăzeci și șapte de milioane de tone, extrase de-a lungul a șapte secole, fiecare bloc fiind tăiat din perete cu târnăcoape, topoare și pene. Până în secolul al XIV-lea, prizonierii de război lucrau în mină ca sclavi.

Apoi, oamenii liberi preluaseră controlul.

Și nu exista brutalitate, ca în minele de cărbune, de aur și în alte mine. Aici se ducea o viață mult mai normală, oamenii trăiau sub pământ cu săptămânile,

lucrând în ture de optzeci și patru de ore, fiind plătiți bine, ceea ce includea și o bonificație generoasă în sare.

Săpătorii fuseseră cei mai importanți în ierarhia socială și pe bună dreptate. Prospectorii găseau sarea. Cărăușii mutau blocurile din galerii la puțuri, ca să poată fi urcate. Penitenții aveau cea mai grea sarcină dintre toți, păzindu-i pe alții de metanul mortal care ieșea din rocă și se acumula în tavan. Purtau haine îmbibate de apă și țineau prăjini lungi cu torțe la capăt, arzând gazul înainte să devină exploziv. Apa era inamicul principal, picurând de sus, formând apă sărată, străbătând sarea de pe tavane și de pe ziduri, cristalizând-o în smalțuri și stalactite ca niște conopide, multe fiind vizibile la acest nivel, reflectate de luminile de pe căștile lor.

— Aici e Sroki, spuse Konrad. E una dintre cele mai mari încăperi de la acest nivel, dar nu e în formă foarte bună, după cum se vede. Apa pătrunde peste tot. În final, minerii vor veni să facă reparații.

Pe partea opusă se înălțau niște bușteni enormi, stivuiți orizontal unul peste altul, formând un zid de piloni ca un tabel. Cadre de susținere. Pentru a contracara presiunea enormă în jos a rocii și a împiedica prăbușirea. Observă mărimea trunchiurilor și faptul că foarte multe nu aveau urme de fierăstrău. În schimb, fuseseră tăiați cu un topor din pădurile din apropiere, urmele tăișului fiind încă acolo, ceea ce confirma faptul că se aflau aici de multă vreme. Însă păreau relativ noi, dovadă a efectelor de conservare a minei din sare asupra lemnului. Puteau ține o veșnicie, cu condiția să nu ardă. Vopseaua albă îi făcea mai vizibili și ignifugi. Focul fusese dintotdeauna cea mai mare amenințare. Timp de secole, minerii munciseră cu lămpile deschise în boluri de lut, cu seu și ulei drept combustibil. Ar fi fost ușor ca o scânteie să se aprindă, iar focul să aducă nu doar flăcări si căldură, ci si monoxid de carbon toxic. Fuseseră multe incendii în mine de-a lungul secolelor. Unele letale, care duraseră luni de zile, căci nu se putea face

nimic în afară de a izola zona și a permite flăcărilor să se stingă de la sine. El observă că în unele locuri lemnul fusese carbonizat.

Konrad îi conduse prin altă galerie.

Ramificațiile apăreau periodic spre pasaje și mai întunecoase aflate la stânga și la dreapta. Unele aveau denumiri, majoritatea nu. Pe urmă, o plăcuță albă cu litere negre arăta că o ramificație la dreapta se numea *SZCZYGIELEC.*

Sticletele.

— Aceasta era marcată pe hartă, îi spuse el lui Konrad.

— Așa e. Va fi tot mai îngust de aici înainte. Este o zonă pe care nu o vizitează nimeni. E cunoscută doar prin însemnările și diagramele vechi.

Vic se întoarse cu fața la el, cu o privire care întreba dacă o să fie în regulă.

— N-am fost niciodată claustrofob, zise Jonty. O să fiu bine.

Merseră mai departe în beznă, iar el se simțea ca și cum ar fi coborât într-un abis. Fără lumini, n-ar fi putut să-și vadă degetul atingând nasul. Drumul se îngustă. Găsiră o încăpere marcată *GOŁĘBIE* și în sfârșit la cea cu eticheta *JELEŃ.*

Alte nume de pe hartă.

În față, tunelul se prăbușise, lăsând doar un culoar mic printre resturile de sare, destul de mare încât să treacă un om pe burtă. Un spațiu întunecos se deschidea pe cealaltă pare.

Vic încuviință.

Jonty se întoarse spre ghid.

— Trebuie să aștepți aici. Trebuie să ne ocupăm singuri de asta.

Konrad avu înțelepciunea de a nu-l contrazice și doar încuviință.

— Am nevoie și de harta aceea, spuse Jonty.

Konrad i-o întinse.

Nu avea rost să întârzie.

Trebuia să facă asta.

— Ia-o înainte, îi spuse el lui Vic.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

COTTON SE CORECTĂ REPEDE.

Nu era o armă.

Era un pistol cu electroșocuri.

Doi electrozi țepoși atașați la conductoare țâșniră prin aer. Acele lor îi găsiră pieptul. Curentul electric îi străbătu corpul. Durerea cumplită îi explodă în creier, lăsând o dâră de nervi tremurând în calea sa. Mușchii se încordară de la curent și se prăbuși pe podea, cu trupul cuprins de convulsii. Ca un cârcel la picior amplificat de o mie de ori. Arma continua să transmită curentul cu voltaj mare prin el. Senzația de neajutorare și de vulnerabilitate părea copleșitoare. Avea control deplin asupra minții, dar nu și asupra trupului.

Păcănitul pistolului se opri.

Totul durase nu mai mult de cinci secunde, dar fuseseră cele mai lungi din viața lui. Era conștient, dându-și seama de unde se afla, având un singur gând.

Să se oprească durerea.

Și se opri. Dar el era imobil.

Încercă să-și tragă sufletul.

Ivan se aplecă și smulse săgețile.

- Transmite mesajul, Malone.

Pe urmă, rusul plecă.

Fiu de târfă! Duruse.

Se ridică încet.

Își simțea capul și mintea ametite și greoaie.
Fir-ar să fie!

Intră în holul mic al hotelului, o casă frumoasă a unui burghez din secolul al XVIII-lea transformată într-un stabiliment primitor și elegant, aflat nu departe de piața centrală. Pe drum, nervii i se potoliseră. Trebuia să o sune pe Stephanie și să-i transmită mesajul. Nu pentru că voia Ivan s-o facă, ci pentru că trebuia să știe cum stăteau lucrurile. Avea să dea telefon după ce ajungea sus în camera lui, unde să aibă puțină intimitate. Era tot flămând și hotelul său, deși drăguț și confortabil, nu avea serviciu în cameră. Trebuia să iasă iar să ia o gustare, ceea ce nu avea să fie o problemă dat fiind numărul de cafenele din apropiere.

Luă cheia camerei de la recepționer și urcă două serii neîntrerupte de trepte din lemn până la etajul al treilea, ținându-se de balustradă. Se apropie de ușă și deschise opritorul. Înăuntru, lăsă cheia pe comodă. Camera lui era un mic apartament, cu o zonă separată pentru pat și cu o ușă din placaj la mijloc, care stătea pe jumătate deschisă. Luminile nu erau aprinse, lumina de afară pătrunzând încă prin ferestre și oferind o vizibilitate mai mult decât suficientă.

Se auzi un zgomot din cealaltă cameră.

Un scârțâit.

Apoi, încă unul.

Era cineva acolo.

Se apropie de ușă, stând deoparte. Doar un idiot dădea buzna pe întuneric, așa că întinse mâna pe după tocul ușii și aprinse lumina. Camera fu scăldată într-o strălucire blândă și aurie de la cele două veioze de pe noptiere. În pat, cu spatele sprijinit de o pernă, stătea întinsă Ivona Novak.

Pe vremea când era încă la Magellan Billet, în anii în care era despărțit de soție, Ivona fusese o reală tentație, una căreia îi cedase nu o singură dată. Acele întâlniri fuseseră pasionale, deși fuseseră mai

mult o uniune a unor căutători asemănători, două suflete în derivă care se consolau reciproc fiindcă amândouă păreau să înțeleagă singurătatea.

Dar asta era pe vremuri. Î.C. Înainte de Cassiopeia.

Lucrurile stăteau altfel acum.

— Ivan mi-a cerut o favoare și i-am făcut pe plac, spuse ea. Mi-a promis că se va purta frumos. Așa a fost?

El se apropie și se așeză pe pat, observând că ea își scosese pantofii și că avea unghiile de la picioare vopsite în roșu.

— M-a electrocutat.

Ea îl atinse pe braț.

— Vrei să te ajut să te simți mai bine? Ar fi felul meu de a-mi cere scuze.

Trebuia să spună ceva ca să închidă distanța incomodă dintre ofertă și mângâiere. Cu ani în urmă, ca tânăr avocat în marină, făcuse greșeala să-și înșele soția. De ce? Privind în urmă, habar nu avea. Pur și simplu, se întâmplase. Un gest stupid, o încercare prostească de a crede că altcuiva îi păsa, că găsea plăcere în persoana aceea, chiar dacă doar pentru o clipă, indiferent de consecințe. O rănise pe Pam mai mult decât crezuse că era posibil, iar ea îl răsplătise cu un copil despre care aflase mulți ani mai târziu că nu era fiul lui biologic. Avusese nevoie de peste un deceniu să încheie acel război civil. El și Pam se înțelegeau bine acum. Gary, fiul lor, știa adevărul și se împăcase cu faptul că, deși nu avea sânge de Malone, era un Malone în toate celelalte privințe importante.

Mai important decât orice, propriile lui sentimente se limpeziseră în sfârșit.

Cassiopeia era importantă pentru el.

Însemna ceva. Râdea la glumele lui, îi admira inteligența, empatiza cu necazurile lui și-i împărtășea pasiunile. Așa cum făcea și el cu ale ei. Era cea mai bună prietenă a lui, iar conștientizarea acestui lucru venea cu o căldură și o împlinire, o senzație de apartenență, cu un scop comun. O iubea

pe Cassiopeia, iar ea îl iubea pe el. Cum se întâmplase asta? La naiba, dacă dragostea putea fi prevăzută, și-ar fi pierdut toată puterea. Tot ce știa el era că o iubea.

— Îmi pare rău, Ivona. Nu sunt disponibil.

Ea îi aruncă o privire nedumerită.

— Cotton Malone a găsit pe cineva?

— Pari surprinsă.

— Nu te-am considerat niciodată genul domestic.

Era superbă, cu o față rotundă și minionă, cu bărbia ca un nasture și nasul mic, în vânt, care o făcea mai degrabă drăguță decât fermecătoare. Între obrajii înalți, gura îi era mică, dar expresivă. Corpul ei nu avea niciun strop de grăsime sau de exces. Ochii ei, albaștri spre verzi, se schimbau în funcție de stare, reflectând multe în legătură cu ea, totul răspândind un aer eminamente feminin. Unul despre care știa că era o iluzie în mare parte, căci femeia asta te putea răni, cu siguranță.

— Și eu am găsit pe cineva, spuse ea.

— Dar ești aici, în patul meu.

— Complet îmbrăcată. E vorba de afaceri, spuse ea și zâmbi, cu gura țuguiată făcând gropițe la colțuri.

— Ce vrei, Ivona?

— Statele Unite trebuie să evite licitația. Să stea deoparte. Dacă America pleacă, valoarea informației scade foarte mult pentru Jonty Olivier.

Interesant. Îl cunoștea pe vânzător. Dar înțelese.

— Olivier are nevoie și de cei avuți, și de cei sărmani. Ambii influențează prețul, iar americanii sunt cei mai avuți. Polonia a primit invitație?

Ea clătină din cap.

— De aici și alianța mea cu Ivan. Aveam nevoie de puțin ajutor de la cineva care gândește la fel ca noi în privința asta.

— Fără rachete?

Ea încuviință.

— Ce-a făcut atât de grav președintele vostru?

Ea îi aruncă o privire curioasă.

— Nu ți-a spus Tom Bunch?

El hotărî să fie sincer.

— Nicio vorbă.

Ea zâmbi, cu dinții albi ca perlele.

— E greu să fii pe dinafară?

— Nicidecum. Partea grea vine când cineva vrea să fii implicat, dar nu-ți spune nimic.

— Ești băgat în asta?

El cunoștea regulile. Nu se dădeau informații celor din afară. Nu era nevoie. Ei nu fac parte din joc. Dar jucătorii? Erau ceva diferit și uneori trebuia să lansezi o plasă mai mare ca de obicei ca să vezi ce poți prinde.

— Nu m-am decis.

— Ivan a spus că nu ai fost prea receptiv.

El zâmbi.

— Voi doi aveți o adevărată relație.

— Rachetele acelea sunt o problemă moartă pe care președintele vostru a reînviat-o. Rusia nu le vrea în Polonia. Nu vor nici să cheltuiască zecile de milioane de care va fi nevoie ca să trimită propriile rachete peste Asia Centrală drept răspuns. Polonia nu vrea rachete. Nici Europa. Totul este o exagerare inutilă pentru ca președintele Warner Fox să arate lumii că e un tip important.

Nu putea să-i contrazică părerea.

— Bunch e hotărât să facă parte din licitație.

— Dar mai întâi trebuie să obțină o relicvă. Pe care?

Minciunile trebuiau să fie consecvente.

— Cuiul din Bamberg.

— Va fi ușor de luat. Stă acolo, într-o capelă laterală.

— Ce știi despre celelalte relicve?

Ea se mișcă pe pat.

— Acum zece zile, o echipă a intrat în Mănăstirea Santo Toribio de Liébana din Spania și au luat Sfânta Cruce. I-am găsit în Iran. După două zile, o altă echipă a spart Capela Sfântul Anton din Pennsylvania și a furat spinul din cunună. Fragmentul din Stâlpul Flagelării, din Roma, a fost luat săptămâna trecută. Sfântul Burete de la Notre-

Dame, acum două zile. N-am reușit să identific niciunul dintre hoții aceia. Rușii au luat azi Sângele Sfânt. Mai sunt cuiul și lancea.

Ea înclină capul și se aplecă în față, buzele ei moi apropiindu-se periculos de mult de ale lui. El ridică un deget ca să-i oprească avansul. Altădată, ar fi cedat. Când dorința controla dreapta judecată și sentimentele intrau pe pilot automat, totul fiind alimentat de risc și de anxietate.

Dar nu avea să repete greșeala aceea.

Se ridică de pe pat.

— E timpul să pleci.

Ochii ei albaștri și vioi vădeau o viață trăită după motto-ul: „Dă lovitura și fugi“. Întotdeauna fusese un pachet de nervi. Ceea ce făcea acum părea tipic pentru Ivona. Juca alături de ambele capete împotriva mijlocului. Folosind toate armele pe care le avea la dispoziție. Totuși, el simțea atmosfera tensionată care apăruse între ei, ca și cum niciunul nu credea o iotă din ce spunea celălalt. În mod sigur se luptau, fiecare lansând un amestec controlat de fapte și de ficțiune.

— E o femeie norocoasă.

— Mai degrabă, e invers.

Ea se ridică de pe pat, trupul ei fiind la fel de impresionant pe cât își amintea. Își puse pantofii și o luă spre camera exterioară și spre ușă. El rămase sprijinit de comodă, cu brațele încrucișate pe piept.

Ea se opri și spuse:

— Să iei în serios avertismentul lui Ivan. Nu te băga. S-ar putea să devină un joc dur.

— Din câte-mi amintesc, așa îți place ție.

Ea zâmbi.

— Așa e.

Apoi, plecă.

CAPITOLUL DOUĂZECI

MIERCURI, 5 IUNIE
CRACOVIA, POLONIA
11.50 A.M.

COTTON MALONE admira Rynek Główny. Având peste o sută optzeci de metri de ambele părți, întinderea deschisă ocupa cea mai mare piață medievală din Europa. Clădirile colorate din perimetrul său erau toate neoclasice, pline de toate felurile de prăvălii, magazine și restaurante imaginabile.

Semăna mult cu Bruges, doar că era mai mare.

O contactase pe Stephanie după ce plecase Ivona și-i spusese că se răzgândise și voia să se implice. Poate că era nebun, dar nu putea să o lase să facă singură treaba asta. Așa că își făcuse bagajul, ieșise din hotel prin spate, apoi plecase cu o mașină care aștepta pe drumul ocolitor. Mașina îl dusese în Luxemburg, unde petrecuse noaptea la un hotel scump pe cheltuiala Magellan Billet. Luase avionul dis-de-dimineață spre Frankfurt, unde schimbase avioanele pentru o legătură scurtă spre Bratislava. Îl așteptase o mașină în parcare, cu cheile ascunse înăuntru, pe care o folosise apoi să conducă trei sute de kilometri spre nord, dincolo de granița dintre Polonia și Slovacia, la Cracovia. Ruta ocolitoare

fusese pentru Ivona, ca să scape de orice radar polonez.

Cracovia se afla într-o vale largă în apropierea râului Wisła. Secole la rând, fusese capitala Poloniei și se scăldase în bogăție și opulență. Aici încă exista un amestec de vechi și nou în armonie perfectă, cu o atmosferă aproape mistică, ajutată de faptul că orașul scăpase de bombardamentele îngrozitoare din cel de-al Doilea Război Mondial. Domurile gemene ale Bisericii Sfânta Maria se înălțau spre cerul senin al dimineții târzii. În mod ciudat, un turn era mult mai mic decât celălalt, diferit și ca stil, și ca design, iar el era sigur că undeva acolo exista o poveste.

Stephanie sunase când conducea prin Slovacia și-i spusese că în noaptea trecută fusese furat Cuiul din Catedrala Bamberg. Mai rămânea doar Sfânta Lance. Stephanie folosise o metodă demodată și oferise un pachet de informații tipărite, așteptându-l în mașină într-un plic cafeniu. Nu mai văzuse unul demult. Totul acum era electronic. Pe drum, se oprise și citise ce conținea plicul, aflând ceea ce trebuia să știe.

O lance era descrisă prima dată în Evanghelia lui Ioan. Romanii voiseră să-i rupă picioarele lui Iisus, ceea ce ei numeau *crurifragium,* ca mod de a-i grăbi moartea după răstignire. Dar când venise momentul, își dăduseră seama că Iisus era deja mort. Ca să se asigure că era așa, un soldat pe nume Longinus se pare că l-ar fi împuns pe Hristos într-o parte cu lancea.

Și imediat țâșnise sânge și apă.

De aceea slujba catolică includea mereu un amestec al celor două. Sângele simboliza omenirea. Apa, divinitatea lui Hristos.

Confuzia provenea de la multitudinea de lănci presupuse a fi originalul lui Longinus. Una se afla la Bazilica Sfântul Petru, dar proveniența ei fusese întotdeauna suspectă, vârful rupt fiind păstrat la Paris. O alta se găsea în Armenia, pesemne adusă acolo de apostolul Tadeu. Și cei din Antiohia susțineau că aveau una, găsită după ce un călugăr

avusese o viziune că era îngropată într-o biserică locală. Cea care atrăgea cel mai mult atenția se afla la Viena, în Hofburg. Timp de secole, Sfinții Împărați Romani o folosiseră în ceremoniile lor de încoronare. Când imperiul se destrămase, la începutul secolului al XIX-lea, habsburgii o încorporaseră în însemnele regale imperiale. O legendă asociată cu acea lance spunea că cine o avea ținea destinul în mâini. De unde și numele ei. Sulița Destinului. Charlemagne, Barbarossa, Napoleon și Hitler, toți o doriseră. Milioane de oameni veneau la Viena în fiecare an s-o vadă, dar testările din 2003 dezvăluiseră că era din secolul al VII-lea, nu de pe timpul lui Hristos – deși un cui din fier, bătut cu ciocanul în lamă și evidențiat de cruci mici de alamă, despre care se spunea demult că era de la răstignire, se potrivea ca lungime și formă cu un cui roman din secolul I.

Al cincilea competitor se găsea la Cracovia.

Sosise cu o mie de ani în urmă, un dar de la Sfântul Împărat Roman Otto al III-lea pentru regele polonez Bolesław Viteazul. Se părea că era o copie a originalului pe care îl avusese Charlemagne. În cele din urmă, dobândise un nume. Sulița Sfântului Mauriciu. Când suedezii invadaseră Polonia în 1655, furaseră tezaurul, dar lăsaseră sulița în urmă. Prusacii și austriecii veniseră pe urmă, dar nu luaseră sulița. În 1785, nemții ocupaseră Polonia și furaseră toate însemnele imperiale, topind aurul, dar lăsaseră sulița. Se părea că o lance din fier, simplă și neagră, nu avea valoare. Însă pentru polonezi reprezenta spiritul și independența lor. Hitler o luase în 1940 și pusese să fie dusă Ia Viena ca să fie comparată cu Sulița Destinului.

Pe urmă, se întâmplase ceva straniu.

Sulița Sfântului Mauriciu fusese adusă brusc înapoi, în Polonia, în 1944.

Ceea ce șocase pe toată lumea.

Naziștii nu dădeau niciodată ceva înapoi.

O teorie spunea că experții de la Viena recunoscuseră că era sulița adevărată și o

returnaseră, vrând ca Hitler să aibă falsul, contrazicând legenda că el ținea destinul în mâini. Altă poveste spunea că săbiile fuseseră schimbate și falsul lăsat în Austria, tot pentru ca Hitler să nu aibă acces la nicio putere mistică pe care ar fi putut s-o aibă artefactul. Ambele versiuni păreau susținute de faptul că Hitler eșuase în demersul său, dar Polonia supraviețuise. Nimeni nu știa cu siguranță. Ceea ce însemna că Ivona putea crede că Hofburg și Sulița Destinului erau ținta, nu Castelul Wawel. Bineînțeles, el nu știa dacă informația ei despre licitație era la fel de bună ca a lui Stephanie. Dar trebuia să presupună că așa era.

Instrucțiunile din plic erau ca el să vină în piața mare din Cracovia și să intre în piața de stofe. Cândva centru comercial medieval, splendidul edificiu renascentist se afla în Rynek Główny din secolul al XIV-lea. Un dreptunghi gotic de lungimea unui teren de fotbal, cu interiorul plin de tarabe care vindeau toate suvenirele imaginabile în timp ce arcadele exterioare adăposteau cafenele și baruri. Toate capetele erau deschise, oamenii roind prin spațiul acoperit. I se spusese să meargă la cabina cu numărul 135 și să aștepte. Avea să fie abordat și întrebat dacă știa drumul spre Academia Cracovia. Răspunsul lui? Că era nevoie de tramvai sau de autobuz, dar că era mai rapid să meargă pe jos. Mai de modă veche. Parole orale. Apoi, contra-parole.

Nu mai folosise nici asta de multă vreme.

Rămase afară, la unul dintre capetele deschise ale pieței, și auzi în aer un sunet de trompetă. *Hejnał.* Unul dintre acele lucruri de demult, din secolul al XII-lea, când mongolii invadaseră Polonia. O santinelă de serviciu, aflată în vârful Bisericii Sfânta Maria, dăduse alarma să se închidă porțile orașului cântând o anume melodie la trompetă. Fusese însă nimerit de o săgeată în gât și nu mai terminase imnul. Totuși, orașul se trezise din somn și respinsese invadatorii. De atunci, la oră fixă, aceleași cinci note răsunau de patru ori, una pentru

fiecare direcție de pe busolă, din vârful turnului bisericii, întotdeauna oprindu-se la jumătate.

Asta da tradiție.

Intră în piața de stofe și observă că tarabele, una după alta, erau vizibil numerotate. Presupuse că venea să se întâlnească cu persoana care făcea munca preliminară de teren, pregătind furtul sulițeiei. Probabil aceeași persoană care pregătise mașina și îi oferise plicul cafeniu. Ar fi fost bine să știe mai multe detalii, pentru că ajunsese mai târziu la petrecere.

Merse mai departe, atent la mărfuri și la clienți. Părea să se potrivească în peisaj, îmbrăcat în pantaloni kaki și o cămașă cu nasturi și mânecile suflecate.

Iată-l din nou aici, înapoi în joc.

La taraba marcată cu numărul 135 încetini pasul și admiră îngerii scoși la vânzare, sculptați de mână și în culori vii. Trei bărbați îl înconjurară imediat, blocând orice cale de scăpare în afară de una prin forță. Erau îmbrăcați sport, fiind doar o parte din mulțime până acum o clipă.

Se apropie un al patrulea.

— Domnule Malone. Vă rugăm să veniți cu noi.

Grupul stătea ca o insulă pe pavaj, valuri de oameni trecând grăbiți pe lângă ei din toate părțile. Un fior familiar îi stârni adrenalina. Decise că putea să-i învingă pe aceștia patru. Dar mai întâi întrebă:

— Și voi cine sunteți?

— Agencja Wywiadu. Sperăm că veți veni cu noi, din curtoazie profesională.

Agenția Polonă de Informații Externe.

Băieții mari.

Oamenii Ivonei.

Tipul adăugă un zâmbet la rugămintea lui.

Acum, era intrigat.

— Unde mergem?

— Cineva dorește să vă vorbească.

Cam atât cu evitarea atenției. Se părea că spionajul polonez știa tot ce făcea el.

Metoda isteață părea să fie cea răbdătoare.

— Ok. Cine sunt eu să mă opun curtoaziei?

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

JONTY OLIVIER se minuna de sala mare a castelului, un spațiu cavernos cu un acoperiș magnific din lemn. Rămășițele picturilor medievale ieșeau din umbră pe pereții din piatră cenușie. Ferestrele traforate întrerupeau întinderea vastă, dar cele de sus, de la cele două capete cu acoperiș triunghiular, aflate acolo ca să lumineze bârnele din tavan, păreau unice. O galerie cu balustradă înconjura sala pe trei laturi și, dincolo de balustrada groasă din piatră, se vedea etajul. Șapte perechi de scaune presărau podeaua terasei, fiecare lângă o masă mică din lemn. Regulile comunicate pentru licitație permiteau doi reprezentanți pentru fiecare ofertant. Dat fiind că precis aveau să existe animozități între participanți, perechile de scaune erau distanțate. Fiecare avea o paletă de licitații. Pentru a egaliza lucrurile și mai mult, în loc de numere – ceva normal la astfel de evenimente – fiecare expunea culorile naționale ale ofertantului.

Rusia, China, Germania, Franța, Coreea de Nord, Iranul și Statele Unite.

Regulile spuneau de asemenea că nu era permisă comunicarea cu exteriorul și că toate semnalele de transmitere, în afară și înăuntru, aveau să fie blocate temporar. Vic instalase deja un sistem puternic de bruiaj, care avea să meargă toată ziua de joi, până se termina licitația. Evenimentul avea să înceapă la

11.00 dimineața cu antreuri bogate și băuturi și trebuia să se termine până la 1.00 la prânz, toți urmând să plece până la unu și jumătate. El, bineînțeles, avea să plece imediat după ce se confirma plata. Stabilise deja o rută de scăpare prin pasajele ascunse din castel, unde avea să-l aștepte o mașină care să-l ducă mai departe.

Un singur scaun cu spătar înalt, aflat în mijloc, era cu fața la celelalte. Locul său. De acolo, avea să conducă personal licitația. Vic avea să asculte de sus, din galerie, și să verifice plata înainte să se declare câștigătorul. Singura linie de comunicare cu exteriorul avea să fie un laptop pe care Vic îl opera într-unul dintre dormitoarele de la etaj, având o conexiune directă la internet.

O masă masivă din stejar se afla chiar în interiorul intrării cu uși duble. Era goală deocamdată, dar a doua zi fiecare ofertant avea să depună pe ea partea sa din Arma Christi. În timpul petrecerii cu cocteiluri dinaintea licitației, un expert angajat de el la un preț piperat avea să verifice fiecare relicvă sfântă. Fusese asigurat că existau indicatori care puteau fi folosiți pentru a confirma autenticitatea, iar expertul petrecuse ultimele șaizeci de zile pregătindu-se pentru o analiză rapidă. Trebuia să aibă grijă ca un ofertant să nu schimbe relicva originală cu o copie. Plănuia să le vândă pe toate șapte pe piața neagră. La un loc, cele șapte relicve puteau obține până la douăzeci de milioane de euro. În mod clar, cineva mușamalizase orice recunoaștere publică a furturilor. Nimic nu apăruse în presă. Reportajele din Bruges menționaseră doar că un incendiu în biserică stârnise panica și că fusese necesară evacuarea. Nicio vorbă despre pierderea Sfântului Sânge, deși se spusese că nu aveau să mai fie adorații în următoarele două săptămâni, cât se făceau reparații. Relatări similare veniseră din celelalte patru locuri, care opriseră expunerea publică a relicvelor.

Vie intră în sală și se apropie de el.

— Cred că totul e pregătit, spuse Jonty, desfăcând brațele ca să îmbrățișeze grandoarea din jurul lui.

— Sosirile au fost coordonate, zise Vic.

Pentru a proteja adresa licitației, fiecare ofertant primise un traseu diferit spre un loc diferit, aflat la distanță de două sute de kilometri de unde se afla el. Șapte echipe de câte doi oameni fuseseră angajați să conducă perechile de participanți. Fosta lui profesie îl ajutase cu recrutarea, căci reușise să găsească și să angajeze paisprezece indivizi foarte capabili și vrednici de încredere. Teama lui cea mai mare era că unul dintre ofertanți avea să ordone un atac.

Era un risc, bineînțeles.

De bună seamă, uciderea lui era în interesul unor ofertanți, dar, în aceeași măsură, nu era la fel pentru alții. Ideea era să stimuleze concurența dintre interesele opuse și să-i țină pe toți la distanță. Instrucțiunile pentru cei șapte invitați spuseseră clar că nimic din ceea ce obțineau la licitație nu se afla acolo. Ofertantul câștigător avea să afle unde să meargă pentru a găsi ce cumpărase, informația fiind disponibilă doar după ce se confirma plata. Voia ca vânzarea să meargă perfect și voia să rămână în viață după aceea, ca să se bucure de pradă fără să se teamă de represalii.

Întârzierea Germaniei era o problemă, dar ezitarea Statelor Unite devenise îngrijorătoare. Mai erau mai puțin de douăsprezece ore până la termenul de confirmare. Cu săptămâni în urmă, îl sunase personal pe președintele Fox, care îl asigurase că America va participa. *Ce înseamnă câteva milioane de dolari? Un preț mic de plătit ca să-i îngenunchem pe ruși. Și-apoi, nu sunt banii mei.* Amândoi râseseră de gluma lui. Fox fusese întotdeauna un dealer, foarte bun la a folosi banii altor oameni. Făcuseră afaceri de câteva ori în trecut, când Fox avea nevoie de genul de informații ascunse care să-l ajute într-o afacere deosebit de grea. Acum, omul era președintele Statelor Unite și cerea să fie amplasate rachete în Polonia. Ce noroc! Așa că profitase de ocazie și luase personal legătura

cu el, dezvăluindu-și identitatea, cât și o parte din ceea ce avea. Fox fusese extaziat și se oferise să o ia înainte licitației cu o ofertă de cincizeci de milioane de euro. Dar el refuzase, știind că licitația avea să-i aducă mai mult. Se răzgândise Fox și nu mai voia să participe?

— Cuiul a fost luat aseară, zise Vic. Totuși, în mod ciudat, nemții n-au răspuns nici până acum.

Era bizar.

— Au timp. Sunt sigur că vom primi vești de la ei.

— Aranjamentele sunt făcute, spuse Vic, pentru ca toți cei cinci invitați aflați deja pe drum să petreacă noaptea acolo unde au stabilit. Mă voi ocupa eu de ceilalți doi când voi auzi ceva de la ei. Vor fi transportați mâine-dimineață, simultan. Toți ar trebui să ajungă aici, până la 11.30.

— La dracu cu Statele Unite, bombăni el.

Vie nu spuse nimic, știind că acel comentariu nu avea nevoie de un răspuns. Muncea din greu să-și mențină atitudinea manierată, dar o energie nervoasă, puternică, pusese stăpânire pe el. De obicei, putea să o controleze cu supape inofensive, precum cititul. Și se mândrea că era capabil să-și strunească emoțiile, indiferent de presiune. Dar acum era altceva.

Cu totul altceva.

— Oaspetele nostru de jos e tăcut? întrebă el, referindu-se la spionul din subsol.

— A trebuit să-i pun căluș.

— Probabil că așa e mai bine. Nu vrem să afle personalul că e acolo.

— Tuturor li s-a spus că nu au voie în subsol. Din fericire, acești oameni pun puține întrebări.

— La cât îi plătesc, ar trebui să fie discreți. Va trebui să fim extrem de vigilenți, Vic.

— Așa vom fi. Am instalat afară sistemul de supraveghere video pentru intrarea principală. Fiecare echipă de șoferi care aduce ofertanții se va asigura că intră fără arme, dispozitive electronice sau localizare GPS.

— Nimic din toate astea nu o să ne ajute dacă apare o afurisită de dronă în aer, urmărind mașinile, zise el.

— Niciun participant nu are capacitatea de a lansa o dronă la mare altitudine în spațiul aerian suveran al Slovaciei. Nici măcar Statele Unite. Asta nu înseamnă că nu vor încerca, dar munții și terenul deluros ar trebui să fie în beneficiul nostru. Și am pregătit câteva surprize pe drum, ca să ne ocupăm de această posibilitate.

Era bine de știut.

Îi vibra telefonul.

— Ține-o tot așa, îi spuse lui Vic, făcându-i semn să plece.

Răspunse la telefon.

— Bună ziua, Jonty, spuse vocea.

O, nu.

Reinhardt.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

COTTON MALONE se uita la mănăstirea călugărilor camaldolezi. Clădirea din calcar, cu turle în vârf și un acoperiș verzui din cupru, se afla la Srebrna Góra, pe Muntele de Argint, la câțiva kilometri vest de Cracovia, printre copacii și viile care dădeau spre râul Wisła. Călugării trăiau aici, în izolare, de aproape cinci secole.

Dar ce făceau aici el și escortele lui poloneze?

Parcaseră la poalele dealului, un urcuș zdravăn cât două terenuri de fotbal pe un drum înclinat, străjuit de ziduri de o parte și de alta. Poteca se termina cu o intrare boltită, flancată de ambele părți de două turnuri înalte, cu alte turle verzi din cupru în vârf. Hotărâse că, din moment ce prezența lui fusese compromisă, nu avea nimic de câștigat opunându-se. Mai bine să vadă unde ducea acest drum. Așa că venise de bunăvoie, curios în privința persoanei care voia să discute cu el. Se părea că avea să fie tot o discuție privată, căci acest loc era cât se poate de izolat.

Unul dintre paznicii săi se apropie de poartă și trase de inelul din fier atașat la un lanț lung. Câteva clipe mai târziu, o ușă masivă din scândură se deschise. Apăru un bărbat, îmbrăcat cu o robă albă cu glugă, și cu o barbă lungă și stufoasă. Îi măsură din priviri, încuviință, apoi le făcu semn să intre. Nimeni nu spuse un cuvânt.

Trecură de poartă și intrară într-o curte plină de iarbă, fără copaci sau alte ornamente. O alee din beton ducea la ușile principale ale unei biserici uriașe. Cel puțin treizeci de metri se întindeau până în vârful turlei din cupru, zidurile imaculate din calcar strălucind în soarele prânzului. Un alt călugăr în robă albă aștepta la uși. Cele două escorte ale lui Cotton se opriră și-i făcură semn să continue singur.

El intră în biserică și călugărul plecă, închizând ușa în urma lui. Interiorul era un singur naos spațios, cu tavanul boltit. Un adevărat sanctuar catolic, bogat decorat, cu ambele părți străjuite de capele impresionante, baroce. Altarul principal de la capătul opus era spectaculos. Soarele strălucitor pătrundea prin ferestre în raze subțiri de lumină prăfuită. Nu era nimeni înăuntru, cu excepția unui singur bărbat, aflat în genunchi în prima strană cu fața la altar. O siluetă bizară, luminată din spate de lumânări, întregul scenariu, bănuia el, fiind menit să adâncească liniștea și să întindă nervii. Bărbatul își făcu semnul crucii, apoi se ridică și merse calm pe culoarul din mijloc. Era înalt, cu pieptul masiv și arătos, trecut de cincizeci de ani, cu o chică subțire de păr castaniu pieptănată drept pe spate de pe fruntea lată. Era bărbierit, cu linia obrazului încordată ca o menghină, îmbrăcat într-un costum albastru-cenușiu bine croit.

— Domnule Malone. Sunt Janusz Czajkowski.

Întinse o mână pe care el o strânse.

— Am considerat că e cel mai bine să vorbim în persoană, spuse președintele Poloniei într-o engleză perfectă. Iar locul acesta ne oferă intimitatea absolută. Nu se poate spune asta despre multe locuri în lumea asta. Apropo, nu vorbiți polona, nu-i așa?

El clătină din cap.

— E limba pe care n-am învățat-o niciodată. Italiana, daneza, spaniola, latina, germana. Cu astea mă descurc.

— Mi s-a spus că aveți o memorie perfectă.

— Nu știu dacă e așa, dar detaliile îmi rămân în minte. „Fotografică“ e termenul folosit pentru a o

descrie. Sunteți prieten cu acești călugări?

— Așa îmi place să cred. Sunt niște oameni foarte impresionanţi, zise Czajkowski, vorbind în engleză. Urmează un cod sever de principii autoimpuse, toate guvernate de *Ora et labora* și *Memento Mori.*

El traduse în latină.

— Roagă-te și muncește. Amintește-ți că vei muri. Cât de practic. Și de deprimant. Pentru ei, funcționează. Vorbesc doar unul cu altul de trei ori pe săptămână și interacționează cu lumea aflată dincolo de această mănăstire doar cinci zile pe an.

— Cu excepția momentului când președintele țării vine în vizită.

Czajkowski zâmbi.

— Acest titlu deschide uși, într-adevăr. Eu și starețul suntem prieteni vechi.

— Și asta ajută.

— Viața aici e simplă. Între rugăciune și muncă, nu iau decât mese vegetariene, mâncate în solitudinea micii lor sihăstrii, unde singura piesă de decor e craniul fostului stareț. Vă puteți imagina? Dar știu sigur că este adevărat.

Acest om bătea în mod sigur într-o direcție, așa că îl lăsă să deschidă discuția.

— Nu ne cunoaștem, domnule Malone, dar mi s-a spus că sunteți un tip rezonabil. Vreau să duceți un mesaj oamenilor din Washington.

Iată-l din nou. Mesagerul. Dar ce alegere interesantă a cuvintelor! Nu președintelui. Nici Casei Albe.

Oamenilor din Washington.

— Când eram mic, zise Czajkowski, mama a primit un telefon într-o zi. A ținut doar câteva secunde, dar după ce a închis ne-a spus mie și fratelui meu să ne luăm hainele. În timp ce ne îmbrăcam, ea a luat niște sfoară și câțiva saci din pânză, apoi am plecat spre oraș. Ne-a dus la un magazin local, unde am găsit un pachet mare de hârtie igienică. Suluri întregi, pe podea. Nu mai văzuserăm de multă vreme atâta hârtie igienică. Ea a luat cât de multe suluri a putut, legându-le cu sfoară

prin mijloc, legând capetele și înfășurându-le pe gâtul meu și al fratelui meu. Se grăbea cât de mult putea, înainte să vină ceilalți. După ce se întâmpla asta, nu avea să mai dureze mult înainte ca hârtia igienică să dispară. Noi îi spuneam vânătoare. Nu cumpărături. Vânătoare. Pentru că nu știai niciodată exact ce aduceai acasă. Hârtia igienică era rară, domnule Malone. O marfa prețioasă. Câtă vreme era disponibilă, trebuia să iei tot ce puteai. Aveam un bideu mic în baie și, când eram destul de norocoși să avem apă curentă, ne puteam spăla. Dacă nu? Președintele făcu o pauză. Vă las să vă imaginați. Așa era viața în comunism, unde până și hârtia igienică era raționalizată. Așa era Polonia înainte de 1990.

Vedea durerea din ochii lui în timp ce-și amintea.

— Lipsurile erau un mod de viață. Uneori erau reale, doar o criză de mărfuri. Dar, de cele mai multe ori, și asta e important, de cele mai multe ori erau aranjate de guvern ca un mijloc de a controla. Nu puteai cumpăra nimic fără cartele de rație. Și nu puteai primi cartele dacă nu erai înregistrat la guvern. Mai târziu, lipsurile au fost puse pe seama Solidarității și a grevelor lor, ca o modalitate de a întoarce oamenii împotriva mișcării, dar deja știam cu toții adevărul.

Ceea ce trebuie să fi fost cumplit. Înțelegea situația, dar era în continuare nelămurit.

— De ce sunt aici?

— O întrebare excelentă. De ce *sunteți* aici, în Cracovia?

— Cunoașteți răspunsul.

— Așa este, îl cunosc. Ați venit să obțineți intrarea la licitație, unde vreți să dobândiți informații compromițătoare despre mine.

Oricât de urât ar fi sunat, omul avea dreptate. Dar mai era ceva.

— Sunt aici ca să ajut un prieten.

Czajkowski părea nedumerit.

— Pe cine?

— Un vechi prieten care se află într-o situație grea.

— Ce noroc pe ea că vă are.

— Am spus că e vorba de o femeie?

— Nu, nu ați spus.

— Sunteți bine informat.

— Încerc să fiu. Și cu mine cum rămâne, domnule Malone? Eu plătesc prețul pentru că vă ajutați prietena?

— Presupun că așa va fi.

Detesta s-o spună.

Czajkowski se opri o clipă.

— V-am povestit despre hârtia igienică doar ca să știți că părinții mei erau loiali guvernului. Dar nu era datorită iubirii sau sprijinului. Părinții mei erau loiali din frică. Au realizat ceva de o importanță vitală pentru supraviețuirea în Polonia pe vremea lor. O maximă simplă. *Legea este ceea ce spune guvernul că este.* Nu ce este scris. Nu ce se știe. Ci ceea ce *spun* ei că este. Punct. Fără discuții. Fără recurs. Mulți prieteni de-ai lor, care nu și-au dat seama de adevăr, au dispărut în noapte. Luați de guvern. S-au dus. Se întâmpla tot timpul.

Putea doar să-și imagineze ce îngrozitoare fusese viața aceea.

— Dar am supraviețuit. Și iată-mă acum, președintele unei țări.

— De ce sunt eu aici? întrebă el din nou.

— Credeam că este evident. Nu vreau să vă încheiați misiunea.

— Care se pare că a fost grav compromisă. Sunt curios. De unde ați știut unde să mă găsiți?

— E ușor, zise altă voce.

Se întoarse spre altar și văzu un bărbat intrând în naos.

— I-am spus eu, zise Tom Bunch.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

JONTY OLIVIER era tulburat de telefonul acela, fiindcă venea de la singurul om pe care sperase să-l evite. Neavând de ales, plecase de la castel cu Vic, conducând spre Košice, al doilea oraș ca mărime din Slovacia.

Orașul era o bijuterie. Strada principală era străjuită de case și palate burgheze colorate, piața pavată fiind una dintre cele mai frumoase din Slovacia, dominată de Catedrala Sfânta Elisabeta. Cel ce sunase ceruse o întrevedere față în față, instruindu-l să se întâlnească la un hotel de lângă piață.

Intră în clădire și o luă spre micul restaurant. Vic aștepta în hol, ca să se asigure că nu mai erau surprize. Omul căutat stătea singur la o masă, în cafeneaua întunecoasă fără ferestre.

Se uită la Augustus „Eli“ Reinhardt al V-lea.

Ce nume! Suna ca un prinț moștenitor. Trăia, din toate locurile din lume, în Liechtenstein, un principat micuț aflat în mijlocul Europei Centrale, înghesuit între Elveția și Austria. Avea una dintre cele mai mari cote ale produsului intern brut pe persoană din lume, fiind cunoscut drept un paradis fiscal pentru bogați.

Pentru oameni precum Reinhardt.

Competitorul său era abia trecut de șaizeci de ani, dar părea mai tânăr, un individ extrem de pedant, cu

mustața scurtă și dunga ascuțită ca tăișul la pantaloni. Purta un sacou călcat peste cămașa albă, apretată, fără cravată. Nasul antrenat al lui Jonty simți aroma de tutun scump amestecat cu un parfum dulce. Avea un stilou Montblanc în buzunarul de la cămașă și observă capacul distinctiv. Ediția limitată Edgar Allan Poe, din 1998. O bază din marmură albastru-închis cu monturi placate cu aur și peniță din aur. Optsprezece karate, dacă nu se înșela. O piesă de colecție, în valoare de mii de dolari, iar tipul acesta îl purta de parcă ar fi fost un pix ieftin.

Reinhardt se ridică în picioare când se apropie de masă. Se uitară unul la altul cu o curiozitate fățișă – inspectând, judecând, întrebându-se – înainte de a întinde precaut mâna. Nu se întâlniseră decât de vreo douăsprezece ori în ultimul deceniu. Niciuna dintre acele întâlniri nu fusese deosebit de plăcută.

— Frumos din partea ta că ai venit, Jonty, mai ales că ai fost anunțat din scurt.

Tonul era blând și politicos.

— Aveam de ales? întrebă el.

— O, să nu privim lucrurile așa. Pare coercitiv. Te rog, ia loc. Dorești ceva de băut?

El făcu semn că refuză oferta.

— Treci la subiect, Eli.

Se așezară amândoi.

— Vreau să particip.

Erau cele trei cuvinte de care se temea cel mai mult.

Erau, probabil, vreo doisprezece brokeri de informații cinstiți în lume, inclusiv el și Reinhardt. Dacă era să-i ia la rând, îi plăcea să creadă că era cel mai bun, Eli fiind al doilea, la ceva distanță. Bineînțeles, bărbatul care stătea în fața lui ar fi avut altă părere. Totuși, Reinhardt cunoștea afacerea și în mod clar avea niște informații excelente în legătură cu ce avea să se întâmple. Decise totuși să o facă pe neștiutorul.

— La ce să participi?

Reinhardt se întinse spre podea și luă o borsetă mică din piele. Trase fermoarul de sus și scoase o

țepușă din fier, veche, lungă de câțiva centimetri.

— Am pus să fie furat aseară din Capela Sfântului Cui din Catedrala Bamberg. Relicvariul de acolo este acum gol. Sunt chiar neglijenți cu modul în care este expus. Stă pur și simplu acolo, așteptând să-l ia cineva. Cred că au închis capela pentru... renovări.

Nu mai putea să spere că totul era o cacealma.

— Contai pe nemți să fure cuiul, apoi să răspundă la invitația ta. Nu se va întâmpla așa. Au ales să nu participe la licitație și, cu eleganță, mi-au îngăduit mie ocazia să le iau locul.

— Și de ce ar face asta?

— Pentru că le-am furnizat informații pe care le voiau cu disperare. În schimb, mi-au oferit informația pentru licitația ta.

— Nu vor să participe?

Reinhardt puse Cuiul înapoi în borseta din piele.

— Au interese mai importante în acest moment. Așa că au fost mai mult decât dornici să-mi ofere mie locul lor.

— Nu sunt permiși mandatarii.

— Eu nu sunt un mandatar. Le iau locul.

— E afacerea mea, Eli. Nu e a ta. Las-o baltă.

— *A fost* afacerea ta. Acum, e afacerea *noastră.*

Nu avea să se întâmple asta.

Tot ce plănuise depindea de motivații. Alesese cu mare grijă șapte participanți, având de gând să-i lase să intre în competiție. Cu SUA și cu Rusia era simplu. Erau fețele opuse ale aceleiași monede. Iranul era cu Rusia, fiindcă ei ar fi fost ținta oricăror rachete. China și Coreea de Nord fuseseră incluse pentru că fiecare voia să obțină un avantaj și față de Rusia, și față de Statele Unite. Mai rămâneau Germania și Franța. Ambele se opuseseră anterior prezenței rachetelor în Europa și ambele erau acum într-un conflict politic deschis cu Statele Unite. Noul președinte american făcuse tot posibilul să le întărâte. Relațiile dintre cele trei țări se răciseră, iar războiul economic se zărea la orizont. Presupunea că a avea ceva cu care să se tocmească era un lucru bun pentru orice guvern, destul încât să fie dornic să

plătească. Nu la fel de mult ca toți ceilalți, dar destul cât să ajute la creșterea prețului.

— Cum adică e afacerea *noastră*? întrebă el.

— Ajungem și acolo. În primul rând, am trimis un om să te verifice. Numele lui e Art Munoz. A dispărut. E la tine, cumva?

— Da.

Reinhardt arătă cu degetul.

— Ești deștept, Jonty. La fel e și Vic DiGenti. I-am spus lui Munoz să aibă grijă. Am presupus că l-ai luat tu. De asta am decis să vin în persoană.

— Te rog, Eli. Te rog, din colegialitate, să lași asta baltă. E afacerea mea și numai a mea.

Reinhardt intervenise și altă dată, subminându-i aranjamentele cu potențiali clienți, vânzând informațiile mai ieftin, chiar sabotând afacerile despre care afla. Dată fiind natura clandestină a muncii lor, era de așteptat o oarecare competiție agresivă, dar Reinhardt avea obiceiul de-a o duce la extrem. Jonty tolerase intervențiile anterioare fiindcă era destul pentru toată lumea. Dar acum era altceva.

— Recunosc, când am auzit prima dată de licitația ta, am fost invidios, zise Reinhardt. Ai organizat un lucru remarcabil. Îndrăzneț. Unic. Are potențialul de a aduce un profit enorm. Dar e limitat, Jonty.

— Cum așa?

Reinhardt se lăsă pe spătarul scaunului.

— Prietenii mei nemți m-au avertizat de ceva ce tu se pare că nu știi.

Acum era intrigat.

— Ai auzit vreodată de *Spiżarnia?* E cuvântul polonez pentru „cămară“.

— Habar nu am ce e asta.

— Atunci, asta e o zi bună pentru tine, Jonty. E Crăciunul în iunie. Buzele lui Augustus „Eli“ Reinhardt al V-lea se întinseră într-un zâmbet larg. Vin cu daruri, prietene. Daruri care ne vor face pe amândoi destul de bogați.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

COTTON MALONE își controla nervii în timp ce Tom Bunch înainta pe culoarul din mijloc, de parcă ar fi mers la încoronare.

— Mi-ai întins o cursă?

Creatura mică și enervantă ridică din umeri.

— Trebuia s-o fac.

Avea să se ocupe mai târziu de imbecilul acela. Acum trebuia să se confrunte cu președintele Poloniei.

— Cu puțin timp în urmă, am vorbit cu președintele Fox, zise Czajkowski. I-am explicat că nu vreau ca rachetele americane să aibă baza aici. I-am spus că n-aș aproba niciodată o asemenea măsură. L-am rugat politicos să nu forțeze lucrurile. Știți ce mi-a spus?

Putea doar să-și imagineze.

— Mi-a spus că îmi înțelege pe deplin reținerile și că nu mă va presa.

Un comentariu surprinzător, având în vedere ce spusese Bunch la Bruges.

— Președintele Fox m-a informat și că mergeți la Cracovia și mi-a spus punctul de întâlnire.

— Lucru pe care eu i l-am spus președintelui Fox, adăugă Bunch.

- Așa am știut să fim la piața de stofe, la taraba 135, spuse Czajkowski. I-am spus președintelui Fox

că vom trata cu tine. Nu a avut o problemă cu asta, iar trimisul său personal a fost de mare ajutor.

— Polonia a fost informată că lucrezi independent, sublinie Bunch, pentru o divizie din cadrul Departamentului de Justiție care nu are autoritate aici. Divizia aceea, Magellan Billet, a făcut Statele Unite de rușine cu acțiunile sale neautorizate în legătură cu orice presupusă licitație de informații. Casa Albă nu știa nimic despre asta, până astăzi. După ce am aflat situația, am intervenit, ca să oprim ce se întâmpla.

Trase aer adânc în piept de câteva ori și-și păstră calmul auzind minciuna lui Bunch.

— Și licitația? întrebă el calm.

— America nu va participa, răspunse Bunch. Nu așa facem noi lucrurile. Bineînțeles, oamenii care te-au trimis gândesc altfel, dar ne vom ocupa de ei în scurt timp.

Îndoiala și suspiciunea îl înconjurară ca o aură.

Toți cei de aici se mințeau unii pe alții.

— Sunteți mulțumit de aceste asigurări? îl întrebă pe Czajkowski.

— Sunt. Președintele Fox a fost hotărât și s-a scuzat. Mi-a spus că va retrage propunerea pentru rachete în următoarele patruzeci și opt de ore. Mi-a cerut puțin timp ca să discute cu armata, care vrea ca armele să ajungă aici. Am înțeles reținerea lui și am fost de acord cu termenul.

Patruzeci și opt de ore? Adică după licitație. Avea destul timp cât să-l adoarmă pe acest om.

— Unde e Stephanie? îl întrebă pe Bunch.

— Se întoarce în Statele Unite. Va fi concediată mâine, pentru că ea te-a trimis aici, fără autorizație. I-am dat președintelui Czajkowski asigurarea noastră personală că nu va mai face parte din comunitatea americană de informații, în niciun fel.

Doborâseră doi iepuri dintr-o lovitură? Absolut. Nu numai că mințeau un șef de stat, dar aveau de gând s-o sacrifice pe Stephanie ca să demonstreze asta. În acest fel, Fox primea tot ce voise în Ziua

Inaugurării. Gata cu Stephanie. Gata cu Magellan Billet.

— Licitația va avea loc, cu sau fără Statele Unite, spuse Cotton.

— Așa este și ne vom ocupa de asta, zise Czajkowski. E problema Poloniei și noi trebuie s-o rezolvăm. Dar, din fericire, valoarea informației care se oferă la vânzare va fi mult scăzută odată cu retragerea Americii. Le sunt recunoscător domnului Bunch și președintelui Fox pentru că au făcut asta.

Nu știa mai nimic despre Czajkowski, dar oricine reușea să câștige alegerile naționale, mai ales în Polonia, atât de volatilă, nu putea fi atât de naiv pe cât îl credeau Bunch și Fox. Mai ales când cineva atât de deștept precum Ivona Novak lucra pentru el. Cotton își dădu seama că era posibil ca Czajkowski să intre în joc, acordul său fiind de fațadă. Totuși, fața și ochii mijiți ai lui Tom Bunch transmiteau că el credea că polonezii fuseseră convinși.

— Ce urmează acum? întrebă Cotton.

— Te întorci în Danemarca, spuse Bunch. Te voi escorta personal. Să sperăm că prietenii noștri de aici, din Polonia, vor ierta această greșeală și vom merge cu toții mai departe.

— L-am asigurat pe președintele Fox, spuse Czajkowski, că totul va fi iertat. Apreciez candoarea și discreția lui în problema licitației și decizia sa de a nu pune presiune pe Polonia cu rachetele.

— E un tip grozav, spuse Cotton, vizibil sarcastic. Ce băiat bun!

Bunch se încruntă.

— Îmi cer scuze, domnule președinte. Acest om nu-și cunoaște lungul nasului, nici cum să dea dovadă de respectul cuvenit. Vă lăsăm acum, cu mulțumiri sincere din partea Statelor Unite pentru înțelegere.

***

JANUSZ CZAJKOWSKI rămase în biserică și se uită cum Tom Bunch și Cotton Malone dispăreau pe ușile principale, pe care le închise la plecare unul dintre frații în robă.

— Ce părere ai? întrebă el.

— Cred că Bunch habar nu are să mintă, răspunse Ivona.

Stătuse închisă într-un confesional, ascunsă vederii, dar auzind tot.

Păși afară.

— La fel ca președintele Statelor Unite, spuse Czajkowski. Nu e cu nimic mai bun decât afurisiții de comuniști.

— Cotton e folosit. Asta nu o să-i placă. Nu e în firea lui.

Era curios.

— Cât de bine îl cunoști pe Malone?

Ea zâmbi, dezvăluind dinții ca un șirag de perle.

— Ești gelos?

— Ar trebui să fiu?

— A fost cu mult timp în urmă. Înainte de tine.

El păși mai aproape și o luă în brațe, sărutând-o încet pe buze.

— S-ar putea să fiu puțin gelos.

— E ceva nou din partea ta. Îmi place.

— Am nevoie de tine aici, îi șopti el. Ești singura în care am încredere.

— Sunt singura pe care o ai.

Era adevărat. Soția lui ar fi fost ultima persoană pe care să o implice. Și era imposibil să-i recruteze pe Michał Zima și BOR, în afară de ce-i pusese deja să facă. Prea mulți oameni în care trebuia să aibă încredere, cu prea multe lucruri care puteau merge prost.

El și Ivona aveau o relație personală de peste un an, una care devenise tot mai apropiată. Îi plăcea istețimea ei sclipitoare, priceperea abilă și afecțiunea autentică. Era o femeie deșteaptă și dinamică, una

care îl provoca în toate felurile. El înțelegea că nu avea niciun drept să-i ceară ceva, dat fiind că era încă însurat, dar ea își oferise dragostea și sentimentele știind asta. Era considerată cel mai bun agent al AW, abilitățile și discreția ei nefiind niciodată contestate. Precum și loialitatea ei. Dacă n-ar fi știut că nu e așa, ar fi jurat că îl iubea.

— Ce vor face? întrebă el, încă ținând-o în brațe.

— Bunch crede că ești mulțumit. O asigurare personală din partea președintelui Statelor Unite e destul să-ți domolească teama. Așa că o să-l pună pe Cotton să ia relicva în seara asta.

Mai era o relicvă de luat. Cu Malone în Cracovia, biletul Americii pentru licitație trebuia să fie Sulița Sfântului Mauriciu.

— Rușii tot nu cunosc adresa licitației, zise ea. Va avea loc mâine și cei doi reprezentanți sunt pe drum. Dar se pare că există o metodă ocolitoare. O oprire temporară. Merg spre Bratislava, li s-a spus că vor fi transportați mâine în altă parte. Dacă America avea să intre în joc, Cotton trebuia să se miște repede.

Czajkowski știuse de la început că opțiunile lui erau limitate. Constituția polonă nu garanta o linie prezidențială succesorală aleasă direct. Dacă președintele murea sau demisiona, atunci președintele camerei inferioare devenea președinte interimar timp de șaizeci de zile, până se organizau alegeri. Actualul președinte al camerei era un om slab și ineficient, genul de lider pe care Polonia îl năștea mult prea des, cel care căuta mult prea des ajutor din exterior ca să devină puternic. Asta nu funcționase niciodată înainte și nici acum nu avea să funcționeze. Dacă era forțat să demisioneze, succesorul său imediat avea să facă exact ce voia Fox, fără îndoială. Odată făcut acest lucru, avea să fie greu de desfăcut. Așa că oricine venea după el ar fi putut să continue să facă pe placul Washingtonului. Asta însemna că trebuia să rezolve problema aici și acum.

Dar trecutul îi stătea în drum.

— De unde știi că Malone va fura totuși sulița?

— Din cauza lui Stephanie Nelle. Îi este loial. Va face tot ce e necesar ca s-o protejeze. E în firea lui. Așa cum a spus, e aici ca să ajute o prietenă.

— Vorbești de parcă l-ai admira.

— Așa e. Bărbații ca el sunt o raritate.

— Ar trebui să mă simt insultat?

— Nicidecum. Ești în fruntea acelei liste cu rarități. Polonia are noroc că ești președintele ei. Trebuie să te ținem acolo.

Făcu o pauză.

— Orice ar fi.

El zâmbi văzând încrederea ei.

— Ce vei face?

— Asociații noștri ruși au fost dispuși să-i ajut cu Cotton în Bruges. Dar mi-au spus puține lucruri de atunci. Nu vor nici măcar să ne apropiem de licitație.

— Dar trebuie să fim acolo.

— Iar Cotton e intrarea noastră. Așa că voi fi acolo în seara asta. Așteptându-l.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

JONTY OLIVIER nu se putea hotărî dacă Eli vorbea serios sau dacă îl amăgea. Rivalul său avea resursele să afle orice voia, în mod sigur comparabile cu ale lui, precum și tupeul de a explora colțurile întunecoase în care alții ezitau să pășească. Faptul că Eli era aici, în Slovacia, era dovada clară a acestui lucru. Oare oferta asta era doar praf în ochi?

— Despre ce vorbești, Eli? Ce fel de daruri ai?

— *Spiżarnia.* Am aflat de asta de la prietenii mei din guvernul german. A fost o măsură de precauție luată de Moscova în anii ’90, când stăpânirea sovietică s-a terminat și a reapărut republica polonă.

— O măsură de precauție față de ce?

— Ipocrizie, mi se spune.

Un răspuns ciudat, dar se vedea că Eli se distra.

— Jonty, ai informații incriminatoare despre un om. Actualul președinte al Poloniei. Informații de pe vremea când era un tânăr muncitor care făcea parte din Solidaritatea. În mod clar, are valoare. Dar imaginează-ți dacă ai avea asemenea informații despre alți oameni, mulți dintre ei, la fel ca Czjakowski, aflați în poziții de putere. Unii sunt în guvern. Alții, în sectorul privat. Cât ar plăti americanii pentru asta? Sau rușii? Cât ar plăti oamenii implicați ca să rămână secret? Cămara ne oferă ocazia să aflăm.

Acum era curios.

— Ce este?

— Nu atât de repede. Am venit aici ca să facem o afacere. Și, în ciuda a ceea ce ai putea crede tu, eu vreau să încheiem un târg cinstit.

Se îndoia de asta, dar asculta.

— Ai ceva ce vrei să scoți la licitație, zise Reinhardt. Fă-o. Păstrează orice obții din vânzare. Pe urmă, scoate la licitație ce am eu și eu păstrez orice se obține din asta. Un eveniment doi-în-unu, cum s-ar spune. Eu vreau doar ocazia ca clienții tăi să liciteze pentru ce am eu.

— Eu fac ambele vânzări?

— Absolut. Nu e nevoie să creăm confuzie. Sunt sigur că ai invitat cumpărători pregătiți, dornici și capabili. Doar guverne, presupun. Acum, ai un lucru în plus de vândut. Din fericire pentru noi, acești cumpărători au resurse nelimitate.

Oricât detesta să recunoască, propunerea părea rezonabilă. Dar tot voia să știe.

— Ce anume ai?

— Să fim sinceri, Jonty. Aș putea să-ți distrug întreaga vânzare. Totul depinde de discreție. Mă întreb, polonezii au fost invitați? N-aș crede. Eu nu i-aș fi invitat, dacă eram în locul tău. Așa că mă întreb ce ar realiza un telefon dat la Varșovia?

Își păstră expresia stoică, dar amenințarea funcționa.

— Ok, Eli. Înțeleg. Poți să distrugi tot și asta dă valoare prezenței tale aici. Așa că te ascult.

— Și, dacă te gândești să mă faci pierdut, ca pe Art Munoz, să știi că, dacă nu sun din trei în trei ore, niște asociați pe care i-am angajat o să ia legătura cu Varșovia.

Se îndoia că era o cacealma. O precauție înțeleaptă. Una pe care ar fi luat-o și el, dacă rolurile ar fi fost inversate.

— Ok, ne-am înțeles. Care e darul tău?

Reinhardt zâmbi, savurându-și succesul.

— Spre sfârșitul dominației sovietice, în jurul anului 1991, din câte se poate ști, Służba Bezpieczeństwa a ascuns o arhivă uriașă de

documente. La acea vreme, SB adunase deja mii de informatori, mulți dintre ei ajunși în funcții înalte în Solidaritatea și în partidele politice de curând apărute. Unii s-au oferit voluntari să fie spioni, alții au făcut-o pentru bani, alții au fost constrânși sau șantajați. Mulți habar nu aveau că au fost clasificați ca informatori – informațiile lor ajungeau la sediul SB printr-un prieten, un coleg sau un membru de familie care devenise colaborator și-i vânduse. Ca asigurare, ceva ce putea fi folosit în viitor, SB a ascuns documentele despre acei informatori. Locul în care sunt depozitate se numește *Spiżarnia.*

Gândurile îi alergau prin minte.

Știa că Polonia îndurase, timp de ani de zile, o suferință persistentă din pricina conducerii naziste și comuniste. Institutul Național de Aducere Aminte și Comisia pentru Judecarea Crimelor împotriva Națiunii Poloneze existau de decenii, adunând o arhivă uriașă de informații care fuseseră folosite pentru acuzare. Mai toate acestea se întâmplaseră în anii ’90, în anii de după prăbușirea Uniunii Sovietice, însă niciodată nu se descoperise o arhivă atât de mare de documente din epoca sovietică. Multe astfel de revelații proveneau din fostele depozite ale guvernului, din birouri și ascunzători private. Reușise să dea peste un teanc de 147 de pagini care aveau legătură cu un tânăr activist din Solidaritatea pe nume Janusz Czajkowski. Un fost maior din SB păstrase o mulțime de documente de pe vremea când făcea parte din guvern. Omul murise demult, dar fiul lui încercase de curând să găsească un cumpărător. Un prieten, cu care Jonty mai făcuse afaceri înainte, aflase și cu cinci sute de mii de zloți încheiaseră vânzarea. Inițial, plănuise să păstreze informația și să exploreze modalitățile de maximizare a valorii sale. Pe urmă, Statele Unite anunțaseră un efort reînnoit de a aduce rachete în Polonia.

Perfect.

Exact ce îi lipsea.

Ceva ce avea o semnificație minimă devenea de o importanță vitală.

Iar acum, asta. Un partener.

Un element nou în acest amestec.

— Ce conține Cămara? întrebă el.

— Prietenii mei nemți speculează că documentele detaliază mii de nume ale oamenilor care au fost informatori pentru sovietici. Probabil că sunt rapoarte, corespondență, declarații, tot felul de informații, ascunse pentru a fi păstrate în siguranță.

— A văzut cineva arhiva asta?

Eli clătină din cap.

— Nemții n-au căutat-o niciodată și a fost uitată în mare parte, până au primit invitația ta. Din fericire pentru mine, eram în mijlocul unei alte afaceri cu ei. Ceva de o importanță mult mai mare, din punctul lor de vedere. Așa că am modificat condițiile, ca să includă invitația lor la licitație și arhiva aceasta pierdută, ambele fiind acum ale mele.

O mie de întrebări îi goneau prin minte. Dar una era mai presus de toate.

— A fost foarte generos din partea lor.

— Te asigur, ce le-am oferit eu valora mult mai mult.

Asta spunea multe. Poate chiar prea multe.

— Ești sigur că arhiva asta e reală?

Reinhardt se lăsă pe spate în scaun.

— Tocmai asta e, Jonty. Nu sunt. Prietenii mei din Berlin au fost expliciți. Nimic din toate astea nu a fost verificat.

— Ai făcut un târg pe ceva ce s-ar putea să nici nu existe?

Reinhardt zâmbi.

— Licitația ta e reală. M-am gândit că, cel puțin, aș putea obține o plată de la tine ca să nu intervin în asta.

Era încolțit și nu-i plăcea.

— Trebuie să aflăm dacă e reală Cămara, spuse Reinhardt.

— Ce propui?

— Să aruncăm o privire.

Ura pluralul *noi.* Era vânzarea lui. Riscul lui. Dar alegerile îi păreau limitate. Reinhardt putea cu siguranță să tulbure lucrurile. Și de ce nu? Nu avea nimic de pierdut. Așa că făcu tot posibilul și căzu la înțelegere.

— Vreau un procent din orice primești din partea de afacere.

Reinhardt râânji.

— Cât?

— Douăzeci la sută.

— E un procent considerabil.

— Am cheltuieli de făcut cu licitația la care ar trebui să contribui și tu. S-au cheltuit mult mai mulți bani pe intimitate și siguranță. Ceea ce aduce un lucru în discuție. Cum ai aflat de mine?

— Când nemții mi-au arătat invitația ta, am trimis oameni să te găsească. Știu locurile pe care le preferi, după cum probabil că le știi și tu pe ale mele. Când a dispărut Munoz, am presupus că te-a găsit.

— Și cum ai știut să mă suni?

Reinhardt zâmbi.

— Nu a fost atât de greu. La fel ca tine, am prieteni capabili. Ai lăsat un număr de contact la agenția care se ocupă de Castelul Sturney. E singura fortăreață asemănătoare, disponibilă pentru închiriere, din Slovacia. Oferă multă intimitate.

Se blestemă singur pentru că fusese atât de neglijent. Dacă făcuse o greșeală atât de mare cu Eli, ce alte greșeli mai făcuse? Se apropiau unii dintre potențialii cumpărători? Adresa licitației fusese compromisă? Slavă Domnului că în seara precedentă luase ultimele măsuri de precauție. Pe urmă, îi încolți un gând înspăimântător.

— M-ai urmărit aseară, nu-i așa?

Eli încuviință din nou.

— Și când ai condus la nord de Cracovia, apoi spre Wieliczka, mi-a sărit inima.

Așteptă.

— Cămara e ascunsă în mina aceea de sare.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

COTTON MALONE își ținu gura închisă și nervii sub control până când el și Bunch rămaseră singuri în mașină, îndepărtându-se de mănăstire cu Bunch la volan.

— Asta ar trebui să-ți ofere niște timp, zise Bunch în sfârșit. Președintele însuși i-a spus lui Czajkowski că ne dăm la o parte, că America nu va fi reprezentată la licitație. Faptul că a auzit asta direct ar trebui să funcționeze.

— Deci Fox a mințit pe față un șef de stat?

Bunch ignoră acuzația.

— Doar l-a îndrumat greșit. Eu doar am confirmat acea îndrumare.

El clătină din cap.

— Sunteți amândoi niște idioți.

— Vorbești despre președintele Statelor Unite.

— Da. Asta e partea înfricoșătoare.

Erau pe o autostradă cu două benzi, paralelă cu râul Wisła, întorcându-se spre Cracovia.

— Ar trebui să ai drum liber spre sulița acum, spuse Bunch.

— Tom. Pot să-ți spun Tom? Nu așteptă un răspuns. Întotdeauna mă asigur că nu spun lucruri pe care le-aș putea regreta mai târziu. Mai ales oamenilor care lucrează pentru Casa Albă. Dar cu tine o să fac o excepție. Ce-ar fi să te duci dr...

Bunch arătă spre telefonul mobil.

Ciudat.

Era pe consola centrală dintre scaune.

Îl remarcase, dar nu-i dăduse prea multă atenție. Ridică mobilul și văzu că era un apel pornit setat pe *DIFUZOR*.

— Domnule președinte, spuse Bunch, Malone știe că ascultați.

El clătină din cap. Era incredibil.

— E bine că știu ce crezi cu adevărat despre mine, spuse Fox.

— Nu știam că e un secret, dată fiind prima noastră întâlnire. Se pare că nu ați învățat nimic din faptul că aproape că ați fost aruncat în aer.

— De fapt, da. Am învățat că vreau ca propriii mei oameni să se ocupe de lucruri. Am terminat-o cu resturile lăsate de Danny Daniels.

— Oamenii dumneavoastră sunt incompetenți.

— La fel ca mine?

Nu avea nicio intenție să dea înapoi.

— Sunteți în fruntea șirului.

Pe fața lui Bunch se vedea un rânjet îngâmfat, bucurându-se vizibil de lipsa de respect dovedită.

— În mod normal, Cotton... Pot să-ți spun așa, nu? întrebă Fox prin telefon. I-aș spune lui Tom să te concedieze, aș închide telefonul și aș trece mai departe. Putem angaja alți oameni. Dar ești acolo, pe teren, gata de treabă și timpul e foarte scurt. Avem doar până la miezul nopții să furăm sulița.

— Singurul motiv pentru care aș face-o ar fi s-o pot băga în...

— Cotton, zise Fox, tăindu-i vorba. Tu doar fură sulița. Pe urmă, vreau ca tu și Tom să mergeți la licitație și să cumpărați informația pe care o vinde Jonty Olivier.

Erau niște ticăloși îndrăzneți. Putea să recunoască asta.

— Am fost ales președinte, spuse Fox, pentru că am avut tupeul să merg și să le cer oamenilor să mă voteze. Gândesc la scară mare. Problema cu oamenii e că nu gândesc la scară mare. Le este teamă s-o facă. Așa că se agață de alți oameni, ca mine, care

gândesc așa. Mie nu mi-e teamă să câștig. Îmi place să câștig. Fac ce trebuie ca să câștig.

— Mie chiar nu-mi pasă, spuse Cotton la telefon. Eu n-am nicio miză în lupta asta.

— În afară de cei 150 000 promiși de Stephanie Nelle.

— O să trăiesc și fără ei.

Fox chicoti.

— Sunt convins. Dar vreau rachetele acelea în Polonia și, dacă nu mă ajuți, o să fac ce i-am spus președintelui Czajkowski că o să fac. O concediez pe Stephanie Nelle și Magellan Billet va fi desființat. Și li se va cere tuturor diviziilor americane de informații să nu o angajeze. Va fi *persona non grata.*Dacă cineva din sectorul privat va dori să o angajeze, nu va primi recomandări pozitive din partea administrației. Dimpotrivă, de fapt. Alegerile ei în carieră îi vor permite doar să lucreze pentru dușmanii mei.

Ura agresorii. Și exact cu asta se confrunta acum, iar cel mai bun mod de a trata cu agresorii era să îi înfrunți, pentru că, în adâncul sufletului, erau niște lași. În clipa asta, însă, nu prea avea cu ce să se tocmească.

Dar dacă ar fi avut sulița?

Începeau să intre în suburbiile Cracoviei, venind dinspre vest, iar dincolo de râu zări Castelul Wawel. Zidurile de apărare roșiatice se înălțau la aproape treizeci de metri deasupra apei, masive și subțiri totodată, cu domuri și turnuri în vârf. Fusese reședința regilor polonezi timp de peste un mileniu, deși acum mai rămâneau acolo doar mormintele lor. Era în același timp un muzeu plin de obiecte prețioase și o operă de artă în sine.

Simbolul Poloniei.

Acolo aștepta Sulița Sfântului Mauriciu.

Cel mai bun capital cu care să se târguiască.

— M-ai auzit, Malone? întrebă președintele Fox.

— Chiar sunteți un ticălos.

— De parcă-mi pasă ce crezi tu. Dacă aș vrea o conștiință, aș cumpăra-o. Ceea ce vreau sunt

rachetele acelea în Polonia. Mai important decât atât, vreau ca Rusia să știe că zilele în care Statele Unite dădeau înapoi s-au terminat.

— Cred că Danny Daniels n-ar fi de acord cu această descriere a celor opt ani ai săi de mandat.

— Sunt sigur că n-ar fi, dar o să fac ce trebuie ca să rezolv problema.

— Când vă luați de Stephanie, vă luați de Daniels.

— Mă îndoiesc că un senator mărunt din Tennessee îmi poate face prea mult rău.

Nu avea sens să te cerți cu un prost care în mod clar își subestima adversarii.

— Doar fură sulița, Malone, și câștigă licitația.

— Și dacă fac asta, ce se întâmplă cu Stephanie?

— Absolut nimic.

— Știți că nu sunteți persoana cea mai vrednică de încredere.

— Eu sunt tot ce ai. Acceptați sau nu.

În mod normal, n-ar fi acceptat, dar doi factori îl îndemnau să facă altfel. În primul rând, nu voia ca Stephanie să treacă prin necazurile pe care Fox i le-ar fi aruncat bucuros în cârcă. Și în al doilea rând? Janusz Czajkowski nu era atât de prost cum voia să-l creadă oamenii. SUA anunță o inițiativă balistică și pe urmă, pentru că Polonia pur și simplu nu o vrea, se răzgândesc? S-ar putea întâmpla, așa cum se întâmplase cu ani în urmă, după ce trecuse destul timp pentru ca toată lumea să treacă peste. Dar nu atât de repede. Nici pe departe. Czajkowski punea și el ceva la cale intrând în joc, iar el bănuia ce putea fi. Dar nici tâmpitul care conducea mașina, nici cel de la telefon nu aveau habar.

Ceea ce aproape că-l făcu să zâmbească.

— Primiți vreun ajutor de la serviciile americane de informații în operațiunea asta? îl întrebă pe Fox.

— Doar pe grozava Stephanie Nelle și minunatul ei Magellan Billet.

— În afară de asta.

— Asta e tot. E o inițiativă cu baza la Casa Albă, totul trebuie ținut aproape.

Așa cum bănuia.

Ceea ce încheia afacerea.

— O să iau sulița, spuse el.

Fu condus înapoi la piața de stofe, iar Bunch plecă și-i dădu un număr de mobil de contact. Se duse unde își parcase mașina și o sună pe Stephanie, povestindu-i tot ce se întâmplase.

— Ar trebui să demisionez, spuse ea. Nu pot să lucrez pentru oamenii ăștia.

— Urăsc că sunt pe cale să spun asta, fiindcă nu e problema mea, dar dacă ne retragem, America ar putea avea probleme serioase. Rușii sunt băgați cu totul în asta, la fel și polonezii, și nu glumesc deloc. Lucrurile ar putea lua o întorsătură urâtă.

— De acord. Am avut un sentiment îngrozitor de la început. Nu pot să-ți spun ce ușurată m-am simțit când mi-au spus că ești în Bruges.

Era o afirmație pe cât de caldă și de siropoasă pe cât putea face ea vreodată, iar el o aprecia.

— O să iau sulița, zise el. Pe urmă, hotărâm ce urmează pentru tine și pentru țară.

— Sunt în Varșovia, la ambasadă, dar merg spre sud, la consulatul din Cracovia. Ajung în câteva ore.

Bănuise că ea nu plecase sau că nici nu i se dăduse ordin să plece.

— O să fac puțină muncă de cercetare, pe urmă mă ocup de situație diseară. Informațiile pe care mi le-ai dat deja sunt folositoare.

— Crezi că polonezii te vor aștepta?

El îi spusese ce bănuială avea.

— Nu am nicio îndoială.

— Atunci, de ce te duci?

— Pentru că și ei au nevoie s-o fac.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

JONTY OLIVIER ajunse înapoi la castel, încă tulburat de întâlnire. Nu se putea decide dacă Reinhardt era sincer sau doar poza, încercând să-și facă intrarea într-o afacere în care nu avea ce să caute. Înainte de a obține dovezi despre Janusz Czajkowski făcuse niște cercetări extinse, menite să îl asigure că ceea ce i se oferise era real.

Acolo dăduse peste ceea ce se întâmplase cu Lech Walesa.

Un electrician pe Șantierul Naval din Gdańsk, muncind ore lungi pentru bani puțini ca toți ceilalți, Walesa devenise susținător al sindicatului și unul dintre co-fondatorii Solidarității. Imaginile cu fața lui mustăcioasă, luat pe sus de muncitori, deveniseră o sursă de inspirație pentru mișcările anticomuniste din tot blocul sovietic. Fusese arestat de multe ori și închis, dar în cele din urmă condusese atacul spre sfârșitul stăpânirii sovietice, câștigând Premiul Nobel pentru Pace. Dar nu se dusese la Stockholm să-l ia, temându-se că nu avea să mai fie primit înapoi în țară. Fusese primul ales în funcția reînnoită de președinte al Poloniei, dar popularitatea lui scăzuse și fusese învins în următoarele alegeri din 1995, după un singur mandat.

Acuzațiile de colaboraționism îl urmăriseră multă vreme pe Walesa.

Două sute șaptezeci și nouă de pagini ieșiseră la lumină în cele din urmă, toate provenind de la văduva unui fost ministru comunist de interne, care încercase să le vândă. Asemănările cu ce se întâmpla acum, cu Czajkowski, erau înfricoșătoare, diferența fiind că mizeriile lui Walesa deveniseră publice. Institutul Național de Aducere Aminte le studiase în detaliu, angajând experți care ajunseseră la concluzia că documentele erau autentice. Povestea pe care o spuneau era că Walesa condusese protestele și grevele care zguduiseră conducerea comunistă în anii ’80, dar se părea că fusese și informator plătit de poliția secretă în anii ’70. Walesa pretinse că era o fraudă, spunând că fuseseră create de guvern ca să-l discrediteze. O acuzație validă, având în vedere partidele implicate, iar instanța îl exonerase.

Dar întrebările rămăseseră.

Problema colaborării reapăruse când partidul conservator Lege și Justiție, condus de un fost activist anticomunist, un dușman al lui Walesa, dobândise puterea. În cele din urmă, Walesa recunoscuse că semnase un angajament de a informa SB, dar negase faptul că și l-ar fi îndeplinit vreodată. Erau cel puțin treizeci de rapoarte cu semnătura „Bolek“, numele de cod primit de Walesa, toate considerate autentice. În plus, existau chitanțe pentru plățile făcute către el, care purtau semnătura lui verificată.

Un adevărat dezastru de PR pentru o legendă.

Unul din care Walesa nu-și mai revenise niciodată.

Era destul, sperase Jonty, încât să-l sperie pe Czajkowski să nu ispitească soarta, făcându-l dispus să facă orice voia deținătorul informațiilor despre el.

Intră în castel și-i spuse lui Vic:

— Lasă-l pe omul din pivniță să plece.

Îi explicase deja pe drumul de întoarcere ce se întâmplase în restaurant.

— Trebuie să ne întoarcem la mină. Cu tot cu Eli. Poți să aranjezi asta?

Vic încuviință.

— Te rog să te ocupi repede. Vreau ca problema să se rezolve în următoarele câteva ore.

Făcuse un târg cu Reinhardt cu condiția ca arhiva să existe încă și să fie vandabilă. Dacă era, avea să fie o licitație comună. Dacă nu, se învoise să plătească douăzeci de milioane de euro ca să țină concurența la distanță. Arma Christi ar fi trebuit să-i aducă suma asta. Restul banilor din licitație aveau să fie ai lui. Nu-i plăcuse să facă târgul, dar erau destui bani pentru toată lumea, așa că hotărâse să cheltuiască oricât era necesar ca să-l țină pe Reinhardt deoparte. Bineînțeles, dacă arhiva era acolo și era relevantă, se puteau obține mult mai multe milioane.

Pentru amândoi.

Așadar, ce avea de pierdut dacă arunca o privire?

***

JANUSZ CZAJKOWSKI stătea în apartamentul regal Wawel de la Sheraton Grand din Cracovia. Hotelul, o structură modernă din oțel și beton prefabricat, dădea spre râul Wisła, în umbra Castelului Wawel, vizibil în toată splendoarea dincolo de ferestrele dinspre est ale camerei. Hotărâse să rămână acolo peste noapte ca să fie aproape pentru ce urma să se întâmple, manevra fiind camuflată de o întâlnire aranjată cu oficiali locali, mulți dintre ei cerându-i puțin din timpul său. Reușise să-și stăpânească furia față de președintele Fox și Tom Bunch. Amândoi îl tratau ca pe un prost, iar Polonia, o țară de mâna a doua.

Nu era nimic nou.

Regi, regine, împărați și premieri făcuseră același lucru de secole întregi. Dar nu de data asta. Ivona avea să se asigure că nu se întâmpla asta.

Ce norocos era să o aibă!

Dar trebuia să aibă grijă. Polonia era încă o țară profund catolică. Deși divorțul era legal, biserica îl

condamna. Separările, însă, erau tolerate. Dar nicio variantă nu era acceptabilă pentru președintele țării, iar adulterul pe față era fatal sub aspect politic.

Care era singurul motiv legal pentru divorț?

Dezintegrarea irecuperabilă și completă a vieții conjugale.

Împreună cu lipsa oricăror legături spirituale, fizice sau economice.

Toate erau valabile pentru căsnicia lui.

Din fericire, nu erau implicați copii. Soția lui refuzase ferm să aibă copii, spunând acest lucru clar de la început. Așa că nu se putea plânge. Dar ar fi fost un mincinos la fel de mare ca americanii dacă ar fi spus că nu regreta decizia. În schimb, țara devenise copilul lui. Se dedicase Poloniei. Aproape patruzeci de milioane de oameni depindeau de el să ia deciziile corecte. Și nu avea de gând să-i dezamăgească.

Mobilul îi sună și se bucură să vadă că era Ivona.

— Unde ești? o întrebă el.

— Fac pregătiri.

La mănăstire, ea îi explicase planul și cum avea de gând să se ocupe de Cotton Malone. El simțise că aveau un trecut comun și, pentru o clipă, fusese gelos. Nu mai simțise de mult acel lucru. De fapt, era chiar plăcut. Îl făcuse să se simtă din nou viu. Își dădu seama că nu avea niciun drept să fie gelos în legătură ce ceva ce se întâmplase înainte de relația lor. Nu era treaba lui. Dar tot îl deranja. O iubea pe Ivona și credea cu tărie că și ea simțea același lucru. Făcea tot ce putea ca să-l ajute, iar el aprecia asta mai mult decât avea să știe ea vreodată.

Sau poate că avea să știe.

— Mulțumesc pentru că faci asta, se simți obligat să spună.

— E plăcerea mea, domnule președinte.

Îi plăcea când ea spunea asta.

— O să aștept un mulțumesc mai adecvat, însă, în persoană, remarcă ea.

El chicoti.

— Iar eu o să mă achit cu bucurie de asta.

— În primul rând, trebuie să mă ocup de un vechi adversar. E bun. Foarte bun. Așa că totul trebuie făcut cu precizie.

— Avem o singură șansă.

— De acord. Și am de gând să o fac să conteze.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

COTTON MALONE privi în sus la Castelul Wawel. Stătea pe un trotuar aglomerat, cu fața la aripa de est a fortăreței, zidurile din piatră aurie înălțându-se aproape treizeci de metri spre acoperișul extrem de țuguiat. Exteriorul părea a fi o colecție coregrafiată cu grijă de galerii, stâlpi, coloane și balcoane. Mulți îl numeau Acropola Poloneză, ridicându-se deasupra Cracoviei, cândva sediul puterii laice și ecleziastice. La etajul superior, zări o logie cu coloane care, din informațiile pe care le primise, ducea la locul unde se afla păstrată acum Sulița Sfântului Mauriciu.

În mod obișnuit, sulița era expusă permanent în Muzeul Catedralei Ioan Paul al II-lea, aflat chiar dincolo de porțile principale ale castelului. Muzeul adăpostea una dintre cele mai prețioase colecții de artă și artefacte din Polonia. Sute de mii de oameni îl vizitau în fiecare an. Atât de mulți, încât clădirea fusese închisă în ultimele luni pentru o renovare extinsă, iar comorile sale fuseseră depozitate în siguranță în câteva spații diferite. Sulița fusese mutată înăuntrul castelului, ascunsă acum, împreună cu alte câteva obiecte de valoare, într-o sală de la etaj, ale cărei ferestre le studia el acum de jos.

Se apropia ora 5.00 p.m. Cel care făcuse cercetări pentru Stephanie obținuse o mulțime de informații excelente. Castelul în sine era deschis pentru încă douăzeci de minute. Ceea ce fusese cândva brutăria

și infirmeria, o clădire cu fața spre curtea interioară, se transformase demult în birouri administrative. O ușă interioară din clădirea aceea ducea în castel, folosită doar de personal. Era încuiată, dar nu impenetrabilă. Gărzile patrulau la toate etajele la anumite intervale și existau camere de supraveghere, dar nu foarte multe. Raportul de cercetare spunea că puteau fi evitate, dacă aveai grijă.

O copie a planului etajului doi îi fusese dată deja. Părea să provină dintr-o carte despre castel, intrarea din birourile administrative fiind încercuită, cu tot cu încăperea unde era păstrată sulița, aproape de logia din vârful Turnului Danez. Ca să ajungi dintr-un loc în celălalt însemna să treci prin zeci de încăperi de-a lungul aripii nordice înainte de a intra în aripa estică a clădirii. Asta ar fi creat multe ocazii să fie descoperit, dar informațiile arătau că, dacă stătea aproape de zidurile de interior, putea să evite toate cele trei camere de pe drum.

Traversă strada și o luă spre dealul Wawel printr-un pasaj închis din cărămidă până la poarta mare, renascentistă. Oamenii treceau murmurând de colo-colo, mai mulți ieșind decât intrând, căci locul se pregătea să încheie încă o zi.

Trecu pe lângă turiștii care ieșeau și intră pe domeniul castelului. Muzeul catedralei se înălța în dreapta lui, intrarea fiind oprită cu un cordon și o plăcuță care arăta că clădirea era închisă. Catedrala se afla în stânga lui și puțini mai intrau și ieșeau pe poarta din fier. Cumpărase din oraș o șapcă, pe care acum o avea fixată bine pe cap și care ar fi trebuit să-i asigure anonimatul. Raportul de cercetare arăta că erau camere pe toată partea exterioară a clădirilor. Trebuia să presupună că polonezii pândeau, așa că trebuia să se miște repede.

O luă la stânga, spre clădirea administrativă. O peluză îngrijită se întindea între clădiri, spre sanctuarul interior. Erau turnuri peste tot, oferind puncte de observare excelente. Toate aveau nume. Denumiri precum Sigismund, Hoții, Clopotul, Senatorilor, Danezul și Gheara Găinii. O legendă

mare a domeniului, înrămată ca să fie apărată de vreme, se afla în dreapta. Vizitatorii studiau harta. Se opri pentru o clipă și-i aruncă și el o privire, observând topografia locului, supraveghind ușile duble. O mulțime trecu pe lângă el și o folosi ca acoperire când se apropie și se strecură în clădirea administrativă, care nu fusese încă închisă. Înăuntru erau birouri. Cine pregătise această misiune oferise o schiță vagă a coridoarelor, arătându-i exact unde trebuia să ajungă.

A fi agent de teren însemna să faci lucruri de care cei mai mulți oameni se fereau, cum ar fi încălcarea proprietății private și intrarea prin efracție. Se obișnuise cu aceste infracțiuni ca un mijloc de a-și face treaba. Dar reprezentau o cale care, trebuia să-și reamintească, nu-i mai era la îndemână în același fel acum, că se pensionase.

O scară interioară ducea la etaj; o evită. În schimb, merse pe un coridor văruit și o luă la dreapta. Podeaua în piatră era acoperită cu mochetă, iar din loc în loc erau uși închise pe ambele părți, către birouri. Aici nu erau camere. Nu era nimic de furat. Era un loc unde se muncea. Urmă desenul fixat în memorie și găsi un vestibul, unde o scară lată din piatră, în unghiuri drepte ducea la etaj.

La capătul primului șir de trepte se afla o ușă mică din lemn, încadrată de un toc din piatră, ducând din clădire în castel. Urcă pe palier și observă că intrarea era protejată de două încuietori. Una era o broască simplă, ușor de spart, cealaltă era cu un fir împletit trecut prin două suporturi, unul pe ușă, celălalt pe toc, capetele fiind răsucite și sigilate cu o clemă. O metodă simplă și eficientă de a ști dacă ușa fusese deschisă.

Acum venea partea grea.

Trebuia să dispară pentru câteva ore.

Coborî din nou treptele spre parter.

Informațiile pe care le analizase nu spuneau prea multe despre ascunzători. Presupunea că încă erau oameni în clădire, deși nu văzuse deocamdată pe nimeni. În curând aveau să plece toți, în afară de

paznici. Nu putea să stea pur și simplu pe holuri. Vestibulul din fața lui era gol, în afară de un dulap imens din lemn de trandafir. Se apropie și-l deschise. Gol. Spațiul din interior era suficient cât să-l încapă.

De ce nu?

Se ascunsese în locuri mai rele.

Se strecură înăuntru și-și sprijini spinarea de un perete lateral, cu genunchii adunați. Nu era chiar inconfortabil. Avea să fie în regulă pentru câteva ore. Închise ușile. Spera să nu caute nimeni înăuntru.

Își găsi telefonul și avu grijă să-l treacă pe modul silențios.

Primise un mesaj de la Cassiopeia.

UNDE EȘTI?

Știa că nu o să-i placă adevărul.

ÎN POLONIA, MĂ ASCUND ÎNTR-UN DULAP, AȘTEPT SĂ FUR UN ARTEFACT VECHI DE O MIE DE ANI.

Așa că alese să nu răspundă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

7.50 P.M.

JONTY OLIVIER se întorsese la mina de sare Wieliczka. Vic aranjase încă un tur special, de data asta pentru trei persoane. Eli oferise o parte din ceea ce știa și ghidul adusese o altă hartă care, spera el, avea să-i conducă unde trebuiau să ajungă.

— E un desen vechi, spuse Konrad. De când comuniștii conduceau acest loc.

Stăteau în extraordinara Capelă Sf. Kinga, la o sută de metri sub pământ. Douăzeci de mii de tone din sare fuseseră scoase de aici ca să poată fi creată. Lungă de treizeci de metri, lată de cincisprezece, înaltă de aproape douăzeci, podeaua se întindea pe cinci sute de metri pătrați din sare lustruită. Una dintre cele mai mari biserici subterane din lume, fusese făcută la sfârșitul secolului al XIX-lea cu un devotament plin de iubire.

El îi admira iconografia și decorațiunile bogate.

Cândva, când minerii trăiau sub pământ cu săptămânile, schimbând lumina soarelui cu lămpile și lumânările, religia juca un rol important în viața lor. Imnurile le însoțeau coborârea. Se salutau unul pe altul cu un respectuos *Doamne ajută.* În cele din urmă, ca să treacă timpul mai ușor, unii dintre ei deveniseră artizani, sculptând în sare, modelând statui și diorame supradimensionate în toată mina.

Patruzeci de capele fuseseră create în cele din urmă și, din secolul a XVII-lea, slujbele catolice se ținuseră în mod obișnuit în multe dintre ele. Sf. Kinga era bijuteria coroanei. Mai degrabă o catedrală decât o capelă, împodobită cu cinci candelabre uriașe din cristale din sare elaborat lucrate, sculpturi numeroase și basoreliefuri înalte cu detalii uluitoare, toate inspirate din temele Noului Testament, un tribut lăsat de generații întregi de mineri-sculptori pentru credința creștină.

Jonty studie harta.

Naziștii ocupaseră mina în timpul războiul și încercaseră să o folosească pe post de fabrică subterană, întrebuințând munca sclavilor, dar înaintarea sovieticilor le împiedicase efortul. După război, comuniștii preluaseră controlul și păstraseră mina în posesia lor până în 1990. Apoi, noua republică polonă o luase în stăpânire și o conducea de atunci.

— Am lucrat aici timp de câțiva ani, spuse Konrad. Tuturor ni s-au spus povești despre perioada în care comuniștii erau la putere. Pe atunci, încă extrăgeam sare. Am auzit că au folosit acest loc și ca spațiu de depozitare. Există o încăpere uriașă la Nivelul IX, într-o parte a tunelurilor care e inaccesibilă. Dar am văzut-o.

Eli părea interesat de ceea ce auzea.

— E plină de rafturi din lemn, spuse Konrad. Cadrele din fier sunt corodate, însă. Le-a ros sarea. De ce au folosit fier, habar n-am. Nu ține acolo jos. Cu degetul, Konrad trasă o rută pe hartă. Încăperea e aici.

— Cât de jos e? întrebă Eli.

— La peste trei sute de metri.

În mod clar, rivalul său nu era mulțumit de informație.

— Nu-ți plac spațiile închise?

— Nu-mi plac închisorile, răspunse Eli.

— N-ai decât să aștepți aici, spuse Jonty.

— Apreciez grija ta pentru confortul meu, dar o să îndur și o să vin și eu.

— Ce căutăm? întrebă Konrad.

Și Jonty voia să audă răspunsul la întrebarea asta, la fel și Vic, care rămase tăcut.

— O încăpere pe nume Warszawa, spuse Eli.

Pe fața lui Konrad apăru o expresie nedumerită.

— Există o asemenea încăpere. E o sală mare de bal, nu departe de aici, unde se țin banchete, petreceri și conferințe. Doar nu vă referiți la aceea.

— Asta ar trebui să fie ascunsă.

— Știu că sunt încăperi inferioare pe nume Modena, Weimer, Florencja, Toskania și alte locuri din Europa și din Polonia, dar niciuna numită după Varșovia.

Ca data trecută, erau îmbrăcați în salopete, având cască și lampă, fiind pregătiți de turul special. Coborâseră din Galeria Regis, apoi merseseră o jumătate de kilometru într-o galerie de la Nivelul II spre principalele zone turistice. Jonty se mirase de schimbarea de procedură, fiindcă de obicei coborau direct la Nivelul IX, cu ascensorul, din Galeria Regis.

— De ce am venit aici? întrebă el. De ce nu am mers direct la Nivelul IX?

Konrad arătă cu degetul.

— Pentru că harta asta este pentru Nivelul X.

Surprinse expresia de pe fața lui Vic. Se gândea la același lucru.

— Nu știam că era ceva atât de adânc.

— A fost deschis în anii ’50, extins în anii ’60, dar închis la jumătatea anilor ’70.

El remarcă semnificația acelor date.

— Totul, în timpul perioadei controlului comunist.

Konrad încuviință.

— Nu există ascensor pentru acel nivel. Doar o scară din lemn, care nu e în stare bună, de la Nivelul IX. Grupurile de turiști nu sunt niciodată duse acolo. Ascensorul care ne va lăsa cel mai aproape de scara aceea nu e departe de aici.

— Cât de precisă e harta asta? întrebă Vic.

— N-am idee. Știu că au fost câțiva mineri acolo. Se spune că tunelurile sunt destul de curate, dar a pătruns multă apă. Nu s-au făcut lucrări de întreținere acolo de zeci de ani.

Înțelese avertismentul nerostit. Exista un pericol.

— Nu avem de ales, îi spuse Jonty lui Konrad. Trebuie să aruncăm o privire.

— Partea bună este că există doar câteva tuneluri. Multe ramificații, însă doar trei galerii principale. După cum se vede pe hartă, nimic nu e etichetat. Nu sunt nume sau altceva, dar s-ar putea să fie altfel acolo jos.

Jonty se uită la Eli.

— Ești sigur de asta? Pare să fie un risc mare pentru ceva care ar putea fi doar o ficțiune.

— Nu vom ști niciodată dacă nu ne uităm.

Privi la biserica aceea incredibilă. Amvonul de la un capăt imita Dealul Wawel, cu fortificațiile și dragonul său. Capătul opus era dominat de o statuie din sare a lui Ioan Paul al II-lea. O placă avertiza în mai multe limbi că era un spațiu de rugăciune fiindcă aici încă se ținea slujba în fiecare duminică. Vizitatorii erau ocupați să admire totul.

Se uită la Vic, pe judecata și răbdarea căruia ajunsese să se bazeze. Asociatul său nu se bucurase când aflase de parteneriatul recent cu Eli Reinhardt. Nici nu fusese dornic să elibereze prizonierul, care acum aștepta la suprafață în mașina care-l adusese pe Reinhardt în nord, în Polonia. În trecut ei și Eli fuseseră competitori, dar afacerea asta era diferită ca anvergură și magnitudine. Erau în joc sute de milioane de euro. Jonglau cu interesele concurente ale celor șapte state suverane, celor mai multe nepăsându-le aproape deloc de celelalte.

Toate șapte aveau resursele să provoace un dezastru, dacă alegeau s-o facă. Acum intervenise încă un element. Dacă se dovedea că era reală Cămara, potențialul putea fi enorm. Dacă nu, atunci era o pierdere colosală de timp și un risc inutil.

Dar ce naiba!

Nu devenise unul dintre cei mai de succes brokeri de informații fiind timid. În plus, Eli Reinhardt venea la el, așa că amândoi își riscau fundul.

— Ai dreptate, spuse el, gesticulând că ar trebui să plece. Pare să fie o singură modalitate de a afla dacă avem ceva.

CAPITOLUL TREIZECI

COTTON SE UITĂ LA CEAS.

8.20 p.m.

Era în dulap de aproape trei ore și jumătate, odihnindu-se puțin, dar rămânând vigilent în cazul în care era vreo mișcare afară. Până acum, nu auzise nimic. Totul era tăcut. Putea să aștepte până mai târziu în seara aceea sau până la primele ore ale dimineții, dar dacă bănuiala lui se dovedea corectă, atunci ora vizitei lui nu conta.

Informațiile lui menționau că se făcea curățenie la castel trei nopți pe săptămână și aceasta nu era una dintre ele. Așa că nu exista personal de curățenie prin preajmă.

Îl aștepta Ivona?

Probabil că da.

Și, dacă era aici, ce rezultat își dorea? Să ia sulița? Probabil. De ce altceva le cântase în strună lui Fox și lui Bunch? Cea mai sigură variantă? Alianța lor cu rușii era încordată, în cel mai bun caz. Sigur, nici Rusia, nici Polonia nu voiau rachetele, dar Polonia ar fi vrut ca informațiile oferite să fie distruse, în timp ce Rusiei i-ar fi plăcut să le aibă. Pentru viitor. Pentru orice eventualitate. Își dădea seama că polonezii nu puteau pur și simplu să-i dea sulița. Era o comoară națională. S-ar fi pus prea multe întrebări. Unele, cu răspunsuri dificile. Toate celelalte relicve fuseseră furate. Furturile fuseseră

tăinuite, dar faptul că se întâmplase ceva acolo unde erau ținute ajunsese în presă și toate acele relicve nu mai erau expuse. La fel trebuia să se întâmple și aici: un „incident" raportat, nu și furtul în sine.

Era timpul să înceapă petrecerea.

Deschise ușa dulapului și coborî. Ferestrele exterioare din vestibul erau întunecoase, indicând că se apropia noaptea. Doar câteva lumini mai erau aprinse în interior, luminând scara ce urca spre etajele superioare. Stephanie se gândise la asta și îi pusese în plic două șperacle, pe care el le vârâse în buzunar mai devreme. Multă vreme avusese obiceiul de a le ține în portofel, dar renunțase la asta cu ceva timp în urmă. La urma urmei, principala lui profesie era acum de vânzător de cărți și nimic din meseria asta nu implica intrări prin efracție.

Verifică holurile pentru ultima dată. Pustii. Înainte de a urca scările, observă o machetă a domeniului castelului care ocupa o parte a vestibulului. Se opri pentru o clipă și examina dispunerea exterioară, în special cea a fațadei estice, unde informațiile arătau că se afla sulița, într-o cameră orientată spre exterior, la ultimul etaj. Observă aceeași logie cu coloane pe care o zărise înainte de a intra în castel și proptelele care țineau peretele drept. O fereastră exterioară solitară, alături de logie, trebuia să se deschidă în camera pe care o căuta.

Urcă treptele din piatră și se apropie de ușa din lemn, închisă, de pe palier. Pe o plăcuță mică din metal scria *122*. Presupunea că, fiind atâtea uși, singura modalitate de a le distinge între ele era să le fie atribuite numere. Înainte de a desface încuietoarea, trase înainte și înapoi de firul împletit care sigila ușa destul încât să pocnească de la căldură. Pe urmă, sparse broasca și eliberă tambururile, întorcând mânerul.

Păși înăuntru și închise repede ușa.

În fața lui se afla o zonă de expoziții slab luminată, un spațiu plin cu vitrine din sticlă ce înfățișau covoare persane fine, multe cu copaci în floare și animale de poveste. Altele aveau pe ele lei,

urși, gazele, fazani și unicorni. Se îndreptă în grabă spre portalul deschis, aflat pe peretele opus, și intră în altă încăpere cu steaguri de luptă, săbii și șei, toate turcești, cu siguranță dobândite în timpul numeroaselor invazii. O luă la stânga, urmărind amplasarea fixată în memorie, văzând-o ca și cum ar fi avut-o în fața ochilor. După încă trei camere, ajunse la o altă scară, de care trecu, intrând în ceea ce se numea Sala Senatorilor, cu pereții decorați cu tapiserii figurative, toate având teme biblice.

Era prima sală dotată cu o cameră de supraveghere.

Se afla în colțul din dreapta lui, cu o vedere diagonală a podelei în alb și negru. Greu de știut cu siguranță cât de mare era lentila, dar informațiile recomandau să stea aproape de peretele sudic, partea dificilă de la sfârșitul traseului, unde aștepta o altă ușă deschisă.

Se repezi înainte, lipit de perete, mișcându-se într-o parte și stând cât mai aproape posibil de zid. La trei metri de capăt, trase aer în piept și trecu în fugă de ușă, dispărând pe cealaltă parte spre stânga, folosind peretele ca protecție. Dacă era să fie observat, atunci acesta era momentul.

Ezită și ascultă. Se apropiau pași din față. Un clinchet de pantofi din piele pe piatră. Văzu un scaun înalt și se ascunse după el, dar pașii se opriră înainte să ajungă la el.

Se deschise o ușă, apoi se închise.

Pașii se estompară.

Trebuie că erau gărzile care făceau rondul.

Rămase pe loc pentru o clipă, apoi merse mai departe, trecând prin Camera Vulturilor, Camera Păsărilor și ajungând în Camera Bătăliei de la Orsha, fiecare acoperită de blazoane, săbii încrucișate și bârne înnegrite de vreme. O strălucire ireală venea de la felinarele arămii de noapte. Câteva săli aveau pereți de cordovan și erau împodobite cu tablouri istorice, portrete, frize, motive florale, sobe din ceramică smălțuită, sculpturi și mobilă masivă de epocă. Tavanele

casetate se întindeau deasupra, având rozete sculptate și aurite.

În Sala Orsha văzu ușile duble cu fronton de pe peretele estic, despre care i se spusese că vor fi acolo. Ar fi trebuit să fie descuiate și descoperi în scurt timp că așa era. Duceau la o anticameră mică în vârful a ceea ce era cunoscut ca Turnul Danez. Spațiul era străjuit de pereți colorați și tavanul casetat, aurit. Erau câteva scaune încrustate, un birou, un cufăr și o oglindă mare cu rama din cupru. Două mese laterale erau acoperite cu o stofa verde de lână. Cu siguranță cândva fusese un birou mic care dădea spre logia cu coloane. Un loc perfect în care să se relaxeze un rege și să se bucure de aerul proaspăt. O ușă închisă dădea afară. Erau tablouri pe pereți, altele erau așezate drept pe podea, câte cinci sau șase. Aceste mese grele din stejar erau acoperite cu vaze, ceasuri, statui și busturi. Camera părea să fie folosită acum și ca încăpere de depozitare. Se întoarse spre dreapta și încercă o altă ușă, una despre care știa că ducea la un spațiu și mai mic.

Destinația lui.

Încuiată.

La naiba!

Nu anticipase asta.

Încuietoarea nu era ușor de spart. Veche, accepta doar o cheie universală. Ușa în sine era trainică și se deschidea spre interior, cu balamalele pe partea cealaltă. Nu avea cum să o dărâme.

Fir-ar! Ivona îl punea la muncă.

Își aminti modelul castelului.

Venise până aici. S-o termine.

Deschise ușa exterioară care ducea în logie și ieși în noapte. Cracovia se desfășura mai jos, dincolo de zidul castelului; oamenii se plimbau pe trotuare, mașinile mergeau pe stradă. Latura lungă a terasei cu coloane era un spațiu deschis cu arcade susținute de stâlpi, închisă la ambele capete. Noaptea devenea tot mai întunecoasă cu fiecare minut, iar el spera ca întunericul să fie destul de profund încât să-l ascundă timp de câteva minute. Se urcă pe

balustradă și încercă marginea mică din piatră care ieșea în afară. Solidă. Trecu pe partea cealaltă și se agăță de zidul scurt, ținându-și echilibrul și uitându-se dincolo de latura scurtă a logiei.

Fereastra era acolo, la fel ca în machetă.

Se uită în jos. Între douăzeci și doi și douăzeci și patru de metri până jos. Căderea aceea ar fi lăsat urme, dacă nu l-ar fi ucis. Cassiopeia n-ar fi urcat niciodată acolo sus. Ura înălțimile tot atât de mult pe cât ura el spațiile închise.

Se lipi de margine, cu mâinile în sus, căutând cu degetele să se agațe din piatră, apoi ajunse după colț. Din fericire, castelul era plin de puncte de sprijin și el folosi marginea îngustă pentru a înainta, oprindu-se în cele din urmă la fereastră. Cu geamuri duble, cu șaisprezece ochiuri, deschizându-se în mijloc spre interior. Nu era bine. Împinse geamurile și simți că cedează puțin. Rămase cu un braț pe pervaz, cu degetele de la picioare strecurate într-o crăpătură de deasupra marginii, și împinse mai tare cu podul palmei, sperând să se deschidă.

Ghinion.

Se uită după pradă prin sticlă. Nu putea rămâne atârnat aici multă vreme înainte ca de pe stradă să-l vadă cineva. Din fericire, latura asta a castelului nu era luminată în exterior, toate luminile fiind amplasate spre laturile pitorești de pe nord și vest, care dădeau spre râu.

Strânse pumnul și lovi cu putere un ochi de geam, retrăgându-și repede mâna. Se crăpă, dar nu se sparse. Încă două lovituri și geamul cedă. Cu grijă, întinse mâna și deschise zăvorul, împingând canatul spre interior, apoi se urcă peste pervaz.

Lăzile din lemn ocupau spațiul mic pe toate laturile, toate etichetate în polonă și în engleză. *CARAFĂ ȘI CASTRON AURIT. CHIVOT. CÂRJA LUI ADAM. MANTIE DE ÎNCORONARE.* Artefacte prețioase din muzeul catedralei, păstrate în siguranță. Exact ce menționau informațiile. Faptul că erau etichete și în engleză îl făcea să zâmbească. Ivona știa că el nu vorbea polona. Gândise în

perspectivă, ca de obicei. Pe o altă masă din stejar se aflau mai multe cutii mai mici din lemn, și acestea etichetate. *OBIECTE FUNERARE ALE EPISCOPULUI MAURUS. CASETĂ SARAZIN-SICILIANĂ. BONETA ȘI BETELIA LUI IOAN PAUL AL II-LEA.*

Apoi, premiul cel mare.

SULIȚA SFÂNTULUI MAURICIU.

Luă cutia din lemn de pin. Lungă de șaizeci de centimetri și lată de cincisprezece. Închisă în șuruburi. Nu avea cum să o deschidă și să se asigure că acolo se găsea obiectul pentru care venise. Dar era grea.

Încă un semn bun.

Faptul că era aici, exact unde indicau informațiile, era un semn și mai bun.

Luă cutia în brațe și alergă înapoi pe unde încercase să vină, prin ușa încuiată, pe care o descuie de pe partea lui, apoi prin încăperea mai mare, Camera Bătăliei de la Orsha. O friză impresionantă care înfățișa victoria polonezilor în fața moscoviților înconjura camera. Niște portrete înalte ale unor oameni importanți presărau pereții. Spre dreapta era drumul spre locul de unde venise. Spre stânga era un portal deschis către camera următoare, încă o ușă mai departe, apoi încă una, prin toate camerele în succesiune, intrările fiind conectate într-o înșiruire neîntreruptă. O deschidere perfectă de la un capăt al aripii de est până în celălalt, lungă de aproape șaizeci de metri. Pe la jumătatea distanței, văzu o siluetă neagră venind spre el. Un paznic? într-o străfulgerare de lumină, în timp ce umbra trecea dintr-o încăpere în alta, văzu o față.

Ivona.

Cu o armă.

Ridicată și dreaptă.

Ațintită spre el.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

LUI JONTY OLIVIER nu-i plăcea cum arăta scara din lemn care cobora în beznă. Konrad îi condusese în afara rutelor turistice principale de la Nivelul III la un ascensor folosit exclusiv de către mineri, cu ajutorul căruia coborâseră la Nivelul IX. Nu era aceeași zonă pe care o vizitase cu o seară în urmă. Aceea era la aproape un kilometru distanță, însă tunelurile de aici erau asemănătoare. Își croiseră apoi drum pe o potecă printre ele, urmându-l pe Konrad într-o ramificație unde găsiseră scara veche.

— Nu pare că ne poate susține greutatea, zise Jonty.

— Stați spre exteriorul treptelor și ar trebui să fie în regulă. Merg eu primul.

Konrad începu să coboare. Încet și prevăzător, ținându-se de partea interioară, unde stâlpii susțineau greutatea. Eli coborî pe urmă, urmat de Jonty, iar Vic venea din spate. Treptele din lemn erau uzate; urmele de ferăstrău erau încă vizibile la capete, multe dintre cuie fiind corodate, făcând contratreptele să zăngănească. Singura lumină venea de la căștile lor, iar razele jucau intermitent odată cu coborârea lor lentă, precaută.

Scara părea să continue la nesfârșit drept în jos. Le luă câteva minute să ajungă din nou pe pământ. Nivelul X era un dezastru, tunelul din față era presărat de blocuri de sare, pereții și tavanul fiind

cristalizați în stalactite și stalagmite, sarea precipitată acoperind zidurile și lemnele.

— V-am spus că e periculos, rosti Konrad. Dacă vă consolează cu ceva, nu s-a mai surpat nimic aici de zeci de ani.

Nu era o alinare prea mare. Pe lângă această problemă era faptul că nimeni de sus nu știa că erau aici.

— Sarea are o capacitate foarte bună de susținere, spuse Konrad găsind harta și studiind-o din nou. Tunelul acesta continuă aproximativ o jumătate de kilometru. Există mai multe ramificații. Va trebui să le explorăm ca să vedem dacă există o încăpere cu numele Varșovia.

Vie remarcă ceva pe podea și se aplecă să examineze.

— O cale ferată?

Văzu și Jonty fierul din podeaua de sare, în mare parte corodat. Le mai văzuse și la nivelurile superioare, dar acelea erau în stare mult mai bună.

— Au instalat șine ca să care resturile, spuse Konrad. E ceva tipic pentru o mină.

— Dar ar fi putut fi folosită și ca să care lucruri înăuntru, remarcă Eli.

Konrad încuviință.

— Așa este. Acest nivel e unic. Nu a fost săpat de mineri cu secole în urmă. Are doar cincizeci sau șaizeci de ani.

Și nu era foarte bine consolidat, observă Jonty.

Altceva îi atrase privirea.

Peisajul nu era dominat de sarea gri-verzuie, ci de o rocă mai cristalizată, clară, cu urme de galben. Se aplecă și ridică o bucată mică, examinând-o la lumina din cască.

— Minerii îi spun *szpak,*spuse Konrad. Graur, ca pasărea. E sare fibroasă și este greu de găsit la nivelurile superioare. Aici, jos, e mai des întâlnită. Când au spart-o minerii cu târnăcoapele, a răspândit un miros puternic de sulf. O surpriză destul de mare pentru ei. Au crezut că sunt aproape de iad când s-a întâmplat asta.

Jonty examina bucata cu degetele, iar cristalele străluceau în lumina lămpii.

— Poftim, spuse Konrad. Păstreaz-o. Eu o păstrez când găsesc câte puțin.

Jonty zâmbi și puse pietricica în buzunar.

Se furișară mai departe, ferindu-se de resturi, mergând tot mai adânc în galerie. Lățimea și înălțimea tunelului erau mai mici decât la Nivelul IX, însă ventilația părea a fi la fel, iar pentru asta era recunoscător.

Konrad opri plimbarea, cu lumina îndreptată spre unul dintre indicatoarele albe, așa cum erau și la nivelurile de deasupra. Acesta nu era fixat în perete, ci sprijinit pe podea la o intersecție cu o ramificație.

TARNÓW.

Un oraș din sud-estul Poloniei.

— Trebuie să verificăm aceste ramificații, zise Konrad. E una aici și încă una mai departe. Doi dintre noi o iau pe asta, doi pe următoarea. Mergeți în linie dreaptă, nu vă rătăciți și să vedem dacă există o încăpere cu numele Varșovia în una din ramificații.

Konrad și Eli merseră în față.

Jonty și Vic intrară în ramificația marcată *TARNÓW.* Pasajul se întindea pe vreo douăzeci de metri, apoi se deschidea într-o încăpere mică, de aproximativ zece metri pătrați, o latură fiind protejată de bârne din lemn, pătrunse de umezeală.

— Acesta ar fi putut fi cândva un loc de depozitare, îi spuse el lui Vic. Lăzi stivuite. Ceva de genul acela.

— Acum nu e nimic aici.

Se întoarseră și aflară că nici Konrad și Eli nu găsiseră nimic, așa că merseră mai departe prin galerie, trecând de încă două ramificații marcate *KIELCE* și *RADOM.*

Alte orașe poloneze.

— Nu pare să fie nimic aici în afară de încăperi goale, remarcă el. Eli îi ignoră pesimismul.

— Care au fost cândva pline, cu siguranță.

— Când Vic a sunat mai devreme spunând că veți veni aici, spuse Konrad, am pus și eu niște întrebări. Cei mai mulți dintre ghizii care lucrează aici acum au venit mult după căderea comunismului. Unii dintre muncitorii pensionați s-ar putea să știe despre acest nivel. Am auzit povești despre lucruri depozitate în adânc în anii ’60 și ’70.

Jonty era îngrijorat de aceste întrebări. Era oricum destul de rău că trebuiseră să-l implice pe Konrad, deci cu siguranță nu-și puteau permite alte perechi curioase de ochi și de urechi. Partea bună era că se apropiau de final.

— De acum înainte, spuse el, să rămână între noi.

— Bineînțeles. Înțeleg. Vic mi-a explicat totul. Nu e nevoie să vă faceți griji din cauza mea. Am fost precaut cu întrebările.

Continuară drumul prin galerie, trecând de o altă ramificație, cu numele ŁÓDŹ. Nu toate ramificațiile erau etichetate. Doar câteva, ici și colo. Apoi, găsiră încă două cu plăcuțe.

BYDGOSZCZ și *GDAŃSK.*

Apoi, galeria se termină cu un perete neexcavat din piatră

— Va trebui să explorăm fiecare ramificație pe lângă care am trecut, spuse Konrad.

Dar Jonty se gândise la asta.

— Poate că nu.

Nu era complet sigur că avea dreptate când întrebă:

— Este adevărat că Tarnów se află în sudul Poloniei, la est de Cracovia?

Konrad încuviință.

— Așa este.

— Și Gdańsk în nord, la Marea Baltică. Spune-mi unde se află Kielce, Radom și Łódź.

— Se înșiruie de la sud la nord, de la Tarnów la Varșovia, răspunse Konrad. Am fost în toate orașele.

— Și presupun că Bydgoszcz este la nord de Varșovia? întrebă el.

— Este. Cam la două sute de kilometri, spuse Konrad. La fel ca Gdańsk.

Sovieticii erau, în ultimă instanță, simpli în gândire. De ce să complice lucrurile când un lucru ușor putea să dea același rezultat?

— Orașele ne spun unde să mergem, zise el.

Se întoarse și o luă înapoi spre ramificația marcată cu *BYDGOSZCZ*.

— Acest oraș e la nord de Varșovia. Care este următorul la sud?

— Łódź, răspunse Konrad.

Jonty arătă cu degetul.

— Care este acolo, în spate, cam la treizeci de metri. Ceea ce căutăm noi se află la mijloc.

Trebuia să fie acolo.

Merse prin tunel vreo douăzeci de metri până ajunse la o ramificație nemarcată. Îi făcu semn lui Vic, care o luă înainte și se opri la ramificația următoare.

— Łódź? îl întrebă pe asociatul său.

— Este.

Jonty arătă cu mâna.

— Asta trebuie să fie Varșovia.

Nu așteptă un răspuns, doar merse mai departe prin tunelul care se termina cu o surpare parțială asemănătoare cu cea pe care el și Vic o văzuseră în seara precedentă. Era un obstacol, dar care putea fi trecut. Se ghemui, cu trupul îndoit, și se strecură pe sub margine.

Ceilalți îl urmară.

Luminile dezvăluiră încă o cameră goală, la fel cu cea văzută de Jonty la capătul celeilalte ramificații.

Un drum înfundat?

Konrad, însă, părea intrigat, studiind peretele opus, arătând cu lumina în sus și-n jos.

— Ce e? întrebă Jonty.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

COTTON MALONE țâșni în stânga, ieșind pentru moment din raza vizuală din cadrul ușii. Apoi, alergă spre portalul deschis, trântind ușa grea din lemn și punând zăvorul din fier. Asta ar fi trebuit să-i oprească Ivonei înaintarea destul cât să poată scăpa pe drumul pe care venise. Observă, însă, că toate camerele de la acest nivel dădeau spre curtea interioară, cu o arcadă acoperită ce înconjura tot etajul superior. O ușă închisă în stânga lui se deschidea spre logie, la fel cele două ferestre cu menouri. Nu i-ar lua mult Ivonei să-și schimbe direcția și să-l prindă din unghiul acela.

Măcar instinctul lui fusese corect.

Czajkowski îl amăgise pe Tom Bunch.

Polonezii știau că va veni.

Așa că trebuia s-o facă să arate bine.

Sprintă înainte, întorcându-se prin diferitele camere ale laturii nordice a castelului, găsind din nou Sala Senatorilor, apoi cele două încăperi de expoziții și ușa din lemn care ducea în clădirea adiacentă, cea a cărei încuietoare o spărsese.

Se opri și auzi voci.

Aruncând o privire scurtă pe după o vitrină din sticlă, zări doi paznici care-i examinau opera: firul sigilat, acum rupt. Nu avea cum să mai scape acum fără să provoace un măcel. Hotărî: să o ia înapoi și să găsească o altă cale de ieșire, dar trebuia s-o evite

pe Ivona. Spera ca toate ușile ce duceau la logia interioară să fie încuiate, iar în timp ce ea căuta o intrare, el să aibă timp să treacă de ea.

Străbătu în grabă aripa de nord.

Pe ambele părți ale camerelor erau ferestre, toate cu menouri cu sticlă ornamentală. Imposibil să vezi prin ea. O umbră neclară trecea prin dreptul lor pe afară, dintr-o cameră în alta, urmărindu-l din exterior.

Ivona.

Ea trebuia să fie.

La un moment dat, aveau să ajungă față în față, probabil la ieșirea opusă, pe unde urcase ea la acest etaj. Aceeași ieșire de care avea el nevoie ca să plece. Poate ea știa că el era blocat aici și pur și simplu stătea în așteptare, pregătită ca el să-și dea seama ce să facă. Încă mai căra cutia grea din lemn, ceea ce-i stânjenea puțin înaintarea.

Intră din nou în Sala Bătăliei de la Orsha. Analiza posibilitățile în gând și doar una avea sens. Când trecuse prin aripa de nord, remarcase că încăperile erau toate închise cu un cordon care să împiedice vizitatorii să se apropie prea mult de mobilier. Cordonul era din nailon solid, trecut prin piedestaluri din fier. Se întoarse și luă trei bucăți, obținând astfel cam treizeci de metri.

Auzi un sunet de sticlă spartă.

Se părea că Ivona își pierduse răbdarea.

Duse cordonul și cutia înapoi în biroul mic care ieșea din Sala Orsha și încuie ușa din interior, punând zăvorul din fier. Ieși din nou în logie, puse jos cutia din lemn și legă cordonul de un stâlp. Aruncă restul peste margine și văzu că era destul de lung încât să ajungă la iarba de jos. Trase repede cordonul înapoi și legă capătul de cutie, apoi o coborî până jos.

Auzi că cineva forța ușa biroului. Ivona sau paznicii încercau să intre, dar zăvorul din fier ținea. Făcu o buclă din cordon și păși în ea.

Auzi un foc de armă înăbușit.

Păreau că încearcă să treacă de ușă trăgând cu arma. Își aminti că lemnul nu era foarte gros, fiind mai degrabă o ușă de interior folosită pentru intimitate, nu pentru siguranță.

Hai. Acum.

Sări peste balustradă și începu să coboare, desfăcând colacul din jurul taliei în bucăți scurte și stând cu picioarele sprijinite pe piatra castelului. Pusese cordonul astfel încât să folosească un contrafort pe care să meargă, evitând zidurile în sine pentru că erau pline de obstacole. Avusese grijă și de partea destinsă de la capăt, lăsând destulă încât să nu zdruncine cutia din lemn.

Coborârea fu relativ ușoară și se apropia de iarbă când ridică privirea și îi văzu pe Ivona și pe doi paznici uitându-se în jos la el. Văzu arma ei, și cum femeia îi lipi capătul țevii de cordon.

Și trase.

Cu sprijinul rupt, căzu ultimii șase metri, izbindu-se de terenul solid, ceea ce îi răni trupul de aproape cincizeci de ani. Se uită din nou în sus și văzu cum ea îndreaptă arma spre el și trage, găurind iarba din stânga lui cu două gloanțe. Ignoră durerea din picioare și luă cutia de pe jos, aruncându-se spre o arcadă deschisă din stânga, în afara razei ei de tragere. Trebuia să iasă de pe domeniul castelului, așa că aruncă funia prinsă pe talie și scoase cutia, alergând înainte, pe sub altă arcadă acoperită care ducea la un pasaj care se deschidea spre partea opusă a castelului pe peluza interioară, aproape de locul unde intrase prima dată în clădirea administrativă.

Nu se vedea nimeni.

Presupuse că nici paznicii nu știau ce anume se întâmpla de fapt. Pentru ei, era ceva real.

Așa că trebuia să-i evite.

Luminile exterioare din vârful clădirilor începură să se aprindă, alungând întunericul și făcându-l mult mai vizibil. O luă la dreapta și fugi înapoi spre poarta principală, trecând pe lângă catedrală și muzeu. Dincolo de arcadă, găsi același pasaj din

cărămidă care ducea la nivelul străzii. Aici erau felinare aprinse din loc în loc, luminând drumul. La capătul pantei văzu că porțile grele din lemn erau acum închise. Erau și înalte, la fel ca zidurile din jur. Era imposibil să se cațăre pe oricare din ele și nu avea de unde să știe ce fel de încuietoare asigura ieșirea.

Trebuia să găsească o altă cale de ieșire.

Și încă repede.

Nu se putea întoarce în curtea castelului. Paznicii probabil că erau în mișcare. În stânga, o potecă pietruită înainta pe lângă baza zidului exterior al castelului. Un zid mai mic era paralel cu exteriorul, dând către râul aflat la treizeci de metri mai jos. Cu siguranță, aceasta fusese cândva o potecă pe care oamenii și artileria puteau fi mutate în jurul pereților din afară fără riscuri. Alergă pe potecă, vizualizând în minte harta cu domeniul castelului pe care o văzuse mai devreme în fața birourilor administrației.

Mai era o coborâre.

Și un loc popular, de asemenea.

Bârlogul Dragonului.

Cunoștea povestea.

Regele Krak trăise în castelul de pe Dealul Wawel. Jos se afla un sat, lângă râu, pe teren fertil, și ar fi fost bogat și prosper dacă nu ar fi existat un dragon cumplit care scuipa flăcări și ocupa o peșteră de sub castel. Dragonului îi plăcea să cutreiere ținutul, mâncând oi, vite și oameni. Îi plăcea îndeosebi gustul cărnii virgine, căci tuturor dragonilor le place. Fiara devorase virginele una după alta, până când nu mai rămăsese decât fiica regelui. Atunci, regele Krak declarase că eroul care avea să ucidă dragonul urma să primească jumătate din împărăție și mâna fiicei sale. Cavaleri nenumărați încercaseră să ucidă dragonul și toți fuseseră devorați. Atunci, un tânăr sărac, ucenic de cizmar, voise să-și încerce norocul. Era doar un băiat, nu un războinic, fără armură și fără sabie.

Dar era isteț.

Luase o oaie moartă și o umpluse cu sulf, apoi o cususe la loc și o lăsase la gura peșterii. Dragonul înghițise animalul întreg și în curând îl cuprinsese o durere groaznică de burtă. Vietatea chinuită se târâse până la râul Wisła și începuse să bea. Băuse atât de multă apă, încât până la urmă explodase.

Așa murise dragonul.

Mai devreme, înapoi la poarta principală, Cotton remarcase cele trei oase mari de la intrare, suspendate de lanțuri. Secole la rând se crezuse că erau rămășițele dragonului. În realitate, aparțineau unui mamut, unui rinocer și unei balene. Dar peștera de sub castel era reală și, drept în față, prin întuneric, observă turla îngustă din vârful unui turn din cărămidă pe care se afla o scară în spirală. O poartă din fier bloca accesul, dar când se apropie văzu că avea o încuietoare modernă.

Privi în jur și nu văzu pe nimeni.

Acum era pe latura vestică, îndepărtată, a castelului, cu fața spre râul care era peste zid, în partea dreaptă, cu treizeci de metri mai jos. Auzi oamenii plimbându-se pe malul râului, bucurându-se de seara de vară. Mulți oameni. Exact ce-i trebuia lui. Puse jos cutia din lemn și sparse încuietoarea, trecând repede prin poartă și încuind-o din nou după el.

Coborî treptele din fier, înguste și ajunse în cele din urmă într-o peșteră din calcar, unde nu văzu nimic în față în afară de întuneric, atracția turistică fiind închisă pentru seara aceea. Un panou electric era prins într-un perete și, folosind telefonul pentru a face lumină, răsuci comutatoarele. Pietrele prinseră viață, luminate din spate, expunând Bârlogul Dragonului în toate detaliile sale umbroase. Trecu în grabă prin prima încăpere și apoi prin următoarea, zidurile îngustându-se și înălțându-se, tavanul fiind acum la nouă metri înălțime.

Auzi un zgomot de sus.

Voci.

Cel mai probabil, camerele de supraveghere de afară îi dezvăluiseră prezența. Merse mai departe și

intră într-o altă încăpere, cu o boltă din piatră susținută de doi stâlpi din cărămidă și decorată cu proiectoare în piatră, hornuri și fisuri, ambianța încercând să te ducă cu gândul la un dragon mitologic care se presupunea că trăise cândva aici. Peștera, lungă de șaizeci de metri, atrăgea sute de mii de vizitatori în fiecare an, fiind un loc unde superstiția evoluase în folclor.

Observă ieșirea.

Un portal în formă de arcadă ascuțită, blocată cu altă poartă din fier. Dincolo de ea, pe strada care dădea spre râu, se afla o sculptură a dragonului. Oamenii se adunau în jurul ei. Se apropie de poartă și văzu încă o încuietoare, care era ușor de spart. Ieși la poalele Dealului Wawel, castelul înălțându-se deasupra. Dispăru în mulțime, ducând cutia în mână. Deasupra capului i se roteau o puzderie de constelații împrăștiate. Recunoscu lanțul argintiu și încâlcit al Pleiadelor.

Merse mai departe.

Și rezistă impulsului de a se întoarce și a privi în sus la zidurile exterioare, de unde îl urmărea Ivona Novak, cu siguranță.

Misiune îndeplinită.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI

JONTY OLIVIER se apropie de Konrad, care încă se mai uita la peretele de sare.

— Ce este? întrebă el.

— E ceva ciudat aici.

Se uită și el la peretele alcătuit din blocuri individuale lipite cu mortar, ridicându-se de la podea cinci metri până la tavan.

— Acestea au fost construite de mineri ca să sigileze tunelurile nefolosite. Era o măsură de siguranță împotriva incendiilor.

Întinse mâna și mângâie suprafața aspră, gri-verzuie.

— Au tăiat ei înșiși blocurile, zise Konrad. Mortarul e sare amestecată cu apă. Se formează un ciment bun. Cu cât sunt mai groase liniile de mortar, cu atât e mai nou zidul. Cele mai vechi foloseau mortar puțin sau deloc, dar erau trainice. Știu că sunt ziduri care încă mai rezistă după patru sute de ani. Acesta e diferit.

Se apropiară și ceilalți.

— Cum așa? întrebă Eli.

— Blocurile sunt prea desăvârșite, iar mortarul e subțire.

Jonty așteptă să audă mai mult.

- Minerii foloseau orice și de toate ca să construiască pereții. Gunoi, cherestea, chiar și balegă de cal. Când tăiau blocurile din sare în

dreptunghiuri brute, nu existau două la fel. Construiau repede, fără să dea atenție măiestriei. Ideea era să le ridice și să fie gata, așa că liniile de mortar ar fi trebuit să fie vălurite, cu straturi diferite. Nimeni în afară de ei nu avea să le vadă vreodată, așa că nu conta cum arătau.

Jonty începu să bage de seamă ce spunea Konrad. Dreptunghiurile individuale de aici erau remarcabil de asemănătoare, multe dintre margini fiind drepte, impecabile. Îmbinările de mortar variau ca grosime, dar încă se întretăiau într-un tipar clar.

— Mortarul e subțire, ceea ce înseamnă că e vechi, dar blocurile sunt prea desăvârșite ca să fie vechi?

Konrad încuviință.

— Ce vrei să spui? întrebă Eli.

Konrad se apropie de perete.

— Vic, poți să te întorci în tunelul principal și să iei câteva bucăți din fier pe care le vezi pe acolo?

Jonty îi atrase atenția acolitului său și încuviință. *Fă-o.*

Vic ieși din încăpere.

— Crezi că e ceva pe cealaltă parte? îl întrebă Jonty pe Konrad.

— Am mai văzut așa ceva acolo unde încăperile erau zidite. Nu e ceva neobișnuit, dar cine a făcut asta nu s-a grăbit. Au tăiat blocuri din sare și s-au asigurat să fie aproape la fel. Dacă presupunem că aceasta e Camera Varșovia pe care o căutați, atunci ar putea fi ceva mai mult pe cealaltă parte.

Vie se întoarse aducând câteva bucăți din fier ruginit. Konrad luă o bară și începu să scoată mortarul subțire dintr-o îmbinare laterală, unde blocurile se uneau cu zidul principal de sare.

— Ăsta nu e mortar. E doar o parte din peretele prăbușit în bloc. Cu siguranță că au construit asta în fața unei deschizături.

Konrad continuă să râcâie îmbinarea, folosind ca pe o daltă marginea subțire a barei din fier. Praful din sare se împrăștia în timp ce începea să se formeze o adâncitură. Folosi apoi bara ca pe un

pivot și forță fierul mai adânc în deschizătură, întorcându-l opus față de bloc, încercând să-l desprindă.

Apoi se opri.

— Ce e? întrebă Jonty.

— S-a mișcat.

Era o problemă? Semnala un pericol?

Totul era luminat de mișcarea lămpilor lor, dar Konrad o întoarse în jos pe a lui și o folosi ca să creeze o potecă de vreo doi metri pe peretele din blocuri. Se formase o crăpătură de un metru lungime. Konrad folosi fierul ca să o adâncească. Vic desprinse încă o bucată, scoțând și mai mult mortar din crăpătură, până la podea, dezvăluind conturul brut al unei intrări.

— Putem trece prin ea? întrebă Eli.

— Vom vedea, răspunse Konrad.

Jonty se uită în timp ce intrarea era eliberată în sfârșit. Vic și Konrad folosiseră barele din fier ca să desprindă mortarul, apoi să scoată blocurile, unul câte unul. Îi avertizase să aibă grijă, pentru că era posibil ca blocurile să trebuiască înlocuite. Lăsară ultimele două șiruri jos, pentru că puteau călca peste ele. Dincolo era un tunel scurt care se termina cu o ușă din lemn.

Se apropiară toți.

Nu exista nicio încuietoare, doar un mâner din funie. Peretele din sare părea să fi fost considerat suficient ca protecție.

Vie deschise ușa, care fusese agățată în pene din lemn. Dincolo se afla o altă încăpere. Șiruri de rafturi din lemn stăteau pe cinci rânduri ca într-un depozit. Niciun lemn nu era bătut în cuie. Alte pene. Rafturile erau pline de cutii negre din plastic, fiecare cutie fiind sigilată în vârf cu scotch negru, gros.

— Cineva are simțul umorului, zise Eli. Cămara. Asta e, ascunsă în siguranță între zidurile de sare. Vezi, Jonty? E reală.

Așa era.

Observă podeaua, un strat din sare cristalizată, din perete în perete, care nu fusese deranjată de multă vreme.

O arătă cu degetul.

— A fost pusă ca să ajute la umezeală, spuse Konrad. Minerii zdrobeau sarea și o întindeau pe podea ca să absoarbă umezeala.

Pentru cineva care se ocupa cu informațiile, valoarea unei asemenea ascunzători putea fi nemăsurată. Într-adevăr, marea majoritate a documentelor era probabil lipsită de importanță și de sens, dar undeva între toate aceste informații cu siguranță că exista ceva valoros.

Păși înăuntru.

Făcu un semn și Vic coborî o cutie din plastic pe podea, desprinse scotch-ul și luă capacul, dezvăluind teancuri de hârtie. Unele erau legate cu sfoară, majoritatea libere. Sute de pagini, toate în condiție excelentă datorită climatului din mină, ideal pentru conservarea celulozei. El și Eli luară fiecare câteva pagini și le examinară. Multe erau scrise în polonă, multe în rusă. Cu polona se descurca, dar rusa nu făcea parte din repertoriul său.

— Sunt rapoarte de supraveghere, spuse Eli, arătând către teancul din mâna lui, de la Służba Bezpieczeństwa.

Văzu că Eli avea dreptate. Unele documente erau declarații de la agenții de teren și informatorii SB-ului, majoritatea originale. Altele erau copii la indigo ale rapoartelor îndosariate conform ierarhiei. Multe nume, date și locuri. Unde mergeau oamenii. Cu cine se întâlneau. Ce spuneau. Ce vedeau și ce auzeau. Dacă această cutie era reprezentativă, erau zeci de mii de documente în arhivă.

— Posibilitățile pot fi nelimitate, spuse Eli.

— Sau inutile, adăugă el. Totul e de acum foarte multă vreme.

— Probabil asta a crezut și altcineva și uite ce s-a întâmplat.

Știa exact la cine se referea Eli. Czajkowski. Bună observație.

Eli începu din nou să vorbească, dar Jonty îl întrerupse dând din mână.

— Hai să mergem dincolo de perete și să vorbim între patru ochi.

Îi atrase atenția lui Vic și-i făcu semn că voia să-l țină ocupat pe Konrad, la distanță, ca să nu audă.

El și Eli ieșiră din cameră și se retraseră destul de departe încât să poată vorbi în privat.

— Vorbește încet, îl avertiză el.

— Nu ai încredere în ghidul tău?

— Tu ai avea?

— Sigur că nu. Apreciez precauțiile tale, dar haide, Jonty. Amândoi știm care sunt șansele – undeva în toate acele hârtii vechi sunt informații pe care oamenii care au azi putere și influență nu le-ar vrea dezvăluite. Există ceva valoros acolo. O simt. Uite ce s-a întâmplat cu Lech Walesa. Avea un trecut pe care nu l-a vrut descoperit. A încercat din greu să nege și să se lepede de el, dar s-a ținut de el ca râia. Ar putea fi și alții ca el, iar oamenii aceia ar fi dispuși să plătească pentru a-și păstra secretele.

De când se pregătea pentru licitație, știa că SB folosise zeci de mii de informatori. Ceea ce raportau aceștia trebuia documentat, fiindcă sovieticilor le plăcea să scrie tot. De asemenea, cineva își bătuse capul să ascundă arhiva asta și nu putea fi degeaba. Iar Eli avea dreptate referindu-se la Czajkowski și la Walesa, dar avea să dureze ceva timp să verifice toate documentele.

— M-am tot gândit, spuse Eli. Hai să nu oferim asta la vânzare mâine. Hai s-o păstrăm și să studiem ce-i acolo, să le găsim pe cele care pot fi negociate. Știu cel puțin un cumpărător care ar plăti să aibă totul intact.

Știa și el. Polonia.

— Trebuie să ne întoarcem aici ori noi, ori să angajăm oameni care s-o facă în locul nostru, zise Eli. Cutiile acelea trebuie verificate.

— Ar putea dura ani buni, iar ăsta nu e un loc public.

— O facem încet. Fără grabă. Nu pleacă nicăieri, și ai acces prin ghidul tău de acolo. Îmi dau seama că nu ai încredere în el. Dar menține relația aceea și putem studia totul pe îndelete.

Tot ce spunea el părea logic.

— Mă faci părtaș la arhiva asta?

— Absolut. Am încheiat un târg. E prea mare pentru oricare din noi, dar împreună ne putem descurca. Am nevoie și de omul tău ca să am acces. Sigur, aș putea să-mi găsesc și eu unul, dar de ce să o iau de la capăt când tu ai deja totul pregătit? Rămân mai puțini oameni cu care să ne batem capul. Hai s-o facem. Tu îmi plătești cât ne-am înțeles pentru tăcerea mea privind licitația de mâine, iar împreună împărțim ce obținem de aici, câte cincizeci la sută.

Deveni imediat suspicios.

— De ce ești atât de generos?

Eli zâmbi.

— Ce opțiuni avem? Eu pot să-ți distrug licitația de mâine și tu poți să distrugi treaba asta pentru mine. De ce să nu fim rezonabili și să profităm amândoi? Avem destul aici.

Îi plăcea o afacere bună. Nu exista nimic mai grozav.

— În regulă, Eli. Așa o să facem.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU

JANUSZ CZAJKOWSKI stătea în apartamentul de la Sheraton și se uita la Castelul Wawel. Edificiul străvechi era luminat pe timpul nopții în toată splendoarea lui, la cinci sute de metri distanță, sus, deasupra râului Wisła. Grupuri de oameni se adunau la baza lui pe aleile late paralele cu râul, bucurându-se de seara magnifică de iunie. Se simțea mândru că, în calitate de președinte, era succesorul firesc al multor regi care stăpâniseră Polonia din acel castel. Oameni ca Boleslav cel Mare, Cazimir Restauratorul, Sigismund cel Bătrân. Ce nume! Ce legende! Dreptul lor la tron fusese dobândit întâi prin cucerire, apoi păstrat prin moștenire. În cele din urmă, însă, se transformase în ceva unic pentru Polonia.

Alegeri libere.

Ce greșeală!

Toată povestea era greu de imaginat. Miniștri, arhiepiscopi, voievozi, castelani și nobili se adunau pe pajiștile vaste de lângă Varșovia și se așezau în cerc. Candidații trimiteau emisari care explicau de ce tocmai omul lor trebuia să fie rege. Se făceau promisiuni. Multe promisiuni. Se stârneau dispute. Violența fizică era ceva obișnuit. În cele din urmă, se vota și câștiga cel cu numărul cel mai mare de voturi.

Puține alte țări din lume își alegeau conducătorul în acest mod atât de bizar.

Reflecta convingerea înrădăcinată a polonezilor în libertatea individuală și ura față de autoritatea centrală. Dar totul se dovedise a fi un dezastru. Regii, prin definiție, trebuiau să fie independenți și să conducă în mod absolut, dar regii polonezi erau complet îndatorați nobililor care îi alegeau. Mai rău decât atât, trebuiau să respecte promisiunile pe care le făceau ca să fie aleși. Dacă dădeau înapoi, nobilii aveau dreptul să-și retragă sprijinul.

Rezultatul unei asemenea nebunii era previzibil.

Monarhii deveneau slabi și ineficienți. Cei mai mulți nici măcar nu erau polonezi, pentru că devenise o modă să aleagă un străin fără rădăcini sau legături locale. Acestor străini nu le păsa prea mult de națiunea polonă, ceea ce dusese la nenumărate conflicte, interne și externe deopotrivă. Războaiele civile nu conteneau. Perioada dintre moartea unui monarh și alegerea următorului ajunsese în cele din urmă să dureze ani, ceea ce stârnise și mai multe tulburări. Totodată, puterea nobililor latifundiari crescuse. Se străduiseră din greu să mențină țara rurală, înăbușind dezvoltarea orașelor și împiedicând apariția clasei de mijloc. Nimic din toate astea nu se dovedise productiv.

Corupția devenise instituționalizată.

Seim, camera inferioară a reprezentanților parlamentari din Polonia, crescuse în forță și statut, totul pe cheltuiala regelui, care păstra pentru el deciziile finale privind legislația, impozitele și politica externă.

Nimic nu devenea lege fără aprobarea lor.

Apoi, *liberum veto* dădu lovitura de grație.

Nu permit.

Un membru al Seimului putea împiedica orice lege.

Toate voturile trebuiau să fie unanime.

Mai greu de crezut decât atât, dacă nu reușeau să ajungă la o decizie unanimă într-o privință în decurs de șase săptămâni, termenul-limită pentru o singură

sesiune, deliberările lor erau considerate nule și toate legile anterioare din acea sesiune, chiar dacă trecuseră și erau aprobate, se anulau.

Ce nebunie!

Liberum veto adusese Polonia în pragul colapsului.

Judecata dreaptă câștigase până la urmă și fusese abolit în 1791. Dar fusese mult prea târziu, căci națiunea polonă însăși se destrăma patru ani mai târziu.

Slavă Domnului că lucrurile se schimbaseră! Totuși unele dintre tendințele negative se păstrau. Poloniei încă îi era greu să meargă mai departe. Încă se confrunta cu intervențiile permanente ale străinilor.

Jak cię widzę, tak cię piszą.

Așa cum te văd, așa te percep.

O veche zicală polonă, care încă era adevărată.

Ușa de la camera exterioară a apartamentului se deschise. Era păzită de doi dintre oamenii săi din BOR, care stăteau de pază pe hol. Conducerea hotelului fusese foarte amabilă cu închirierea camerei în ultima clipă. Din fericire, Apartamentul Regal Wawel fusese disponibil și se afla la un etaj superior, la capătul unui coridor lung, departe de lifturi, fiindu-le ușor să păzească accesul. Ieși din dormitor și o văzu pe Ivona, care se întorsese de la castel.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— A mers perfect. Cotton a luat sulița și a reușit să fugă.

— A fost alertat cineva?

Ea clătină din cap.

— M-am ocupat personal, iar paznicii nu și-au dat seama. Au crezut că e doar un intrus. I-am pus doar atâtea piedici cât să-l fac să continue, iar în final a ieșit de pe domeniu prin Bârlogul Dragonului.

El chicoti.

— Cât de adecvat.

Se duse la micul bar care fusese pregătit pentru vizita lui și turnă două măsuri generoase de whisky

irlandez. Descoperiseră o admirație comună pentru această băutură, așa că ceruse să fie adusă o sticlă în speranța că Ivona avea să ajungă acolo la un moment dat.

— Acum, întrebarea e dacă vom afla adresa licitației, spuse el, oferindu-i un pahar și sorbind din al lui.

— O vom afla. Cotton se va asigura de asta.

Voiau ca Malone să ia sulița. Puseseră un indicator GPS în cutia din lemn care o proteja, iar acesta avea să-i ducă direct la locul licitației.

— Ce vrei să spui când zici că se va asigura că știm?

— Janusz, Cotton nu e prost. Cu siguranță și-a dat seama că l-am lăsat să ia sulița. Poate că e puțin supărat din cauza căzăturii, dar o să-i treacă.

— Dacă știe, de ce a luat-o?

— E biletul de intrare al Americii, iar el vrea să-l urmăm. Se bagă într-o situație necunoscută și e folosit de Tom Bunch și de președintele Fox. A rămas datorită lui Stephanie Nelle. E singurul motiv pentru care ar face-o. S-au folosit de loialitatea aceea ca să-l convingă să fure sulița și o vor folosi ca să-l forțeze să meargă la licitație cu Bunch. El știe însă că rușii nu sunt mulțumiți. S-a văzut clar în Bruges. Ar putea exista probleme, așa că va avea nevoie de ajutor. Aici intervenim noi.

— Pare că-l cunoști bine pe acest om.

— E un profesionist. Și a mai avut de-a face cu Ivan, așa că știe că omul nu e de încredere. Cotton trebuie să presupună că rușii nu ne spun totul. Mai ales locul licitației. Așa că ne va conduce acolo.

— Îl respecți foarte mult.

— Încă ești gelos?

— Și dacă aș fi? o întrebă el.

— Aș zice că e o reacție ciudată din partea unui bărbat însurat.

O măsură cu o privire precaută, băutura încălzindu-i pieptul.

— De ce ești cu mine?

Chiar era curios să știe.

— Lucrez pentru tine.

— Nu e un răspuns și știi asta. Mă iubești?

Nu-i mai pusese niciodată întrebarea asta.

— Da.

Îi plăcu dezvăluirea ei.

— Și eu te iubesc.

Ea mai luă o gură de whisky.

— Te-ai îndoit vreodată?

— Nu a fost o îndoială, dar toată povestea e complicată.

Ea zâmbi.

— Asta așa e, dar problema licitației nu e puțin mai presantă decât viețile noastre personale?

— Amândouă sunt importante pentru mine.

Nu se mai simțise vulnerabil în fața unei femei de multă vreme. Da, era încă însurat și țara nu ar fi fost de acord. Biserica nu ar fi fost de acord. Soția lui? I-ar fi păsat doar dacă presa ar fi descoperit ceva. Din fericire, echipa lui de securitate era discretă și înțelegătoare. Acum se găsea într-un apartament magnific, cu o femeie frumoasă pe care o iubea, cu noaptea așternută de-a binelea afară, cu ziua încheiată.

Îi veni în minte încă o zicală.

Nie chwal dnia przed zachodem słońca.

Nu lăuda ziua înainte de apus.

Mai întâi, însă, voia să știe:

— Se va pomeni ceva despre furt?

Ea încuviință.

— Castelul dă un comunicat despre spargere, spunând că încă stabilesc ce s-ar fi putut lua, dacă s-a luat ceva. Directorului i s-a spus că este o problemă de siguranță națională și că discreția este necesară. El e singurul care știe că noi am plănuit totul. L-am asigurat că sulița va fi returnată în două zile.

— Dacă o pierdem, vor avea necazuri.

— Știu. O aduc înapoi.

— Cu tot cu ceea ce se scoate la licitație despre mine?

— Cu tot cu asta.

El își termină băutura și puse paharele jos.
— Unde se poate urmări cutia?
Ea încuviință.
— Doar pe telefonul meu.
— Și nu se va mai întâmpla nimic în seara asta?
Ea ridică din umeri.
— Mă îndoiesc, dar o să stăm cu ochii pe ea.
El o luă în brațe.
— Ce-ar fi să facem asta împreună?

CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI

COTTON MALONE găsi consulatul SUA, aflat pe o stradă dosnică, nu departe de piața mare din Cracovia. Un mesaj pe telefon îi indica faptul că trebuia să meargă acolo după ce pleca de la castel. Încă mai ținea cutia din lemn cu Sulița Sfântului Mauriciu, iar plimbarea până acolo prin mulțimea ieșită seara fu lipsită de evenimente.

Doi pușcași stăteau de pază la intrarea principală. Trei steaguri americane agățate de piatra de deasupra fluturau un bun venit nepăsător. Înăuntru, fu condus către detectorul de metale și apoi în sus, pe scări, într-un birou de la etaj unde îl așteptau Stephanie și Bunch.

Puse cutia pe masă.

— Bravo, zise Bunch cu un zâmbet pe față.

Stephanie nu părea la fel de mulțumită.

Bunch ceru o șurubelniță, adusă de un tânăr energic, care o folosi ca să scoată capacul. Înăuntru se afla un vârf bont de suliță, din fier, lung de cincizeci de centimetri și lat de aproape opt. Culoarea îi amintea lui Cotton de cenușiul crucișătoarelor. Rămășițele zdrențuite ale învelișului de cupru se înfășurau pe mijloc, acoperind parțial o deschizătură cioplită în treimea de sus a lamei. Știa că acolo fusese cândva un cui, precum cel din Sulița Destinului de la Viena, dar cuiul dispăruse. La capătul inferior erau două aripi, deasupra cărora se

întindea o încrengătură de sârmă, iar mai jos era receptaculul rotund care se atașa cândva la lance.

Bunch ridică artefactul.

— Chiar crezi că ar putea fi sulița care l-a străpuns pe Hristos?

Nu se putu abține.

— Un iepuraș mare și alb aduce bomboane copiilor de Paște? Bunch nu părea amuzat.

— Înțeleg că nu ești credincios.

— Sunt un om practic. Nicio bucată din fier, veche de două mii de ani, n-ar fi supraviețuit neafectată.

— De ce nu? E posibil.

De fapt, nu era, dar hotărî să nu-l contrazică.

Totuși, observă diferența clară dintre sulița asta și cea expusă în Viena. Deși asemănătoare ca mărime și formă, Sulița Destinului avea o deschizătură ovală mai pronunțată în mijloc, acolo unde încă se afla cuiul din fier forjat. Se spunea că era un cui de la răstignire, îl proteja o teacă aurie. Se făcuseră multe teste pe sulița din Viena, care demonstraseră că în mod sigur cuiul fusese forjat, nu turnat, iar mărimea lui era cam mare pentru cele folosite de armata romană pe atunci. Testele metalurgice dovediseră că fierul era dintr-un timp mult după Hristos.

Dar cine știa?

Totul era o problemă de credință.

Ceva ce el nu prea avusese niciodată.

Bunch puse sulița înapoi în cutie.

— E cel mai sigur loc pentru ea.

În privința asta, Cotton era de acord.

Bunch stătea la birou, cu fața la un laptop deschis, și începu să tasteze. Apoi apăsă un ultim buton și spuse:

— Tocmai am trimis confirmarea pentru licitație.

Laptopul scoase imediat un piuit, indicând primirea unui mesaj.

Era rapid.

Trebuia să fie un răspuns automat.

Bunch îl citi, apoi întoarse ecranul ca să vadă Cotton și Stephanie.

MULȚUMIM PENTRU PARTICPARE. VĂ RUGĂM TRIMITEȚI UN E-MAIL CU IMAGINEA ARTEFACTULUI DUMNEAVOASTRĂ LA ACEASTĂ ADRESĂ. APOI TRIMITEȚI DOI REPREZENTANȚI ÎN RAMURA PRINCIPALĂ A MUZEULUI TATRA DIN ZAKOPANE MÂINE LA ORA 11.00 A.M. VOR FI ADUȘI ÎNAPOI DUPĂ CE SE TERMINĂ LICITAȚIA. FĂRĂ CELULARE, ARME SAU ALTE DISPOZITIVE ELECTRONICE. ȘI FĂRĂ TRANSLATORI, FIINDCĂ VÂNZAREA VA AVEA LOC DOAR ÎN LIMBA ENGLEZĂ. REPREZENTANȚII DUMNEAVOASTRĂ AR TREBUI SĂ O VORBEASCĂ FLUENT. VERIFICAREA PLĂȚII SE VA FACE PE LOC. TREBUIE FĂCUTĂ CONFIRMAREA PLĂȚII PENTRU CA VÂNZAREA SĂ SE ÎNCHEIE. VĂ RUGĂM SĂ VĂ ASIGURAȚI CĂ TOATE ARANJAMENTELE PENTRU PLATĂ AU FOST FĂCUTE. ORICE ÎNCĂLCARE A ACESTOR REGULI VA AVEA CA REZULTAT EXCLUDEREA DIN LICITAȚIE.

Cotton se gândi la Ivan și la avertismentul său ca Statele Unite să stea deoparte. Îi transmisese mesajul lui Stephanie, care sigur îi împărtășise informația lui Bunch.

— Rușilor nu le pasă de așa ceva, zise el. Ori vor câștiga, ori vor opri licitația, cu orice preț.

— Ne-am ocupat și de asta, remarcă Bunch. Președintele Fox a vorbit la Kremlin și a transmis același lucru pe care l-am spus polonezilor. I-a asigurat că nu participăm la licitație.

Cotton arătă spre cutie.

— Ce se întâmplă când vor afla că s-a furat sulița? Bunch clătină din cap.

— Niciun alt furt nu a fost făcut public. Le-am trecut sub tăcere.

Incredibil! Acești oameni chiar erau proști.

— Niciun alt furt nu a avut loc pe teritoriul polonez. Sulița aceea nu e o relicvă catolică, furată dintr-o biserică. E un artefact istoric național. Ce-l împiedică pe președintele Czajkowski să spună lumii că a dispărut? Trebuie să știe, de acum, că l-ați tras pe sfoară. Ivona Novak era acolo și mă aștepta.

Omise *de* ce-ul din afirmația asta.

— Cui îi pasă? Ce poate să facă Czajkowski în privința asta? întrebă Bunch. Absolut nimic. La fel și rușii. Noi suntem Statele Unite ale Americii, fir-ar să fie, și-o să mergem cu ea la licitație.

Cotton se uită la Stephanie, care își păstra o expresie stoică, dar îi putea citi gândurile. Rușii și polonezii colaborau. În ce măsură? Era greu de spus. Dacă ar fi fost o relație foarte apropiată, atunci polonezii ar fi oprit pur și simplu furtul suliței. În schimb, îngăduiseră ca acesta să aibă loc. Asta confirma faptul că, într-o anumită măsură, bâjbâiau pe întuneric. Până unde?

Era altă necunoscută.

— Noi doi vom fi la muzeu dimineață, îi spuse Bunch lui Stephanie. Presupun că Malone a terminat. Nu?

— Presupui greșit, zise Cotton.

Văzu mirarea de pe fața lui Stephanie.

— Merg eu cu tine, spuse el.

Bunch afișă un rânjet enervant.

— Asta-mi place să aud. Un om de echipă! Credincios bătrânelor State Unite. Apreciem devotamentul tău.

Hotărî să nu muște momeala și spuse în schimb ceea ce probabil că era de așteptat:

— Și cei 150 000 de dolari ai mei. Să nu uităm de asta. Plătiți în avans.

— Nu. Sigur că nu, spuse Bunch. Un om trebuie să-și câștige pâinea, nu-i așa? Putem aprecia acest

lucru. O să aranjez transferul fondurilor.

Era mai bine să-l creadă Fox un mercenar lacom decât un prieten loial. Sub nicio formă nu avea să o lase pe Stephanie să intre în mocirla aceea de licitație singură. Și exact asta însemna Tom Bunch.

Fără îndoială.

Cotton se considera expert în doar câteva lucruri. Unul era abilitatea de a înfrunta o situație grea și de a gândi rapid. Vechiul clișeu era adevărat. Oamenii disperați fac lucruri disperate, iar acest scenariu părea tocmai definiția acelui cuvânt.

— Ești sigur? îl întrebă Stephanie.

El încuviință.

— Absolut.

Cotton și Stephanie ieșiră din birou în timp ce Bunch vorbea la telefon cu Fox, făcându-le semn că voia să discute cu președintele în privat.

— Mă întreb dacă există cursuri de pupat în fund la care se duc idioții ca el, îi spuse lui Stephanie. Nu înțelege nimic din ce se întâmplă aici.

— Niciun pic.

— Bănuiala mea e că se urmărește cutia prin GPS, spuse el, și că o localizează chiar acum. Trebuie să aruncăm o privire.

— Știu. Ne vom ocupa de asta când termină convorbirea lui importantă.

El simți sarcasmul.

— Ivona a aranjat totul, cu doar destule obstacole încât să arate bine. Deși a exagerat puțin când a tras în cordon, zise el. Îi sunt dator pentru asta.

Stephanie zâmbi.

— Înseamnă că polonezii nu au primit o invitație, spuse el. Rușii trebuie să îi fi pus în temă. Așa s-ar explica parteneriatul lor din Bruges. Dar a fost o asociere de scurtă durată. Rușii nu ar vrea să mai fie cineva implicat după asta.

— Dacă nu, intră cu forța sau ne lasă pe noi să-i conducem acolo.

Era de acord.

— O să dea un comunicat despre ce s-a întâmplat în seara asta. Sunt obligați ca să păstreze linia celorlalte furturi. Și nu le pot permite rușilor să creadă că sunt într-o vorbă cu noi în vreun fel.

Observă că ea era de acord.

— Probabil că Czajkowski va suna la Washington și va face scandal din cauza minciunilor, zise el. E de așteptat. Problema noastră e că GPS-ul nu va ajunge la licitație. Pe baza e-mailului pe care tocmai l-am văzut, la transportul nostru de mâine se vor face verificări pentru marcaje și, dacă e descoperit, SUA va fi descalificată. El zâmbi. L-am putea lăsa înăuntru și totul se va termina repede. Bunch va fi forțat chiar să-și asume o parte din vină.

— Aș vrea eu, dar informația aceea tot se va vinde.

— De fapt, sunt un pic curios ce anume se oferă. Trebuie să fie destul de important. Casa Albă nu ți-a spus?

Ea clătină din cap.

— Nicio vorbă. Și aș minți dacă aș spune că nu sunt și eu curioasă. Trebuie să fie ceva fatal, atât la nivel personal, cât și politic. Eu zic să mergem mai departe și să vedem ce se întâmplă.

Era de acord cu asta.

— Rușii nu vor pierde licitația asta.

— Știu, dar poate că nu ar fi un lucru atât de rău dacă ar câștiga.

El surprinse scânteia din ochii ei.

— Îmi place cum gândești.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞASE

JONTY URCĂ ÎN PAT.

Alesese cea mai mare cameră din Castelul Sturney pentru el, cea folosită pe vremuri de stăpânul castelului, o cameră complet mobilată cu piese de epocă, reprezentative pentru trecutul Slovaciei. Eli Reinhardt era mai jos pe coridor, fiindcă i se păruse o idee bună saşi țină aproape partenerul abia dobândit.

Lăsaseră arhiva de documente în mină, punând la loc zidul din sare și mascând intruziunea cât de bine putuseră. Konrad îi asigurase că Nivelul X era rareori accesat, fiindcă nu făcea parte de fapt din mina funcțională. Era mai degrabă o reamintire a trecutului, când sovieticii dețineau controlul, unul pe care puțini mai voiau să și-l amintească.

Așa că secretul trebuia să fie în siguranță.

Îi promisese lui Konrad niște bani în plus, atât cât să-i cumpere tăcerea, cât și să-i consolideze loialitatea. Trebuiau să mai facă vizite la Nivelul X în săptămânile următoare, ca să afle ce era de găsit acolo, dacă era ceva. Din nefericire, Jonty nu avea să fie de mare ajutor, fiindcă polona lui era slabă și rusa inexistentă. Eli, bineînțeles, le vorbea fluent pe amândouă. Totuși, nu avea de gând să-i lase „partenerului" său acces neîngrădit. Așa, Eli ar fi păstrat cea mai mare parte a informațiilor pentru el. Nu. Avea să angajeze un înlocuitor și să-l plătească

destul cât să se asigure că rămânea loial. Pentru a-și cimenta și mai mult relația, Vic avea să-i însoțească tot timpul, fiindcă puțină teamă era un lucru bun. Și pentru Eli, și pentru ajutorul angajat.

Eli îl păstrase pe Art Munoz pentru protecția personală. Bulgarul era cazat într-un dormitor aflat lângă cel al lui Eli. De ce avea nevoie de o gardă de corp? Cine putea ști? Hotărâse însă să-i îngăduie lui Reinhardt orice își dorea. Partea importantă era să treacă ziua de mâine și să finalizeze licitația. Cele douăzeci de milioane de euro pe care i le datora lui Eli erau un preț mic dacă însemna că scăpa fără scandal.

Dușmanul de ieri poate fi prietenul de azi.

Cât de adevărat!

Vic raportase că șase echipe fuseseră trimise în diverse locuri din Polonia, Slovacia, Republica Cehă și Austria. Toate aflate la distanțe de câteva ore de mers cu mașina. Nemții nu aveau să participe. Eli le luase locul și oferise Cuiul Sfânt de la Catedrala Bamberg, care urma să fie vândut împreună cu restul relicvelor sfinte. Primise și confirmarea, și imaginea cu Sulița Sfântului Mauriciu. Prezența lor era esențială. În timpul convorbirii din urmă cu doar câteva săptămâni, Warner Fox îl asigurase că nu doar că aveau să liciteze, ci și să câștige licitația, iar asta însemna că veneau către el mulți dolari americani. Fox susținuse acest demers, felicitându-l pentru ingeniozitatea lui întreprinzătoare. Se întrevedea din nou fostul afacerist, pentru care banii vorbeau, și mai mulți bani vorbeau mai tare.

Se așeză între cei patru stâlpi ai patului, salteaua fermă fiind o minune. Castelul era echipat extraordinar. Nu se precupețise nicio cheltuială pentru a asigura confortul oaspeților. Pentru cât plătea doar pentru a-l folosi o săptămână, tot locul ar fi trebuit să fie căptușit cu aur.

În mod normal, îi plăcea să citească înainte de a adormi, un obicei pe care îl căpătase în adolescență și unul pe care-l păstrase toată viața de adult. Îi plăceau clasicii, dar, ca să fie sincer, și o carte

polițistă bună îl intriga. Îl atrăgeau enigmele. Era ca viața lui, care uneori părea scoasă dintr-un thriller internațional.

Îl consola faptul că Vic supraveghea lucrurile în timpul nopții. Se îndoia că ar fi putut să doarmă altminteri. Omul lui monitoriza și cele șase echipe, gata să înceapă dimineață transportul oaspeților. Alesese dinadins miezul zilei pentru licitație. Era mai ușor să sesizeze vreo problemă și era mai ușor să fugă. Nu avea încredere în niciun ofertant, dar se baza pe interesele lor limitate ca să se asigure că totul decurgea conform planului.

Cămara încă îl neliniștea. Erau zeci de mii de documente acolo. Avea să dureze multă vreme să le verifice și nu exista vreo garanție că era ceva de valoare. Dacă intrau și ieșeau întruna din mină, sigur aveau să atragă atenția, deși Konrad le spusese despre o cale de coborâre care nu era supravegheată aproape deloc, fiind folosită exclusiv de mineri. Totuși, o lecție pe care o învățase din anii de tocmeală grijulie era *niciodată să nu-ți forțezi norocul.* Să iei ce e de luat și să fugi. Nimic bun nu ieșea vreodată din prelungirea unei situații și totul la arhiva aceea striga *pe termen lung.*

Eli avusese dreptate într-o privință.

De ce să nu facem o înțelegere cu polonezii și să o vindem pe toată, intactă?

Cu siguranță că ar fi valorat milioane de euro și el ar fi primit jumătate, conform înțelegerii.

Îi era foame. Poate că ar fi trebuit să ceară personalului să-i aducă o gustare. Poate un bol cu fructe. Nimic greu. Întotdeauna adormea cu dificultate dacă mânca prea mult din ceva bun.

Din nou, să nu-ți forțezi norocul.

Era mai liniștit știind că toate căile de comunicare cu castelul erau acum bruiate. Intensificaseră precauțiile înainte de a pleca mai devreme spre mină, așa că era imposibil ca Eli să poată vorbi cu o persoană aflată în afara zidurilor castelului. Nu uita, însă, amenințarea lui Eli cu privire la ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar raportat cuiva o dată la câteva

ore, așa că îi spusese lui Vic să permită acele apeluri, dar să monitorizeze orice cuvânt. Se baza pe lăcomia rivalului său ca să se asigure că nimic nu mergea prost.

Hotărî să renunțe la gustare și la citit.

Gândurile îi alergau deja prin minte și trebuiau evitate alte stimulente.

Stinse lumina.

Era momentul să doarmă.

A doua zi trebuia să fie în formă maximă.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE

JOI, 6 IUNIE
10.50 A.M.

COTTON MALONE dormise agitat, preocupat de ceea ce avea să se întâmple. Petrecuse noaptea la un hotel din Cracovia, dar nu înainte de a rezolva câteva treburi esențiale. El și Stephanie reușiseră să-l convingă pe Tom Bunch că sulița nu trebuia transportată în cutia din lemn. *Prea neoficial,* explicase el. *Nu se cade,* adăugase Stephanie. Așa că găsiseră o altă cutie decorativă de o mărime suficientă, lăcuită și pictată în stil polonez, umplută cu spumă și catifeaua din cutia originală. Bunch părea mulțumit, fără să-și dea seama ce se întâmpla de fapt. Desigur, găsiseră dispozitivul GPS pe fundul cutiei originale, pe care Cotton îl scosese și îl ținea acum în buzunarul pantalonilor, încă trimițând semnale pentru Ivona Novak.

Stephanie sunase mai devreme să-i spună că un articol din ediția de dimineață a *Gazetei Wyborcza* din Varșovia relata despre o spargere petrecută seara trecută la Castelul Wawel, care era investigată de poliția locală. Se oferiseră puține detalii și nu se stabilise nimic, deocamdată, privitor la ce se furase. Părea mai mult decât suficient ca să demonstreze ceva, dar nu destul încât să se dea totul de gol.

Nu reușise să mănânce prea mult la micul dejun, doar ronțăise niște pâine prăjită și băuse suc de portocale înainte să plece din Cracovia în mașina lui Bunch și să conducă aproape o sută de kilometri până la Zakopane, un oraș de aproximativ treizeci de mii de oameni aflat la granița dintre Polonia și Slovacia. Orașul ocupa o vale de la poalele Munților Tatra și se considera capitala sportivă a Poloniei, adăpostind montaniarzii vara și schiorii iarna.

Muzeul Tatra părea ceva important. Erau opt spații diferite, toate expunând istoria, cultura, natura și etnografia părții poloneze a Munților Tatra. Ramura principală se afla în centrul orașului, clădirea fiind un exemplu perfect de construcție din piatră și cărămidă tipic pentru acea zonă. Bunch fusese animat pe drum, entuziasmat să ia parte la licitație. Evident, era prima dată când se aventura în așa ceva și părea să aibă o perspectivă strâmbă a felului în care se desfășurau lucrurile.

E ca în Misiune imposibilă, spusese Bunch. *Mergem într-o misiune pe cont propriu și, dacă oricare din noi e prins sau ucis, secretara va tăgădui că știe ceva de faptele noastre.*

Dobitocul debita numai prostii de parcă toate ar fi fost un lucru bun. Cui naibii îi plăcea să fie *tăgăduit?* Agenții nu aveau tendințe de suicid. Și ucis? Niciunul pe care-l cunoscuse el nu-și dorise să moară.

Găsiră sediul principal al muzeului, pe strada Krupówki, și parcară lângă trotuar. Coborâră din mașină și rămaseră pe trotuar, în fața unui gard din fier, înalt până la talie, care înconjura clădirea. Cotton se uită la ceas și văzu că veniseră cu cinci minute mai devreme.

— Oricine ar veni, spuse el, ar fi mai bine să vorbesc eu. Trebuie să jucăm cu atenție și am ceva experiență în treaba asta.

— Nu văd care e problema. Suntem aici ca să mergem la o licitație. Nu e nimic de jucat. Eu sunt oficialul cu întâietate. O să vorbesc eu.

Exact ceea ce credea că va spune Bunch. Perfect. Avea nevoie de o mică diversiune și tipul acesta cu siguranță putea s-o ofere.

Se gândi că oricine venea avea să îi controleze, căutând electronice, așa că trebuia să scape de dispozitivul cu GPS înainte de asta. Trebuia și să îi arate drumul Ivonei, care sigur privea de la distanță.

Ziua era senină, însorită și caldă. La 11.00 a.m. fix, un Mercedes negru coupé se opri pe stradă în fața muzeului. Șoferul și încă un bărbat stăteau în față. Amândoi erau tineri, amândoi cu o înfățișare și o atitudine care aminteau de ce Trei Amici din Bruges.

Cotton merse spre noii sosiți și-i salută în timp ce coborau. Remarcă și faptul că ferestrele mașinii erau coborâte. Perfect. Tot ce lipsea acum era ca Bunch să fie Bunch, care se apropie și spuse:

— Sunt consilierul adjunct al Statelor Unite pentru siguranța națională și asistentul adjunct al președintelui Statelor Unite.

— Unde e relicva? întrebă unul din ei.

— Care-i treaba aici? întrebă Cotton.

— Nu merge așa. Noi punem întrebări, voi răspundeți și nu avem timp de dezbateri. Unde e relicva?

Cotton arătă spre mașina lor.

— Acolo.

Reușise să-l convingă pe Bunch s-o lase înăuntru până când aflau ce se întâmplă. *E singurul nostru bilet pentru a intra în licitație,* îi spusese lui Bunch, care acceptase imediat.

Cei doi se îndreptară spre mașină.

Bunch nu ezită.

— Stați așa. E a noastră, nu a voastră. Dacă trebuie s-o vedeți, mă ocup eu.

Momentul îi oferi ocazia lui Cotton să scoată dispozitivul GPS din buzunar și să-l arunce pe fereastra deschisă a Mercedesului. Nu conta unde ateriza, atâta timp cât era înăuntru, preferabil spre bancheta din spate. Avea mărimea unei bomboane Tic Tac și spera să treacă neobservat.

Bunch și ceilalți doi ajunseră la mașină în același timp.

— La o parte, spuse unul din ei.

— Să nu vorbești așa cu mine!

— Am primit instrucțiuni să vă lăsăm aici dacă există vreo obiecție sau opoziție la instrucțiunile noastre. Bineînțeles, vom lua relicva cu noi.

— Ba nu, spuse Bunch răspicat. E proprietatea Statelor Unite ale Americii.

Tipul chicoti. Cotton voia să facă la fel, dar știa că n-ar fi fost bine.

— De fapt, e o proprietate furată, zise celălalt. Vă rog, dați-vă la o parte și lăsați-ne să ne facem treaba.

Bunch îi aruncă o privire care întreba *ar trebui să facă așa ceva* și Cotton dădu aprobator din cap. Era uimitor cum avea nevoie de îndrumare având în vedere toată „expertiza“ lui în asemenea chestiuni. Bunch se dădu la o parte și bărbatul scoase cutia lăcuită de pe bancheta din spate. Celălalt luă un detector cu baterie de 9 volți din buzunarul pantalonilor, genul care se putea cumpăra de oriunde pentru mai puțin de 200 de dolari. Mic, portabil, simplu și eficient. Porni aparatul și scana cutia. Apoi, deschise capacul și scana lancea.

Nu se înregistra nimic.

Pe urmă, îl scanară pe Bunch.

Curat.

În cele din urmă se întoarseră pe locul unde stătea Cotton și se convinseră că nici el nu avea dispozitive electronice asupra lui. El și Bunch își lăsaseră telefoanele mobile în Cracovia, la Stephanie. Paria pe faptul că nu aveau să-și scaneze propria mașină și nu o făcură, convinși că era deja curată. Un dezavantaj al scanerului de proximitate precum cel pe care îl foloseau ei era că trebuia să fie aproape de orice sursă detectabilă.

— În regulă, spuse unul din însoțitori. Trebuie să urcați în mașina noastră și să mergem în tăcere.

Celălalt prelua controlul suliței din cutie.

Bunch nu se mai opuse.

— Avem mult de mers și mai sunt și alte măsuri de precauție pe care trebuie să le luăm.

Merseră aproximativ o jumătate de oră, dincolo de granița cu Slovacia, prin Munții Tatra. Nimeni nu vorbea. Cotton încerca să se orienteze, știind că se îndreptau spre sud. Nu îi era cunoscut nordul Slovaciei, așa că era greu de spus unde se afla destinația lor. În față, zări un tunel săpat în munte care lăsa autostrada să continue drept, fără obstacole.

Intrară în tunelul luminat artificial și văzu că era lung, celălalt capăt fiind vizibil la distanță de vreo patru sute de metri. Pe cealaltă bandă veneau mașini din direcția opusă. Trecu una, apoi încă una. A treia mașină încetini, apoi făcu o întoarcere pe șosea, luându-se după ei.

Un Mercedes negru coupé.

Identic cu al lor.

Automobilul trecu în viteză pe lângă ei și înainta spre capătul tunelului.

Mașina lor se opri pe banda mică de urgență. Șoferul porni avariile.

— De ce ne-am oprit? întrebă Bunch.

Cotton își dădu seama ce se întâmpla.

— Drone.

Bunch părea nedumerit.

— Se tem că suntem urmăriți de deasupra, îi explică lui Bunch, așa că aduc o mașină identică să ducă pe orice ne urmărește din cer pe un drum greșit.

Tipul de pe scaunul pasagerului se întoarse spre ei.

— Am spus să nu vorbiți.

Se săturase.

— Atunci fa ceva în privința asta.

Se baza pe faptul că Jonty Olivier voia atât de mult ca America să facă parte din povestea asta, încât era dispus să treacă aproape orice cu vederea.

Inclusiv regulile. Dar dacă tipul ăsta voia să se ia la harță, era în regulă pentru el.

Tipul se întoarse la loc.

— O să așteptăm aici câteva minute, îi spuse el lui Bunch, destul cât să aibă ținta falsă timp să-și facă treaba.

Tipul din față se întoarse și le aruncă doi saci din pânză neagră.

— Când pornim la drum, puneți-le pe cap.

O altă metodă demodată, dar una eficientă, prin care puteai să împiedici pe cineva să afle încotro mergeai.

Hotărî să nu se opună.

Spera că Ivona încă îi urmărea.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT

JANUSZ CZAJKOWSKI hotărî să rămână în Cracovia pentru tot restul zilei, dorind să fie prin preajmă pentru ca el și Ivona să poată comunica repede unul cu altul. Michał Zima, șeful BOR, nu fusese mulțumit de decizie, preferând ca președintele țării să fie în mediul controlat din Varșovia. Își dădea seama că Zima voia să știe ce se întâmplă și de ce o agentă de la Agencja Wywiadu avea legături atât de directe cu președintele. Era ceva neobișnuit, pentru a nu spune mai mult, dar respinsese toate noile încercări ale lui Zima de a afla mai multe.

Noaptea petrecută cu Ivona fusese minunată. Începea să-i lipsească atunci când nu era lângă el, dar astfel de sentimente puteau fi periculoase, așa că înăbuși orice idee de legătură emoțională. Se putea ocupa mai târziu de asta. În momentul de față, licitația era tot ce conta.

Ivona îi arătase dispozitivul de urmărire pe telefonul ei și faptul că Sulița Sfântului Mauriciu petrecuse noaptea la consulatul american. Ultimul raport arăta că sulița ieșise din Cracovia și o luase spre sud, către granița dintre Polonia și Slovacia. Asta fusese în urmă cu aproape două ore. Nu avea de unde să știe ce se întâmpla acum.

Putea doar să spere că Ivona reușea s-o urmărească mai departe. Discutaseră toate opțiunile

și în cele din urmă îi spusese să-și folosească judecata în privința a ceea ce trebuia făcut.

Avea încredere completă în ea.

Totuși, trebuia să fie pregătit și să înfrunte orice situație, dacă ea dădea greș.

Înțelegea că era imposibil să nege autenticitatea oricăror documente, fiindcă toate erau scrise sau semnate chiar de el. Cel pe care rușii i-l arătaseră Ivonei părea reprezentativ pentru ce-și amintea el că oferise SB-ului. Lucrase ca informator plătit timp de șapte ani, de la mijlocul anului 1982 până spre sfârșitul lui 1989. Dilecki fusese principala lui legătură, deși mai fuseseră implicați și alții din când în când.

Toți informatorii trebuiau să dea rapoarte regulate. Dacă nu, riscau să fie reținuți și „interogați". Pentru el, asta însemnase să ia legătura cu o persoană de la SB o dată la două luni. Ceva. Orice. Odată ce o persoană apărea pe radarul SB, era aproape imposibil să mai scape. Ori le ofereai ce voiau, ori ajungeau ca profesorul acela de matematică, legat gol-pușcă de un scaun și bătut cu sălbăticie.

Sau mai rău.

Avea să fie aproape imposibil acum să se apere. Documentele în sine aveau să fie incriminatoare și, din câte știa el, doar o mână de oameni știuseră adevărul. Nici măcar Walesa, care condusese Solidaritatea, nu știuse tot ce se întâmpla.

Și totul începuse în ziua aceea, în Varșovia, când plecase din închisoarea Mokotów.

Cu doar câteva minute mai devreme, privise cum era torturat un om, implicațiile fiind clare: că el avea să urmeze dacă nu coopera cu SB.

În clipa următoare...

Sunetul unui claxon îl aduse înapoi la realitate.

Ajunsese în stradă fără să se uite. Din fericire, șoferul fusese atent și se oprise. Se uită prin parbriz la un bărbat mai vârstnic care continua să apese pe claxon. Îi făcu din mână și merse mai departe, găsind trotuarul pe cealaltă parte. Imaginea

profesorului, un om educat care avea dreptul la respect și la demnitate, târându-se pe podeaua mizerabilă a închisorii, sângerând și despuiat, nu avea să-i mai iasă niciodată din minte.

Nici sfidarea lui.

Îl ura pe Dilecki. Ura SB-ul. Ura comuniștii. Guvernul. Și pe oricine și orice se opunea Poloniei libere și independente. Nimic și nimeni nu avea să-i schimbe convingerea aceea din suflet. Dar se temuse. Mai mult decât în orice alt moment din viață. Nu voia să fie legat de un scaun, apoi bătut cu pumnii și cu picioarele. Nu voia să fie torturat sau pângărit. Nu voia să se târască pe podea, dar nu voia nici să fie ochii și urechile asupritorilor.

Merse mai departe pe trotuarul plin de lume. Peste două ore era programată o întâlnire a filialei locale a Solidarității, una despre care Dilecki știa totul, cerând un raport integral despre ce se spunea.

„Primul tău test“, spusese clar ticălosul acela enervant.

Coti pe altă stradă și se îndepărtă și mai mult de închisoare.

Trei bărbați îi blocau drumul în față, stând umăr lângă umăr pe trotuar, așteptându-l să se apropie. Îi cunoștea, iar expresia de pe fața lor era oricum, numai cordială nu.

„Vino cu noi", spuse unul dintre ei.

Fusese intimidat deja de stat. Nu avea de gând să-și lase propriii concetățeni să facă același lucru.

„Du-te dracului", spuse el.

Se întoarse să plece și unul dintre ei îl apucă de braț.

Se smulse din strânsoare.

„Te rog“, îi spuse acesta. „Cineva vrea să vorbească cu tine.“

Crezuse că toate acestea trecuseră, că se terminase, că nu avea să mai audă nimic de asta.

Dar nu era așa.

Departe de asta, de fapt.

Stătea singur în camera de hotel.

Comunica permanent cu personalul său din Varșovia, ocupându-se de problemele zilnice. Se întâmplau multe. O dispută cu Uniunea Europeană privind autoguvernarea locală părea să se intensifice. Începuseră pregătirile pentru următorul buget național. Se discutau măsuri pentru scăderea inflației, care de curând începuse să crească. Toate erau probleme care îi solicitau atenția completă, însă el *era* împărțit, trecutul intervenind în prezentul său. Se înfrânase să dea telefon cât mai mult posibil, dar trebuia s-o facă. Secretarul său personal găsise numărul de telefon în urmă cu două săptămâni, dar nu fusese momentul potrivit până acum.

Acum era acel moment.

Scoase telefonul mobil.

Ivona îi dăduse celularul, spunându-i că era imposibil de urmărit. Tastă numărul și așteptă în timp ce-i suna în ureche. Când cineva îi răspunse în sfârșit, își dădu seama că vocea se schimbase puțin în aproape treizeci de ani. O voce pe care o auzise prima dată în ziua aceea îngrozitoare, după închisoarea Mokotów, într-o conversație care-i schimbase viața.

— Am nevoie de ajutorul tău, spuse el la telefon.

— Interesant cum ne-a schimbat timpul pozițiile. Cândva, eu aveam nevoie de ajutorul dumitale. Ce pot face pentru dumneata, domnule președinte?

— Trebuie să discutăm despre Protocolul Varșovia.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI NOUĂ

JONTY OLIVIER se scuză față de oaspeți și ieși din sala mare, întorcându-se în foaierul principal al castelului, unde i se spusese că sosea încă o pereche de ofertanți. Iranienii, francezii și chinezii erau deja acolo, escortele lor asigurându-l pe Vic că totul părea în regulă.

Fără urmăritori. Fără probleme.

Se îmbrăcase potrivit zilei, purtând un costum nou făcut special de un croitor din Paris. De obicei, moda de lux franțuzească pentru bărbați se concentra pe Balmain, Saint Laurent și Dior, dar el prefera mărcile noi, precum A.P.C., AMI și Maison Kitsuné. Talia lui era o provocare în crearea unui aspect acceptabil, dar îi plăceau cu adevărat beretele, vestele și insignele, un amestec de clasic cu o ținută mai comodă, întreaga înfățișare fiind una mai degrabă englezească decât franțuzească. Ținuta de azi era un exemplu perfect. Elegantă, cu sacoul din tweed, lâna trainică fiind scoasă în evidență de cămașa din bumbac albastru-deschis, papionul și pantofii din piele.

Considerase că era important să-i întâmpine personal pe ofertanți, dând dovadă de politețe și de ospitalitate. Toți, până acum, apreciaseră gestul, oferind partea lor din Arma Christi ca semn de bun venit, depunând-o pe masa din stejar când intraseră în sala mare. Locul părea să-și folosească magia, toți

cei sosiți fiind impresionați de împrejurimi și de numărul de angajați în uniformă care duceau tăvi cu antreuri și băuturi potrivite pentru fiecare naționalitate.

Era și expertul său acolo, adus mai devreme de Vic, care să verifice autenticitatea fiecărei relicve. Până acum, totul păruse în ordine. Toate erau considerate autentice, inclusiv Cuiul din Bamberg. Acum, sosea al patrulea participant.

Ieși din foaier în soarele puternic al dimineții. Vremea din Slovacia coopera cu el, oferind o altă zi superbă de final de primăvară. Un Mercedes negru coupé intră în curte și se opri. Din spate coborâră doi bărbați. Înalți, în costume negre, cu umeri lăți, trăsături slave. Ruși. Și niciunul nu părea bucuros să fie acolo.

— Bun venit, domnilor, le spuse el în engleză.

Unul din ei răspunse cu câteva cuvinte în rusă. Nu avea nevoie de traducător să înțeleagă sensul.

Dădu din deget.

— După cum am anunțat, licitația se va desfășura în engleză.

Niciunul nu spuse o vorbă.

El continuă:

— Vă cer scuze pentru insistență și nu vreau să par lipsit de respect, dar trebuie să știți că s-au făcut toate eforturile să fie cât mai confortabil cu putință pentru voi. Avem niște *pelmeni*[3] minunate, înfășurate în aluat subțire ca hârtia. Se bătu pe burtă și râse. După cum vedeți, am savurat și eu câteva. Am ales eu însumi umplutura, o combinație de vită, miel și porc, condimentată cu piper, ceapă și usturoi. Vă asigur, sunt delicioase.

Amândoi rușii zâmbiră.

— Cum putem refuza o asemenea generozitate, spuse unul într-o engleză care tindea să îngroașe consoanele și să rotunjească vocalele. N-am mâncat niște *pelmeni* bune de ceva vreme.

Observă că celălalt ducea o cutie mică din lemn.

— Acela e Sângele Sfânt din Bruges?

— Este, într-adevăr. Bărbatul îi întinse cutia. Biletul nostru de intrare.

Îi conduse pe noii oaspeți în castel, apoi pe un coridor lat către sala mare. Se uită cum, la fel ca toți cei veniți deja, noii-sosiți priviră încăperea ca să observe cine altcineva mai licita. Se scuză și atrase atenția ospătarului-șef, care veni imediat.

— Te rog să te asiguri că rușii au tot ce vor de băut. Spune-le de vodca Tovaritch pe care o avem. Și *adu pelmeni.*

Bărbatul plecă în grabă.

Se uită și el prin încăpere.

Patru echipe erau aici.

Lipseau două.

Ambele erau pe drum.

Se uită în sus la balustrada de la etaj și-l zări pe Eli privind scena. Lângă el stătea Art Munoz, la fel de posac ca întotdeauna. Jonty încercase să se scuze pentru treaba cu firul băgat pe gât, dar bulgarul nu fusese receptiv. Oferise chiar și o compensație financiară generoasă pentru durerea și suferința lui, care fusese de asemenea refuzată. Se părea că bulgarului nu-i stătea în fire să ierte.

Eli îi făcu nonșalant din mână, ca și cum ar fi spus că era mulțumit de felul în care se desfășurau lucrurile. Cele două scaune ale Germaniei din sala mare fuseseră scoase, iar Eli avea să urmărească procedura de la etaj, ascuns vederii. Se învoiseră deja să mai facă un drum la mină peste două zile, ca să înceapă inspecția preliminară a cutiilor. Era în căutarea unui expert, unul care să aibă cunoștințe de istorie, precum și discreția de a lucra rapid și în taină. Îi plăcea încă ideea de a vinde totul, în masă, polonezilor, dar asta avea să fie o discuție pentru altă zi.

Licitația era tot ce conta acum.

Vie intră în sală și se apropie de el.

— Celelalte echipe vor ajunge aici în jumătate de oră.

— E totul în regulă?

— Până acum, nu au fost probleme, dar asta nu înseamnă că nu vor fi.

Era de acord.

Iranienii și rușii erau cei mai periculoși. Aveau de pierdut dacă rachetele americane erau în Polonia. Aveau puține scrupule sau deloc și erau capabili de aproape orice. Se baza pe faptul că aveau să folosească banii în locul violenței, poate chiar să-și unească forțele ca să ridice miza la niveluri astronomice, forțând America să o ridice și mai sus.

Posibilitățile păreau nesfârșite.

Se uită la ceas.

Totul avea să înceapă în curând.

CAPITOLUL PATRUZECI

COTTON MALONE stătea pe bancheta din spate cu sacul din pânză neagră pe cap, simțindu-se ca un prost. Pe Bunch nu părea că-l deranjează, căci nu spusese o vorbă în ultimele douăzeci de minute. Așteptaseră în tunel ca Mercedesul folosit ca momeală să îndepărteze drona care i-ar fi putut observa. Puțin exagerat, dar, trebuia să recunoască, eficient. Evident, se făcuseră multe planuri pentru acțiunea asta.

Rămăseseră pe o șosea netedă aproape tot drumul, păstrând o viteză constantă spre sud, fără opriri. Asta însemnase o autostradă mare, căci fuseseră puține curbe. Apoi o luaseră spre vest și pe un drum sinuos care mai întâi înainta în urcare, apoi se îndreptă.

— Vă puteți scoate cagulele, zise unul din bărbați.

Își smulse pânza de pe cap și îi luă o clipă pentru ca ochii să i se obișnuiască cu lumina soarelui.

Văzu un castel.

Mercedesul trecu pe sub o poartă grea din fier, protejată de un grilaj care fusese ridicat ca să-i primească. O plăcuță de pe zidul aspru avea inscripția *1564.*

Intrară în curtea cu pietriș. Cu cinci laturi. Turnuri se înălțau spre cerul senin, fiecare încununat de o cupolă. Un fel de fortăreață slovacă. Un bărbat

rotofei în sacou de tweed și papion aștepta la ușa cu fronton.

— Acela e Jonty Olivier, șopti Bunch.

Mercedesul se opri.

Cotton aruncă o privire rapidă spre podeaua mașinii, ca să găsească dispozitivul, dar nu văzu nimic. Putea doar să spere că nu-l va vedea nimeni.

— Puteți coborî, zise șoferul.

Se uită la Bunch, care nu ezita niciodată, luând caseta neagră, lăcuită, cu sulița înăuntru și deschizând ușa. Cam asta fusese coordonarea privind desfășurarea lucrurilor.

— Domnilor, spuse Jonty cu brațele larg deschise. Bine ați venit.

Bunch întinse o mână pe care Olivier o strânse.

— Lucrați cu președintele Fox?

— Da, răspunse Bunch. M-a trimis personal să mă ocup. Înțeleg că dumneata și președintele ați stat de vorbă?

Olivier duse un deget la buze și-i făcu semn lui Bunch să tacă.

— E secret. Între noi. Nu toți au avut parte de aceeași atenție personală.

Cotton încerca să-și facă o părere despre gazda lor. Atent la modă? Cu siguranță, așa părea. Sigur de el? Absolut. Deținând controlul? Era impresia pe care încerca să o lase.

— Asta e pentru dumneata, zise Bunch, oferindu-i cutia.

— Sulița Sfântului Mauriciu. Extrem de emoționant. Vă rog, aduceți-o înăuntru.

Olivier le făcu semn să-l urmeze.

— Avem un loc special pentru ea.

Cotton studie castelul în timp ce erau conduși în ceea ce părea a fi sala mare. Stâlpi solizi și negri susțineau greutatea tavanului cu arcade. O vatră imensă aflată într-un capăt avea deasupra blazonul fostului proprietar. Ferestrele de sticlă cu tocuri din fier negru, aflate la înălțime, lăsau să intre soarele

dimineții. Patru candelabre mari, electrificate, din bronz aurit, ofereau multă lumină. Opt oameni se plimbau de colo-colo, discutând între ei. Ospătarii serveau mâncare și băutură. Șase perechi de scaune erau pregătite la capătul opus, cu fața spre un singur scaun cu spătar înalt și un ecran mare. Olivier îi conduse la o masă lungă din stejar susținută de picioare de mărimea trunchiurilor de copac. Un portret al lui Hristos în relief pe o farfurie de cupru, expus pe un șevalet, împodobea centrul. Alte patru artefacte erau în jur. Buretele Sfânt, Stâlpul Flagelării, Sfânta Cruce și Sângele Sfânt. Asta însemna că rușii erau aici, dar nu recunoștea pe nimeni din cameră.

Bunch puse caseta pe masă, deschise capacul și scoase sulița. Olivier părea impresionat, ceea ce în mod sigur fusese intenția lui Bunch.

— Absolut minunată, remarcă Olivier. Vă mulțumesc pentru că ați adus-o.

— De parcă aveam de ales, zise Cotton.

Olivier chicoti, cu veselie în ochii apoși.

— Nu. Presupun că nu ați avut, dar vă mulțumesc, totuși. Acum, dacă mă scuzați, mai sosesc și alți oaspeți.

Alte două perechi, de fapt.

Care aveau să aducă Sfântul Cui și Cununa de Spini.

Olivier se îndepărtă legănându-se.

Bunch părea mulțumit de el însuși.

— Până acum e bine. Nu-i așa, Malone?

Totul depindea de altceva, dar nu avea de gând să discute acele posibilități cu acest idiot. Spera că undeva, dincolo de ziduri, Ivona Novak venea spre ei. Văzuse puține măsuri de siguranță, dar asta nu însemna că nu existau deloc. În sala mare nu erau camere de supraveghere, dar acestea puteau fi ascunse. Observase un bărbat mai vârstnic la etaj, uitându-se în jos din dreptul balustradei din piatră, urmărind totul cu mare interes.

Încă un lucru straniu de adăugat pe listă.

Bunch înșfacă un pahar de șampanie de pe o tavă în trecere și făcu un semn ca să întrebe dacă să mai ia unul. Cotton clătină din cap și se duse la o masă unde se oferea apă cu gheață și-și turnă un pahar. Bănuia că se aflau la o distanță între șaizeci și optzeci de kilometri de la graniță, în Slovacia. Nu reușise să vadă nimic din ce se afla dincolo de castel, căci curtea era complet ascunsă vederii lui, iar ferestrele de aici, din sala mare, erau prea înalte. Olivier se asigurase că erau puține detalii, spre deloc, care să poată fi folosite pentru a descoperi locul. Asta n-ar fi trebuit să o împiedice pe Ivona. Dar ce anume avea să facă ea?

Bună întrebare.

Se uită la delegați și se întrebă dacă mai reușise vreunul să arate drumul pentru altcineva. Sau el era singurul copoi din vânătoarea asta? Bunch se îndepărtă și se apropie de delegația chineză. Unul dintre ospătari luă Sfânta Lance de pe masă și o duse de acolo. Cel mai probabil, ca să-i confirme autenticitatea. Totuși, licitația asta nu era despre relicve sfinte. Acestea erau doar glazura. Tortul era informația incriminantă despre actualul președinte al Poloniei.

— Malone! strigă Bunch. Vino aici. Vreau să te prezint.

Omul acesta chiar nu ținea cont de nimic în afară de el însuși. Ceva la tot acest aranjament mirosea a necazuri.

Încă se mai gândea la tipul vârstnic din galeria de la etaj.

Cine era?

Și de ce era acolo?

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI UNU

Lui JANUSZ CZAJKOWSKI îi plăcea faptul că nimeni nu-l recunoștea. Se îmbrăcase în haine de stradă și se amesteca ușor printre sutele de oameni din jurul lui. Cei mai mulți erau turiști străini, mulți erau pelerini, prezența lor fiind explicabilă prin faptul că intrau în capitala spirituală a Poloniei.

O abație se afla pe deal, mai jos de el, încă din secolul al XIII-lea, locuită permanent de călugării paulini. Aceasta crescuse într-un complex fortificat de ziduri groase din piatră care rezistaseră multiplelor asedii, cel mai notabil fiind cel al suedezilor în 1655. Orașul Częstochowa din apropiere, pe cursul râului Warta, fusese întotdeauna un centru comercial, iar acum era un centru industrial important pentru metale, textile și chimicale.

Plecase din Varșovia cu o mașină neinscripționată, împreună cu două dintre gărzile sale. Drumul spre nord durase puțin mai mult de o oră pe o întindere pitorească de dealuri de calcar numite Jurassic Upland. Multe dintre colinele, care se întindeau pe sute de kilometri în ambele direcții, aveau în vârf ruine de castele care deveniseră cunoscute ca Traseul Cuiburilor Vulturilor. O altă destinație populară. Autobuzele dădeau năvală în fiecare zi, oferindu-le turiștilor ocazii uimitoare de a

face fotografii cu locuri care cândva protejaseră Polonia de invadatori.

Se luă după mulțimile de oameni și urcă treptele late din piatră, trecând pe sub prima dintre cele patru porți care duceau la Mănăstirea Jasna Góra. Nu erau doar bogat ornamentate și surprinzător de frumoase, ci și practice, căci puneau în calea unui invadator multiple obstacole. Restul mănăstirii era înconjurat de bastioane groase cu metereze la fiecare colț, toate de natură defensivă.

În fiecare zi, din zori până Ia apus, valuri de pelerini se apropiau de mănăstire pe o alee lungă, străjuită de copaci, care ducea în oraș. Trecuse pe drum de vizitatorii de azi, de grupuri adâncite în rugăciune și cântând imnuri. Mulți pelerini purtau ecusoane cu numele țării lor și un număr care arăta de câte ori fuseseră aici înainte. Era nimerit faptul că și el făcea pelerinajul, numai că de altă natură, cu un scop diferit.

Trecu pe poarta mare și intră într-un spațiu împrejmuit de clădiri. Îl aștepta un bărbat viguros, cu robă albă, cu gâtul și bărbia acoperite de barba deasă și încâlcită. Bărbatul îmbătrânise în anii de când îl văzuse ultima oară, avea burta ceva mai mare, părul mai subțire și fălcile mai pleoștite. Interesant că acest om – pe care îl știa deștept, dur, ingenios și complet lipsit de conștiință – devenise călugăr.

— Ce minunat este să te revăd, îl întâmpină bărbatul.

Trecuseră două decenii de când drumurile lor se intersectaseră ultima dată.

— Stanis, sau ar trebui să spun părinte Orlik. Și eu mă bucur să te revăd.

Vechiul său prieten întinse o mână, mai bine zis o labă, pe care el o acceptă și o strânse. Avea o strângere de mână încă puternică și fermă. Cele două gărzi rămaseră la distanță de câțiva metri, încercând să se încadreze în peisaj. Oamenii intrau și ieșeau din casa de bilete aflată în apropiere. Știa că toate tururile erau ghidate de călugări.

— Azi nu muncești? îl întrebă el pe Stanis.

— Am muncit. Până când ai sunat.

El surprinse sticlirea din ochii bărbatului mai în vârstă. Exact ca pe vremuri.

— Să intrăm, spuse Stanis. Undeva unde să avem ceva mai multă intimitate.

El se întoarse spre personalul de pază și le spuse să aștepte acolo. Niciunul nu părea mulțumit de decizia asta, dar nu obiectară.

Deasupra lui se înălța un turn, la peste o sută de metri, unul dintre cele mai înalte din țară, cu o cruce în vârf. Cam la o treime pe fața din cărămidă deschisă la culoare, un cadran de ceas arăta ora 11.50 a.m. Nu putea rămâne mult timp. Ivona avea să se ocupe în curând de licitație, iar el trebuia să fie disponibil când suna ea.

Dar trebuia să facă asta.

Stanisław „Stanis“ Orlik avusese cândva o poziție înaltă în sindicatul Solidaritatea. Bineînțeles, era și mult mai tânăr, cum erau toți pe atunci. Funcția lui Orlik nu fusese niciodată una pe care organizația să o recunoască public. Numele său nu apăruse niciodată în niciuna dintre nenumăratele cărți care se scriseseră despre mișcare. Doar puțini știuseră de existența lui, dar era un om cu o minte brici și un repertoriu bogat de talente. Czajkowski aflase despre el după vizita lui neașteptată la închisoarea Mokotów, unde fusese confruntat pe stradă de trei bărbați și dus într-un apartament dintr-un cartier aglomerat al Varșoviei. Stanis îl așteptase acolo.

— Te rog, Janusz. Ia loc.

— De unde știi cum mă cheamă?

— E treaba mea să știu asemenea lucruri.

El rămase în picioare.

— Ce dorești de la mine?

— Avem nevoie de ajutorul tău.

— Cine sunteți voi?

— Țara ta. Frații tăi în lupta împotriva asupritorilor. Solidaritatea. Alege orice.

— Știi unde am fost adineauri.

Orlik dădu din cap.

— Tocmai de asta avem nevoie de ajutorul tău.

Era foarte nedumerit. Prima dată îl forțase guvernul, cerându-i ceea ce nu putea să ofere vreodată. Acum, oamenii săi făceau același lucru.

— Ce dorești? întrebă el din nou.

— Încă mai forțezi oamenii să facă ce vrei? îl întrebă el pe Stanis în timp ce mergeau.

— Nu prea se caută serviciile mele în ordinul nostru. În ziua de azi, mă dedic unor demersuri mai altruiste.

Se îndoia de asta, fiindcă acest om condusese cele mai secrete unități de spionaj și contraspionaj ale Solidarității. Timp de peste zece ani, Stanis provocase multe pagube în SB, punând piedici serviciilor de securitate la orice pas, folosind propriile lor tactici împotriva lor, stârnind haos.

Intrară în Biserica Adormirii Maicii Domnului și a Sfintei Cruci, o structură enormă din piatră și cărămidă, alungită spre nord. Tavanul său boltit era acoperit de grinzi împodobite cu stucatură, toate colorate și înalte. Erau din abundență fresce, la fel și picturi policrome, toate dedicate Sfintei Fecioare – nimerit, căci întreaga mănăstire era un altar pentru Sfânta Maria. Grupuri de oameni roiau în jur admirând spectacolul, toate însoțite de călăuze în robe albe.

Stanis rămăsese în Solidaritatea până în 1991. După ce Walesa fusese ales președinte, serviciile lui nu mai fură necesare. Pe urmă, se mutase în guvern și lucrase acolo o vreme, dar în cele din urmă se retrăsese. În urmă cu vreo zece ani, reapăruse ca un călugăr paulin.

— De ce te-ai îndreptat spre biserică?

Stanis ridică din umeri.

— Dumnezeu m-a chemat. Eu doar am răspuns.

Scurt. Concis. La obiect. Tipic pentru Stanis.

— Niciodată nu te-am crezut credincios, zise el. Nici măcar o dată.

— Credința e o problemă personală. Una pe care o ținem pentru noi. Având în vedere ce făceam noi,

credința mi s-a părut singurul mod de a rămâne sănătos la cap.

Era adevărat. Credința fusese puternică printre cei care se luptaseră cândva cu comuniștii. Biserica jucase un rol esențial în tot ce se întâmpla, ajutată de faptul că papa era pe atunci polonez. Mulți luaseră asta ca pe un semn de la Dumnezeu că erau pe calea cea dreaptă.

— Acum, asta e viața mea, zise Stanis.

Și îl credea. Stanis era, mai presus de toate, un om pragmatic și orice făcea, făcea bine. Prima lor întâlnire din 1982 fusese neașteptată și conflictuală deopotrivă. După aceea deveniseră mai mult decât colegi. Poate chiar prieteni. Până în 1991, lucraseră îndeaproape, din culise, implementând ceea ce numeau Protocolul Varșovia.

Stanis se opri, stând lângă el.

— E interesant, nu-i așa? Noi doi, aici, și nimeni nu pare să știe cine suntem. Pentru mine? E de înțeles. Am fost mereu un anonim. Dar tu? Cândva anonim, acum nu mai ești așa.

Câteva sute de oameni se plimbau în jurul lor, mulți îndreptându-se spre Capela Icoanei Miraculoase, principalul motiv pentru care pelerinii veneau în acest loc sfânt.

— Slujba mea nu poate fi mai anonimă de atât, spuse el.

— Ce se întâmplă? întrebă Stanis în sfârșit, în șoaptă, în timp ce vechiul său prieten încă privea la biserică.

— Se întoarce trecutul.

— Ai crezut vreodată că a murit?

— Așa sperasem, dar m-am înșelat.

— Un om înțelept a spus cândva că trecutul nu poate fi schimbat. Doar viitorul e în puterea noastră.

— Prefer ce a spus Napoleon. *Dacă stârnim o ceartă între trecut și prezent, vom descoperi că am pierdut viitorul.*

Stanis chicoti.

— Iar alegerile se apropie cu repeziciune.

— Întocmai.

— E atât de grav?

— Destul încât noi doi să fim nevoiți să rezolvăm situația.

— Doar noi doi?

— Nu. Din fericire, am alte resurse și se ocupă și ele de situație, chiar în clipa asta.

Stanis făcu semn în față.

— Atunci, să mergem la Maica Noastră și să vedem dacă ne ajută să găsim înțelepciunea.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI DOI

JONTY OLIVIER se uită la sala mare pentru ultima dată.

Sosiseră toți, iar acum toate cele șase delegații se plimbau bucurându-se de mâncare, băutură și conversație. Chiar și iranienii și nord-coreenii, care părea mult mai cordiali decât își închipuise el. Vizitele frecvente ale ospătarilor care ofereau tăvi proaspete cu mâncare și băutură dovedeau relaxarea crescândă dintre ofertanți. Expertul său verificase că toate cele șapte piese din Arma Christi erau autentice – ceea ce era o veste bună – și că se aflau ascunse în siguranță într-o mașină, chiar dincolo de curtea interioară, așteptându-l după licitație. Expertul fusese plătit și plecase. El și Vic aveau să plece de îndată ce se încheia afacerea. De Eli avea să se ocupe a doua zi, de la distanță.

Reinhardt și acolitul său stăteau cuminți, dispărând din galeria de la etajul doi, pregătiți să asculte licitația din dreptul unei uși deschise de la dormitorul de la etaj, ascunși vederii. Era convins că toți erau neliniștiți, având în vedere faptul că aveau să liciteze unul împotriva altuia, fiecare întrebându-se dacă celălalt avea să facă o tâmpenie. Cel mai recent raport al lui Vic arăta că totul era liniștit și în castel, și în afara lui.

Se uită la ceasul de buzunar.

Un Breguet. Aur de optsprezece karate. Gravat de mână cu o mașină de ghiloșat. Valora aproape 750 000 de dolari. Un dar pe care și-l făcuse după o altă afacere bănoasă. Trebuia să își ofere ceva grozav după ziua de azi.

Afară, un clopot zgomotos dezlănțui o cascadă de bubuituri.

Prânzul.

— Să începem! strigă el.

***

COTTON MALONE se îndreptă spre cele două scaune împodobite cu steagul american. Remarcă faptul că și ceilalți ofertanți erau marcați în același mod prin culorile naționale. Franța, Iran, Rusia, China, Coreea de Nord. Se întreba de ce nu erau implicate Marea Britanie și Germania, dar poate că refuzaseră. Își aminti că Arma Christi conținea șapte relicve, dar numai șase fuseseră pe masa din stejar. Unde era Cuiul Sfânt? Și cine era bărbatul mai în vârstă care privise de la galeria de la etaj? Nu-l mai văzuse în ultimele douăzeci de minute.

Faptul că nu cunoștea jucătorii, camera, casa sau măcar unde se afla era cel puțin tulburător. Fusese însă în situații și mai rele. Tom Bunch rămânea ignorant, ocupat să socializeze cu francezii. Părea că toți cei de aici respectaseră avertismentul din e-mail privind lipsa translatorilor – toți vorbeau engleza.

— Toate astea sunt foarte emoționante, spuse Bunch când își ocupară locurile. Suntem chiar în mijlocul furtunii.

— Realizezi că ochiul furtunii e cel mai rău loc în care să fii, fiindcă înseamnă că sunt necazuri de jur împrejurul tău.

— Ah, nu mai fi atât de pesimist. Iată-ne aici, reprezentându-ne țara. Suntem pe cale să cumpărăm o informație care o să ne permită să le-o tragem rușilor și iranienilor în același timp. Câte șanse ca asta primești? Nu prea multe, Malone. Nu sunt multe deloc.

Pe o masă mică din lemn aflată în fața lor erau două carnete și creioane, o carafa cu apă rece, două pahare și un plic sigilat, cafeniu, pe care scria *NU DESCHIDEȚI PÂNĂ NU VI SE CERE.* Cotton observă că ospătarii se retrăseseră și că ușile grele din stejar ale camerei fuseseră închise.

Jonty Olivier păși în fața adunării, lângă un televizor cu ecran mare susținut de un cadru gros din lemn.

— Vreau să vă întâmpin oficial pe toți și să vă mulțumesc pentru participare. Știu că sunteți nerăbdători, dar, înainte de a începe licitația, am să vă arăt niște documente. Fiecare dintre voi a primit o mostră odată cu invitația. Acum, aș vrea să vă arăt ceva mai mult, ca un semn de bună credință, pentru a dovedi bogăția și valoarea informațiilor care sunt astăzi de vânzare.

— Apreciem asta, spuse Bunch. Nimănui nu-i place să cumpere pisica din traistă.

Cotton remarcă expresia curioasă de pe fețele celor din sală. Probabil că nu era o expresie pe care să o cunoască prea mulți din afara Americii.

— Nu, domnule Bunch, zise Olivier. Nimănui nu-i place să facă asta și ne vom asigura că nimeni nu cumpără azi o problemă. Tot ce am de vânzare este autentic. Acum, câteva instrucțiuni în plus înainte de a semna. Aș vrea ca toți să se comporte cu politețe și respect. Ne așteptăm să fiți amabili. După cum vedeți, nu am angajat personal de pază care să asigure ordinea. Am încredere că fiecare va păstra buna cuviință. Ne-am înțeles?

— Nu suntem copii, spuse un rus.

— Sigur că nu, răspunse Olivier, dar toți sunteți oameni pasionați, veniți într-o misiune, cu scopuri și obiective diferite. Asta poate duce la o... gândire irațională. Să nu avem parte de așa ceva.

Nu mai interveni nimeni.

— În regulă, vă rog să deschideți plicul din fața voastră. Scoateți teancul de documente prinse cu agrafe și puneți-l pe masă.

***

JONTY OLIVIER se apropie de televizorul cu ecran mare aflat cu fața la cei doisprezece oaspeți, negru în clipa aceea, dar pregătit să pornească datorită laptopului conectat la el, aflat pe un raft din spate. Agenda era simplă. Să-i ațâțe cu mai mult din ceea ce avea el, apoi, după ce le stârnea suficient apetitul, să deschidă licitația. Toți fuseseră deja anunțați că licitația era cu rezervă, ceea ce însemna că putea să respingă orice ofertă înainte de a o accepta pe cea finală.

Și pe bună dreptate.

Nu avea de gând să vândă ieftin ceea ce avea.

Care avea să fie ultimul preț? Greu de spus. Avea să decidă ce să accepte pe măsură ce progresau lucrurile.

Rezistă impulsului de a privi în sus la galeria de la etaj, nedorind să atragă atenția într-acolo. Îi spusese lui Eli să nu stea la vedere și părea că rivalul său îi respecta directiva. Vic știa să supravegheze lucrurile și avea să-l alerteze dacă se întâmpla ceva neobișnuit. Toți ceilalți părăsiseră castelul, așa cum stabiliseră dinainte, inclusiv toți șoferii și personalul. Aveau să fie rechemați când se termina totul. Atenția lui se întoarse acum spre oamenii din sala mare.

Porni ecranul.

— Vă rog să luați foaia albă aflată deasupra teancului din fața voastră.

Apăsă o tastă pe laptop și arătă un document.

O imagine clară, de rezoluție mare.

— Să vă explic ce vedem.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI TREI

JANUSZ CZAJKOWSKI intră în capela icoanei miraculoase, un spațiu strâmt și compact, cu o boltă gotică. Cordovanul proteja zidurile inferioare, pielea suflată cu aur fiind decorată cu ornamente și imagini. La capătul pus, dincolo de altarul din abanos și argint, pe un fundal baroc, era fixată imaginea la care milioane de pelerini din toată lumea veneau să se închine.

Fecioara Maria de la Jasna Góra.

O Madonă Neagră.

Nu era foarte mare. Rama din lemn împodobit, de vreo sută de centimetri înălțime și optzeci lățime, era așezată sub un paravan, ca pe un tron. Icoana înfățișa o jumătate din silueta Mariei, cu Pruncul Iisus în brațe, ambii cu pielea înnegrită în stil bizantin, cu fețele pierdute în meditație, cu nimburi aurite pline de pietre prețioase în jurul capului. Maria purta o pelerină albastră presărată cu crini aurii, veșmântul pruncului era roșu-carmin. În mâna stângă ținea o carte, iar dreapta era întinsă într-un gest de binecuvântare, simbolizând calea mântuirii. Fața Fecioarei era frumoasă, străpungând privitorul cu pietatea ei profundă. Oamenii o numeau *hodegetria.*

Cea care cunoaște calea.

Legenda spunea că fusese pictată de Sfântul Luca Evanghelistul pe o scândură din masa la care mânca

Sfânta Familie. Realitatea era mult diferită. Era o icoană balcanică din Evul Mediu, cu vopsea tempera pe pânză, prinsă pe trei scânduri din lemn de lămâi, luată ca pradă de război de un prinț polonez și oferită mănăstirii. Minunile fuseseră mereu asociate cu icoana, mai ales vindecările fizice. Asta atrăgea pelerinii, care veniseră acolo secole la rând, mulți aducând daruri în schimbul unei intervenții miraculoase. Multe dintre acele daruri împodobeau acum pereții capelei în semn de mulțumire. După raidul husiților în secolul al XV-lea și vandalizarea icoanei, fusese restaurată, dar crăpăturile paralele de pe obrazul Măriei rămăseseră, umplute cu chinovar roșu, semnele fiind un alt simbol al cicatricilor permanente ale Poloniei.

Astăzi, capela era plină de credincioși care căutau alinare și iertare, mulți apropiindu-se în genunchi de icoană, după cum era obiceiul, un semn al smereniei și al respectului. Chiar și Hitler îi arătase respectul cuvenit Sfintei Fecioare, ocupând mănăstirea, dar neatingând icoana, dar interzicând oricui să se roage la ea. Totuși, asta nu-i împiedicase pe polonezi, care continuaseră să vină în taină cât durase războiul.

Stanis făcu semnul crucii, iar el îl imită. Credința îi era puternică încă și credea cu tărie că Fecioara Maria era prezentă acolo. Cunoștea mai mulți oameni care se vindecaseră după o vizită. Stăteau în spatele mulțimii de credincioși, dincolo de o balustradă solidă, încăperea fiind complet tăcută, doar foșnetul stofelor de pe genunchi pe piatră tulburând liniștea. O vitrină din apropiere expunea bastoane, cârje și alte dispozitive medicale lăsate în urmă de oamenii care fuseseră vindecați.

O reală mărturie.

Vechiul său prieten părea să fie adâncit în rugăciune, așa că i se alătură în rugăciunea tradițională.

Maică Sfântă din Częstochowa, tu ești plină de har, bunătate și îndurare. Ție îți dedic toate gândurile, vorbele și faptele

mele – trupul și sufletul meu. Mă rog fierbinte pentru binecuvântările tale și mai ales pentru rugăciunile tale pentru mântuirea mea. Astăzi, mă dedic ție, Maică Sfântă, cu desăvârșire – cu trupul și sufletul, în mijlocul bucuriei și suferințelor, ca să primesc pentru mine și alții binecuvântările tale pe acest pământ și viața veșnică în ceruri.

Murmură un *amin* și speră să-l ajute, căci necazurile lui creșteau cu fiecare clipă. Fiecare minut pe care îl petrecea aici erau încă un minut în care nu avea vești de la Ivona. Telefoanele mobile nu era permise în mănăstire, iar această interdicție îl viza și pe președintele țării. Așa că orice contact trebuia să aștepte.

Stanis își termină rugăciunea, făcu din nou semnul crucii, apoi șopti:

— Vino cu mine.

Ieșiră din capelă și se întoarseră în biserică, trecând pe lângă decorațiunile opulente și aflând o serie de pasaje care duceau într-o cameră pe care scria *BIBLIOTEKA.* Înăuntru era o bibliotecă magnifică, decorată cu lambriuri, încărcată de elemente baroce, străjuită de dulapuri din lemn. Legende decorative aflate deasupra dulapurilor defineau subiectul fiecăruia. Două mese mari se aflau pe podeaua din marmură cu alb și negru, suprafața lor fiind un tablou din lemn lustruit, dispus în modele remarcabile. Rafturile erau pline de manuscrise medievale luminate, toate în siguranță între coperțile lor din piele suflată cu aur. Unul după altul. Mii de volume. Arcada de deasupra era o mare de fresce colorate slăvind viața și învățătura, iar camera era luminată de candelabre strălucitoare. Pe arcada de sus remarcă o propoziție pictată. *SAPIENTIA AEDIFICAVIT SIBI DOMUM.* Înțelepciunea și-a construit casa. Inspiră aroma bogată din piele veche și se mângâie cumva cu expresia aceea.

— Să luăm loc, spuse Stanis.

Fiecare scoase un scaun din lemn de la o masă.

— S-ar putea să fi venit timpul să discutăm public despre protocol, îi spuse el lui Stanis. A trecut multă vreme. Nu mai contează acum.

— Ba contează. Am făcut un jurământ, iar asta înseamnă ceva pentru mine. Ar trebui să însemne ceva și pentru tine.

— Să rămân președintele acestei țări pentru încă cinci ani înseamnă mai mult pentru mine decât orice jurământ am făcut acum zeci de ani.

Vechiul său prieten îi aruncă o privire nedumerită.

Așa că îi explică ce avea de înfruntat.

— Te gândești vreodată la vremurile acelea? întrebă Stanis după ce el termină. Când schimbam lumea.

— Prefer să mă concentrez pe viitor. O parte din asta înseamnă să țin țara în siguranță. Rachetele americane ne vor transforma într-o țintă majoră pentru Rusia și Iran. Nu pot îngădui să se întâmple asta. Statele Unite vor să mă forțeze ori să demisionez, ori să pierd alegerile viitoare. Dacă oamenii mei nu rezolvă cu licitația aceea, toată țara mă va vedea ca pe un trădător. Doar noi doi vom ști că nu e așa.

— Dar, Janusz, asta era și ideea. Secretul a făcut ca totul să meargă. Nimic nu s-ar fi putut realiza altfel.

Știa că avea să fie dificil, dar trebuia să încerce.

— Stanis, dacă americanii obțin acele documente ale SB, le vor folosi ca să mă forțeze să accept rachetele în interiorul granițelor noastre.

— Ai face așa ceva?

— Aș fi pus într-o poziție de neconceput. Dacă demisionez, președintele camerei inferioare a Parlamentului va deveni președinte interimar și în mod sigur că le va permite să fie aici. Dacă refuz, mă vor demasca drept un fel de trădător. Prefer să am opțiuni mai bune de-atât.

Bărbatul mai vârstnic rămase tăcut.

Nu putuse niciodată să ghicească la ce se gândea această enigmă.

— În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, luptătorii polonezi din rezistență se întâlneau aici, în această bibliotecă, ca să pună strategiile la cale, zise Stanis într-un târziu. Presupuneau că erau în siguranță în mănăstire și, în cea mai mare parte, așa erau. Acei bărbați și acele femei curajoase au făcut mult rău. Au blocat liniile germane de aprovizionare, au oferit informații militare și au salvat mai mulți evrei decât orice guvern al Aliaților. Totul era o parte a mărețului Stat Polonez Clandestin, pe care l-am moștenit când am început lupta împotriva sovieticilor. Noi eram noul Stat Polonez Clandestin.

— Iar acele sacrificii nu au fost uitate. Le sărbătorim de fiecare dată pe 27 septembrie. Ziua Statului Polonez Clandestin. Naziștii și sovieticii nu mai sunt, Stanis. Dușmanii de azi sunt mult diferiți. De multe ori îți sunt prieteni. Lumea s-a schimbat. O spun încă o dată. Am nevoie de ajutorul tău.

— Vreau să-ți arăt ceva.

Stanis se ridică și se apropie de rafturi, scoțând una dintre copertele înalte din piele, de unde luă un volum vechi.

— Acesta e primul volum din *Miraculorum Beate Virginia Monasterii Czestochoviensis,* o consemnare a celor 498 de minuni atribuite Sfintei Fecioare din 1402 până în 1642.

Era uimit.

— Chiar se păstrau registre?

— Oh, da. Călugării paulini erau foarte meticuloși. Scriau de mână și documentau fiecare minune, cu fapte despre care știau că au avut loc, precum și cu martorii la eveniment. Două registre scrise de mână și cinci tipărite încă există și inventariază minunile petrecute într-o perioadă de peste patru sute de ani. Dacă aceste relatări sunt adevărate, e imposibil de aflat. Tot ce știm e că ele există.

— Presupun că vrei să demonstrezi ceva.

Stanis zâmbi.
— De bună seamă. Și eu am un dosar.
El așteptă.
— Al Protocolului Varșovia.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI PATRU

COTTON MALONE se uita la ecranul mare, care arăta imaginea unui document scris de mână, pagina fiind plină cu un scris pronunțat masculin, totul în polonă. La baza paginii era o semnătură, puțin mânjită, dar descifrabilă.

Janusz Czajkowski.

9 august 1982.

- După cum vedeți, în colțul de jos, în stânga, este o ștampilă, una folosită de Służba Bezpieczeństwa din anii ’70 până în 1989 pentru a-și valida documentele. Există sute de mii de asemenea documente SB cu aceeași ștampilă. Multe sunt arhivate la Institutul Național de Aducere Aminte. Documentele de astăzi au fost păstrate de un fost maior al SB, un domn pe nume Aleksy Dilecki, care a recrutat un tânăr activist din Solidaritatea, Janusz Czajkowski, ca informator pentru guvern. Aveți o copie a acestui document în teancul de hârtii din fața voastră. Vă rog să aruncați o privire mai atentă.

Bunch se întindea deja spre document.

— Citești în polonă? îl întrebă el pe Bunch.

— Nu, ce naiba! Dacă nu e în engleză, nu e important pentru mine.

Asta nu-l mira absolut deloc.

Limbile străine erau ceva simplu pentru el, datorită memoriei fotografice pe care o moștenise

din partea de familie a tatălui său. Din nefericire, polona nu era în repertoriul lui.

— Pentru cei care nu cunosc limba, spuse Olivier, am oferit o traducere în limba voastră nativă pe foaia următoare.

Cotton se întinse după pagină înaintea lui Bunch.

Citiră împreună ce scria în engleză.

Olivier arătă spre ecran.

— Acest document arată că Janusz Czajkowski este de acord să lucreze ca informator și să ofere informații bune și valoroase SB-ului. Ați putea întreba: de ce s-a creat un asemenea dosar? De ce să nu se păstreze totul informal? A fost făcut ca o măsură care să asigure loialitatea absolută a informatorului. Pe atunci, să fii informator era probabil cel mai rău lucru pe care îl putea face un polonez. Publicarea unui document semnat ar fi fost o modalitate de a-l arunca în dizgrație pe semnatar. Informatorii erau îngroziți că ar putea fi demascați, căci ar fi fost repercusiuni de ambele părți. Așa că informatorii făceau ce se aștepta de la ei, cei mai mulți ca o modalitate de a nu fi demascați. Olivier făcu o pauză. Se poate vedea și că Czajkowski a primit un nume de cod pe care să-l folosească în viitor. Și nu prea măgulitor. *Baran.*Oaie.

Cotton studie scrisul de pe copia în polonă.

— Semnătura a fost autentificată, zise Olivier. Am folosit trei experți renumiți la nivel mondial care au revizuit materiale comparative formate din 142 de documente care au fost ori schițate, ori semnate de Janusz Czajkowski din 1987 până anul trecut. Acestea includeau, printre altele, fosta sa carte de identitate, permisul de conducere, dovada înmatriculării vehiculului, documentele de pe vremea când făcea parte din Parlament, documente legate de achiziționarea unui teren și a unei case, dosare de personal de la doi angajați, pagini păstrate în Biroul Președintelui Republicii Poloneze din ultimii cinci ani și file din pașaport; pe toate acestea le-am obținut. Vi se vor oferi rezultatele experților grafologi. Toți sunt de acord, fără rețineri, că

documentele cu pricina sunt toate scrise de mâna lui Czajkowski.

— Și dacă se înșală? spuse unul din francezi. Și acestea sunt falsuri?

— Vă asigur, n-am de gând să vă vând falsuri. Sau o pisică-n traistă, cum s-a exprimat domnul Bunch mai devreme. Dacă vreunul dintre documente este descoperit ca fiind fals sau contrafăcut, în decurs de paisprezece zile de la vânzare, vă voi returna banii. După aceea, sunt ale voastre fără probleme. Asta ar trebui să vă asigure destul timp pentru autentificare. Ce altă garanție vă mai trebuie?

— Totuși, dumneata vei avea deja banii noștri? întrebă un iranian.

— Așa este, dar toți mă puteți găsi în câteva ore. Înțeleg acest lucru și i-am oferit respectul cuvenit.

Isteață manevră, se gândi Cotton. Să pui problema credibilității de la început și să recunoști faptul că ofertanții se află într-o poziție superioară. Toți cei din cameră păreau mulțumiți și de concesie, și de condiție.

— În teancul din fața voastră sunt alte câteva exemple de scrieri care vor fi de vânzare azi. Vă voi lăsa câteva minute să le studiați. Există în teanc și un inventar care vă arată un cuprins al documentelor pe care le veți cumpăra.

Cotton studie lista.

> 1 angajament olograf de a coopera cu Serviciile Secrete din 9 august 1982;
>
> 37 de confirmări olografe de primire a banilor transferați de ofițerii serviciilor secrete în schimbul informațiilor, toate create între 13 august 1982 și 29 iunie 1989, însumând 11 700 PLN;
>
> 49 de rapoarte scrise de mână ale unui colaborator secret, alcătuite și semnate cu numele de cod „Baran“;
>
> 18 rapoarte ale unui colaborator secret, fără nume de cod sau alte semnături, dar cu siguranță scrise de Janusz Czajkowski;

26 de rapoarte olografe ale unui colaborator secret pregătite de Janusz Czajkowski, cu numele de cod „Baran“, prezentate de ofițerul desemnat din serviciile secrete (Aleksy Dilecki);

5 rapoarte olografe constând în 34 de pagini pregătite de ofițerul desemnat din serviciile secrete (Aleksy Dilecki), incluzând numele de cod „Baran“;

11 rapoarte olografe ale colaboratorului secret întocmite și semnate cu numele de cod Baran“ de către ofițerul desemnat din serviciile secrete (Aleksy Dilecki).

O sută patruzeci și șapte de pagini.

Erau prea multe pentru ca Czajkowski să le renege ca fiind falsuri.

Volumul în sine dovedea autenticitatea lor, la fel ca încrederea lui Olivier în experții săi și garanția returnării banilor, asigurați, bineînțeles, cu propria lui viață.

— M-am convins, șopti Bunch.

Din nou, nimic surprinzător.

— Să fii etichetat ca fost informator comunist astăzi, în societatea poloneză, păstrează același stigmat pe care îl avea cândva. Poate chiar mai mult decât atât. Dar să fii președintele unei țări și să ai o asemenea etichetă pusă pe tine? E de neconceput, spuse Olivier. Uitați ce s-a întâmplat cu Lech Walesa. Au apărut documente care demonstrau că și el ar fi fost informator. Experții grafologi le-au verificat autenticitatea. Walesa a declarat că documentele sunt false, create de comuniști ca să-l discrediteze. În cele din urmă, instanța poloneză a declarat că *nu* fusese colaborator, dar duhoarea stârnită atunci nu s-a disipat. În cele din urmă, Walesa a recunoscut că a semnat documentele, dar a spus că îi amăgea pe cei de la SB, încercând să afle tot ce putea despre ei. Olivier ridică din umeri. Care-i adevărul? Cine știe? Ceea ce știm este că pata rămâne. Aici, situația e mult mai clară. Czajkowski a

fost unul dintre milioanele care au aderat la sindicatul Solidaritatea în anii ’80. El nu era ca Lech Walesa. Era un nimeni. Nimeni n-ar fi creat documente false ca să-l discrediteze.

— Dacă nu sunt cumva un fals mai recent, spuse un chinez.

— Ceea ce va fi ușor de descoperit. Experții mei spun că originalele pe care le veți cumpăra sunt din anii ’80. Hârtia. Cerneala. Totul se potrivește. Se pare că supraveghetorul lui Czajkowski din SB a păstrat multe documente cu privire la diverși informatori. Czajkowski a fost doar unul dintre mulți alții. Eu însumi am văzut arhiva.

— Mai trăiește? întrebă un rus.

— A murit demult, dar informațiile au supraviețuit. Erau două fișete pline de hârtii. Un sertar era deosebit. Documentele despre oamenii care ajunseseră cunoscuți după 1990, oameni pe care maiorul SB îi cunoscuse cândva. A păstrat separat acele dosare. Unul dintre ele era despre un tânăr activist din Solidaritatea pe nume Janusz Czajkowski, care a ajuns să realizeze multe lucruri importante.

Olivier tăcu, părând că lasă cuvintele să-și facă efectul.

Bunch părea încântat de posibilități.

Cotton rămânea îngrijorat.

Nimic legat de șantaj nu se termina vreodată cu bine.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI CINCI

JANUSZ CZAJKOWSKI se uită la vechiul său prieten.

Auzise bine?

— Ai un dosar al protocolului?

— M-am gândit că într-o bună zi istoria ar putea avea nevoie de dovezi, după ce noi toți nu vom mai fi.

Slavă Domnului pentru comportamentul obsesiv-compulsiv. Asta îl făcea pe Stanis să fie un agent secret grozav, deși știa că vechiul său prieten detesta eticheta asta. Preferase mai degrabă *Sowa,* așa cum îl numise în particular Lech Walesa, adăugând mereu un zâmbet viclean.

— Mai ești Bufnița? întrebă el.

Stanis zâmbi și încuviință.

— Solitar, nocturn, cu vedere perfectă, un auz incredibil și gheare ascuțite, dar nu prea mai vânez slăbiciunile oamenilor. Din fericire, oamenii cu care aveam de a face pe atunci aveau destule de exploatat.

— Unde e dosarul tău despre Protocolul Varșovia?

— E ascuns în siguranță.

— Chiar acum, în timp ce vorbim, are loc o licitație unde documente care sunt sută la sută autentice sunt scoase la vânzare unor străini care au de gând să le folosească pentru a mă șantaja. Dacă se întâmplă asta, rămân cu două opțiuni. Ori cedez

la amenințările lor, ori voi fi distrus public. Aș putea fi chiar judecat pentru crime împotriva păcii și umanității de către Comisia pentru Judecarea Crimelor Împotriva Națiunii Poloneze. Ceea ce am făcut noi s-ar califica, de bună seamă. Și subliniez cuvântul *noi.* Mulți dintre cei de care ne-am ocupat sunt încă în viață. Bărbați și femei care ar depune mărturie împotriva noastră.

— Nu ești prima persoană care a venit la mine.

Era surprins.

— Walesa a venit și a cerut același lucru pe care îl ceri tu, ca să-și rezolve problemele.

Se miră.

— De ce să fi făcut asta?

— E simplu, domnule președinte. El e cel care m-a pus la conducerea Protocolului Varșovia. Stanis făcu o pauză. Tot el a fost și primul participant.

Acum era șocat.

Ideea protocolului fusese simplă: să transforme informatorii pentru SB în contrainformatori. Nu toți, bineînțeles, căci erau mult prea mulți, dar destui încât să provoace necazuri serviciilor de securitate. Un grup mic de bărbați și de femei care dădeau rapoarte în mod obișnuit agenților lor – numai că rapoartele erau creațiile lui Stanis. Unele erau informații inofensive, nesemnificative, care îi țineau pe informatori în relații bune cu SB. Altele erau minciuni intenționate, trimițând SB-ul să alerge după fantome, pe piste false, pierzând timp și resurse.

În cele din urmă, programul a ajuns pe un teritoriu mai sumbru.

Impunerea legii marțiale schimbase totul. În timp ce înainte toți sperau că lucrurile erau în schimbare, că Solidaritatea făcea progrese, brațul vânjos al guvernului zdrobise în cele din urmă orice opoziție politică și trimisese mișcarea de eliberare în subteran. Mii de oameni fuseseră arestați și închiși. Oamenii fugiseră din țară cu sutele de mii. SB își extinsese influența și muncise din greu ca să-i asmuță pe polonezi unii împotriva altora.

Erau spioni peste tot.

Așa că Stanis născocise o modalitate de a se ocupa de acei spioni.

Se folosi de armata lui de contrainformatori ca să-i întoarcă pe cei din SB împotriva propriilor oameni. Un mod perfect de a curăța rândurile opoziției. Și funcționase. Sute de oameni fuseseră arestați. Oamenii care se considerau în siguranță fiindcă făcuseră o înțelegere cu guvernul să-și toarne vecinii dispăruseră și nu mai fuseseră văzuți niciodată. Cel mai probabil, acum putrezeau undeva sub pământ, împușcați pentru presupusa duplicitate. Comuniștii nu tolerau niciodată trădarea.

Protocolul Varșovia permitea Solidarității să continue să funcționeze fără ochii iscoditori ai guvernului. Era sută la sută eficient? Sigur că nu, dar era destul de eficient încât să se asigure că mișcarea supraviețuia.

Și Walesa însuși îl crease?

— Ce vrei să spui? îl întrebă pe Stanis.

— În anii ’70, Walesa a fost recrutat ca informator. Bineînțeles, pe atunci era doar un tânăr electrician la Șantierul Naval din Gdańsk. Un nimeni. Dar era dur și descurcăreț. Îi ura pe comuniști și tot ce au făcut ei Poloniei. Voia să știe mai multe despre ei. Așa că s-a lăsat recrutat. A fost o adevărată educație, una pe care a folosit-o ani mai târziu când a ajutat la conducerea revoltei.

Când se stârnise agitația din pricina presupusei lui complicități, Walesa rămăsese tăcut o vreme, dar în cele din urmă declarase că nu fusese niciodată agent, că nu spionase pe nimeni, că nu primise bani și că avea să dovedească totul în instanță. De asemenea, afirmase cu îndrăzneală că, dacă ar fi fost să ia viața de la capăt, nu ar fi schimbat absolut nimic.

Acum, Czajkowski știa de ce.

— Walesa a venit aici, spuse Stanis. Am stat la aceeași masă. Voia să depun mărturie în instanță și să-i demonstrez nevinovăția. Știa despre dosarul meu privind protocolul și voia să-l fac public. Am refuzat.

— A avut parte de o înfrângere foarte publică.

— Asta așa e, dar a supraviețuit. Și vei supraviețui și tu.

— Acum e altceva. El nu avea de înfruntat un electorat. Siguranța poporului polonez nu era în joc. Acele rachete ne transformă într-o țintă pe radarul Moscovei. Ne amenință existența. Am avea de ales o tabără în conflictul dintre Est și Vest. Adversarii mei mă vor distruge cu documentele acelea, dacă sunt făcute publice. Pe urmă, cei slabi se vor supune Statelor Unite.

— Nu prea ai încredere în guvernul tău.

— Nu am deloc încredere. Cred doar în mine.

Stanis zâmbi.

— Întotdeauna ai fost dur. Am văzut asta în prima zi când am vorbit și ai dovedit-o în fiecare zi după aceea. Ai fost un luptător.

El aprecie cuvintele lui frumoase.

— Îți înțeleg situația, spuse Stanis, chiar o înțeleg, dar asta nu schimbă lucrurile.

Nu, presupunea că nu.

— Am luat ideea lui Walesa și am extins-o de la o persoană la câteva sute, în cele din urmă la peste o mie de persoane. Nu doar că aflam lucruri despre dușmani, ci puteam să-i inducem în eroare, totul fiind ușurat de faptul că erau prea proști și prea nerăbdători ca să fie precauți. Da, au fost uciși și polonezi totodată, dar nu regret nimic în privința acelor morți. Trebuia să eliminăm trădătorii și ce modalitate mai bună de-a rezolva cu ei decât să lași guvernul să și-i ucidă pe-ai lor. Totuși, ceea ce am făcut noi trebuie să rămână secret. Dacă am dezvălui acum ceva, n-ar face decât să murdărească tot ceea ce-am îndeplinit.

— Nici eu nu am regrete, spuse el. Acei oameni și-au ales soarta când au devenit spioni împotriva semenilor lor.

— Exact asta a zis Walesa. O să-ți spun același lucru pe care i l-am spus lui. Am jurat pe Biblie, în fața lui Dumnezeu, că o să iau secretul ăsta cu mine în mormânt. Am păstrat dosarul ca să clarific istoria,

dacă era vreodată nevoie, după ce eu nu voi mai fi. Ce s-a întâmplat cu Walesa, ce se întâmplă acum cu tine nu necesită clarificări. Asta nu este problema mea.

Își împinse scaunul în spate și se ridică în picioare. Îl cuprinse furia.

— Nu e problema ta? M-ai forțat să intru în programul tău. Pe mine și pe toți ceilalți! Nu am avut de ales. Pe urmă, te-am ajutat să recrutezi mulți alții. Și ei, și eu am lucrat pentru tine ca să putem justifica în mintea noastră slăbiciunea pe care le-am arătat-o celor de la SB. Vorbea din ce în ce mai tare. Ne-am convins că făceam ceea ce era corect jucând în ambele tabere. Și asta am făcut, Stanis. Ne-a ajutat să câștigăm războiul. Am dat jos un guvern. I-am alungat pe comuniști. Am dat curaj întregii Europe de Est să ne urmeze exemplul. Am schimbat lumea.

Prelatul în robă albă nici nu se mișcă, cu fața împietrită. Așteptă o clipă, pentru ca vorbele lui să-și facă efectul. În cele din urmă, Stanis spuse abia șoptit:

— Asta nu schimbă ceea ce am convenit cu toții.

— Pot să fac public și să demasc totul; arătă cu degetul: inclusiv pe tine.

Stanis se uită în sus la el.

— Poți, dar pata de pe tine va rămâne tot acolo.

— Și ce dacă? Sunt distrus în acest moment. Sunt alții, care încă trăiesc, care au participat. Pot vorbi și ei.

— Niciunul nu ar recunoaște vreodată că a fost informator, cu atât mai mult contrainformator. Niciunul dintre acei oameni nu ar vrea să retrăiască toate astea. De ce ar face-o? Și dacă o fac, e doar cuvântul lor. Nu există vreo dovadă. Vei rămâne singur, domnule președinte, așa cum a rămas și Walesa. Fii tare, așa cum a fost el.

— Dacă nu fac nimic, voi fi distrus. Polonia va fi năpădită de rachete străine și, dacă agresiunile se vor intensifica, vom fi prima țintă pe care Moscova o va distruge. Vom fi doar o marionetă pentru

Occident, dependenți de el pentru siguranța noastră. Pentru existența noastră. Istoria a demonstrat că nimănui nu-i pasă ce se întâmplă cu Polonia, dar mie îmi pasă.

— Poți să te consolezi cu faptul că tu știi adevărul, că am făcut ce era necesar și am schimbat lumea. De fapt, ceea ce am făcut îți permite să fii în poziția în care ești acum. A fost extraordinar, Janusz. Extraordinar.

Se întoarse spre ușă.

Fusese doar o pierdere de vreme.

Se întoarse și se uită la Stanis, cu o expresie înghețată pe față, având în priviri furia pe care o simțea.

— Gloria aceea nu mai înseamnă nimic. Contează doar în mintea lașului jalnic care se ascunde între aceste ziduri.

Și plecă.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞASE

COTTON MALONE înțelegea acum pentru ce era toată agitația aceea. Jonty Olivier reușise cumva să obțină 147 de documente, cele mai multe scrise de mâna președintelui Janusz Czajkowski, care îl implicau direct pe președintele Poloniei ca fiind un fost informator pentru comuniști.

Trebuia să recunoască faptul că era grav, cu siguranță.

— Președintelui Fox o să-i placă asta la nebunie, șopti Bunch. E tot ce-i trebuie ca să rezolve cu rachetele acelea.

— Tu crezi că Polonia o să dea înapoi, pur și simplu? O să vă dea ce vreți? Fără o luptă?

— Trezește-te, Malone. Ce pot să facă? Dacă Czajkowski vrea să rămână președinte, o să colaboreze cu noi. E foarte simplu.

Nu, nu era.

Departe de asta, de fapt.

Polonezii erau niște oameni aspri, rezistenți, care le supraviețuiseră și naziștilor, și sovieticilor. Nu era puțin lucru. Acum, erau din nou o țară liberă, iar Cotton se îndoia că aveau să renunțe la această independență fără să se opună. De fapt, el se baza pe faptul că avea să se dea o luptă. O parte din el știa că era datoria lui să-și ajute țara, dar altă parte din el îi spunea că țara lui se înșela amarnic.

- Aveți întrebări? întrebă Olivier din fața adunării.

— Vom primi documentele astăzi, când plecăm? Ați insistat ca plata să fie verificată și finalizată imediat. Când vom primi ce-am cumpărat? întrebă un francez.

— Documentele nu sunt aici. Le-am ascuns într-un loc destul de greu accesibil. Sunt sigur că înțelegeți precauția mea. Eu sunt singurul care cunoaște locul. Dar repet, cu toții dețineți o multitudine de resurse, așa că obținerea lor va fi ușoară. Îl voi informa pe asistentul meu, Vic DiGenti, despre loc după licitație și, dacă doriți, vă poate fi ghid. Sper ca acest gest să fie încă o demonstrație de bună credință din partea mea.

— Și a neîncrederii față de noi, adăugă un rus.

— Ce încredere este de avut? întrebă Olivier. Fiecare dintre voi este aici din diferite motive, majoritatea fiind în conflict cu restul, îmi dau seama că niciunul nu s-ar da înapoi de la a folosi violența ca să obțină ce vrea. Așa că nu, nu am încredere în niciunul dintre voi, așa cum sunt sigur că niciunul nu are încredere în mine. Tot acest demers nu are legătură cu încrederea. Este vorba de putere.

— E vorba de șantaj, spuse Cotton. Și despre constrângere.

Olivier se întoarse cu fața spre el.

— Presupun că așa e. O treabă foarte neplăcută.

— Dar profitabilă, spuse el adăugând un zâmbet.

— Asta așa este. Sau, cel puțin, așa sper.

Olivier întinse brațele ca pentru o îmbrățișare binevenită.

Toți se uitau într-o expectativă tăcută.

— Să începem?

***

JANUSZ CZAJKOWSKI mergea pe bancheta din spate a mașinii conduse de cei doi agenți de pază, încă tulburat de întâlnirea cu fostul lui șef. Stanis fusese întotdeauna un om dur, dificil de cunoscut, și chiar mai dificil de plăcut. Natura slujbei sale ceruse un

anumit grad de detașare. Dintre toți recruții, doar câțiva reușiseră să se apropie. Întotdeauna se considerase unul dintre aceia. Câți alți contrainformatori recrutase el personal pentru Stanis? Cincizeci? Mai degrabă o sută. Erau oameni care își riscaseră viețile. Unii chiar își dăduseră viața. Alții și-au pierdut-o. Dacă protocolul devenea public, toate aveau să se afle. Și cele rele, și cele bune. Cum ar fi reacționat oamenii? El ar fi fost pus sub acuzare? Ceea ce făcuse el fusese o crimă împotriva păcii și umanității? Greu de spus, iar incertitudinea asta îl tulbura.

Telefonul mobil vibra.

Îl găsi și văzu că era Ivona.

— Sper că ai vești bune, spuse el când răspunse.

— Dispozitivul a funcționat, zise ea. Licitația are loc la Castelul Sturney, în Slovacia. Nu e prea departe.

Nu, nu era.

— Unde ești?

— Sunt cam la un kilometru și jumătate distanță, printre copaci. Am văzut trei mașini intrând; toate semănau cu cea care i-a adus pe Cotton și pe Bunch.

— Încă mai crezi că Malone știa că o să-l urmărești?

— Absolut. Trebuie să îți dai seama că oricine i-a transportat pe Malone și pe Bunch la castel a avut grijă să nu fie urmăriți. Totuși, Cotton s-a asigurat că dispozitivul a rămas activ. Am reușit să stau mult în urmă. Acum, trebuie doar să mă gândesc cum să intru nedepistată.

— Ce ai de gând să faci când ajungi acolo?

— Să improvizez.

— Ai grijă.

— Vorbești de parcă ți-ar păsa.

— Îmi pasă.

El auzi zâmbetul din vocea ei.

— Ceea ce e minunat de auzit. O să sun din nou când am ceva de raportat.

Apelul se încheie.

Se gândi să pună ca Stanisław „Părintele Stanis“ Orlik să fie arestat și să se lanseze o cercetare la scară amplă în căutarea așa-zisei lui dovezi. Poate să-l lege despuiat de un scaun? Se detesta pe el însuși doar pentru că se gândise la așa ceva. Asta îi împinsese pe comuniști de la spate, dar pe el nu avea să-l motiveze niciodată. El era președintele ales corect al Republicii Poloneze, însărcinat să aibă grijă de bunăstarea națiunii. Treaba lui era să ia decizii inteligente, în cunoștință de cauză, care să susțină binele suprem. Numai că acum era ceva personal. Nu exista o altă perspectivă, fiindcă totul era direcționat către el.

— Doriți să mergem la aeroport? întrebă unul din agenții de pază.

Mergeau spre sud, înapoi la Cracovia, și aveau să treacă pe lângă aeroport. Dar nu se putea întoarce la Varșovia.

Nu încă.

— Nu. La hotel, vă rog.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞAPTE

ELI REINHARDT stătea în spatele ușii deschise a dormitorului, ascultând ce se întâmpla dincolo de balustrada de la etaj, jos, în sala mare. Părea că totul era pe cale să înceapă.

Se întoarse spre Munoz.

— Ești gata?

Asociatul său încuviință și se duse la pat. O geantă neagră Louis Vuitton trona pe cuvertura împletită. O aduseseră cu ei când sosiseră seara trecută la castel. Jonty fusese foarte amabil și nu căutase nimic. Eli se baza pe faptul că se va slăbi paza, sperând că Olivier avea să încerce din greu să nu supere pe nimeni. De asta făcuse o ofertă atât de ispititoare ca să cimenteze „parteneriatul“ lor, cedând o jumătate din arhiva ascunsă și acoperind orice interes financiar pentru licitație pentru o plată relativ mică în numerar. Bineînțeles că douăzeci de milioane nu erau neapărat o plată „mică“, dar trebuia să păstreze totuși aparența oportunismului. Altminteri, Jonty sigur ar fi devenit suspicios. Acum, iată-l aici, exact unde voia să fie.

Îl ascultă pe Jonty cerând prima rundă de oferte. Auzi cincizeci de milioane de euro. Apoi șaizeci. Șaptezeci.

— Trebuie să ne ocupăm de domnul DiGenti, îi spuse lui Art, în timp ce lucrurile se desfășoară jos.

Munoz întinse mâna în geantă și scoase două pistoale-mitralieră Uzi cu magazii extinse de patruzeci de gloanțe. O armă demodată, dar de încredere și cu o eficiență dovedită. Le puse pe pat, apoi găsi în geantă două pistoale cu amortizoare la capătul țevilor scurte. Eli luă o pernă și i-o întinse lui Munoz. Ieșiră pe furiș din cameră, stând aproape de peretele interior, balustrada de la etaj fiind la o distanță de trei metri. Era imposibil să fie văzuți de jos. Ieșiră din galerie și găsiră un coridor la un capăt, care ducea mai adânc în castel. DiGenti stătea ascuns într-un dormitor de la etaj într-un punct de comandă improvizat, monitorizând camerele cu circuit închis care supravegheau poarta principală și alte locuri aflate dincolo de ziduri, așteptând să se termine licitația. Și dispozitivul de bruiaj se afla acolo, împiedicând orice comunicație cu exteriorul. Un singur laptop făcea excepție, conectat la o linie directă de internet care urma să fie folosită în scurt timp pentru a se verifica oferta câștigătoare și transferul de fonduri. Jonty păruse foarte mândru de toate pregătirile făcute când i le arătase mai devreme.

Se apropiară de ușa închisă.

Îi făcu semn lui Art să se poziționeze într-o parte a ușii, în timp ce el apuca mânerul. Acolitul său strânse arma, împungând capătul amortizorului în pernă. Ce urma să se întâmple avea să fie irevocabil. Nu mai putea da înapoi, dar știuse că așa avea să fie când acceptase toate astea de la bun început.

Apucă mânerul și îl întoarse încet, împingând înăuntru ușa grea din lemn. DiGenti reacționa la intruziune sărind în picioare, din locul unde stătea în fața monitoarelor video, întorcându-se spre ușă și întinzând mâna după arma din suportul de pe umăr. Art nu ezită, trăgând de două ori cu pistolul de 9 mm și culcându-l la pământ pe bărbatul slab și deșirat. Intrară, iar Eli închise ușa. Art trase încă o dată prin pernă, înfigând al treilea glonț în capul lui DiGenti.

Se auzise foarte puțin zgomot.

Perfect.

Se apropie de monitoare și studie imaginile, fiecare înfățișând o porțiune diferită a zidurilor exterioare și drumul către castel. Frunzele mestecenilor și ale stejarilor erau nemișcate în soarele prânzului.

DiGenti era singura protecție a lui Jonty în castel. Personalul plecase chiar înainte de începerea licitației, precum și toți șoferii. Nu exista nicio șansă ca vreo pereche de urechi sau de ochi iscoditori să audă sau să vadă ceva. O precauție înțeleaptă, dar care lăsa loc și unei ocazii perfecte.

Găsi sistemul de bruiaj și-l opri.

Apoi, trimise un mesaj de pe telefon, informând că zona era liberă, încă un lucru.

Se apropie și scotoci în buzunarele lui DiGenti, sperând. Jonty le spusese participanților că acest om avea să-l conducă pe câștigător la premiu, spunând că asociatul lui nu cunoștea încă ascunzătoarea informației.

Trebuia să fie o minciună.

Jonty n-ar fi făcut asta niciodată de unul singur.

Poate că exista vreo însemnare scrisă a locului? în buzunarul din față găsi o foaie de hârtie împăturită. Pe ea scria 9 *BOBOLA*.

Asta era?

Posibil.

Puse hârtia în buzunar.

— Să ne întoarcem la licitație și să vedem unde ajunge, zise el cu voce joasă. Și să terminăm cu asta.

***

COTTON ERA IMPRESIONAT.

Ultima ofertă era de 120 de milioane de euro, de la iranieni. Francezii și chinezii păreau să-și fi atins limita, căci nu mai măriseră miza odată ce se ajunsese la o sută de milioane. Nord- coreenii începeau și ei să amuțească. Se părea că lupta se dădea între Rusia, Iran și Statele Unite, cele trei țări cu cea mai mare miză în joc.

— O sută cincizeci de milioane, spuse Bunch cu o voce fermă, hotărâtă.

Un salt destul de mare.

Treizeci de milioane de euro dintr-o lovitură.

— O sută șaizeci, licitară rușii.

Olivier dirija traficul cu o atitudine calmă și stăpânită, ținând lucrurile în mișcare, nelăsând mult timp participanților să ezite. Putea, în orice moment, să oprească totul și niciunul dintre cei trei rămași în joc nu voia să se întâmple asta. Nu atât timp, bineînțeles, cât unul dintre ei avea o ofertă mai mare.

— O sută șaptezeci și cinci, spuseră iranienii.

— Două sute de milioane, răspunseră rușii.

— Două sute cincizeci! strigă Bunch.

Un sfert de miliard de euro. Cotton se întreba dacă exista vreo informație care să merite atâția bani.

Dar se părea că exista.

— Vă dați seama, zise un rus, că și noi avem mulți bani.

— Atunci, cheltuiți-i, spuse Bunch. Două sute cincizeci de milioane de euro este oferta Americii.

— Trei sute, zise rusul, cu o figură sfidătoare.

— Trei sute cincizeci, oferi Bunch.

— Patru sute, spuseră nord-coreenii.

Ceea ce zgudui preț de o clipă încăperea.

Cotton se întrebă de unde avea să scoată Republica Populară Democrată a Coreei aproape o jumătate de miliard de euro. Era o sumă substanțială pentru oricine.

Nimeni nu licită mai mult.

— Care-i problema? îi șopti lui Bunch.

— Lucrurile scapă de sub control.

— Crezi?

— Patru sute cincizeci de milioane, spuse rusul, cu o voce calmă.

Ceva nu era în regulă. Licitația progresa în salturi neobișnuite. Nimeni nu părea să dorească să crească prețul. În schimb, toți păreau hotărâți să-i agite pe

ceilalți cu cifre scandaloase. Se uită la participanți, sperând să le transmită propriile suspiciuni.

— Cinci sute de milioane, zise Bunch.

Se făcu liniște.

Cei doi ruși se ridicară de pe scaune.

— Noi am încheiat. Cereți să ni se aducă mașina.

— Mai întâi trebuie să închei licitația, zise Olivier.

— Licitația asta s-a încheiat pentru noi.

— Care e problema? întrebă Bunch. Nu știți să pierdeți?

Cel mai înalt din cei doi ruși se uită urât la Bunch, apoi spuse:

— Domnule Malone. V-ați întâlnit cu un domn la Bruges. Nu v-a spus care e intenția noastră?

Nu știm unde va avea loc licitația. Dar când vom ști, vom acționa. Spune-i lui Stephanie Nelle că nu joc la cacealma.

Cuvintele lui Ivan, rostite înainte să-l electrocuteze.

— Intenția asta nu s-a schimbat, spuse rusul.

Cotton simți încă un fior de necazuri în ochii negri pătrunzători ai bărbatului, o scânteie care semnala un avertisment.

Nu era de bine.

— Așteptăm afară.

Cei doi ruși ieșiră din sală.

— Mai sunt alte oferte? întrebă Olivier.

Nu răspunse nimeni.

— Ultima șansă.

Din nou, liniște.

— Atunci, declar câștigătoare Statele Unite.

— Fir-ar al naibii, Malone! zise Bunch. Am făcut-o.

Dar ce anume făcuseră, mai exact?

***

ELI ASCULTASE TOATĂ TRANZACȚIA.

O jumătate de miliard de euro.

Jonty trebuia să fie în extaz.

Se auziră discuții de jos în timp ce licitația încetinea ritmul. Se uită spre intrare și-i văzu pe cei doi ofertanți ruși care ieșiseră din sală apărând în capul scărilor.

Le făcu semn să aștepte acolo, ascunși vederii.

El și Munoz luară câte un Uzi de pe pat, apoi ieșiră din cameră, ținându-se departe de balustradă și apropiindu-se de scară, unde le dădură armele. Cei doi ruși traversară apoi galeria de la etaj spre balustradă...

Și deschiseră focul.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI OPT

JANUSZ CZAJKOWSKI intră din nou în hotelul Sheraton Grand din Cracovia prin ușa din spate, care îi fusese pusă la dispoziție în mod exclusiv. Doi dintre paznicii de la hotel păzeau intrarea și deschiseră ușa din metal când el se apropie. Risca enorm rămânând acolo. Coaliția de la guvernare se clătina, aproape de colaps, în fiecare zi, iar o facțiune sau alta cerea mereu câte ceva. Era treaba lui să-i țină pe toți fericiți și șeful său de personal îi spusese deja că oamenii puneau întrebări. Răspunsul său era că lucra la următoarele alegeri, cimentând ceea ce îi trebuia ca să câștige Cracovia și provincia Małopolskie. Ceea ce nu era departe de adevăr. Asta ar fi trebuit să-i țină la distanță încă o zi, iar asta era tot ce avea nevoie. Totul avea să se termine în curând, într-un fel sau altul.

Luă un lift până sus și se întoarse în apartamentul regal Wawel, cu cei doi agenți BOR după el. După ce intra, avea să aibă intimitate, exact ce-i trebuia dacă suna Ivona. Ceasul lui arăta aproape 1.00 p.m. și se întreba ce se întâmpla la licitația aceea. Ce înspăimântător era faptul că întregul lui viitor era decis de niște străini care încercau să se întreacă pentru șansa de a-l distruge! Își alungă tot negativismul din minte, intră în apartament, găsi telefonul și o sună pe Ivona.

— Am doar o clipă, spuse ea. Sunt în castel.

— Ce se întâmplă?

— Necazuri. A venit o mașină acum câteva clipe. N-am văzut cine era, dar am urmărit-o pe jos.

— Ai văzut licitația?

— Nu încă, dar o să aflu acum.

Auzi un *bang-bang-bang* în telefon.

Apoi, din nou.

— Sunt focuri de armă? întrebă el.

— Trebuie să închid.

***

EMOȚIILE LUI JONTY trecură de la euforia extraordinară dată de cinci sute de milioane de euro și de felul în care viața avea să i se schimbe irevocabil la frica îngrozitoare că viața sa putea să se sfârșească.

Împușcături.

Din galeria de sus.

O salvă asurzitoare străbătu sala.

Ridică privirea și-i văzu pe cei doi ofertanți ruși care plecaseră trăgând cu arme automate în jos. Oamenii rămași în sala mare reacționară la acest atac și săriră de pe scaune, împrăștiindu-se, dar neavând acoperire, fură doborâți. Unul câte unul. Trupurile ambilor chinezi se umplură de răni sângerânde, iar mușchii le zvâcneau într-un dans ca la beție care se termină cu ei trântiți cu fața în jos pe podeaua din piatră. O soartă similară avură și francezii, și iranienii.

Jonty stătea paralizat de nehotărâre, o senzație grețoasă de panică ridicându-i-se în gât. Fuga părea o prostie.

Totuși, trebuia să facă și el ceva.

Frica îi bloca gâtul, forțându-l să respire în icnete sacadate.

Se ascunse după televizorul cu ecran mare și suportul său din lemn, încercând să se adăpostească.

***

COTTON MALONE reacționa prin reflexele antrenate și condiționate cu mult timp în urmă, sărind de pe scaun și întinzându-se după Tom Bunch. Erau complet expuși în centrul sălii, fiind cel puțin cincisprezece metri între locul acela și oricare altul unde să scape din raza pistolarilor de sus. Îl trase pe Bunch spre partea dreaptă a sălii, sub galeria superioară.

Dar Bunch se opuse și se smulse din strânsoare.

— Olivier! Trebuie să ajungem la el!

Alte două sunete se auziră în sală.

Împușcături de la o altă armă.

Un pistol.

Ceea ce opri Uzi-urile pentru moment.

Întoarse capul în dreapta și o văzu pe Ivona intrând în fugă în sală, trăgând în sus. Profită de momentul pe care i-l oferise ea și se aruncă în stânga, printr-o arcadă de sub galerie, în afara liniei de tragere. Bărbații înarmați își reluară atacul, împușcând încă trei participanți la licitație. Bunch se duse prostește după Olivier, care nu se vedea nicăieri.

Deasupra, Cotton îi văzu pe cei doi pistolari, în dreptul balustradei, cu armele întoarse în jos.

Cei doi ofertanți ruși.

— Stai! strigă unul din ei.

Bunch se opri în loc.

Îi auzi scoțând încărcătoarele si introducând altele noi în arme. Toți cei care participaseră la licitație zăceau morți în bălți de sânge tot mai mari. Doar el și Bunch erau teferi. Împreună cu Jonty Olivier, pe care îl vedea acum ghemuit în spatele televizorului. Ivona era în partea opusă a sălii, neputând trage în sus, pentru că trăgătorii erau chiar deasupra ei. Un rus îi dădu de știre că îl vedeau lansând un baraj scurt de gloanțe care spulberară susținerea din piatră a arcadei pe care o folosea el ca să se ascundă.

Reuși să arunce o privire rapidă pe după margine și-l văzu pe bărbatul mai vârstnic de mai devreme uitându-se în jos la el. Unul mai tânăr stătea lângă el. Amândoi țineau pistoale în mâini. Remarcă și

faptul că Ivona nu mai era pe partea opusă, cel mai probabil urcând să se ocupe de problemă.

Deci, trebuia să tragă de timp.

— Puteți explica ce rost au toate astea? întrebă el.

— Rostul este evident, spuse o voce nouă de sus, una cu accent rusesc.

Una pe care o recunoștea.

Cotton se uită în sus și văzu o față nouă stând la balustradă.

Ivan.

Care părea să fi găsit și el drumul până aici.

— Ai fost avertizat, Malone. Clar. Apăsat.

— Nu primim ordine de la Moscova! strigă Bunch. Nici acum, nici altă dată.

— Taci, Tom, zise Cotton, sperând că folosirea prenumelui său avea să lovească în plin.

Trebuia să câștige puțin timp pentru Ivona, așa că spuse:

— Ok, Ivan, înțeleg. Ți-ai demonstrat ideea. Și acum?

— Asta depinde de Olivier.

Cotton își schimbă poziția de cealaltă parte a stâlpului, ca să-i vadă mai bine pe Olivier și pe Bunch. Amândoi stăteau aproape de ecranul mare, cu capetele întoarse în sus. Îngrijorarea se citea pe fața lui Bunch.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, zise Olivier. Nu ești bun de nimic.

— Aș zice mai degrabă că interpretarea mea a fost una de maestru, spuse bărbatul mai vârstnic care ținea pistolul.

— Ce vrei, Eli? întrebă Olivier.

— Eu am ce vreau.

Asta nu suna bine.

— Tu ți-ai pus oamenii să ridice prețul în timpul licitației, nu-i așa? întrebă Cotton, tăindu-le vorba și strigând la Ivan. Cum știai că toți vor muri, de ce să nu licitezi sute de milioane de euro?

— Americanii cred că banii rezolvă totul, spuse Ivan.

Îi atrase privirea lui Bunch și-i făcu semn să tacă.

— Președintele vostru a spus Kremlinului că nici nu va fi aici, zise Ivan. Numai minciuni!

— Era necesar, spuse Bunch, ca să tratăm cu voi.

Un Uzi erupse într-o rundă scurtă de împușcături.

Corpul lui Bunch tresări la impactul cu gloanțele, cu fața încremenită de șoc, dând din brațe, încercând să-și țină echilibrul.

Apoi, se prăbuși la podea.

Mort.

— Și asta era necesar, zise Ivan.

Cotton clătină din cap.

La naiba!

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI NOUĂ

ELI SE UITA ÎN JOS LA SALA MARE.

Ciudat cum gândirea de personaj negativ îl îngrijora și-l stimula totodată. Se întoarse cu fața la rusul pe nume Ivan. Binefăcătorul său era scund, cu pieptul bombat, cu părul negru-grizonant. Purta pe silueta lui un costum nepotrivit, care se umfla pe talie. Înțelegerea fusese nu doar să introducă armele pe ascuns, ci și să-i conducă pe ruși la locul licitației. Asta se întâmplase ieri, când Ivan urmărise mașina pe care el și Munoz o folosiseră ca să ajungă la castel. Și de această dată, Olivier fusese mult prea amabil. Apoi, după ce DiGenti fusese eliminat, un mesaj îl anunțase pe Ivan că drumul era liber pentru el.

— Malone, prietene! strigă Ivan. Trebuie să vorbim.

Americanul rămase ascuns sub arcadă.

— Aștepți ca Ivona să acționeze? întrebă Ivan.

Niciun răspuns.

— Ivona! strigă Ivan. Ivona!

Tot tăcere.

— Ieși afară, spuse Ivan. Și noi doi trebuie să stăm de vorbă. Nu trebuie să fii aici și știi asta.

***

COTTON AUZI CUVINTELE LUI IVAN.

Nu trebuie să fii aici.

Ce făcea Ivona?

Se uită pe după arcada din piatră. Cinci fețe ostile se uitau la el cu o expresie mută și amenințătoare. Se uită la Jonty Olivier, care se ghemuia din nou în spatele televizorului, aproape de cadavrul lui Bunch.

— Ai ucis un consilier adjunct pentru siguranța națională a Statelor Unite! strigă Cotton.

— Căruia nu-i va duce nimeni dorul, spuse Ivan. Noi avem mulți adjuncți în Rusia. Și mai mulți care vor o slujbă. Sunt sigur că și voi aveți.

— Asta nu va rămâne fără urmări.

Ivan râse.

— Noul vostru președinte nu e așa de dur. Se crede dur, dar e doar un mincinos. Spre deosebire de el, tu ne cunoști, Malone. Tu ai fi ascultat și ai fi stat deoparte. N-am nicio problemă cu tine.

În ce se băgase? Evident că rușii vorbiseră serios în Bruges, dar carnagiul din jurul lui părea exagerat chiar și pentru ei. Atâtea riscuri! Asumate împotriva unor oameni care aveau mijloacele și resursele ca să se răzbune.

Și aveau s-o facă.

Era cu fundul gol în bătaia vântului și nu prea avea ce să facă. Cinci oameni stăteau în galeria de deasupra lui, doi înarmați cu Uzi, doi cu pistoale. Mirosul împuțit de metal încins umplea aerul, pe lângă izul de cupru al sângelui.

— Ieși afară, Jonty, spuse bărbatul mai vârstnic, pe nume Eli. Nu ai de ce să te ascunzi. Dacă voiam să mori, erai mort deja.

— Cine ești? întrebă Cotton.

— Numele meu este Augustus „Eli“ Reinhardt al V-lea. Sunt o cunoștință a lui Jonty, deși mă îndoiesc că mă mai recunoaște ca atare.

Olivier se arătă încet.

— Lucrezi cu rușii? îl întrebă Cotton pe Reinhardt.

— Sigur că da, răspunse Ivan. Noi am fost cu un pas înainte de la început. El ne-a condus direct aici.

— Nu o să găsiți niciodată documentele! izbucni Olivier. Sunt ascunse. Eu sunt singurul care știe unde sunt.

— Eu nu m-aș subestima din nou, zise Reinhardt.

Comentariul veni repede și Cotton deslușì ceva în tonul bărbatului mai în vârstă. Încredere. Ca a unui om care știa ceva. Instinctul lui îl avertiza că Reinhardt putea fi cea mai mare amenințare, mai mare chiar și decât Ivan. Olivier cu siguranță spera că ceea ce știa avea să-l țină în viață. Și poate că așa era. Totuși, Olivier era îngrijorat, în mod clar, căci mâinile bărbatului rotofei tremurau și o venă pe tâmpla dreaptă zvâcnea cu fiecare bătaie a inimii, ca un vierme albastru și gras. Probabil că încerca să estimeze și el lucrurile, dar nimic din toată situația asta nu avea sens.

Doi plus doi erau egal cu nouă sute.

Mai ales având în vedere jokerul.

Unde era Ivona?

***

JONTY OLIVIER nu mai trecuse prin conflictul clocotitor de emoții care îl străbătea acum, un amestec tulburător de entuziasm înfloritor, o spaimă rece ca gheața și furia irațională. Oroarea care îl înconjura era dincolo de cuvinte. Niciodată nu-și imaginase un asemenea rezultat. Afacerile lui nu erau aproape niciodată violente, dar acesta era, în mod clar, un scenariu diferit. Din fericire, ura lui față Eli Reinhardt depășea teama și-i dădea putere.

— Unde e Vic? întrebă el.

— Mort, spuse Eli. Ești pe cont propriu, Jonty.

— Nu era nevoie să faci asta. Absolut deloc.

— Adică ai fi predat totul? întrebă Eli. Pur și simplu? Tot ce trebuia să fac era să te rog?

— Era afacerea mea, dar n-ai putut să stai deoparte. Ce a fost Cămara? O diversiune. Doar o modalitate de a te apropia?

— Exact. Și a funcționat. Ai fost foarte înțelegător. Dar aici e vorba de afaceri, Jonty. Nimic

mai mult. Deși recunosc faptul că, pentru asociatul meu de aici, domnul Munoz, este ceva mai personal. El chiar vrea să te omoare.

Jonty vedea că așa era. Arma bulgarului era îndreptată direct spre el.

— Din păcate pentru el, zise Eli, nu poate. Asta nu a făcut parte din înțelegere.

Ceea ce ridica o problemă.

Ce anume făcea parte din înțelegere?

***

ELI ÎȘI PRIVEA ADVERSARUL rămânând pe poziție. Impresionant, având în vedere încurcătura în care se afla Olivier. Rușii ceruseră doar să fie conduși până aici și să le fie puse la dispoziție arme, pentru ca toți participanții să poată fi uciși.

În afară de Jonty.

Nu contestase condiția, pentru că era plătit cu o sumă obscenă de bani. Pe urmă, soarta îi fusese favorabilă și-i oferise bucata de hârtie împăturită din buzunar. Asta era cheia locului unde era ascunsă informația incriminatoare? Avea de gând să afle de îndată ce pleca de la castel.

Adevărul era că rușii îl nelinișteau. Slavii, în general, îl nelinișteau. Erau niște oameni imprevizibili, ale căror motive erau de cele mai multe ori imposibil de descifrat. Per ansamblu, erau bine educați și cultivați. Iubeau teatrul, opera, concertele și baletele. Aflase cu mult timp în urmă că puterea unui individ nu era nici pe departe la fel de importantă precum familia, prietenii și cunoștințele. Trebuia să cunoști oameni ca să faci unele lucruri, de aceea aveau rușii mulți prieteni. Ce se întâmpla aici părea a fi dovada concretă a acelei maxime. Cunoscând oamenii potriviți, puteai rezolva aproape orice. Cum ar fi să dai buzna peste o licitație secretă și să-i ucizi pe toți.

Dar rușii erau dificili.

Multe elemente ale caracterului lor i se păreau neplăcute. Aveau puține principii, respingeau tradiția

și erau exagerat de cinici. Și erau și ostentativi. Sexul încă însemna ceva aici, rolurile bărbaților și femeilor erau bine definite. În general, erau oameni dintr-o bucată, serioși. Fumau țigară de la țigară și erau obișnuiți cu băutura. Erau atât de superstițioși, încât deveneau enervanți. Dar el era complice la o crimă în masă, așa că cine era el să-i judece? Nu-i plăcuse să aibă de-a face cu ei, dar fusese nevoit, pentru că banii Moscovei erau la fel de buni ca ai oricui altcuiva.

Totuși, nimic din toate astea nu răspundea la cea mai importantă întrebare.

Ce urma acum?

***

COTTON MALONE fusese în niște situații dificile, dar asta se apropia de primele locuri de pe listă. Era blocat sub arcada inferioară. Dincolo de sala mare, la cincisprezece metri distanță și la trei metri înălțime, în galeria superioară opusă, necazurile îl priveau de sus.

Se părea că Olivier fusese lăsat intenționat în viață.

Iar el reușise să se ferească de gloanțe.

— Vreau să știu, zise Ivan, arătând către Olivier, chiar ești singurul care știe unde este păstrată informația?

— Doar eu și asociatul meu, care acum e mort. Vocea lui Olivier era din nou calculată. Sunt singura cale către ea. Dacă mă omori, dispare.

De bună seamă, așa se explica cum de mai respira Olivier.

Cotton se uită la Reinhardt, care se gândea la rândul lui la asta.

Părea o manevră isteață să-l asmuță împotriva lui Ivan.

Fu însă întrerupt când ușile se deschiseră în forță și Ivona intră din nou în sală.

CAPITOLUL CINCIZECI

JANUSZ CZAJKOWSKI se uita pe fereastră la Castelul Wawel. Sorbea din al doilea pahar de whisky, sprijinit pe pat, același pe care el și Ivona îl împărțiseră noaptea trecută. Ultimul lucru pe care îl auzise prin telefon fuseseră împușcăturile. Ce se întâmpla? Ivona era în regulă? Reputația ei era legendară, iar superiorii ei o descriau în cuvinte frumoase, dar asta nu însemna că nu putea să dea de necaz.

Savura încă o gură, lăsând alcoolul să i se scurgă pe gât și să-i alunge neliniștea.

Pe fereastră, priveliștea castelului apărea dincolo de strada aglomerată, sus, pe panta stâncoasă populată de cafenele și de restaurante. Mulțimile ocupau aleea care înconjura Dealul Wawel, în special în dreapta, la ieșirea din Bârlogul Dragonului, unde o efigie enormă din bronz a celebrului dragon stătea în vârful unui bolovan de calcar. Avea șapte capete, unul scuipând foc printr-o duză de gaze ingenios plasată. Fusese chiar modernizată, astfel încât un mesaj de pe telefon putea declanșa flăcările, ceea ce oamenii făceau de sute de ori pe zi.

Tehnologia modernă!

Era blestemul vieții lui.

Era întregul motiv pentru care era în beleaua asta.

Scutul Defensiv Aegis de Rachete Balistice.

Menit să ofere protecție față de rachete balistice pe distanță mică sau medie și să intercepteze rachetele de deasupra atmosferei, înainte de a reintra în atmosferă, cu mult înainte de a provoca vreo pagubă, cu un focos de fragmentare. În clipa asta, erau poziționate pe nave de război americane și amplasate la sol în Japonia și în România.

Dar oare erau de încredere?

Nimeni nu știa.

De cele mai multe ori, funcționau, dar asta nu însemna că o făceau întotdeauna.

Rusia le detesta, spunând că nu făceau decât să provoace o nouă cursă de înarmare pe baza unor pericole inexistente, fiindcă Iranul nu amenințase niciodată Europa cu rachete. Ultima dată când fusese propusă ideea, Rusia anunțase că avea să amplaseze rachete nucleare cu rază scurtă de acțiune de-a lungul granițelor NATO. Se anticipase un nou Război Rece. Putin spusese chiar că Rusia avea să se retragă din Tratatul Forțelor Nucleare din 1987 și că șansele ca Polonia să fie supusă unor atacuri, în cazul unui război, erau de sută la sută.

Nu avea niciun motiv să creadă că de data asta ar fi fost diferit.

Aproape șaizeci la sută dintre polonezi se opuseseră rachetelor, își imagina că procentajul avea să fie mai mare de data asta. Până acum, protestele fuseseră restrânse, dar dezbaterea nu începuse încă.

În mod ciudat, cu ani în urmă, reacția guvernului polonez față de prima anulare a programului fusese ambivalență. Unii se bucuraseră că rachetele dispăruseră, dar un grup considerabil își exprimase îngrijorarea că țara avea să-și piardă statutul special la Washington – că Obama anulase proiectul pentru a îmbuna Moscova pe socoteala Poloniei. O propunere în Parlament fusese să cheltuiască echivalentul a zece miliarde de dolari în zloți ca să construiască propriul scut defensiv.

Asta da nebunie.

Își aminti că un lider de partid se plângea că decizia de a se retrage din proiect fusese luată

independent de opiniile poloneze. Lech Walesa criticase în mod fățiș anularea, spunând că *americanii s-au îngrijit întotdeauna de propriile interese și i-au folosit pe toți ceilalți.* Își amintea foarte bine un titlu de ziar. *ALE BYLIŚMY NAIWNI. ZDRADA! USA SPRZEDAŁY NAS ROSJI I WBIŁY NAM NÓZ W PLECY. AM FOST FOARTE NAIVI. TRĂDARE! SUA NE-AU VÂNDUT RUSIEI ȘI NE-AU ÎNFIPT PUMNALUL ÎN SPATE.* Ciudat, anunțul de anulare se făcuse pe 17 septembrie 2009, o dată cu mare valoare simbolică, pentru că pe 17 septembrie 1939 Uniunea Sovietică invadase Polonia.

Ironie? Un mesaj? Sau doar o coincidență?

Cine putea să știe?

De când președintele Fox făcuse anunțul, ministerul de externe lucrase și la răspunsuri, și la alternative. La moduri de a încerca să împace ambele tabere. Nu se făcuse încă nicio cerere oficială pentru o bază pentru rachete. Presupunea că Fox aștepta să obțină muniția de care avea nevoie ca să se asigure că nu avea să existe o opoziție semnificativă de la Varșovia. Și cu siguranță americanii știau că aveau parte de simpatie în Parlament din partea președintelui camerei, care prelua temporar președinția dacă se forța demisia. Atunci, lucrurile aveau să scape de sub control, ajungându-se la o dezbatere națională violentă.

Trebuia să rezolve situația.

Un singur om.

Rapid și decis.

Din fericire, constituția îi dădea puterea asta, ceea ce nu se putea contesta.

De ce nu sunase Ivona? Voia să o sune, dar știa că nu trebuie. Trebuia să aibă încredere în ea că va rezolva situația.

Își termină paharul.

Și știa că nu trebuia să mai bea unul.

Ușa de la camera din față se deschise. Se ridică și ieși din dormitor. Michał Zima era la intrare. Ciudat.

Se întrebă de ce acest om rece și calculat venise din Varșovia în sud.

— Am venit să văd dacă pot să vă ajut, zise Zima.

— Cu ce?

— Castelul Sturney.

Se părea că șeful BOR fusese bine informat.

— Ce știi despre asta?

— Știu că un agent al serviciilor secrete rusești, pe nume Ivan, e acolo. A fost depistat în Bruges, unde a luat legătura cu un fost agent american pe nume Cotton Malone. Interesant este că Malone a fost ieri aici, în Cracovia, unde patru agenți ai AW l-au adus la dumneavoastră.

— Ai fost ocupat.

— Mi-am făcut meseria.

Îl măsură pe Zima cu o privire critică.

— Ai făcut exact ceea ce ți-am spus să nu faci.

— Nu sunt dușmanul dumneavoastră.

— Dar nu ești nici prietenul meu.

— Sunt aici ca să-l apăr pe președintele țării. Nu a fost niciodată datoria mea să vă fiu prieten, dar dacă vreți să știți, admir felul în care conduceți.

Asta era o surpriză.

Una binevenită.

— Se întâmplă ceva care afectează siguranța țării, spuse Zima. Ceva care implică agenția noastră de informații externe. Sunt la curent cu relația dumneavoastră cu Ivona Novak. BOR v-a îndeplinit cerințele în această privință. Repet, nu sunt aici ca să judec, ci doar ca să ajut.

— Michał, apreciez grija și oferta ta, dar nu pot să implic BOR. E o problemă personală.

— Care implică totuși un om care a condus cândva serviciile secrete pentru Solidaritatea.

Zima știa cu siguranță de drumul la Jasna Góra, căci doi dintre oamenii săi fuseseră acolo. Totuși, se miră auzind referința la experiența trecută a lui Stanisław Orlik.

— E un lucru cunoscut? întrebă el.

— Pentru unii, da, dar sunt foarte puțini. Ceea ce se întâmplă aici are legătură cu ce s-a întâmplat în

anii ’80?

Hotărî să fie sincer.

— Da.

— A fost implicat și maiorul Dilecki? Mi-am dat seama, când eram la el acasă, că îl cunoșteați. Pot doar să presupun că, din moment ce a păstrat dosare despre alții, a făcut la fel și cu dumneavoastră. Dosare care acum sunt făcute publice.

— Ar fi o presupunere corectă.

— Castelul Sturney e locul unde au ieșit la suprafață?

— E un fel de-a spune. Sunt scoase la licitație pentru cea mai mare ofertă.

Surprinse îngrijorarea apărută preț de o clipă pe fața lui Zima. Poate că acestui om îi păsa cu adevărat.

— Ivona e acolo, zise el, încercând să împiedice acest lucru, dar s-au auzit împușcături în timpul ultimului ei telefon. Sunt îngrijorat.

Ușa pe care se ieșea din apartament se deschise. De obicei, agenții de pază ar fi ciocănit înainte de a permite o întrerupere.

Apoi, văzu cine era vizitatorul și înțelese.

Soția lui.

Care nu părea mulțumită.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI UNU

COTTON MALONE rămase cu ochii la Ivona în timp ce se ghemuia lângă o altă arcadă, la zece metri distanță.

— lat-o! strigă Ivan. Nu ar trebui să fii aici.

— Și totuși, sunt, zise ea.

Rusul râse. Un hohot indolent, zgomotos, pe jumătate real, pe jumătate forțat și în totalitate neprietenos.

Acum înțelegea.

Îi dezarma pe acești oameni. Stârnea confuzie. Făcând ceea ce făcea cel mai bine. Amăgindu-i.

— Cine ești tu? o întrebă Jonty Olivier pe Ivona.

— Cea care vă aduce salutări de la președintele Republicii

Poloneze. Chiar credeați că o să lăsăm licitația să aibă loc?

Olivier nu spuse nimic.

— Și acum? îi întrebă Cotton pe toți.

— Așa cum spune Olivier, remarcă Ivan, doar el știe unde se află ascunsă informația. Avem nevoie de el ca să ne spună.

— Asta nu o să se întâmple, declară Olivier.

— Uitați o clipă de americani, spuse Cotton. Voi chiar credeți că nord-coreenii, chinezii, francezii și iranienii nu se vor răzbuna?

- Poate că tu ești persoana potrivită pe care să dăm vina, spuse Ivan. Un fost spion. Ești aici.

Reputația ta va lucra împotriva ta. Desigur, vei încerca să-i convingi pe toți că nu ai făcut nimic. Atunci am putea da vina pe polonezi. Cu siguranță că ei și-ar dori ca toate astea să se oprească. Cum spuneam, Ivona, tu n-ar trebui să fii aici.

— Sunt mulți martori de față, observă Cotton.

— Ai dreptate, zise Ivan.

Bărbatul uriaș băgă mâna în haină, scoase un pistol, apoi se întoarse și-i împușcă în cap pe ceilalți doi ruși, cu puștile Uzi.

Cotton fusese martor la tot felul de excese și de lucruri depravate, meseria lui fiind de obicei să exploateze acele păcate în avantajul său. Totuși, era oripilat de crimă. Oamenii mureau în profesia lui. Fără îndoială. Și el apăsase pe trăgaci de mai multe ori în toiul luptei. Dar acum era altceva. Părea că viciul înlocuise rațiunea, împotrivirea îi ardea gâtul, dar știa că nu trebuia să spună o vorbă. Se uită la Ivona, aflată în sală, apoi își întoarse atenția înapoi spre etaj.

— Ai mai rămas doar tu, Malone, spuse Ivan. Și tu, Ivona.

Dar mai era un lucru nerezolvat și acela stătea la doar câțiva metri distanță.

Nu-l compătimea deloc pe Jonty Olivier. Omul încercase să mângâie simultan șase șerpi cu clopoței. La ce se așteptase? Să stea cuminți? Și să le placă? Nu era de mirare că unul ridicase capul și-l mușcase.

Cei din administrația Fox fuseseră nebuni să încerce să manipuleze acest scenariu. Pe ce planetă trimiterea unor rachete cu rază medie de acțiune la doar câteva sute de kilometri de granița cu Rusia nu ar fi fost primită cu o demonstrație de forță? Bunch și Fox credeau că minciunile și înșelătoria aveau să meargă. Poate în lumea afacerilor ar fi mers. Dar aici jucau în liga profesionistă, unde lucrurile erau serioase. Nu pierdeai doar o afacere sau niște bani. Îți pierdeai viața. Participanții de aici jucaseră acest joc multă vreme. Warner Fox era un începător. Și încă unul arogant. Tom Bunch fusese un adept orb,

pregătit doar să-i facă pe plac șefului, necunoscând riscurile pe care și le asumase. Acum, zăcea într-o baltă de sânge într-un îndepărtat castel slovac.

Se uită la Ivona și la Ivan, încercând să decidă ce urma. Reuși să-și dea seama că interesele lor erau diferite. Ivan voia informația pe care o avea Olivier de vândut ca pe o asigurare împotriva polonezilor. Putea fi și un mod eficient de a ține rachetele americane în afara Poloniei, precum și o cale de a controla un șef de stat străin. Tehnicile rusești de interogare ar fi mai mult decât suficiente ca să-l înfrângă pe Jonty Olivier. Omul avea să le spună până la urmă orice și tot ce știa.

Ivona ar fi vrut ca informația să fie distrusă, ca să nu mai poată fi folosită niciodată. Acum, era practic distrusă, ascunsă într-un loc pe care îl cunoștea un singur om. În mod sigur, Olivier ar fi ales un loc care să rămână secret. Putea ieși din nou la lumină? Era posibil, dar puțin probabil. Sau, cel puțin, improbabil în perioada relevantă a următorilor cinci ani, cât ținea cel de-al doilea mandat al lui Czajkowski ca președinte. După aceea, orice avea Olivier de vândut devenea inutil.

— Se pare că ai o problemă, îi spuse el lui Ivan.

Rusul mătăhălos ridică din umeri.

— Eu îmi fac treaba, dar Ivona n-ar trebui să fie aici. Olivier e al meu.

— Nu vă spun nimic niciunuia din voi! izbucni Olivier.

Ivona rămase în spatele arcadei, dar ridică arma și o îndreptă spre Olivier.

— Unde e Sulița Sfântului Mauriciu?

— Ei bine, *asta* pot să-ți spun. E într-o mașină, chiar dincolo de curte, împreună cu toate celelalte relicve, așteptându-mă să plec.

Ea coborî arma.

— Pentru asta am venit. De asta sunt aici.

Avea sens. O comoară națională trebuia să fie returnată, mai ales una pe care ea o lăsase să fie furată.

Ivan ridică din umeri.

— Acum, o ai. Pleacă.

Două împușcături străpunseră aerul și răsunară prin sală.

Întoarse capul în dreapta. Ivona trăsese, dar nu în sus. Se uită în stânga. Olivier privea uimit la pata roșie care i se întindea pe cămașă și pe care nu putea s-o acopere cu degetele strânse. Aerul îi ieși din gură, urmat de sânge, apoi ochii i se întoarseră spre cer și corpul său voinic căzu la pământ.

— Acum, s-a terminat! strigă Ivona. Nu vor exista rachete și nimeni nu va primi informația. Rămâne oriunde ar fi.

El se holba la ea.

— Guvernul polonez avea treburi neterminate cu Jonty Olivier, zise ea. Chestiunea aceea e acum rezolvată.

— Nu e bine, zise Ivan. Asta e o problemă.

— Las-o baltă! strigă ea.

— S-ar putea să nu fie posibil. Îl voiam pe Olivier. În viață.

— Cotton.

Se întoarse spre Ivona.

Ea aruncă direct spre el o armă de pe podeaua din piatră lustruită. El luă arma, verifică încărcătorul, apoi băgă un glonț pe țeava.

Gata.

— Acum suntem doi, îi spuse el lui Ivan. Poți să pleci de aici pe picioarele tale sau să fii luat pe sus, cu un glonț în corp. Alege.

Tăcerea domnea.

Riscă să arunce o privire și văzu că cei trei bărbați de deasupra lui se uitau unul la altul, Reinhardt așteptând cu siguranță ca Ivan să ia o decizie.

— N-am venit aici ca să mor, spuse răspicat Reinhardt într-un târziu.

— În regulă, zise Ivan. Noi am terminat.

Se uită cum cei trei se retraseră de lângă balustradă și începură să coboare de la etaj. Trebuia să rămână vigilent până când ieșeau din clădire.

Se întoarse spre locul unde Ivona stătuse ascunsă.

Dar aceasta dispăruse.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI DOI

JANUSZ CZAJKOWSKI simți încordarea care intră în camera de hotel odată cu soția lui. Se însurase cu ea în urmă cu douăzeci și unu de ani, pe când amândoi erau mult mai tineri și mult mai puțin implicați în politică. De atunci, își duseseră viețile în lumina reflectoarelor și, o vreme, fuseseră o echipă. Nu mai era cazul. Acum, erau două entități separate, unite doar de ambiție.

— Te rog să ne scuzi, îi spuse el lui Zima.

Șeful BOR încuviință și ieși din apartament.

— Ai grijă să nu fim deranjați, adăugă soția lui.

Nu era a bună.

— De ce ești aici, Anna?

— Asta urma să fie prima mea întrebare pentru tine.

Se întrebă cât de multe știa ea. Sau doar sonda terenul?

Ea se așeză pe sofa. Se îmbrăcase pentru această ocazie într-un costum scump de la Chanel. Gri-perlă. Puține bijuterii. Tocuri joase. Ținuta perfectă pentru prima doamnă a țării.

— Mi s-a spus că ești aici de două zile, după ce ai anulat întâlnirile și ți-ai eliberat programul. Pe urmă, mi s-a spus că iubita ta a stat aici aseară.

Nu era de mirare că știa toate astea. Și ea avea agenți de pază ai BOR, iar acei agenți sigur discutau între ei.

— Vreau să știu ce se întâmplă, spuse ea.

— Mă ocup de alegerile viitoare.

Ea râse.

— Iar eu sunt Sfânta Fecioară. Haide, Janusz, am venit ca să primesc răspunsuri. Făcu o pauză. Răspunsuri sincere. Se întâmplă ceva neobișnuit.

— Ce te face să spui asta?

— Te cunosc.

Asta era o problemă. Era greu să prostești pe cineva care fusese lângă tine aproape jumătate din viață, așa că hotărî nici să nu încerce.

— Protocolul Varșovia s-a întors să ne bântuie.

Îi spusese adevărul cu mult timp în urmă, pe vremea când erau soț și soție mai mult ca acum.

— Ființa aceea abjectă, Dilecki, a păstrat documente despre mine. Cum? De ce? N-am idee. Știu doar că a făcut-o și că ele încă există.

— Și iubita ta încearcă să le recupereze?

El încuviință.

— Se fac eforturi.

— Ce minunat că o ai lângă tine în aceste vremuri grele.

El simți sarcasmul și se întrebă dacă era geloasă. Sentimentul acela îi părăsise demult pe amândoi. Făcea parte din *aranjamentul* lor.

— E un lucru cu repercusiuni internaționale, zise el. Siguranța țării e în pericol. Dacă un guvern străin obține informațiile, le-ar putea folosi împotriva mea. Aș putea fi obligat să demisionez sau, mai rău, să fac ce vor ei. Nu vreau să fac nici una, nici alta.

Ea îl măsură cu o privire pe care el o cunoștea bine.

— E chiar atât de grav?

El încuviință.

— Știi ce făceam atunci. Știi ce făceam toți.

— Știu doar ce mi-ai spus tu.

Era șocat de reținerea ei.

— Să înțeleg că tu crezi că *am fost* informator pentru comuniști? Că mi-am vândut concetățenii? Că am luat banii lor murdari ca să fim la mâna lor? Chiar crezi așa ceva?

Ochii ei albaștri aveau o privire fixă specifică.

— Noi doi știm ce ai făcut, Janusz. Câți au murit?

Se gândise mult la asta în ultima vreme.

— Patruzeci și șase.

— Poftim?

— Atâția știu că au murit dintre recruții mei.

Ea se ridică.

— Ei bine, asta e o informație nouă. În toți acești ani n-ai pomenit niciodată despre câți au plătit prețul, de fapt.

Toți erau bărbați și femei care luau bani de bunăvoie de la SB ca să ofere de bunăvoie informații despre familia, prietenii, vecinii și cunoștințele lor. Cei mai răi trădători cu putință. Nimeni nu-i forța să facă asta. Nimeni nu-i constrângea. Nu fuseseră bătuți sau forțați să se târască pe podeaua unei închisori.

Așa că tot ceea ce făcuseră el și alți câțiva fusese ceva ușor.

Trebuia să găsească recruți activi ai SB-ului care *nu* lucrau de bunăvoie, care fuseseră obligați să spioneze. Apoi, să-i transforme în agenți dubli și să furnizeze guvernului informații controlate. Doar atâta fărâmă de adevăr cât informatorii să nu aibă necazuri și să-i țină pe cei din SB ocupați alergând după cai verzi.

Și funcționase.

Chiar foarte bine.

În cele din urmă, ajunseseră la nivelul următor. Ofereau informații mai importante și dăunătoare, menite să îi discrediteze pe unii dintre acei informatori care o făceau *de bunăvoie* și să-i facă pe cei din SB să se îndoiască de loialitatea lor. Destul încât, în unele cazuri, SB să-i elimine permanent pe acei informatori.

Patruzeci și șase, din câte știa el.

— Toți acei oameni și-au meritat soarta, spuse el. Ne-au vândut pe toți din lăcomie. Nu regret nici măcar unul dintre acele decese.

— Mă îndoiesc că electoratul polonez va vedea lucrurile la fel, remarcă Anna. Acesta e motivul

pentru care ești aici, nu?

— Întocmai. Bineînțeles, nimeni din cei care contează nu va recunoaște faptul că Protocolul Varșovia a existat vreodată, cu atât mai puțin binele făcut. Rezultatul final va fi că voi fi etichetat drept trădător. Un spion pentru comuniști. Voi fi tras la răspundere pentru toți.

— Părintele Orlik nu a fost cooperant?

— Absolut deloc, iar tu ești bine informată.

— Am învățat demult să fiu cu cel puțin un pas în fața ta, Janusz. Cu doi, de preferat.

Cândva o iubise pe această femeie și o mică parte din el încă o iubea. Îl înțelegea ca nimeni altcineva, nici măcar Ivona. El hotărâse să vină la Cracovia dintr-un impuls, având doar o idee vagă despre ce se aștepta să realizeze. Zburase spre sud, de la Varșovia, acoperit de transpirații reci, mușcându-și buza, cu gândurile blocate în trecut. Sperase ca, odată ajuns aici, să-și dea seama ce să facă. O speranță deșartă, desigur, căci rămânea într-o stare profundă de tulburare. Totuși, bănuia că și soția lui se afla într-o încurcătură asemănătoare.

— Asta e cea mai gravă amenințare cu care ne-am confruntat vreodată. Cariera mea politică s-ar putea sfârși. Arătă cu degetul. Cariera ta se va sfârși.

Ea ridică din umeri.

— Se pare că tot timpul avem de făcut față unei noi provocări. De ce ar fi altfel acum?

— Pentru că este altceva. Sunt implicați rușii și americanii. Sunt multe la mijloc.

— Te iubește?

Întrebarea îl luă prin surprindere. Niciodată nu discutaseră despre diversiunile lor reciproce.

— Da.

— Asta e bine. Poate că nu mă crezi, dar vreau să fii fericit.

— Și eu vreau același lucru pentru tine. Nu vreau să-ți fac rău în niciun fel.

Era încă prietena lui și așa avea să rămână întotdeauna.

— Am fost acolo, Janusz. M-am născut în societatea aceea comunistă oribilă. Îi cunosc mentalitatea. Nu trebuie să mă convingi pe mine că vremurile erau grele. Supraviețuirea depindea de respectarea regulilor și de evitarea atenției. Îmi amintesc totul, destul de clar. Și sunt de acord, nu vărs nicio lacrimă pentru trădătorii aceia. Așa că am venit ca să te ajut, dar trebuie să știu cu ce ne confruntăm. Trebuie să știu adevărul.

El îi povesti tot ce se întâmplase în ultimele zile.

— Înțeleg, spuse ea când termină. Nu putem permite străinilor să dicteze cum e guvernată țara asta. Niciodată nu se va mai întâmpla asta.

Poate că era o soție înstrăinată, dar era polonă mai presus de toate.

Și încă una mândră.

— Noi doi nu suntem de acord în multe privințe, spuse ea, dar în chestiunea asta suntem uniți. De ce aștepți aici?

— Aștept să raporteze Ivona. Ultimul lucru pe care l-am auzit au fost focuri de armă.

— Ar trebui să trimiți oameni în sud, la castelul acela?

Se gândise la asta, dar îi promisese Ivonei să nu intervină și să o lase pe ea să rezolve.

— Nu pot. Nu în clipa asta.

Ea părea să înțeleagă de ce și întrebă:

— Cu ce-ar strica să ai oameni pe aproape, gata să acționeze într-o clipă?

Cu nimic.

Se duse la ușă și-l chemă înapoi pe Zima, spunându-i ce voia să se întâmple.

— Stați la distanță de câțiva kilometri, dar destul de aproape încât să vă mișcați rapid la nevoie. Cât de repede poți să-ți duci oamenii acolo?

— Am deja șase agenți la granița cu Slovacia. Speram să dați ordinul.

El zâmbi.

— Ocupă-te.

Zima plecă.

Anna se ridică de pe sofa.

— Și eu am o misiune.

Era curios.

— Pot să întreb ce anume?

— E timpul să fac o vizită la Jasna Góra. Eu și părintele Orlik trebuie să avem o discuție.

— S-ar putea să fie unilaterală.

Ea clătină din cap.

— Haide, Janusz, știi cât de convingătoare pot fi.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI TREI

COTTON MALONE ieşi de sub arcadă, în mijlocul carnagiului. Ivona îl executase pe Jonty Olivier cu sânge rece. Ce modalitate mai bună exista de a proteja Polonia şi pe Czajkowski decât să elimine sursa problemei? În mod clar, nu cunoscuse locul licitaţiei. Rușii nu-i dăduseră această informaţie. Şi de ce să o fi făcut? Ultimul lucru pe care îl voiau era să moară Olivier. Aşa că ea întinsese capcana cu sulița şi îl lăsase pe el să o declanşeze. În acest fel, Olivier, rușii sau oricine ar fi privit nu s-ar fi speriat, iar ea ar fi avut ținta în vizor.

Încă era îngrijorat din cauza lui Ivan şi a lui Eli Reinhardt. Poate că stăteau la pândă, aşa că merse cu grijă spre intrarea castelului, găsind o cameră de unde se putea uita jos, în curte. De acolo, îi urmări pe Ivan, Reinhardt şi Munoz plecând cu o berlină neagră. Apoi, o văzu pe Ivona mergând calmă pe caldarâm şi ieşind pe poarta principală, ținând în mână cutia cu sulița.

Mai rămânea problema lui Eli Reinhardt. Ceva nu era în regulă. Voia să afle mai multe despre acest om. De ce era implicat? De ce ar fi acceptat să-şi asume riscul de a participa Ia uciderea unor reprezentanți guvernamentali, mulți dintre ei fiind orice, numai prietenoşi nu? Şi să se înțeleagă cu rușii? Comentariile lui Olivier nu făceau decât să confirme că el şi Reinhardt lucrau împreună într-o

anumită măsură, Olivier plângându-se de cât de nesăbuit fusese să aibă încredere în el. Era o înșelătorie? Poate, iar când Ivona îl împușcase pe Olivier, Reinhardt păruse mai degrabă ușurat decât șocat.

Se terminase?

Informația chiar dispăruse?

Ivona nu păruse îngrijorată de Reinhardt, plecând fără să se mai gândească la el, mulțumită că situația fusese rezolvată.

Oare făcuse o greșeală?

Castelul era tăcut ca un cimitir.

Ieși din camera din față și se întoarse spre sala mare. Găuri de gloanțe presărau pereții și podeaua, în timp ce bălțile de sânge încadrau victimele. Se duse la cadavrul lui Olivier, cu fața ca o mască din ceară, cu ochii închiși, dar dilatați. Căută prin buzunarele lui, dar nu găsi nimic în afară de un cristal alb-gălbui. Ciudat că Olivier îl ținea la el. Se întrebă ce semnificație avea. Puse pietricica în buzunar și-și aminti că Olivier întrebase de un asociat – un bărbat pe nume Vic – și hotărî că etajul era un loc bun unde să caute. Așa că găsi scările și urcă, trecând de cei doi ruși morți, apoi căutând prin camere până găsi un dormitor care fusese transformat în cameră de control. Un alt cadavru zăcea pe podea, purtând urme de gloanțe. Era cât pe ce să cerceteze cadavrul când observă buzunarul din dreapta de la pantaloni.

Întors pe dos.

De parcă ar fi căutat cineva deja ceva.

Căută totuși și găsi doar un portofel, niște chei de mașină și un telefon mobil. Permisul de conducere britanic îl identifica drept Victor DiGenti. Monitoarele video încă funcționau, arătând imagini cu zidurile exterioare și cu pădurea de dincolo de ele, mai ales cu strada din apropierea porții principale. Totul era tăcut. Una dintre imaginile de pe ecranul segmentat arăta un vehicul parcat în interiorul zidurilor, probabil pe o alee pe care o remarcase când coborâse din mașina care-l adusese

mai devreme. Cea despre care vorbise Olivier. Pregătită de plecare. Acolo se afla Arma Christi.

Observă laptopul alimentat de un cablu din perete. Cu siguranță că era metoda prin care oferta cea mai mare ar fi fost autentificată și transferul fondurilor ar fi fost verificat. Bănuia că Reinhardt îl omorâse pe DiGenti primul, dându-le complicilor săi undă verde către toți ceilalți. Tot personalul primise ordin să părăsească locul, lăsând totul extrem de vulnerabil. Fusese o prostie din partea lui Olivier, dar trebuia adăugată pe lista riscurilor improbabile pe care și le asumase.

Se întreba dacă Reinhardt venise primul aici și găsise ceva. Olivier spusese că doar el cunoștea locul licitației. În timpul acesteia, spusese și că DiGenti avea să-l conducă pe câștigător la informație. Ceea ce era logic. Un om ca Olivier nu părea genul care să facă munca de jos. Nu. El plătea pentru acest serviciu și ce altă persoană ar fi fost în afară de omul despre care Olivier îl întrebase anume pe Reinhardt.

Tipul ăsta știuse locul ascunzătorii?

Bineînțeles, făcea speculații, ca un adevărat avocat.

Totuși, era o bănuială rezonabilă.

Deschise telefonul lui DiGenti, dar era parolat, așa că-l aruncă înapoi pe cadavru și hotărî să caute în restul castelului ca să găsească dormitorul lui Olivier, pe care-l descoperi mai jos, pe coridor. Era mobilat elegant, cu o masă din lemn masiv, un pat cu baldachin, o comodă sculptată și un șifonier din lemn negru, plin cu haine vizibil pe măsura lui Olivier. Totul mirosea a spray de lustruit, a săpun și a flori proaspete. Soarele după-amiezii avea o strălucire roșiatică, expunând porțiuni prăfuite pe mobilă. În afară de câteva articole de toaletă și vreo două romane, nu mai era nimic altceva. Ieși de acolo și plecă de la etaj, explorând parterul și găsind în sfârșit ceea ce fusese cândva biblioteca din castel.

Nu existau cărți pe rafturi. Un pian mare ocupa un colț, câteva litografii împodobeau pereții, pe jos era

un covor. Ușile franțuzești dădeau spre o terasă din piatră. Căuta orice ar fi putut fi compromis, în mod curios, un aparat de vidat, precum cele folosite pentru păstrarea alimentelor, stătea pe o masă mică. Nu erau prea multe pe biroul în stil victorian, în afară de trei telefoane mobile, toate parolate. Nu avea să afle nimic prea curând din ele, așa că se întoarse în sala mare.

Cât avea să dureze până ce guvernele reprezentate de cei morți aflau ce se întâmplase? Nu prea mult. Era o chestiune de ore. Reacția? Asta avea să fie o provocare, având în vedere ilegalitatea întregului demers.

Se apropie de televizorul cu ecran mare. Olivier zăcea în apropiere. Își aminti de documentele care fuseseră arătate și privi în spate, observând un laptop conectat la ecran. Derula printre cele cinci imagini afișate în stânga, pe care Olivier le arătase laolaltă. Nu mai era nimic încărcat pe computer.

Pe urmă, observă ceva.

Sub aparat, pe un raft din lemn, era un plic mare, cafeniu, precum cele care fuseseră folosite în timpul licitației. Îl scoase și-i verifică greutatea. Greoi. Rupse marginea și când îl deschise găsi o carte supradimensionată.

Miasto w Soli: orașul din sare.

Știa asta doar pentru că pe copertă scria în engleză și în polonă, înăuntru era la fel, textul fiind în ambele limbi, toate imaginile colorate și lucioase arătând mina de sare de la Wieliczka. Răsfoi paginile și admiră fotografiile extraordinare.

Pe ultima pagină scria ceva.

9 Bobola

În cerneală albastră.

Răsfoi din nou paginile cărții, ca să vadă dacă mai era scris ceva, dar nu mai găsi nimic. Pe pagina 145, o imagine cât toată foaia îi atrase atenția. Cristale alb-gălbui stăteau agățate de o fisură căscată în peretele galeriei de mină. Niciun text nu însoțea fotografia, dar găsi legenda la final, autorul cărții spunând: *Nivelul IX inferior. Un fragment din*

tavanul grotei superioare, acoperit de cristale mari de halit. Găsi în buzunar pietricica pe care Olivier o ținuse și o compară cu imaginea.

Erau identice.

O duse la buze și testă cu atenție suprafața cu limba.

Sărată.

În creierul lui se uneau fragmentele curioase ale unui tipar și calculele erau oricum, numai neclare nu.

Doi plus doi trebuia să dea patru.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI PATRU

ELI SE BUCURA că scăpase de ruși. El și Munoz merseseră spre nord cu Ivan, înapoi în Polonia, ținându-și gurile închise. Înțelegerea cu ei funcționase perfect. Îi plătiseră cinci milioane de euro ca să-și facă intrarea la licitație, să-i direcționeze la adresă, apoi să faciliteze eliminarea participanților. Rușii voiau ca toți delegații să moară. De asemenea, îl voiau pe Olivier în viață, dar asta nu se întâmplase. Polonezii interveniseră. Malone supraviețuise. Din fericire, Ivan nu-i purta pică pentru niciunul din aceste lucruri neprevăzute.

Ivan îi lăsă în apropiere de piața mare din Cracovia, probabil în drumul lor spre consulatul rusesc aflat în apropiere; terenul propriu. Se întreba cât avea să dureze până descoperea cineva măcelul de la Castelul Sturney. Cu siguranță că personalul se întorsese deja, dar poate că polonezii curățaseră dezastrul și scăpaseră de cadavre. Ar fi fost mai logic. Ultimul lucru pe care și-l doreau era să atragă atenția publică.

Se apropia ora 3.00 p.m. și îi era foame.

Totuși, avea nevoie și de informații.

Știa că Jonty vizitase mina de sare Wieliczka din apropiere de două ori în ultimele patruzeci și opt de ore. O dată ca să descopere Cămara, dar cealaltă vizită, prima, fusese doar ideea lui Olivier. Munoz îi spusese despre tortura cu firul electric băgat pe gât

și cum scosese până la urmă un nume. În mod normal, s-ar fi supărat din cauza acestei slăbiciuni, dar de data asta întâmplarea îi spunea că Jonty se întorsese la mină *după* ce aflase că îl urmărea un rival.

Pariase pe mai multe lucruri?

Probabil.

Iar Vic DiGenti ar fi fost chiar acolo cu el.

9 Bobola

Găsi în buzunar hârtia pe care o șterpelise din buzunarul cadavrului.

Ce însemna asta? Era o informație relevantă? Sau nu avea nimic de-a face cu toate astea?

Îl crezuse pe Olivier când spusese că documentele nu erau la castel. Ar fi fost o precauție înțeleaptă, una pe care ar fi luat-o și el. Era posibil ca Jonty să fi hotărât că mina din sare era locul perfect în care să-și ascundă premiul? De ce nu? Cu siguranță era izolată și existau posibilități nenumărate de a ascunde ceva acolo. Ar trebui măcar să investigheze înainte de a respinge ideea cu totul.

Cracovia nu îi era necunoscută. O vizitase de multe ori și unul dintre locurile lui preferate în care să mănânce era Pod Aniołami. Se afla cam la jumătatea distanței dintre piața mare și Castelul Wawel, pe o stradă pietonală laterală. Servea mâncare tradițională poloneză, folosind rețete vechi, toate gătite pe un grătar înnegrit din fag. Atmosfera era plăcută, amintindu-i de locurile pe care le vizitase în zonele rurale, decorul fiind alcătuit din mărunțișuri pe care le-ai găsi în casele oamenilor.

Îl conduse pe Munoz la restaurant. Luară o masă în pivniță, înconjurată de pereți aspri din piatră și arcade descinse direct din Evul Mediu. Nimeni altcineva nu mai servea prânzul târziu, așa că aveau intimitate în încăperea slab luminată.

— Vreau să găsești un om care lucrează la mina de sare Wieliczka, îi șopti el lui Munoz. Un ghid pe nume Dawid Konrad. L-am întâlnit seara trecută.

Du-te acolo. Pune întrebări. Găsește-l. Trebuie să vorbesc cu el imediat.

Munoz mai lucrase pentru el, iar Eli știa că se putea baza pe el. Bineînțeles, faptul că fusese prins de Olivier nu fusese printre cele mai bune momente ale bulgarului, dar totul se rezolvase în cele din urmă. Se mândrea cu faptul că era adaptabil. Faptul că era aici, chiar acum, părea dovada clară a acestui lucru. Reușise să elimine un rival și să obțină cale liberă către informația care se putea dovedi a fi foarte valoroasă. Totuși, nu avea să facă aceeași greșeală pe care o făcuse Jonty. Dacă o găsea, avea s-o vândă direct rușilor la un preț corect, luând fiecare euro câștigat ca pe cireașa de pe tortul de cinci milioane pe care îi avea deja în buzunar. Bineînțeles, poate că polonezii ar fi plătit mai mult. În orice caz, informația avea să fie ascunsă și nu se mai instalau rachete.

În clipa asta, voia să mănânce.

El și Munoz mai discutară câteva detalii, pe urmă acolitul său se ridică și urcă treptele abrupte din piatră înapoi la parter.

Pentru prima dată în ultimele zile, se relaxa.

Nu mai era nimeni care să intervină. Toate taberele fuseseră ori ucise, ori împăcate.

9 Bobola.

Găsi din nou hârtia scrisă.

Trebuia să afle dacă era relevant, mai ales înainte de a vorbi cu Konrad. Încă mai avea controlul Cămării, acum fiind doar a lui ca s-o vândă, dar acum voia informația despre Janusz Czajkowski. Soarta lui Olivier oferise o mostră a nenorocirii prin care treceau cei care se întindeau dincolo de posibilitățile lor limitate. Voia să fie mai liber. Mai flexibil. Simțea nevoia înfricoșată să se asigure că putea să scape de direcția în care tocmai o luase viața lui. Ceea ce trebuia să facă era să plece. Să lase totul în urmă. Se săturase de tot. El era broker. Cumpăra și vindea în fiecare zi. Își asuma riscuri. Iar acolo, undeva chiar acum, cerând să fie găsit, exista ceva extrem de valoros.

Și nu doar pentru bani.

Ci și pentru reputația lui de dealer.

Așadar, dă-i bătaie. Găsi telefonul și tastă *BOBOLA* în motorul de căutare.

Ceea ce apăru îl surprinse și-l intrigă totodată.

***

COTTON MALONE se apropie de BMW-ul deschis la culoare pe care îl văzuse pe monitor la etaj, din camera unde fusese ucis Vic DiGenti. Luase cheile din buzunarul cadavrului, sperând să fie de la vehicul, și se bucură când cheia deschise încuietorile.

Pe bancheta din spate zări diferite cutii care conțineau relicvele din Arma Christi. Observă că erau șase. Dacă o scădea pe cea luată de Ivona, erau șapte. De unde venise a șaptea? Mai devreme, una lipsise de pe masa din sala mare.

Era încă un mister.

Nu conta, însă, acum avea relicvele și era convins că bisericile de unde fuseseră luate aveau să fie nespus de recunoscătoare să le fie returnate. Avea să fie un avantaj pentru Stephanie să poată face restituirea. Trebuia să o sune, dar nu avea cum în acest moment. Trebuia să aștepte până se întorcea în Polonia. Deocamdată, trebuia să plece cât mai departe posibil înainte să se împută treaba de tot.

Încă mai avea o bănuială.

Una pe care știa că Stephanie ar vrea s-o urmărească.

Și, cu toate că nu mai avea niciun interes în lupta asta, era hotărât să descopere dacă informațiile despre Czajkowski erau tot acolo, putând fi găsite.

Amenințarea mai era activă?

Liniștea din jurul lui fu întreruptă de croncănitul unei ciori.

Un semn rău?

Spera că nu.

Era în viață datorită intervenției Ivonei și ceea ce făcea el continuând urmărirea ar fi putut fi

considerat problematic de ea.

Ea își dorise să se termine tot.

Totuși, ceva îi spunea că mai era o variantă de urmat.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI CINCI

JANUSZ CZAJKOWSKI voia să se sfârșească ziua asta. Fusese una dintre cele mai chinuitoare din viața lui – și avusese câteva destul de îngrozitoare. Conversația cu Anna îi stârnise amintiri pe care prefera să nu le retrăiască.

Se întâmplase foarte repede, în noaptea din 12 decembrie 1981.

Armata polonă intervenise și impusese legea marțială.

Cei mai mulți lideri ai Solidarității fuseseră reținuți și duși pe sus în centre de detenție înghețate, lăsați la mila paznicilor brutali. Peste patruzeci de mii de oameni. Nici el, nici Stanisław Orlik nu fuseseră reținuți în razia aceea. Orlik, pentru că stătea mereu în umbră, iar el, pentru că era un nimeni.

Fusese oribil.

Totuși, oamenii dezbătuseră ani de zile dacă Polonia, fără legea marțială, ar fi rezistat în iarna aceea.

Foametea extinsă părea iminentă. Sistemul de sănătate era în pragul colapsului. Economia era distrusă. Anarhia pândea și nici guvernul, nici Solidaritatea nu aveau posibilitatea de a dezvolta soluții aplicabile. Odată cu puterea venea responsabilitatea. Liderii trebuiau să se înțeleagă. Să lase diferențele dintre ei deoparte. Să evite scindarea

din pricina problemelor mărunte, dar Solidaritatea avea dificultăți permanente cu unitatea. Voia să ajungă la un compromis, dar Burghezia Roșie, care ar fi trebuit să renunțe la multe dintre privilegiile ei de clasă, nu se lăsa clintită.

Fără înțelegeri.

La acel moment, tot ce mai rămăsese din Partidul Comunist Polonez erau serviabilii, incompetenții, corupții și ticăloșii. Din fericire, armata stătea deoparte. Soldații polonezi refuzau să tragă asupra muncitorilor polonezi, dar miliția, SB și forțele speciale erau o altă problemă. Ei făcuseră treburile murdare, de la om la om.

Își aminti sentimentul de înfrângere care dominase toată iarna aceea.

Polonezii păreau să știe că polonezii pierdeau de fiecare dată.

Așa fusese timp de secole de-a rândul. Condamnați de geografie și de ideologie, niciodată nu se autoguvernaseră. Întreaga idee a legii marțiale fusese să izoleze și să neutralizeze grupurile obstrucționiste și să răpească oamenilor informația, în afară de ceea ce decreta guvernul. De ani de zile, Solidaritatea existase fățiș, ținând oamenii informații. Acum, nu mai exista. Fusese subminată. Scoasă în ilegalitate. Nu mai exista rețea de informații: liniile telefonice erau tăiate, televiziunea închisă. Pentru orice era nevoie de permis. Chiar și mașinile de scris trebuiau să fie înregistrate.

Așadar, implementarea Protocolului Varșovia fusese ușoară.

Livrarea informațiilor false către SB fusese ușor de făcut. Asmuțirea unuia împotriva altuia, păcălirea trădătorilor fusese și mai ușor de realizat.

Moartea lor era doar prețul ce trebuia plătit.

Și ultimele împotriviri?

Două mii de mineri în minele de cărbuni din Silesia, baricadați în subteran ca formă de protest, înghesuiți în galeriile joase, întunecoase și lipicioase, încărcate de umezeala iernii. Fără ventilație, fără lumină. Cu doar câteva zile înainte

de Crăciun. Ca să-i scoată, guvernul apelase la varianta proprie a Protocolului Varșovia dându-le informații false despre membri ai familiei lor bolnavi sau soții aflate în travaliu. Femei care se dădeau drept cele dragi lor implorându-i să se predea. Orice, ca să le înfrângă hotărârea. Dar minerii recunoșteau o minciună când o auzeau. Erau duri. Întotdeauna fuseseră considerați oameni de onoare. Aristocrații mâinii de lucru poloneze. Nu se alăturaseră acțiunilor anterioare de revoltă ale muncitorilor și erau printre ultimii care intraseră în grevă.

Dar intraseră.

Rezultatul fusese doar o altă remiză.

Iar singurul mod de a ieși din remiză era să schimbe regulile.

Adică exact ceea ce făcuse Protocolul Varșovia.

Atacând SB-ul în inima lui.

Limuzina se opri și el se pregăti să coboare din mașină. Fusese adus cincizeci de kilometri la sud-vest de Cracovia la Wadowice, cu o populație de douăzeci de mii de oameni, un oraș relativ neremarcabil în afară de faptul că aici, pe 18 mai 1920, se născuse viitorul Sfânt Ioan Paul al II-lea. Evenimentul transformase un municipiu altminteri adormit într-un loc de pelerinaj, cu tot cu capcanele turistice de prost gust. Tot ceea ce era interesant se găsea în jurul pieței centrale, numită cuvenit Plac Jana Pawła II. Principala atracție era casa familiei Wojtyła. O mie două sute de metri pătrați de spațiu de expoziție, pe patru etaje, care înfățișau viața acestui om măreț. Erau expuse fotografii de familie, suvenire, manuscrise, chiar și o armă folosită în tentativa de asasinare a papei din 1981.

Renovarea spațiului tocmai se încheiase și venise să vadă lucrarea și să-și dea aprobarea prezidențială. Călătoria fusese programată ziua trecută ca un camuflaj, sub pretextul că, din moment ce era în zonă, de ce să nu facă o vizită scurtă.

Ivona sunase în urmă cu două ore și spusese că era pe drum, din Slovacia. Îi spusese despre agenții

BOR pe care îi trimisese, iar ea îi povestise ce se întâmplase. Căzuseră de acord ca agenții să curețe castelul și să scape de cadavre, înlăturând și distrugând toate materialele scrise distribuite participanților, precum și computerele de acolo. Michał Zima avea să supravegheze totul, în speranța că doar ei, rușii și Eli Reinhardt știau despre ce se întâmplase.

Mai era și Cotton Malone.

Se îndoia că americanii aveau să le facă probleme. Dacă da, trebuiau să explice cum unul de-al lor scăpase nevătămat. Puțin probabil ca iranienii, chinezii sau nord-coreenii să accepte vreo explicație. Fără a mai pune la socoteală francezii, un presupus aliat. Mai degrabă, toți aveau să creadă că Statele Unite aveau informația și dezmințirile de la Washington nu aveau să fie crezute.

Se uită la ceas. 3.20 p.m.

Ieși din mașină în lumina soarelui, ascuns de norii care acopereau rapid cerul după-amiezii. Unii dintre politicienii locali așteptau să-l întâmpine și se opri pentru o clipă să dea mâna și să discute cu ei, cu un zâmbet nobil, dar călduros de bun venit. În dreapta lui o zări pe Ivona, cu o cutie neagră în mână. Îi atrase atenția șefului agenților de pază și-i făcu semn. Intră în casă, întâmpinat de custode. Schimbară câteva amabilități, iar el întrebă dacă exista o cameră în care să poată sta singur pentru un moment. Bărbatul îi oferi biroul său și îl urmă într-acolo, unde rămase singur. Un ciocănit ușor se auzi în ușă, apoi aceasta se deschise și intră Ivona, care puse cutia pe birou. El o luă în brațe, strângând-o cu putere.

— Asta pentru ce e? întrebă ea.

— Am nevoie de un motiv?

Ea zâmbi.

— Nu. Presupun că nu.

Se bucura că era teafără.

— Mi s-a spus că locul a fost curățat. Nici urmă de rămășițe ale carnagiului, în afară de câteva urme de gloanțe în podea. Tot ce s-a găsit a fost ars.

— Doar Jonty și omul lui, DiGenti, știau ascunzătoarea unde e informația, zise ea. M-am asigurat de asta înainte să-l ucid. Avea să o folosească pentru a se putea târgui. Rușii îl voiau pe Olivier în viață, cu siguranță.

— E încă un risc. Informația aceea rămâne acolo, la liber.

— Nu-l puteam lăsa pe Olivier să scape.

— Dar l-am lăsat pe Malone să plece.

— Pentru că nu exista niciun motiv să-l omorâm, zise ea. El a fost atras în povestea asta împotriva voinței lui. Habar nu are unde se află informația, așa că nu reprezintă o amenințare. A fost destul de rău că toți ceilalți au trebuit să moară. Și Olivier. Lucrez în domeniul spionajului, nu al mercenarilor.

El simți tonul aspru din vocea ei.

— Înțeleg. Ai făcut ceea ce trebuia și apreciez asta.

Discutară pe îndelete. El nu-i ceruse sau ordonase vreodată să-l omoare pe Olivier, dar ea știuse ce să facă.

Ivona îi arătă cutia.

— O să returnez sulița la castel.

— Asta trebuie făcut, cu siguranță. Să ne asigurăm că nu sunt nici acolo vorbăreți.

Un bâzâit le tulbură intimitatea.

Telefonul lui. Se uită la ecran. Șeful său de personal de la Varșovia.

Răspunse la telefon, ascultă, apoi spuse:

— Fă-o.

Ivona se uita la el.

— Președintele Statelor Unite vrea să discute cu mine. Acum.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI ŞASE

COTTON MALONE își amintea povestea pe care o auzise în copilărie în Georgia, la ferma de ceapă a bunicului său. Un localnic candidase pentru postul de șerif și adunase doar șaptesprezece voturi. În ziua de după alegeri, se plimbase prin oraș cu o armă la mijloc. Cineva îl întrebase de ce și el spusese: *La câți prieteni se pare că am, cu siguranță am nevoie de o armă.*

Și el se simțea la fel.

Se întorsese în Cracovia, înconjurat de străini, mergând direct spre consulatul american. Soarele pătrundea prin norii plumburii. Nu avea idee unde putea fi Stephanie, dar acela părea să fie cel mai bun loc din care să înceapă. Se apropia ora 4.00 p.m., iar magazinele și restaurantele erau pline în după-amiaza târzie. Fu oprit la ușă de pușcașii în uniformă. De data asta, nu-l așteptau. Întrebă dacă Stephanie Nelle era acolo și, câteva clipe mai târziu, fu primit înăuntru. O găsi la etajul doi, cu ochii goi și înroșiți de oboseală, și-i dădu raportul, inclusiv despre moartea lui Bunch.

— Unde e mașina? îl întrebă ea.

— E parcată pe stradă. Cu șase dintre cele mai prețioase relicve din lumea religioasă încuiate înăuntru. Se opri. Sunt toate ale tale.

— Apreciez darul, dar mă îndoiesc că o să-mi obțină ceva capital politic de la Fox. El vrea

rachetele acolo și nu o să se oprească.

— Nu primim tot ce vrem.

— Ce anume nu-mi spui?

— Ai laptopul de la Magellan Billet?

Ea încuviință.

El se simțea amorțit, nedumerit și uluit de tot ce se întâmplase. Avea nevoie de timp să lămurească lucrurile, să clasifice, să compartimenteze, să deslușească toată confuzia.

— Pot să-l folosesc?

— E vorba despre cartea aceea?

O arătă cu degetul.

El adusese volumul găsit la castel. *Orașul de Sare. Mina de sare Wieliczka.*

— Asta vreau să aflu.

Ea îi întinse computerul, iar el deschise un motor de căutare. Tastă cuvântul *BOBOLA* și găsi o referință.

> *Pe 16 mai 1657, cazacii au prins un iezuit polonez sfânt în orașul Pińsk. Părintele Andrzej Bobola, în vârstă de șaizeci și cinci de ani, a căzut în genunchi, a ridicat mâinile spre cer și a exclamat: „Doamne, facă-se voia ta". Cazacii i-au scos veșmântul sfânt, l-au legat de un copac, i-au pus o cunună din rămurele pe cap, apoi l-au biciuit, scoțându-i un ochi și arzându-i trupul cu torțele. Unul dintre bandiți a trasat apoi, cu pumnalul, forma tonsurii pe capul preotului și forma unei sfite pe spatele omului. În cele din urmă, i-au jupuit toată pielea de pe corp. În timpul acestei torturi de nedescris, preotul s-a rugat pentru torționarii lui până când i-au smuls limba și i-au zdrobit capul. Părintele Andrzej Bobola a fost declarat Preafericit pe 30 octombrie 1853. A fost beatificat de către Papa Pius al XI-lea în 1938.*

Măcar acum avea o legătură polonă cu numele.

Încă o căutare.

Tastă *BOBOLA* și *MINA DE SARE WIELICZKA*și găsi mai multe linkuri, inclusiv unul care explica relația dintre ele.

Credința creștină profundă a minerilor de la Wieliczka provine din educația catolică, precum și din condițiile dificile de lucru în mină. Înfruntau amenințarea incendiilor, a scurgerilor de apă subterană și a surpărilor. Sfinții protectori trebuiau să-i protejeze de asemenea pericole. Secole de-a rândul, minerii au onorat un grup de sfinți pe care i-au venerat cu un devotament aparte, crezând în puterile lor de mijlocire. Mulți au fost cinstiți cu sculpturi făcute în sare, minerii fiind artizanii acestora.

Una dintre aceste sculpturi era a părintelui Andrzej Bobola.

Găsi imaginea sculpturii din sare, creată în 1874, aflată încă în mină. Puțin cam grosolană și erodată de timp și de apă, stătea singură într-o nișă pătrată. O plăcuță arăta că statuia fusese cândva colorată în alb, roșu și negru, aceeași vopsea folosită pentru marcarea zonelor de lucru din mină. Fusese sculptată de un miner, în timpul liber.

Aflată la Nivelul IX.

Îi arătă lui Stephanie bucata de cristal de sare.

— Asta se găsea asupra lui Olivier când a murit, îi spuse el. Și avea cartea asta, pregătită într-un plic. Toate au sens. *9 Bobola.* Informația e ascunsă în mină, unde se află statuia, la nivelul nouă.

Răsfoi volumul mare cu poze și găsi o schemă a diverselor niveluri ale minei. Nu existau multe detalii, dar erau destule încât să-și dea seama că era un complex subteran uriaș.

Puse punct șirului său de gânduri.

— Cred că și Eli Reinhardt știe asta.

— Se duce după ea?

— Spune-mi tu. Îl cunoști?

Ea încuviință.

— E broker de informații, la fel ca Olivier, dar reputația lui nu e cea mai bună. El și Olivier erau adversari activi, iar informația aceea despre Czajkowski încă valorează mulți bani. Așa că da, dacă poate, o să se ducă după ea.

— S-ar putea să fie pe drum spre mină, încercând să găsească o intrare.

Erau în același birou folosit cu o zi în urmă, cu ușa închisă. Soarele de după-amiază, încă obturat, pătrundea printre jaluzele.

— Ar trebui să i-o luăm înainte, zise el.

Observă că pe ea o intriga posibilitatea.

— Și ce facem dacă informația e acolo? întrebă Stephanie.

— O să vedem la momentul potrivit.

Niciunuia nu-i convenea situația. Stephanie își sfida angajatorul. El o ofensa pe Ivona. Totuși, gândul că ar putea lăsa informația să ajungă în mâinile lui Reinhardt părea respingător. Era greu de spus ce avea să se întâmple atunci.

— Crezi că Ivan știe? întrebă ea.

El clătină din cap.

— Părea chiar ofticat când Ivona l-a omorât pe Olivier.

Telefonul de pe birou sună.

Stephanie răspunse, ascultă, apoi apăsă un buton activând difuzorul și puse receptorul în furcă.

— Domnule Malone, sunt Warner Fox.

Cotton se așeză pe marginea scaunului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă președintele.

— Exact ceea ce ar fi trebuit să anticipați. Rușii i-au ucis pe toți.

— Inclusiv pe Tom?

— Păi, nu-i aici, nu?

— Vrei să spui că toți, inclusiv Olivier, sunt morți? în afară de tine?

— Exact asta spun. Și, înainte să întrebați, sunt aici doar pentru am avut noroc. Polonezii lucrau cu rușii și împreună au fost cu un pas înaintea voastră tot drumul. Minciunile dumneavoastră n-au făcut decât să înfurie Varșovia și Moscova.

— Am făcut ce am considerat că este necesar.

— Habar nu aveți ce faceți și mulți oameni au murit acum din cauza dumneavoastră.

— Nu vei primi o centimă pentru ce-ai făcut aici, spuse Fox.

El clătină din cap.

— Știți unde vă puteți băga cei 150 000 de dolari.

— N-ai niciun pic de respect pentru funcția mea, nu-i așa?

— De fapt, am foarte mult respect pentru președinție. Ceea ce-mi lipsește este orice urmă de respect pentru dumneavoastră.

— Stephanie, cum rămâne cu informația despre Czajkowski? întrebă Fox, ignorând înțepătura. Ai idee unde ar putea fi?

Ea se uită spre el și el ridică din umeri, sugerând că era decizia ei.

— Nu în acest moment, minți ea.

— Sunt pe cale să vorbesc cu președintele Poloniei, zise Fox.

— Care știe că l-ați mințit, spuse Cotton.

— Se mai poate salva ceva?

— Poate puțină mândrie, dacă îi cereți scuze lui Czajkowski, zise Cotton.

— Impertinența ta nu cunoaște limite, bombăni Fox.

— Tom Bunch avea familie?

— O soție și doi copii.

— Dați-le lor cei 150 000.

Vorbea serios. Bunch fusese un prost orb, dar soția și copiii lui erau altceva.

— Stephanie, te rog să răspunzi la întrebare, spuse Fox.

— Nu se poate salva nimic, din câte știu eu. S-a terminat.

— Atunci explică-mi de ce rușii cred altceva.

La naiba! Fox folosise vechea zicală pe care o cunoștea orice avocat pledant bun. Să nu pui niciodată o întrebare la care nu știi răspunsul, decât dacă nu-ți pasă care ar putea fi răspunsul.

Iar el nu făcuse asta, în mod clar.

Adevăr sau minciună, o prinsese.

— NSA a detectat un mesaj de la un agent rus SVR pe nume Ivan Fyodorov, aflat acum la Cracovia, care a confirmat Kremlinului faptul că informația ar putea fi încă în joc.

Niciunul din ei nu spuse o vorbă.

— O să presupun că amândoi știți mai multe decât sunteți dispuși să spuneți, zise Fox. E în regulă. Nu contează. Vă elimin pe amândoi din operațiune. Se vor ocupa alții, care sunt acum în drum spre Cracovia.

Stephanie clătină din cap.

Cotton știa ce urmează.

— Stephanie, ești eliberată din funcție, te așteaptă concedierea. O să las procurorul general să-ți decidă soarta.

— De parcă există vreo îndoială în privința acelei decizii, spuse ea.

— Nu, nu există. Spre deosebire de tine, el înțelege ce înseamnă loialitatea.

— E un idiot, zise ea.

— Nu o să-mi lipsești, spuse Fox.

— Nici dumneata mie.

Apoi, ea închise telefonul.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI ŞAPTE

JANUSZ CZAJKOWSKI lăsă mobilul să sune în continuare. Ivona zâmbi la impertinența asta față de președintele Statelor Unite.

În cele din urmă, el răspunse.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule președinte? întrebă Czajkowski în difuzor.

— Nu o să câștigați, declară Fox.

— Nu știam că suntem în competiție.

— Tom Bunch e mort. Ucis cu sânge rece.

— Îmi pare rău să aud asta. Ce tragedie cumplită! Dar ce legătură are asta cu mine, domnule președinte?

— Nu o să scăpați basma curată.

— Nu mai înțeleg. La ce vă referiți?

— Mă refer la ceea ce ați pus sau ați permis să se întâmple. Malone a raportat că toți au fost uciși și că voi și rușii lucrați împreună.

— Interesele noastre sunt similare cu privire la această problemă.

— O să tai și ultimul cent din ajutoarele externe pentru Polonia drept răzbunare.

El râse.

— Serios? Toate cele zece milioane de euro? Nu aveți decât. Nu le vom simți lipsa.

Statele Unite nu fuseseră niciodată generoase cu Polonia când era vorba de ajutor extern. Într-adevăr, considerau că țara avea o importanță strategică și

erau mereu dispuse să ofere asistență militară, dar acest lucru era mereu însoțit de renunțarea la mândrie sau la ceva bunuri. Cu amenințarea constantă a Rusiei, fostele administrații poloneze fuseseră dispuse să facă un târg. El nu era.

— Mă refeream la cele 150 de milioane de dolari în vânzări de armament pe care le permitem Poloniei, spuse Fox.

Fusese avertizat despre Fox de către alți lideri europeni care avuseseră deja de-a face cu el și își formaseră propria părere. Nepoliticos. Pedant. Arogant. Neinformat în mod intenționat. Iute la mânie, mai ales când era contestat. Făcea amenințări. Ca acum.

— Pot să întreb care ar fi motivul pentru eliminarea acestor vânzări militare?

— Refuzul dumneavoastră de a coopera cu un aliat. Dacă rachetele noastre nu sunt destul de bune pentru voi, atunci echipamentele noastre militare ar trebui tratate la fel.

— Ar fi păcat, spuse el, dar le vom cumpăra din altă parte. Sunt sigur că francezii sau chinezii ne vor aprecia de clienți.

— Nu sunt la fel precum cele făcute în America și o știm amândoi. Armele noastre sunt cele mai bune din lume.

O altă opinie care i se spusese despre Fox era convingerea irațională că toate lucrurile americane erau cele mai bune.

— Sunt convins că europenii și chinezii v-ar contrazice afirmația. Oricum ar fi, nu voi fi constrâns nici de dumneavoastră, nici de altcineva. Nu vor exista rachete pe teritoriul polonez. Nici măcar una. Puneți țara în pericol și asta nu va fi permis.

— Nici eu nu voi tolera insulta unui refuz din partea unei națiuni de mâna a doua ceva mai răsărite decât o țară din lumea a treia. Dacă n-am fi noi, toți ați vorbi în germană.

Privirea lui o întâlni pe a Ivonei și ochii ei îi făcură semn să-și păstreze cumpătul.

Joacă până la capăt.

Cu mult calm.

El încuviință, apoi spuse:

— Din câte îmi amintesc, domnule președinte, sovieticii au fost cei care ne-au eliberat. Pe urmă țara dumneavoastră și Anglia l-au lăsat pe Stalin să ne fure țara și să ne supună la patruzeci și cinci de ani de asuprire brutală.

— Nerecunoscător. Asta ești, Czajkowski. Nerecunoscător. Tu și toți europenii. Noi v-am scăpat fundul. Nu cerem decât puțină loialitate. Avem o situație gravă aici. Reprezentații mai multor guverne suverane au fost uciși azi...

— Încercând să cumpere informații cu care să mă șantajeze, inclusiv dumneavoastră.

— Nu mă întrerupe.

— Ultima dată când am verificat, domnule președinte, am fost ales în mod corect ca șef al unui guvern suveran. Suntem egali.

— Exact asta nu suntem. Tom Bunch a fost împușcat. Asta nu va rămâne fără urmări.

— Am fost acolo, zise Ivona.

— Cine e? întrebă Fox.

— Persoana care l-a ucis pe Jonty Olivier, spuse ea. Restul au fost uciși de ruși. Mult succes când răspundeți la insulta asta, domnule președinte. Sunteți pregătit să începeți al treilea război mondial?

— Uciderea lui Olivier a fost o prostie, zise Fox.

— Nu. Încercarea de a-l șantaja pe președintele Poloniei a fost o prostie. Tocmai am anulat-o.

— Am agenți pe drum, spuse Fox. Se vor ocupa de asta. În mod decisiv.

Czajkowski se săturase.

— Iar dacă acei agenți încalcă vreo lege a acestei țări, vor fi arestați și închiși.

— Sunt sigur că slovacilor le-ar plăcea să știe ce s-a întâmplat azi în jurisdicția lor. Următorul meu telefon va fi la ei.

Interesant că Fox nu părea să înțeleagă pe deplin situația, neștiind că locul fusese curățat. Văzu că și Ivona ajunsese la aceeași concluzie. Ea șopti

Malone. El încuviință. Avea sens. El dăduse raportul, dar nici Malone n-ar fi știut ce se întâmplase după aceea.

— V-aș încuraja să faceți orice considerați necesar, spuse Czajkowski. La urma urmei, sunteți președintele Statelor Unite și cine sunt eu să vă contrazic? Sunt doar liderul unei țări de mâna a doua, ceva mai răsărită decât o națiune din lumea a treia.

— O să aduc rachetele acelea în Polonia, într-un fel sau altul. Ori o să accepți asta, ori o va face succesorul tău. Există ceva ce nu știi.

Amândoi așteptară.

— Ați dat greș. Rușii spun că informația despre tine ar putea fi încă acolo jos, iar ei o vor obține, dar nu și dacă fac eu ceva în privința asta.

Se îngrijoră imediat, dar știa că nu trebuia să se dea de gol.

— Mult succes și cu asta, domnule președinte.

Apoi, încheie convorbirea.

— E posibil? o întrebă pe Ivona.

— Olivier a spus în mod repetat că numai el cunoștea ascunzătoarea. Și avea sens. De ce să o încredințeze altcuiva? A spus că nici măcar omul lui, DiGenti, nu știa unde e. Dar DiGenti e mort.

— Omul acela a vorbit înainte să moară?

— N-am idee.

— Oare rușii joacă la cacealma ca să-i distragă atenția lui Fox? Ar putea măslui documente. Au mai făcut-o și altă dată.

Vedea că ea se gândea, frământându-și mintea.

— Trebuie să dau un telefon. Găsi telefonul, tastă un număr, vorbi pentru o clipă, ascultă, apoi spuse la revedere. Cotton și Stephanie Nelle au plecat de la consulatul american acum douăzeci de minute. Noi supraveghem zilnic clădirea. Și am prins o pistă. Cotton a folosit mașina pe care am găsit-o la castel, cu sulița și celelalte relicve Arma Christi înăuntru. După ce am luat sulița, am pus un dispozitiv de urmărire pe mașină. M-am gândit că am dori să știm unde ajung relicvele rămase.

Telefonul Ivonei vibra.

Ea răspunse, apoi suspendă apelul.

— Mașina iese din oraș spre est, către Wieliczka. Trebuie să mă duc și eu.

El încuviință.

Ea reluă apelul și-i spuse omului ei să o țină la curent. Apoi, se întoarse spre ușa micului birou.

— Stai, zise el. Vin cu tine.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI OPT

COTTON MALONE conducea, iar Stephanie stătea pe scaun lângă el. O compătimea pentru poziția de neconceput în care se afla. Bineînțeles, nimic din toate astea nu mai conta, pentru că în curând avea să fie șomeră. Adevărat, nu știa exact câți ani avea, dar în mod sigur trecuse de șaizeci și cinci. Așa că putea să se pensioneze, să călătorească, să se simtă bine. Să-și viziteze fiul, pe Mark, care locuia în sudul Franței. Să-și cultive relația cu Danny Daniels. Știa însă că nimic din toate astea nu avea să se întâmple. Stephanie era agent secret până în măduva oaselor. Soțul ei murise cu mult timp în urmă și cariera devenise viața ei. Era un lucru bun? Poate că nu, dar asta era realitatea și ea părea mulțumită de alegerile pe care le făcuse. Cunoștea nenumărate situații în care calmul ei și deciziile dificile înclinaseră balanța. Statele Unite îi erau îndatorate. Fir-ar, fusese chiar împușcată la datorie! Și ce primise în schimb?

Decizia de concediere.

— Partea bună, spuse el, este că oamenii lui Fox habar nu au de posibilitatea unei conexiuni cu mina de sare. Partea proastă este că ne urmărește cineva.

— Am bănuit că se va întâmpla asta, spuse Stephanie, cu privirea fixată pe parbriz. Fox vrea să știe ce facem.

— O să trec de mină. O să scap de ei în partea cealaltă a orașului. Pe urmă, ne întoarcem. Făcu o pauză. Îmi pare rău că ți se întâmplă toate astea.

— Mereu m-am întrebat cum o să se termine cariera mea. Nimic nu ține la nesfârșit și Dumnezeu știe că am avut o carieră pe cinste și am rămas în joc mult mai mult decât ar fi trebuit, așa că poate e timpul să-i pun capăt. Să trec mai departe.

— Pe cine încerci să păcălești?

El surprinse zâmbetul de pe fața ei când tăcu, apoi se uită în oglinda retrovizoare. Aceeași mașină pe care o observase în Cracovia era cu trei mașini în spate. Bănuia că era cineva de la ambasadă. Poate un soldat, respectând ordinul de la Casa Albă. Fox sigur voia ca el și Stephanie să fie urmăriți, dar, în aroganța lui de începător, Fox nici nu se gândise că doi agenți de informații cu experiență ar anticipa această manevră și ar fi pregătiți să reacționeze.

— Mă păcălesc singură, spuse ea în cele din urmă. Amândoi știm asta. Nu sunt pregătită să plec.

Lumea ei fusese mereu plină de secrete. Nimic nu era ceea ce părea. Fiecare cuvânt, fiecare gest suspect. Așa își ducea viața un ofițer de informații și era greu să te readaptezi.

El știa asta din propria experiență.

— Nu s-a terminat, spuse Cotton. Dacă descoperim informația aceea, valoarea ta tocmai a crescut.

Intră în orășelul Wieliczka. Se afla într-o vale, între două culmi, la șaisprezece kilometri sud-est de Cracovia. Arhitectura sa veche se îmbina perfect cu verdeața din parcuri și cu aleile fermecătoare. Avea biserici istorice, o piață și o mănăstire, dar era celebru pentru mina din sare de sub el, pe care el o evită intenționat, trecând prin centrul orașului, apoi ieșind pe cealaltă parte, mergând tot spre sud-est.

Traficul se degajă.

Urmăritorul lor rămase la vreo cinci sute de metri în spate, acum nemaifiind mașini între ei.

Destul se jucaseră de-a șoarecele și pisica.

Pe o porțiune plată de asfalt, luă piciorul de pe accelerație și lăsă celălalt vehicul să îi ajungă. Mașina se apropie de spatele lor, venind din stânga. El trecu pe banda opusă, încetini puțin și lăsă mașina să ajungă paralel cu ei.

Apăru o armă.

El și Stephanie se lăsară în jos.

— Nu e un soldat, spuse ea.

El era de acord și trase de volan, izbind partea dreaptă a mașinii în partea stângă a celeilalte mașini, împiedicând pe moment un foc de armă. Apoi, apăsă pe frână și lăsă mașina să se oprească brusc, în timp ce vehiculul celălalt gonea înainte, unde execută o întoarcere lină în loc și reveni în direcția lor.

El apăsă pe accelerație și trase cu putere de volan în stânga. Un vuiet scurt al motorului se auzi înainte de scrâșnetul pneurilor când roțile din spate ajunseră pe asfalt. Mașina se învârti, spatele legănându-se și schimbând locul cu partea din față. El restabili echilibrul, dând motorului mai multă benzină. Își aminti că bancheta din spate era încărcată cu relicve prețioase, care săreau de colo-colo, nestânjenite de nimic.

— Ca un afurisit de carusel, spuse Stephanie. Mă bucur să văd că aptitudinile tale sunt încă bune.

El rânji.

— De-abia am început.

Arma de la castel era pe consolă, între ei.

— Pregătește-te să tragi, îi spuse Cotton.

Stephanie luă pistolul.

Acum, se întorceau spre oraș pe două benzi de asfalt. Urmăritorul țâșni de pe banda lui și calcă linia dublă, profitând de o deschidere în traficul din sens opus, încercând să ajungă la ei.

Claxoanele sunară.

Mașina intră din nou pe banda lor, acum fiind direct în spate. Cotton mergea cu aproape 120 de kilometri la oră. Aveau să iasă de pe autostradă la câțiva kilometri în față, când intrau din nou în Wieliczka.

Dar urmăritorului lor părea să-i lipsească teama.

Sau mintea.

Mașina se apropie de ei și-i lovi în bara de protecție. Cotton apăsă frâna cu piciorul drept, provocând încă o coliziune. Era însă pregătit pentru ea, întorcând volanul în stânga, intrând pe cealaltă bandă și frânând din nou, permițând celuilalt vehicul să ajungă alături de ei. Stephanie coborî geamul și trase de două ori. O dată în geamul șoferului. A doua oară, în cauciucul din stânga față.

Care explodă.

Cotton apăsă accelerația până la capăt, știind ce urma. Cealaltă mașină viră puternic la stânga, ieșind de pe șosea printre copaci.

— Ai tras frumos, îi spuse el.

— Încă mai am ceva talent.

Asta așa era.

Cotton parcă pe un spațiu pavat special pentru vizitatorii minei de sare Wieliczka, într-un loc ce le permitea o ieșire rapidă. Traversară strada și merseră spre Galeria Daniłowics, unde o plăcuță îi informa că aceea era singura coborâre accesibilă vizitatorilor obișnuiți. Complexul minei, la suprafață, se întindea pe câteva hectare, diferitele sale clădiri fiind încorporate în orașul care fusese construit în urmă cu secole pentru mineri și familiile lor. Ieșiseră în grabă din consulat, fără să discute cu nimeni, dar Stephanie dăduse un telefon înainte să fugă din clădire.

Unul despre care nu-i explicase nimic până acum.

— Am vorbit cu ambasadorul nostru în Polonia înainte să plecăm, spuse ea în timp ce mergeau. E unul dintre foștii oameni ai lui Danny. Fox încă nu a ocupat funcția. E de la sine înțeles că nu e fanul noului nostru președinte. L-am rugat să dea un telefon. Știe oamenii potriviți care să ne ducă înăuntru neobservați.

Se apropia ora 5.00 p.m. și încă mai era o mică mulțime care aștepta să intre. În jur de o sută de

oameni. Imediat după locul unde se termina rândul la bilete, stătea o blondă mică și drăguță, îmbrăcată în salopetă, cu un aspect foarte oficial. Părea să-i aștepte și veni spre ei, prezentându-se despre Patrycja. Spuse:

— Mi s-a spus că doriți acces la Nivelul IX.

— Putem face asta, repede? întrebă Stephanie.

— Mi s-a spus să fac orice doriți. Haideți să vă schimbați și vom coborî imediat. Veți avea nevoie de echipament. Acel nivel nu e ca zonele turistice, e pe ruta minerilor.

Lui nu-i plăcea deloc perspectiva asta. Spațiile strâmte nu erau preferatele lui. Stephanie păru că-i simte neliniștea și rosti:

— Mi s-a spus că tunelurile sunt late și că e destulă ventilație. Așa este?

Călăuza lor încuviință.

— Nu e deloc înghesuit acolo jos.

Totuși, el nu se simțea mai bine.

Mai auzise tăgăduiri ca aceasta.

Ceea ce-l îngrijora mai mult, însă, erau rușii și Eli Reinhardt. Unul sau poate amândoi puteau fi pe drum către acest loc. Tipul pe care tocmai îl întâlniseră fusese angajat de unul din ei.

Se uită în jur, dar nu văzu nimic care să-l alarmeze.

Asta nu însemna însă că necazurile nu erau prin preajmă.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI NOUĂ

ELI COBORÎ DIN MAȘINĂ.

Luase un taxi care să-l conducă de la Cracovia la mina de sare. Nu era un drum lung, deși era costisitor la o sută de euro, însă șoferul era de asemenea un antreprenor, la fel ca el, așa că nu-l putea condamna pentru prețurile jecmănitoare. Întreaga lui afacere însemna să profite de pe urma celorlalți.

Stătea în fața turnului de răcire, o structură enormă cu aspect de castel, construită din crengi de zadă și porumbar, pe care apa sărată curgea douăzeci și patru de ore pe zi. Microclimatul creat în interiorul structurii din lemn bătătoare la ochi funcționa ca un inhalator natural, aerul sărat putând penetra mucoasa sistemului respirator, fiind bun pentru plămâni, sinusuri, intestine, chiar și pentru creier. Băile sărate existau în zonă de sute de ani, mina de dedesubt producând o abundență de apă sărată concentrată care trebuia să ajungă undeva. Așadar, spre sfârșitul secolului al XIX-lea, localnicii începuseră să o pompeze la suprafață și creaseră o baie termală.

Plăti prețul unui bilet de intrare și înainta spre turn, urcând pe o pasarelă care șerpuia până în adâncul structurii din lemn de douăzeci de metri înălțime. Principiul de funcționare părea simplu. Să ia sarea suspendată în apă, să o pompeze la

suprafață, apoi să lase apa sărată să se îngroașe în timp ce curge pe crengi, descompunându-se când lovea fiecare rămurică, evaporându-se parțial, saturând aerul cu aerosoli salini curativi.

Inspiră adânc de câteva ori.

Era plăcut.

Trebuia să aibă mai multă grijă de el, mai ales acum, când era cu cinci milioane de euro mai bogat. Munoz sunase și-i spusese să vină aici, aproape de vârful turnului, de unde se vedea intrarea principală în mina de sare. Întrezărea mulțimea de după-amiază, mulți îndreptându-se spre mașini ca să plece, prin deschiderile din zidurile exterioare. Nu mulți se bucurau astăzi de efectele curative, ceea ce era bine. Avea nevoie de puțină intimitate.

Coti după colț și-i văzu în față pe Munoz și pe Konrad.

— Ce înseamnă asta? întrebă Konrad îngrijorat. Și de unde ați știut unde locuiesc?

— Meseria mea înseamnă să am informații.

— Unde e DiGenti?

Știa că nu e cazul să-i spună adevărul.

— Noi ne ocupăm acum de tot.

— Domnul Olivier a spus clar că totul trebuie să rămână confidențial. Nu mi-a spus că ați face parte din asta.

— Am fost aici seara trecută. Fac parte din asta. Hotărî să domolească neliniștea vizibilă a bărbatului. Am nevoie de ajutorul tău. Pentru asta, sunt pregătit să-ți plătesc o sută de mii de euro.

Fața lui Konrad încremeni de uimire.

— E mult mai mult decât m-a plătit vreodată DiGenti.

— Spre deosebire de domnul DiGenti, cred că oamenii ar trebui recompensați adecvat pentru serviciile lor. E o sumă satisfăcătoare?

Konrad încuviință.

Învățase demult că toți aveau un preț. Șmecheria era să-l găsești, apoi să poți plăti. Din fericire, aceste lucruri nu erau o problemă acum.

— Ce doriți să fac? întrebă Konrad.

— Du-ne la statuia Sfântului Bobola, la Nivelul IX.

Privi cum omul se gândea la cererea lui. Aflase de legătura dintre sfânt și mină de pe internet.

— Cred că știu unde e, spuse Konrad. E într-o capelă mică.

— Excelent. Cât de repede ne poți duce acolo?

— O jumătate de oră. Poate mai repede. Când primesc banii?

— Când ne întoarcem de la statuie. Bineînțeles, avem nevoie de acces discret, fără să atragem atenția nimănui. Cu cât suntem mai retrași, cu atât mai bine.

— Pot să mă ocup de asta. DiGenti voia același lucru.

— Dar eu te plătesc mult mai mult decât a făcut-o el vreodată, așa că mă aștept la mai mult.

— Și eu la fel, se auzi o voce nouă.

Se întoarse și-l văzu pe Ivan mergând legănat spre ei, ca un cal în jug, masiv, osos, cu ochii negri și uleioși ca o cioară. Simțea cum capul i se învârtea în sus spre o realitate diferită, una în care ar fi vrut să rămână. Dar nu putea. Trebuia să păstreze controlul situației, deși simțea cum încrederea i se scurgea prin vârful degetelor.

— Konrad, spuse el, poți să pregătești accesul. Domnul Munoz va veni cu tine. Art, să vii să mă iei când e totul pregătit.

Munoz și Konrad dădură să plece.

— Mai adăugați unul la tur, spuse Ivan.

Konrad se opri.

Eli își dădu seama că nu avea de ales.

— Fă-o.

Konrad încuviință și plecă împreună cu Munoz. Eli se întoarse spre Ivan.

— De unde ai știut?

— Fac asta de multă vreme. E talentul meu să citesc oamenii. Și-apoi, n-am încredere în tine. Așa că stau cu ochii pe tine. Ivan arătă cu degetele spre ochi. Ai găsit ceva la castel. Am văzut-o pe fața ta. De ce crezi că l-am lăsat pe Malone să scape? Ivan

arătă cu mâna. Știi ce vreau să aflu. Vreau informația despre Czajkowski.

— Speram să ți-o vând.

Ivan chicoti.

— Sigur că da, dar am o propunere mai bună. Te las în viață în schimbul informației.

Știuse că așa avea să fie.

— De ce nu cobori fără mine ca s-o găsești singur? Nu mai e nevoie ca eu să fiu implicat.

— Nu sunt de acord. Tu ești cel mai important. Coborâm împreună. Cotton Malone e pe drum încoace.

Minunat.

— Am pus un om să încerce să-l oprească.

— Se pare că toată povestea devine aglomerată.

— Așa mă gândeam și eu.

În mod sigur, avea o problemă. Coborârea în mină putea fi doar un drum dus. Se îndoia însă că rusul acesta venise singur, așa că nu avea unde să fugă. Nu. Să coboare. Să rezolve lucrurile jos, unde întunericul și singurătatea îi puteau oferi un avantaj.

— În regulă, spuse el. Coborâm împreună.

Un zâmbet disprețuitor apăru în colțul gurii lui Ivan.

— Ai fost plătit cu mulți bani. Mai mult decât suficient încât să acopere și informația.

— Informația aceea valorează mult mai mult decât cinci milioane de euro.

— Nu și pentru tine. Să spunem că e prețul pentru minciună. Nici de data asta nu avea de ales.

— Să terminăm treaba asta și unul cu altul.

— Fii recunoscător, domnule broker, că nu te omor.

— Nu știi unde e ascunsă informația.

— Ai văzut cât de departe l-a dus acest lucru pe Olivier. Nu prea departe. Nu mă forța. Vreau informația aia și vreau să termin cu asta.

Totuși, el nu credea nicio vorbuliță. Rușii mințeau cu o ușurință neîngrădită. Era un talent pe care îl aveau din pântece. Trebuia să coboare cu acest diavol. Asta era partea ușoară.

Dar să urce înapoi teafăr?
Pentru asta era nevoie de puțin efort.

CAPITOLUL ȘAIZECI

JANUSZ CZAJKOWSKI se simțea oarecum eliberat. Pentru prima dată în cinci ani nu avea agenții BOR după el. Nici presa. Nici asistenții. Doar pe Ivona. Fusese nevoie de ordinul direct al lui Michał Zima pentru ca gărzile de corp să se dea la o parte. Faptul că Ivona era cu el mai potolise temerile lui Zima – dacă se întâmpla ceva, Zima era cel tras la răspundere. Totuși, șeful BOR îl asigurase că era pregătit pentru orice consecință. Își reevaluase părerea despre Zima. Părea un om de echipă, simțind gravitatea unei situații delicate și efectele sale politice, recunoscând că totul, la propriu, părea în joc.

Ivona primise un telefon în urmă cu doar câteva momente, anunțând că mașina care-i transporta pe Cotton Malone și Stephanie Nelle era acum parcată într-un loc adiacent minei de sare Wieliczka. Un loc ciudat în care să meargă doi agenți de informații americani. Nu erau turiști. El fusese în mină de câteva ori de-a lungul anilor, pentru concerte și ceremonii. Tot locul avea un aer ireal, ca și cum ar fi fost într-un centru comercial aflat la o sută de metri sub pământ. Totuși, zonele turistice erau doar o mică parte din complexul uriaș. Se întreba dacă erau ascunse mai multe lucruri acolo jos decât zăcămintele de sare.

— De ce sunt acolo? murmură el.

Ivona conducea mașina pe care o folosise toată ziua. El stătea pe locul pasagerului, fără cravată și sacou, cu gulerul cămășii albe deschis, cu mânecile suflecate.

— Nu știu, spuse ea. E ciudat.

— Trebuie să aibă legătură cu rușii. Ce spunea Fox. Informația e încă în joc și, cumva, Malone le-a luat-o înainte.

— Sau poate că doar i-a prins din urmă.

Ea mergea mai departe pe autostradă cu viteză, îndreptându-se spre mina de sare. El își imagina că nu mai era președinte, că al doilea mandat se terminase, că scăpase de toate încurcăturile politice și personale, putând să facă ce dorea.

Ar fi fost o premieră.

Toată viața lui fusese o responsabilitate continuă, muncind ca să urce tot mai sus, până ajunsese la apogeul succesului polonez. Recunoștea faptul că președinția era în multe privințe mai mult de fațadă decât practică, dar erau multe zone în care el deținea adevărata putere. Una era să aprobe acordurile cu guvernele străine.

Ar fi fost mult mai dificil dacă ar fi avut și Parlamentul un cuvânt de spus. Mult succes să-i faci pe ei să cadă de acord în orice problemă! Nu se schimbaseră multe în cele trei secole de când fusese abolit *liberum veto.* Într-adevăr, nu mai era nevoie ca totul să fie aprobat în unanimitate, dar obținerea unei majorități simple putea fi la fel de greu.

Nu permit.

Polonezii luau în serios această declarație – și atunci, și acum.

Din fericire, decizia de a aduce rachete pe teritoriu polonez era doar a lui. Poate că erau mulți în Parlament care să aibă o părere favorabilă despre prezența americană sporită, așa cum se văzuse cu ani în urmă, când primul demers fusese abandonat. Dar erau și alții care s-ar fi opus oricărei intervenții străine. Bănuia că ei ar fi obținut majoritatea, deși nu cu mult. Rachetele aveau să fie considerate o palmă dată Moscovei – nu exista un alt mod de-a le

vedea – și acest lucru nu fusese niciodată îngăduit de vecinii din est ai Poloniei. Se îndoia că oricine din Europa sau din America ar fi mers vreodată Ia război ca să protejeze Polonia independentă, cu NATO sau fără NATO. Polonia fusese întotdeauna o țară de sacrificiu.

Și așa avea să rămână.

— Totul e în mâinile noastre, spuse el abia șoptit. Nu-i putem lăsa pe ruși să obțină informația.

— Nu o să-i las, declară Ivona.

Telefonul ei vibra, iar ea răspunse la apelul care ținu doar câteva secunde înainte ca ea să-l oprească.

— Se duc spre mină. Trebuie să-i întârziem.

El își scoase telefonul mobil și-l sună pe Zima, explicându-i ce voia.

— Întârzie-i, dar nu-i opri. Avem nevoie de încă cincisprezece minute.

Nu se miră când Zima spuse că se putea ocupa.

— Ce o să facem când ajungem acolo? o întrebă el, după ce termină convorbirea.

— Încercăm să stăm aproape de ei fără să ne observe.

El se uită la mâna stângă și la inelul pe care îl purtase decenii întregi, creat de un bijutier din Varșovia, mort de mult. Nu era din aur, căci asta era o marfa rară în Polonia, controlată de sovietici, și așa rămăsese și în anii de după. În loc de aur, cositorul fusese suficient pentru o confirmare simplă a patriotismului.

În secolul al X-lea, Boleslav cel Viteaz fusese primul care folosise vulturul alb cu un singur cap ca simbol al regelui. Tot el fusese primul care numise zona Polona, după un trib local care ocupase teritoriul timp de un mileniu. Imaginea vulturului

era acum dispusă de Constituția polonă în termeni clari. Alb, pe un câmp roșu. Coroana, ciocul și ghearele vulturului, din aur. Aripile și picioarele întinse, iar capul întors spre dreapta.

Purtase inelul în fiecare zi în ultimii treizeci de ani.

Era o amintire a devotamentului întregii sale vieți.

Totuși, pentru prima dată după multă vreme, se temea. Din ziua aceea petrecută la închisoarea Mokotów nu se mai simțise atât de neajutorat. Abia după aceea, când îl întâlnise prima dată pe Stanisław Orlik și-și dăduse seama că avea, de fapt, o opțiune, îi mai dispăruse neliniștea.

Acum, era la fel.

Existau două opțiuni.

Dar niciuna nu părea bună.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI UNU

COTTON MALONE trase fermoarul salopetei verzi pe care o îmbrăcase peste haine. El și Stephanie se aflau într-un vestiar, o parte a clădirii în care se găsea una dintre galeriile folosite doar de mineri. Galeria pentru turiști era în altă clădire, iar angajații de acolo încă erau ocupați să transporte vizitatorii în sus și în jos. Erau alte ascensoare și mai departe, unde grupurile speciale coborau pentru a trăi experiența de a fi miner. Ghida lor evitase acele zone aglomerate și-i condusese în zona rezervată angajaților. Arma de la castel era ascunsă acum în siguranță pe talie, sub salopetă. Bănuia că nu era permisă introducerea armelor în mină, așa că păstrase prezența ei pentru el. După ce se întâmplase pe drum, nu avea de gând s-o lase aici, sus.

— Nu prea e la modă, îi spuse el lui Stephanie, dar e practică.

Ea își puse casca cu lămpaș.

— Arătăm ca Frații Mario.

El zâmbi.

Așa era.

Stephanie se așeză pe o bancă și își puse cizmele pe care le adusese ghida. El își legase deja șireturile, care le țineau strânse.

— Iată-ne aici, spuse ea. Avem în parcare o mașină cu un portbagaj plin de relicve sacre, iar sub pământ s-ar putea să găsim elemente ale unui șantaj

extrem de dăunător pentru președintele Poloniei. Oamenii cu care am avut de-a face în ultimele decenii, oamenii alături de care am lucrat ca să apăr țara, marea lor majoritate nu m-ar fi pus niciodată pe mine, sau pe ei, în situația asta de neconceput. Și totuși, iată-mă aici.

— Trebuie să joci cărțile pe care le-ai primit. Și știi asta.

— Asta e problema, Cotton. N-am nici măcar o pereche de doiari.

— Dacă descoperim documentele, o să ai chintă roială.

— Ce să fac cu ea?

— Poate că senatorul Danny Daniels le poate folosi ca să facă o mișcare în privința lui Fox. Sunt sigur că încercarea de a-l șantaja pe președintele unei țări străine se califică drept *delicte și crime grave.* Ar putea încuraja Camera să-l pună sub acuzare pe idiot.

Ea clătină din cap.

— Asta nu ar face decât să amplifice problema. Tuturor le place să strige și să acuze, dar asta nu e o unealtă care să anuleze alegerile. Oamenii l-au ales pe Warner Fox. Faptul că e incompetent nu este deloc în discuție. Ei au decis deja că vor ca el să-i conducă.

— Ai devenit o adevărată fatalistă.

— Sunt doar realistă.

El trebuia s-o spună:

— Presupun că n-ai vrea să aștepți aici cât cobor eu?

Ea îi zâmbi.

— Întotdeauna ai avut grijă de mine.

— Aș putea să spun același lucru despre tine.

— În prima zi când ne-am cunoscut, spuse ea, la închisoarea din Duval County, nu eram prea sigură că am luat decizia corectă venind acolo. Rapoartele despre tine erau strălucite. Dar prima impresie? Ai împușcat o femeie.

— Care și-a ucis soțul, apoi a încercat să mă ucidă și pe mine.

— Știu. Te-ai descurcat bine în situația aceea, așa cum ai făcut și în prima misiune. Știam că am un câștigător pe mână. Ea termină de legat șireturile. Ca să știi, nu mă interesează ca Danny să se lupte în locul meu.

— O să-ți fie greu să-l ții la distanță.

— Știu. Și-l iubesc pentru asta. Dar eu trebuie să rezolv problema asta.

— Fox a vrut să dispari de la bun început. Singurul lucru cu care poți negocia s-ar putea să aștepte sub pământ.

— Ceea ce nu-mi spune prea mult, pentru că părerea mea e că toată povestea asta pute.

Ușa de la vestiar se deschise și se întoarse ghida.

— S-au făcut toate aranjamentele, spuse Patrycja. Putem coborî în câteva minute. Am adus o hartă a Nivelului IX.

Întinse o foaie mare din hârtie groasă, care detalia labirintul de tuneluri întortocheate și încăperi.

— Statuia sfântului Bobola e una dintre sutele de statui împrăștiate în toată mina, zise Patrycja. A fost sculptată în secolul al XIX-lea. Mi s-a spus că nu este într-o stare prea bună. E ciudat că pare atât de importantă.

El realiză că trebuiau să asigure cooperarea acestei femei dezvăluind totodată cât mai puțin posibil. Exista încă un element de pericol aici, mai ales dacă rușii sau Eli Reinhardt hotărau să-și facă apariția. Putea doar să spere că era înaintea lor, pentru că nu voia s-o pună în pericol pe femeia asta.

— Să spunem că ceea ce s-ar putea să fie în preajma statuii este important, zise el. De asta trebuie să aruncăm o privire.

— Statuia se află aici. Ea arătă un punct pe hartă, într-o încăpere mică din galeria secundară de la Nivelul IX. Mai multe tuneluri duceau înăuntru și în afară.

— E o punct nodal, zise Patrycja. Multe capele au fost amplasate în locurile unde se întâlnesc tunelurile.

— Cum a dus Jonty Olivier documentele acolo jos? întrebă Stephanie. Presupun că nu e un loc unde cineva nimerește din întâmplare.

Patrycja încuviință.

— Doar ghizii pot ajunge acolo. Ea deschise un buzunar al salopetei și scoase o cartelă mică din plastic. Asta pornește ascensoarele spre nivelurile inferioare. Aproximativ cincizeci de ghizi le poartă zilnic. Trebuie să le predăm la sfârșitul fiecărei zile.

El se uită la Stephanie. Asta însemna că Olivier pregătise și o cale de a coborî, una care includea un ghid, iar dacă rușii voiau să coboare, trebuiau să facă același lucru. Asta ar fi putut fi în favoarea lor și le-ar fi oferit destul timp.

— Să ne ocupăm mai târziu de asta, îi spuse el, știind că se gândea la același lucru.

Ea încuviință.

— Știți că în 1978 a fost unul dintre primele locuri care a primit onoarea de a face parte din Patrimoniul Mondial?

El surprinse semnificația glumei ei.

— Voi încerca să am grijă.

Și se gândi la Ivona. Oare era la curent cu întâmplările recente? Agencja Wywiadu era o agenție de informații de primă mână. Dacă Warner Fox știa că rușii erau încă implicați, trebuia să știe și AW. Iar Ivona nu putea fi oprită de regula cartelelor.

Trebuia să rămână vigilent.

Care era planul? Să intre și să iasă. Repede. Curat.

Fără greșeli.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI DOI

CZAJKOWSKI MERGEA CU IVONA.

Prima dată găsiseră mașina folosită de Malone oprită într-o parcare publică, dar nu și relicvele sacre despre care Ivona spusese că se aflau pe bancheta din spate când erau în Slovacia. Nu-i păsa prea mult de ele. Comoara națională a Poloniei fusese recuperată, restul era problema altcuiva. Se temea să nu fie recunoscut. Acum nu mai avea haine de rând, ca la mănăstire. Un lucru bun era că mulți dintre oamenii din jur erau turiști care habar nu aveau cum arăta președintele Poloniei.

Totuși, avea să se simtă mai bine după ce intrau.

După ce găsiră mașina lui Malone, merseră mai departe spre Wieliczka, orașul regal liber, minier, la Castelul Zupny, unde îi direcționase Zima. Numit după żupnik, administratorul regal al minei de sare, care locuise cândva în el, castelul se afla acolo din secolul al XIII-lea, dar, ca o mare parte a Poloniei, fusese distrus în timpul războiului. În mod surprinzător, fusese reconstruit în perioada comunistă. Castelul gotic, atrăgător, avea acum un zid fortificat, un turn și dependințe care găzduiau expozițiile miniere ale căror vizitatori descopereau istoria orașului și a minei Wieliczka.

Dar ei nu veniseră pentru atracții sau ca să afle ceva nou.

Opriră într-o altă parcare publică și merseră pe o alee pietruită, străjuită de copaci, până la intrarea în castel. Îi aștepta un bărbat scund, îndesat, îmbrăcat în costum, care se prezentă drept managerul minei. Se părea că Michał Zima avea niște cunoștințe serioase și mersese direct la vârf, dând instrucțiunile cuvenite ca să nu se facă mare vâlvă legat de ce se întâmpla.

— Apreciez ajutorul dumneavoastră, îi spuse managerului. Trebuie să știm unde sunt doi oameni care se află aici, în zonă.

— Mi s-a explicat de către agenții dumneavoastră de securitate. Avem supraveghere video peste tot.

Nu avea chef să stea la taclale.

— Atunci, vă rog, duceți-ne în camera de monitorizare.

Biroul central de securitate se afla între zidurile castelului și arăta ca ieșit dintr-un program spațial, cu un perete îmbrăcat în ecrane de înaltă definiție. Fiecare ecran arăta o altă parte din interiorul și din exteriorul minei.

— Sunt trei rute principale de coborâre, spuse managerul. Le-am supravegheat pe toate. Bărbatul arătă la unul dintre asistenți. Am găsit când a sosit mașina.

Pe un ecran apăru imaginea clară a lui Malone și a unei femei mai în vârstă în timp ce ieșeau din mașina pe care tocmai o văzuseră, oprindu-se doar cât să ia relicvele de pe bancheta din spate și să le pună în portbagaj.

— E Stephanie Nelle, spuse Ivona. Șefa de la Magellan Billet.

Cei doi americani merseseră apoi din parcare pe domeniul minei și se apropiaseră de clădirea unde se afla Galeria Daniłowicz. Îi întâmpinase o femeie minionă, blondă, îmbrăcată în salopetă cafenie, apoi toți trei se îndreptaseră spre zona turistică.

— Am aflat că ambasadorul american în Polonia a luat legătura cu biroul nostru de comunicare, zise

managerul. El a aranjat ca Patrycja, femeia pe care tocmai ați văzut-o, să îi primească pe cei doi vizitatori. E una dintre ghizii noștri. I-a dus la intrarea minerilor, unde s-au îmbrăcat și au coborât acum vreo cinci minute. I-am reținut cât am putut fără să stârnesc bănuieli.

— Unde sunt ei în mină?

— La Nivelul IX. Nu sunt camere acolo, dar toți ghizii duc cu ei dispozitive de urmărire pe care le putem monitoriza. Domnule președinte, pot să întreb despre ce este vorba?

— Puteți, dar e o problemă de siguranță națională. Cele două persoane de la Nivelul IX sunt agenți secreți americani. Este foarte important să nu se îndepărteze de raza voastră de supraveghere electronică. Și noi trebuie să coborâm acolo.

Ivona îi făcu un semn.

Ieșiră din cameră și rămaseră singuri pe hol.

— Ești sigur de chestia asta? întrebă ea.

El o privi nedumerit.

— *Noi?* spuse ea. De ce nu mă lași pe mine să mă ocup?

— E viața mea în joc.

— Ești președintele țării. Poartă-te ca atare.

Tonul ei era aspru.

Așa că nici el nu încercă să-și mascheze frustrarea.

— Mi-ai spus că toate astea s-au terminat. Mi-ai spus că s-a rezolvat. Nu a fost așa.

— Habar nu avem ce se întâmplă aici. Da, trebuie investigat, apoi se poate lua o decizie după ce știm detaliile. Acum speculăm. Mai rău decât atât, ghicim. Ceea ce faci tu sună a disperare.

— Dar sunt disperat. Am muncit toată viața ca să ajung aici. Nu o să las să-mi scape ocazia asta. Nu fără să lupt.

Erau primele cuvinte în contradictoriu pe care le schimbau, iar el ura faptul că le spuneau. Totuși, vorbise foarte serios. Muncise prea mult și prea din greu ca să fie oprit acum. Dacă salvarea îi aștepta jos, atunci *el* avea s-o găsească.

Ochii ei se îmbunară.

— Sunt responsabilă pentru tine. Există un pericol real aici.

— Din partea lui Malone? Nu credeam că e o problemă.

— Nu știm cine e aici. Rușii ar putea fi prin preajmă. Nu pot fi nesăbuită în ceea ce privește siguranța ta. Ar trebui să informăm BOR-ul.

— Ei nu pot face mare lucru.

Ea întinse mâna și-l atinse pe braț.

— Cu atât mai mult, ar trebui să fim precauți.

El o privi și văzu că ea îi citea gândurile.

— În regulă, spuse ea cu resemnare în glas. Mergem împreună.

Ivona se întoarse spre ușă.

El o prinse de braț.

— Îmi pare rău că am dat vina pe tine. Știu că ai făcut doar ce ai crezut că e necesar. Nu cred că ți-a fost ușor să-l ucizi pe Olivier.

— Am făcut ce trebuia. Ea făcu o pauză. Și dacă aș fi crezut măcar o clipă că vom ajunge aici, acum, cu dilema asta, aș fi procedat altfel. Am crezut cu adevărat că s-a terminat.

— Știu. Repet. Îmi pare rău.

Reveniră în camera de control.

— Suntem gata, îi spuse el managerului. Vom avea nevoie de o cale s-o găsim pe ghidă, pe Patrycja.

— Avem monitoare portabile.

Privirea Ivonei era fixată pe ecrane. Era greu de spus care dintre ele îi atrăsese atenția.

— Ce e? întrebă el.

— Uite acolo, la al patrulea de sus, în partea dreaptă.

El se uită și văzu patru bărbați, îmbrăcați în salopete, mergând spre un lift. Toți aveau căști cu lămpașe.

— Acela e Eli Reinhardt, iar acela este omul său, Munoz.

El cunoștea numele.

— Cel mare e Ivan.

Știa și numele acela. Declarația lui Fox despre ruși nu fusese vorbărie în vânt. Arătă spre ecran și întrebă:

— Unde e asta?

— Galeria Regis. Nu e departe de aici.

— Pot ajunge la Nivelul IX de acolo? întrebă Ivona.

Managerul încuviință.

— Bineînțeles. Dar e ceva de mers.

Arătă spre ecran.

— Cine e cu ei?

Managerul se uită la ecran.

— E unul dintre ghizii noștri. Dawid Konrad.

— Trebuie să-l urmărim și pe el, spuse Ivona.

Dar Czajkowski se îndoia că avea să fie o problemă.

Pentru că toți se îndreptau spre același loc.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI TREI

ELI MERGEA CU LIFTUL, care torcea într-o coborâre constantă, controlată, la trei sute de metri sub pământ. Cu Ivan pe aproape, se bucura să-l aibă pe Munoz cu el. Amândoi aveau cu ei armele de la castel. Și era bine, pentru că la suprafață așteptau întăririle rusești. Se îndoia că se putea întoarce teafăr din mină dacă îl provoca pe Ivan. Dar nu era nici el prost. Odată ce informația despre Czajkowski era găsită, nu mai exista vreun motiv să-l țină în viață. Dimpotrivă. Aveau toate motivele ca el să moară. Ivan își împușcase doi dintre oamenii săi fără ezitare. Îi spusese deja lui Munoz să fie vigilent și, cu prima ocazie, aveau să scape, pierzându-se în mină și găsind o altă cale de ieșire. Ivan putea să ia informația gratis. El voia doar să se termine. Ceea ce, la început, păruse o idee profitabilă se transformase într-un dezastru.

Avea măcar cele cinci milioane de euro și Cămara.

Despre care nici rușii nu păreau să știe, căci nu pomeniseră nimic de existența ei.

Liftul se opri și ușile din metal se deschiseră într-un foaier luminat, cu un tunel neluminat mai departe. Ieșiră în aerul răcoros.

Singurătatea întunericului respingător îi înghiți când intrară în tunel, lămpașele de pe căști luminând vreo zece metri în față.

— Locul unde vreți să mergeți e departe de aici, spuse Konrad.

— Atunci, să pornim, zise Ivan. Eu nu mă mișc prea repede.

Eli își impusese întotdeauna o disciplină riguroasă. Lucrase cu israelieni, americani, francezi, congolezi, chinezi, sud-africani, tot felul de cumpărători; toți și oricine îi fuseseră clienți. Spre deosebire de Olivier, care detesta crimele, el nu avusese niciodată asemenea rețineri, dar uciderea acestui rus avea să aibă consecințe grave.

Ivan știa asta.

Eli încercă să alunge gândurile tulburătoare care-i alergau prin minte, dar nu putea. Ca grăsimea pe un bărbat care fusese mereu zvelt, îl încetineau. Totuși, se forță să se concentreze și merse mai departe după razele lor de lumină, prin tunelul lat.

— Uimitor loc, spuse Ivan.

— Se vede ce pot face patruzeci de generații de muncă grea, observă Konrad. Au continuat să sape și să facă bani pentru rege.

Eli nu era ignorant în privința minei de sare. Deși existau caverne mai mari și mai vechi în Polonia și în Europa, păleau prin comparație cu acest labirint vast, cu o lungime de sute de kilometri, asemănător cu bârlogul minotaurului. Totul aici te ducea cu gândul la cuvântul „monumental“. Minele îl fascinaseră întotdeauna, mai ales felul în care le folosiseră naziștii, în Germania și în Austria, în cel mai recent război, ca ascunzători secrete. Aici, comoara fusese una mult mai practică.

Sarea.

Ce chestie!

O rocă dură, dar fragilă. În același timp, era un simbol, o măsură a bogăției, o mirodenie și o materie brută. Cândva, regate întregi depinseseră de acest meșteșug.

Acum nu mai era așa.

Dacă ar fi trăit cu secole în urmă și ar fi lucrat în mină, ar fi vrut să fie vistiernic. Ei stăpâneau subteranul. Minerii îl numea, pur și simplu, el. Fără

nume. Doar „el“. Vistiernicul era cel care răsplătea munca grea și îi pedepsea pe cei leneși. Vistiernicul dădea o palmă grea peste față oricărui miner care înjura. Vistiernicul avertiza împotriva pericolului, rătăcind prin tuneluri, examinând tavanul și pereții, blocând drumul spre locurile unde existau pericole.

Merseră mai departe prin galerie.

Konrad era în față, apoi venea Ivan, apoi el și Munoz în spate. Voia să-l țină pe rus în față, de unde îi vedea orice mișcare. Făcea orice putea să-l ajute. Auzea respirația greoaie a bărbatului masiv, evident neobișnuit cu mișcarea rapidă. Poate că Ivan avea să facă infarct.

Putea doar să spere.

Eli nu-si făcuse un renume fiind timid sau las, si nu avea să accepte acum niciuna din aceste slăbiciuni.

Fii deștept și ai răbdare, își spuse el.

Tunelul se bifurca.

Partea dreaptă era blocată de o pancartă.

WSTĘP WZBRONIONY. Intrarea oprită.

Picăturile tulburau liniștea în tunelul blocat. Dincolo de bariera din sfoară, în razele combinate ale lămpilor văzu apa picurând de pe tavan. O băltoacă măricică se formase pe podea. Nu era o scurgere recentă. Sare cristalizată, albă ca zăpada, acoperea pereții.

— E în regulă? îl întrebă el pe Konrad.

— Se întâmplă tot timpul. Coborâm și facem reparații.

— Ce s-ar întâmpla dacă nu ați face-o?

— Apa ar roade treptat totul. Câte un cristal din sare odată. Dar nu vă faceți griji, ar dura vreo sută cincizeci de ani. Suntem în siguranță.

— Cât mai avem de mers? îl întrebă pe Konrad.

— Câteva minute.

Se răsuci ca să plece și casca îi alunecă de pe cap, lovindu-se cu zgomot de peretele din sare și nimerind pe podea, cu raza de lumină jucând prin întuneric.

— Scuzele mele, spuse el, luându-și echipamentul.

Ivan stătea cu fața spre el. Pe sub salopeta aceea exista și o armă. Probabil era aceeași pe care o folosise ca să-și împuște cei doi oameni la Castelul Sturney. În mod normal, Eli deținea controlul. În fruntea paradei. Aici, era doar un spectator. Încercă să nu se gândească la întunericul din jurul lui și la ce-ar putea ascunde.

Totuși, un lucru știa sigur.

Nimic nu putea fi la fel de amenințător ca un rus.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI PATRU

COTTON MALONE le urmă pe Stephanie și pe ghida lor prin tunelul de la Nivelul IX. Drumul prin măruntaiele minei necesitase folosirea a două lifturi, unul până la Nivelul III, apoi încă unul, de acolo până la Nivelul IX. Patrycja își folosise cartela ca să activeze ambele lifturi, confirmând observația prețioasă că nu oricine putea să coboare atât de adânc. Spusese și că se ținea evidența tuturor celor care intrau în mină, inclusiv a fiecărui turist. La sfârșitul fiecărei zile, se verificau intrările și ieșirile, ca să nu poată rămâne nimeni. Echipele de curățenie lucrau pe timpul zilei la nivelurile superioare, așa că mina era practic închisă noaptea. După ultimul tur se închideau luminile și totul rămânea în beznă până a doua zi dimineață.

Se apropia ora 6.00 p.m., așa că rămânea încă o oră și jumătate înainte de închiderea oficială. Trebuiau să se miște repede, să fie nu doar înaintea turiștilor, ci și a rușilor, a polonezilor și a oricăror alți americani care ar fi putut să apară.

O briză rece, plină de sare, îi sufla în față, ajutând să-i împrăștie senzația de claustrofobie. Nu spațiile închise îl scoteau din minți. Detesta spațiile închise și *strâmte.* Trebuia să-și spună întruna să ignore faptul că peste două sute șaptezeci de metri din piatră stăteau între el și lumina zilei. Patrycja le spuse că direcția aerului servea și ca metodă de

navigare, una pe care minerii încă o foloseau. Podeaua denivelată era plină de obstacole și alunecoasă în unele locuri. Liniștea îl apăsa, de parcă s-ar fi prăbușit tunelul. Își imagina sunetele din alte vremuri, când caii mișcau blocurile grele de sare, bocănind cu copitele în podeaua dură. În cele din urmă, fuseseră înlocuiți de vagoane, care veniseră cu scârțâit din metal pe metal.

— Cunoști drumul prin aceste tuneluri? întrebă Stephanie în timp ce mergeau.

— Aduc grupuri aici jos tot timpul. Macină sarea la fel cum o făceau minerii odată.

Întregul loc avea un aer care nu vorbea despre lucruri neglijate. Ramificațiile apăreau cu regularitate, ducând într-o beznă și mai profundă.

— Presupun că ar fi ușor să te rătăcești, remarcă el.

— Mai degrabă să te dezorientezi, spuse Patrycja. La un moment dat, ajungi la scări sau la un lift care urcă. E mare, dar este o lume finită.

El zâmbi auzind sarcasmul ei.

— Dar fiți atenți la Doamna Albă, spuse ea.

Auzise bine? *Dame Blanche*[7] Evident, nu era o înghețată cu ciocolată, așa că întrebă ce însemna.

— Minerii o numeau Bieliczka. Se spune că e o fantomă, care rătăcește prin tuneluri căutându-l pe minerul pe care l-a iubit cândva.

Bine de știut.

Tunelul avea doi metri lățime și doi metri și jumătate înălțime, iar briza constantă aducea o oarecare alinare. Întunericul părea omnipotent și impenetrabil, dar nu era înspăimântător. Aici nu existau răsărituri sau apusuri. Nici miezul nopții, nici prânzuri. Pentru minerii de pe vremuri, care munceau aici cu săptămânile, doar lumina felinarelor le fusese alinare.

Se gândea la acei mineri și la cum aici își auziseră probabil pentru prima dată sunetul propriei respirații, propriile bătăi de inimă. Cât de ciudat trebuie să fi fost! Totuși, liniștea era și amenințătoare, pentru că amorțea creierul, dându-i o

senzație falsă de siguranță. Trebuia să-și spună permanent să fie vigilent. Necazurile puteau să apară după fiecare colț. Sau poate în urma lor? Era greu de spus cu siguranță.

Dacă l-ar vedea Cassiopeia acum!

N-ar fi mulțumită.

Măcar avea să termine și să se întoarcă în Copenhaga până a doua zi, pe seară. Aveau să petreacă un weekend grozav. Cina la Nyhavn. Apoi, la Trivoli, sâmbătă și duminică. Amândurora le plăcea parcul de distracții. Ea avea să rămână până marți sau miercuri, apoi să întorceau în sudul Franței. Proiectul ei de reconstrucție a castelului mergea mai departe. Nimic surprinzător. Era o femeie hotărâtă, care putea face orice își punea în minte.

Se concentra pe gândul la ea, ca să evite disconfortul evident din jurul lui. Cum ungea pâinea cu unt cu mișcări scurte, egale, acoperind fiecare centimetru pătrat, până când cuțitul strălucea de curat. Sarea era întotdeauna turnată mai întâi în palma ei deschisă înainte de a fi presărată. Nu mânca niciodată înghețată din cornet – însemna prea mult stres înainte de a se topi. Detesta sucul de mere, dar iubea merele, mai ales pe cele verzi. Și chipsurile de cartofi. Îi plăceau doar cu muștar iute.

Fiecare avea excentricitățile sale.

Dumnezeu știa că și el avea o listă lungă.

Trebuia să-i mărturisească tot ce se întâmplase săptămâna asta și nu avea să se bucure că fusese lăsată pe dinafară, dar avea să înțeleagă, ca întotdeauna. Așa erau ei. Amândoi tindeau să dea de necaz. Și amândoi încercau întotdeauna să rezolve problema – singuri. Părea o slăbiciune să recunoască faptul că aveau nevoie de ajutor.

Totuși, în nimeni nu avea mai multă încredere decât în Cassiopeia.

Nu l-ar fi dezamăgit niciodată.

Tunelul dădea într-o cameră.

Câteva umbre, mari și rapide, se desprinseră din întuneric și căpătară formă în luminile lor. Două

statui vechi, ale căror trăsături înflorite alunecaseră într-un portret al disperării. Încadrau intrarea într-un naos săpat în peretele opus, în sare.

— Sfântul Petru de Alcantara în stânga. Sfântul Cazimir în dreapta, spuse Patrycja. Nu sunt într-o formă prea bună, după cum se vede. Macerate de umiditate și de scurgerile de apă. Totul la acest nivel a decăzut într-o anumită măsură.

Folosind lampasul de pe cască, studie restul încăperii.

-- Capelele au fost așezate strategic, zise Patrycja, aproape de puțuri și de galerii, unde se descopereau zăcăminte noi de sare, ca să se poată face rugăciuni. Totodată, erau și puncte de reper. Felinarele care ardeau înăuntru erau surse punctiforme pentru muncitori, un loc unde se puteau aduna în siguranță și să și le poată aprinde pe ale lor când se stingeau.

Stephanie rămase tăcută, iar el observă îngrijorarea de pe fața ei. lată-i aici. Sub pământ. Cu o armă la ei. Erau singuri? Până acum era bine. Îi întâlni privirea și o spuse cu ochii: *De ce nu rămâi aici? Lasă-mă pe mine să termin.*

Ea clătină din cap.

E problema mea. Eu o rezolv.

— Sfântul Bobola e pe acolo, zise Patrycja, arătând către o ieșire prin dreapta.

Îi făcu semn lui Stephanie să meargă prima.

Ceva răsună în depărtare.

Un zăngănit.

Departe, ca o piatră în fundul fântânii.

Părul de pe ceafa i se zbârli.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI CINCI

JANUSZ CZAJKOWSKI purta salopetă, la fel ca Ivona. Îi ajutau să rămână anonimi, fiind oferite de managerul minei. Erau din nou în biroul de securitate cu monitoarele video.

— Am aflat, spuse managerul minei, că Malone și domnișoara Nelle, cu tot cu rusul identificat de voi și alte două persoane, sunt acum la Nivelul IX.

— Știu unii de alții? întrebă Ivona.

Bărbatul clătină din cap.

— Puțin probabil. Dispozitivele ghizilor îi arată departe unul de altul, dar se îndreaptă în aceeași direcție.

— Trebuie să coborâm acolo, spuse el.

Ivona scutură capul.

— M-am gândit la asta.

El era curios.

— Ce sugerezi?

— La un moment dat, trebuie să iasă, zise Ivona. Hai să-i ținem în subteran și să-i forțăm să meargă la nivelurile superioare, unde sunt lumini, camere și oameni. Putem să-i prindem acolo.

El sesiză înțelepciunea acestei manevre.

Ea se întoarse spre managerul minei.

— Puteți opri lifturile care coboară până jos de tot și să îl lăsați doar pe cel care ajunge de la Nivelul IX la Nivelul III?

Bărbatul încuviință.

— Atunci, tot ce trebuie să facem este să așteptăm la Nivelul III, zise ea. Vor veni ei la noi.

Cjazkowski voia foarte mult să meargă la Nivelul IX. Era imposibil să știe ce avea să se întâmple. Totuși, nu aveau nimic de câștigat alergând spre necunoscut, mai ales când nu știa nimeni că erau acolo.

Aveau un avantaj.

Deci, să aștepte.

Dădu din cap și încuviință.

— Tururile sunt pe terminate azi, zise managerul. Vor fi mai puțini oameni la nivelurile superioare, pe măsură ce se îndreaptă spre suprafață. Cei mai mulți vor fi la coadă, așteptând să se elibereze un lift. Cozile sunt lungi la ora asta.

— Puteți opri tururile de azi? întrebă el. Să închideți devreme?

— Ar fi foarte neobișnuit.

— Toată povestea asta e neobișnuită.

Și văzu că managerul înțelese.

— O voi face.

— Atunci, întrebă Ivona, ne puteți duce neobservați la Nivelul III?

Coborâră pe o scară din lemn.

Solidă și trainică.

Construită din scânduri compacte.

Turiștii puteau alege să coboare pe jos la Nivelul I și Nivelul II sau să ia liftul. Cei mai mulți luau liftul. El și Ivona merseră pe jos. Observă că puțini urcau pe acolo și că nimeni nu cobora. În mod surprinzător, după aproape patru sute de trepte, nu era prea obosit.

Spera doar că nu avea să fie nevoit să le folosească pentru a urca din nou. Managerul rămăsese sus, ca să monitorizeze ce se întâmpla la Nivelul IX, spunând că avea să vină după ei în scurt timp.

Ajunseră la capăt și păşiră pe podeaua de sare. Nu-i aşteptau pasaje reci, întunecoase şi umede. În schimb, totul era luminat, cu o temperatură scăzută, dar confortabilă şi o briză constantă în aerul proaspăt. Presupunea că mina trebuia păstrată cât mai uscată posibil, ca să împiedice umiditatea să dizolve sarea. Managerul le spusese să meargă în încăperea Copernic, care nu era departe. Se luară după indicatoare şi trecură pe lângă lifturile care urcau, zărind cozile de oameni care aşteptau să plece.

— Să mergem mai departe, îi spuse Ivona.

Înaintară pe un coridor către o încăpere spaţioasă care adăpostea o statuie supradimensionată a celebrului astronom. Cadrele din lemn susţineau blocurile zidite de-a lungul celor trei pereţi. Buştenii erau drepţi, aliniaţi unul după altul şi formând un al patrulea perete în spatele statuii. O reprezentare simplă, aproape modernistă, cu braţele întinse, cu palmele deschise, ţinând o sferă celestă. Câţiva oameni se plimbau prin jur, făcând ultimele poze înainte de a pleca.

— A studiat la Cracovia şi a locuit la Frombork, zise el, arătând la sculptura din sare. Ce curaj i-a trebuit să spună că pământul nu e centrul universului! Ideea asta simplă a schimbat complet omenirea pentru totdeauna.

— Îl admiri?

— Absolut. A fost un astronom cu doctorat în legea ecleziastică. A fost fizician, poliglot, traducător, diplomat şi economist autodidact. Vorbea cinci limbi. E părintele revoluţiei ştiinţifice. Şi, mai presus de tot, era polonez.

O plăcuţă de lângă statuie spunea că, în 1493, în timp ce era student în Cracovia, Copernic vizitase mina. Poate că fusese primul turist care făcuse asta, sugera textul. Statuia fusese sculptată în 1973, ca să marcheze cinci sute de ani de la naşterea geniului.

— Nu-mi place să fiu neajutorat, şopti el.

— Nu eşti. Avem situaţia sub control. Lasă-i pe Malone şi pe rus să se lupte sub pământ. Ne vom

confrunta cu oricine iese de acolo. Habar nu au că suntem aici și există o singură ieșire.

Ceilalți părăsiră încăperea.

Managerul apăru din partea opusă și se îndreptă spre ei.

— Am asigurat tot. Toate cele patru grupuri care erau la nivelurile inferioare sunt acum sus. Nivelul IX e gol, în afară de cele două grupuri pe care le supraveghem. Toate ieșirile sunt păzite, există un singur drum până aici.

— Presupun că există un loc de unde putem urmări liftul acela?

Bărbatul încuviință.

— Există un loc. Nu e departe, jos, la Nivelul III. Pasajele de aici trec prin cele trei niveluri. Vom continua să ducem oamenii la suprafață, așa cum ați cerut, și n-am mai vândut bilete pentru azi. Am instruit toți ghizii să țină grupurile aproape de lifturi sau în cafenea și în sala de mese alăturată.

Nu fusese niciodată omul care să rezolve problemele de jos. Oamenii deștepți stăteau deasupra, iar el se considerase mereu un om deștept. Niciodată în viața lui nu făcuse ceva ilegal sau corupt. Protocolul Varșovia? Pe atunci era război. Regulile, diferite. Dar dacă era forțat să se apere și să dezvăluie adevărul ca să contracareze documentele, câți aveau să fie de acord cu el?

Nu destui.

Cei mai mulți aveau să-l vadă ca pe un spion pentru comuniști, oferind informații despre prieteni, familie și cunoștințe. Aveau să spună că își vânduse țara. Puțini aveau să creadă că Protocolul Varșovia existase vreodată. Cei care credeau l-ar fi putut considera un ucigaș. O situație clasică, în care pierdea pe toate planurile, iar furtunii de foc care urma nu-i putea supraviețui. Fuseseră distruși candidați cu zvonuri mult mai puțin dăunătoare. De exemplu, fuseseră numiți insensibili față de veteranii de război. Etichetați ca fiind narcisiști. Elitiști. Lăudându-se cu educația lor. Cu sănătatea șubredă.

Faptul că se uitau prea mult la un monitor în timpul interviului.

Toate astea se folosiseră în încercările de a distruge campanii. De asemenea, exista un pericol și mai mare, unul de care istoria avertiza că nu poate fi ignorat. Posibilitatea scindării Poloniei.

Se mai întâmplase ceva asemănător.

Nu aici, ci în Franța.

Cunoștea bine incidentul.

În 1894, un trădător fusese descoperit în armata franceză. Un spion care le transmitea informații nemților. O anchetă descoperise posibilul vinovat. Căpitanul Alfred Dreyfus, ofițer de artilerie francez cu descendență evreiască, care fusese găsit vinovat și trimis la izolare pe Insula Diavolului. Doi ani mai târziu, o investigație scosese la lumină adevăratul vinovat, care fusese judecat, dar oficialii ascunsesem dovezi esențiale și omul fusese achitat. Armata îl acuzase apoi pe Dreyfus de alte lucruri, cu alte probe falsificate. Dreyfus fusese rejudecat și găsit vinovat din nou, dar fusese grațiat și eliberat, în cele din urmă, se dovedise că toate acuzațiile împotriva lui Dreyfus fuseseră nefondate.

Dar toată povestea divizase cumplit Franța.

O jumătate apărase totul. Erau oameni pro-armată, cei mai mulți dintre ei catolici, declarându-și loialitatea absolută față de țară. Dreyfus era un evreu în care nu puteai avea încredere. Trebuia să fie spion. Cealaltă jumătate, pro-republicană, ceruse justiție pentru toți, indiferent de religie.

Partidele politice își aleseseră tabăra. Familiile se destrămaseră, uneori mai mult de o generație. Dezbaterea continuase decenii la rând și rămăsese și în ziua de azi naționalismul „Franța pentru francezi" în conflict cu viziunea mai globală a statului de drept și al națiunii pentru toți.

Incredibil.

Un caz în instanță crease scindări ireparabile între oamenii care nici nu știau că nu erau de acord unii cu alții. De asemenea, dezvăluise și două viziuni

foarte diferite despre ce credeau oamenii că însemna Franța.

Același lucru avea să se întâmple în Polonia.

Dezvăluirea Protocolului Varșovia avea să deschidă răni care nu se vindecaseră niciodată. Ce se întâmplase între 1945 și 1990 rămânea la fel de proaspăt în mintea multor polonezi.

Acele conflicte încă existau.

Atacurile străinilor creșteau treptat.

De curând, o fată de paisprezece ani din Turcia fusese bătută pe stradă în timp ce agresorii strigau *Polonia pentru Polonia.* Demonstrațiile antisemite deveniseră o banalitate, unde se ardeau efigii ale evreilor. Glumele despre Holocaust nu mai erau inacceptabile. Întâlnirile pro-fasciste aveau loc lunar. Crimele comise din pricina prejudecăților rasiale erau în creștere. Avusese loc și un marș neonazist uriaș în timpul sărbătoririi de anul trecut a independenței poloneze.

Ar fi fost ușor ca populația să adauge încă o linie de separație în acest amestec.

Unii aveau să fie de acord cu tacticile radicale ale protocolului. Trădătorii primeau ce meritau. Solidaritatea făcuse ce trebuia să facă. Alții aveau să considere că minciunile și decesele nu erau diferite de ceea ce făceau comuniștii și că Solidaritatea era doar ipocrizie.

Dezbaterea avea să fie nesfârșită.

Aveau să existe schimbări politice. Unele, ca în Franța, care să despartă familii și prieteni, să cuprindă toate clasele sociale și să rearanjeze alianțele de durată.

Rănile vechi aveau să sângereze din nou.

Ivona se uita la el, lăsându-l cu gândurile lui. Voia să discute cu ea, să-i explice, să-i ceară ajutorul, dar știa că nu putea. Era mai bine să păstreze asta pentru el.

Cel puțin, deocamdată.

Era unul dintre blestemele funcției de președinte.

Dar adevărul era că erau mult mai multe în joc aici decât cariera lui politică.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI ŞASE

COTTON MALONE pipăi pereții cu mâna. Unele părți erau netede, ca sticla, altele aspre și dure, putând să sfâșie pielea cu ușurință.

— De ce e cenușie? o întrebă pe Patrycja.

— Sarea e impură. Are în amestec magneziu și calciu, care îți fac bine. Asta a făcut ca sarea să fie cândva atât de valoroasă.

Mergeau prin mijlocul tunelului, peste adâncituri făcute cu mult timp în urmă de cărucioare grele. De jur împrejur erau stalactite și stalagmite cu formele neregulate ale cristalelor din sare obținute prin pătrunderea apei. Un perete era complet îmbrăcat în formațiuni albe, strălucitoare, ca niște conopide.

— Vin mulți oameni aici jos? întrebă Stephanie.

— Oh, da. E un loc aglomerat. Când austriecii au controlat mina, în secolul al XVIII-lea, au creat primele rute pentru turiști. Prețul unui bilet depindea atunci de calitatea luminii oferite. Torțele însemnau o taxă mică, dar artificiile erau scumpe.

— Chiar foloseau efecte pirotehnice aici jos? întrebă el.

— Oricât de nebunește ar suna, așa făceau, iar prețul depindea de culoarea utilizată.

Sunetul de mai devreme îl deranja și acum, dar Patrycja explică faptul că probabil era un alt grup de turiști. Mulți se aventurau la Nivelul IX în fiecare zi,

dar, spuse ea, toți stăteau aproape de lifturi. Nimeni nu venea atât de departe prin tuneluri.

Drumul se deschise într-o altă încăpere, mai mare decât cele întâlnite deja și diferită pentru că se lăsaseră stâlpi înăuntru, de la podea la tavan. Numără opt, observând și alte două ieșiri.

— E un fel de joncțiune? întrebă Stephanie.

Patrycja încuviință.

— Minerii o foloseau ca punct de plecare, apoi săpau până la zăcămintele următoare. De asta e o capelă aici.

Lumina ei arătă o cameră mică, separată, care ieșea dintr-un perete într-o cavitate în formă de pătrat. Scânduri masive încadrau intrarea, un set de bârne asigurând deschizătura pe toate cele patru laturi, susținute de un stâlp gros în centru. Pe partea de sus, scris cu cretă albă, era *KAPLICZKA ŚW. FRANCISZKA.*

Patrycja arătă spre cuvinte.

— Capela Sfântului Francisc. *Kapliczka* înseamnă „capelă mică“.

Cotton se apropie de deschizătura înrămată. Dincolo de ea, la lumina lampasului de pe cască, zări un crucific în relief scobit în perete. Dedesubt, un raft gros din sare se sprijinea pe două pene proeminente din lemn. La câțiva metri distanță, fusese construită o strană din scânduri, cu fața spre altar. Pereții din jur aveau nișe mici în care se găseau statui grosolane, inclusiv una pe care o recunoscu din cartea de la castel.

Sfântul Bobola.

Stephanie și Patrycja veniră din spate și adăugară razele lor de lumină.

— Asta e, spuse el.

***

ELI SE OPRI.

Se opriseră și Konrad și Ivan, cu tot cu Munoz în spatele lui.

— Am auzit voci, șopti el.

— Ar putea fi un alt grup de turiști, spuse Konrad.

Posibil, dar *precauția* era cuvântul zilei.

— Să o luăm încet și să ne asigurăm că nu e o problemă. Se uită la Ivan. Ai spus că Malone era în apropiere.

— N-am primit un raport despre ce s-a întâmplat, spuse Ivan expirând. Tu crezi că e aici.

— Nu știu ce cred, dar trebuie să avem grijă.

Rusul zâmbi larg, arătându-și dinții.

— Bun sfat, tovarășe. De acord. Avem grijă.

— Cât mai e? îl întrebă Eli pe Konrad.

— Următoarele două cotituri și ajungem.

— Condu-ne, îi spuse Ivan lui Konrad, care începuse să se îndepărteze în întuneric.

Ivan trase fermoarul salopetei, scoase arma și o ținu în jos pe lângă corp, cu degetul pe trăgaci, dar ascunsă vederii de coapsa lui robustă.

Rusul porni mai departe.

Eli se întoarse spre Munoz, care făcuse același lucru cu arma lui. Acolitul său încuviință.

Era pregătit.

***

COTTON MALONE intră în capelă. Era simplă și austeră, totul fiind pătat în alb de la umiditate. Graffitti decora bârnele de pe tavan care fuseseră inserate în peretele din spate pentru trăinicie. Cuvinte și litere la întâmplare. Inițiale. Numere. Date. Pe jos era un strat din sare zdrobită ca nisipul.

— Ce-i cu scrisul ăsta pe lemn? întrebă el.

— De la mineri, de-a lungul secolelor. Nu eliminăm ce-au lăsat ei.

— Ce anume căutăm? îl întrebă Stephanie.

— O sută patruzeci și șapte de pagini de documente, așa că ar trebui să fie cam atât de groase.

Arătă cu degetul arătător și cel mare cam doi centimetri de spațiu.

Se apropie de Sfântul Bobola și văzu că, asemenea crucifixului, sculptura deformată nu era o

piesă separată. În schimb, sculptura și nișa în sine fuseseră cioplite din același perete, ca un basorelief. Era imposibil să existe ceva în spate sau sub ea. La fel și cu celelalte imagini.

Toate indiciile îl îndreptau spre acest loc.

Dar unde?

Gândește.

***

ELI AUZI VOCILE în același timp în care le auziră toți ceilalți și toată lumea se opri. Ivan făcu un semn și-și stinseră luminile, Konrad fiind ultimul care se prinse de ce se întâmpla și le urmă exemplul.

Stăteau într-un întuneric deplin.

— Destinația noastră e chiar în față? șopti el.

— După următorul colț, spuse Konrad încet.

— Altcineva e acolo, zise Ivan.

Ivan și Munoz erau amândoi înarmați, întunericul ascunzându-i acum acest lucru lui Konrad. Eli știa ce trebuia făcut.

— Konrad, stai aici, spuse el în beznă. Trebuie să investigăm.

— Noi mergem mai departe cu o singură lumină întoarsă în jos, adăugă Ivan.

— De acord.

***

COTTON ANALIZĂ OPȚIUNILE și hotărî că exista o singură soluție posibilă.

Strana din lemn.

Era singurul lucru din capela improvizată care nu era construit din sare.

Era grosolană și simplă ca structură, alcătuită dintr-o scândură de trei pe cincisprezece centimetri și una de trei pe douăzeci, bătute în cuie, lată de vreun metru și douăzeci. Avea o bancă pe care să stai și o platformă înclinată pe care să-ți sprijini mâinile sau o carte de imnuri în timp ce îngenuncheat.

Păși spre ea și ridică structura, punând-o deoparte. Dedesubt, podeaua din sare era solidă și nederanjată. Dădu cu pantoful pe deasupra. Puțină elasticitate spre deloc. Ca betonul. Se uită la Stephanie, care încuviință. Dar se gândeau la același lucru. Nimic nu era îngropat acolo.

Înclină strana improvizată într-o parte.

Nimic.

Baza era compusă din scânduri de trei pe douăzeci, așezate în dreptunghiuri. Una era așezată în spate, sub banca unde putea să stea un penitent, în timp ce cealaltă forma un suport pentru genunchi. Erau îmbinate prin cuie fără floare.

— În ambele e câte un compartiment, spuse el.

Șmecheria era să le deschidă.

Se folosi de greutatea lui și lovi de două ori scurt cu vârful cizmei. Lemnul subțire se rupse și se desprinse de cadru. Dădu așchiile la o parte și văzu că avea dreptate. Exista un compartiment, dar era gol. Își îndreptă atenția către celălalt suport și-l lovi și pe acela.

Înăuntru, lipită de scânduri, zări o pungă din plastic, vidată. Acum înțelegea mașina pe care o văzuse la castel. Conținea un plic cafeniu, asemănător cu cel în care găsise cartea la castel.

Îl scoase din înveliș.

— Ăsta e.

Chiar atunci se declanșa o armă.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘAPTE

JANUSZ CZAJKOWSKI stătea la o masă lungă din lemn în interiorul sălii spațioase împodobite cu candelabre din sare, camera putând fi închiriată pentru evenimente culturale mari sau întâlniri de afaceri. Participase o dată la un concert aici – Filarmonica Wrocław, dacă-și amintea bine, cu un concert minunat de violoncel –, o plăcere la 125 de metri sub pământ, cu o acustică aproape perfectă. Lângă sală era taverna minerilor, săpată tot în sare cenușie, care servea o varietate excelentă de mâncare poloneză. În urmă cu doi ani, găzduise un dineu aici pentru participanții la un summit european pe energie. Își amintea mai ales tarta cu ciocolată servită în ziua aceea. Ce încântare! Nimeni nu era în sală sau în cafenea în clipa aceea, deoarece lucrurile se linișteau devreme mulțumită managerului minei.

În mod incredibil, avea semnal la telefon, datorită cablurilor de la suprafață și releelor poziționate la nivelurile pentru turiști. Asta îl ajuta să discute cu soția lui, care îl sunase.

— Tocmai am plecat de la Jasna Góra, spuse ea prin telefon. Eu și fratele Orlik am avut o discuție minunată.

Putea doar să-și imagineze.

— Încă refuză să coopereze?

Vorbea încet și ținea mâna ridicată, acoperindu-și gura.

— După ce și-a dat seama că eu știu adevărul, și-a schimbat atitudinea. Bineînțeles, te-a mustrat pentru că mi-ai spus și pur și simplu a negat totul. Ceea ce nu știa este că, în timp ce noi discutam, am pus BOR-ul să-i percheziționeze camera.

El zâmbi. Nimic la ea nu era subtil sau sublim.

— Ați găsit ceva?

— Un dosar gros.

Era șocat.

— Îl ai?

— Da. Și, apropo, voi doi semănați foarte mult, dar presupun că ai realizat deja acest lucru.

De mult, de fapt. Probabil că era unul dintre puținii oameni din Polonia care l-ar fi numit pe Bufniță prieten, dar asta părea să nu conteze prea mult.

Hotărî să păstreze pentru el ce se întâmpla la mină. Ea nu putea face nimic în privința asta. Dacă lucrurile mergeau prost aici, se putea dovedi totuși util să aibă dosarul despre Protocolul Varșovia.

— Te-ai descurcat bine, îi spuse el. Apreciez.

— Doar îmi îndeplinesc obligațiile.

Și închise telefonul.

El aruncă o privire prin sală și la scena din capătul opus. Ce loc uimitor! O cavitate imensă, sculptată în întregime din sare. O gaură în pământ, care îi amintea de Boleslav cel Viteaz și de legenda regilor adormiți. Orice copil de școală știa povestea. O dată pe an, la miezul nopții în Ajunul Crăciunului, suna marele clopot Sigismund, iar regii polonezi se trezeau din somnul etern și se adunau în sala mare din subteran, un loc cu multă lumină, ca o catedrală. Unii spuneau că se află sub Castelul Wawel, dar alții că era mult mai departe în sud, în Munții Tatra. Sau poate că era aici, în Wieliczka?

Cine să știe?

Veneau îmbrăcați în hainele lor de la încoronare, stăteau în fața unei mese rotunde și discutau despre

soarta țării. Boleslav însuși prezida, ținând celebra Szczerbiec, sabia de încoronare a Poloniei.

Ce priveliște trebuie să fi fost!

Dar nu erau singurii care se trezeau în noaptea aceea.

Cavalerii Adormiți din Tatra cutreierau țara în Ajunul Crăciunului. Plecau din munți pe caii albi și porneau în căutarea regilor. Când îi găseau, un ciocănit zgomotos se auzea în ușa sălii. Apoi din nou. Și încă o dată. Mereu de trei ori. Regii amuțeau, în timp ce Boleslav deschidea ușa și le spunea cavalerilor: *Nu. Timpul nu a venit încă.*

Zâmbi la această doză de teatralitate.

Și de ironie.

Bărbații de acolo erau pregătiți de luptă, gata să slujească Polonia.

Dar timpul nu venise încă.

Înainte ca regii să-și reia consiliul, ascultau zgomotul de copite estompându-se în timp ce cavalerii se întorceau în peșterile lor înghețate. Odată ajunși acolo, cavalerii își hrăneau animalele, apoi adormeau, sprijiniți de șei, pregătiți.

Pentru când venea vremea.

Ce poveste glorioasă!

Telefonul vibra.

Avea un mesaj.

Era de la secretarul său particular.

Lăsase instrucțiuni agenților BOR să se întoarcă la hotelul Sheraton din Cracovia și să pretindă că el revenise în apartamentul regal Wawel. Îl sunase pe secretar și-i spusese că voia să se odihnească vreo câteva ore și că nu voia să fie deranjat, decât dacă era ceva crucial.

Citi mesajul.

STATELE UNITE AU DAT UN COMUNICAT CĂ THOMAS BUNCH, CONSILIER ADJUNCT ÎN SIGURANȚĂ NAȚIONALĂ, A DISPĂRUT UNDEVA ÎN POLONIA. ERA AICI CU TREBURI OFICIALE, AVÂND IMUNITATE DIPLOMATICĂ. WASHINGTONUL A FĂCUT APEL LA VARȘOVIA SĂ ACȚIONEZE IMEDIAT ȘI SĂ DESCOPERE

UNDE SE AFLĂ. MINISTERUL DE EXTERNE VREA SĂ ŞTIE CARE E RĂSPUNSUL NOSTRU.

Fox trăsese prima salvă, scoțând cazul în evidență, dar formularea declarației lăsa spațiu de manevră.

Tastă răspunsul.

SPUNE-LE AMERICANILOR CĂ ÎNȚELEGEM SITUAȚIA ŞI CĂ VOM INVESTIGA. DE ASEMENEA, MINISTERUL DE EXTERNE SĂ CERCETEZE NATURA EXACTĂ A „TREBURILOR OFICIALE“ ÎN CARE ERA IMPLICAT ADJUNCTUL. SOLICITĂM DETALII CARE SĂ NE AJUTE ÎN INVESTIGAȚIE.

Zâmbi.

Asta ar trebui să-l încetinească pe Fox.

Suficient pentru ca ceea ce era pe cale să se întâmple să poată fi dus până la capăt.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI OPT

COTTON MALONE reacționa la bubuitul subit care reverberă prin sare, făcându-i urechile să zvâcnească și să-l doară.

Sunetul îl luase prin surprindere, fiind nelalocul lui în liniștea constantă. Patrycja țipă, iar el întoarse privirea spre încăperea exterioară unde o siluetă mare se materializa din întuneric, căutând să se ascundă după un stâlp. Ei erau ținte sigure în acest spațiu strâmt, cu lămpașele de pe cască precum niște faruri spre care să țintească. Așa că întinse mâna după bateria de la talie și stinse lumina. Stephanie îi urmă exemplul, dar Patrycja întârzia. El se aruncă și o culcă la podea, oprindu-i și ei lumina.

Acum, întunericul îi învăluia.

Auzi o mișcare în camera exterioară, foșnet de pași pe sarea fărâmicioasă. Întinse mâna după strana răsturnată, ca s-o folosească drept acoperire. Lămpile agresorilor, de asemenea, erau stinse, dar nimic nu-i împiedica să mitralieze capela. Strana putea să le ofere o oarecare acoperire, dar nu prea multă.

— Nu ai unde să te duci, Malone, spuse o voce din întuneric.

Ivan.

Greu de spus exact de unde, din pricina ecoului și a beznei negre, ambele dezorientându-i simțurile

prin lipsa de puncte de reper.

— Veniți aici, le șopti lui Stephanie și Patrycjei, și stați la pământ.

Întinse mâna prin întuneric, ghidându-le spre strană.

— Ne reîntâlnim, domnule Malone, spuse o voce mai vârstnică. Reinhardt.

— Știi ce vreau, zise Ivan. Am văzut ce ai găsit.

Nu era încă pregătit să cedeze. Întunericul lucra în ambele sensuri, deși era distanță mare între locul unde stăteau ghemuiți până la tunelul de ieșire din camera exterioară, iar lămpile agresorilor, dacă se aprindeau, aveau să-i lumineze ca pe niște căprioare surprinse de farurile mașinilor.

— Aș putea să vă omor pe toți, zise Ivan, apoi să le iau singur. Fii rezonabil, Malone. Chiar nu vreau să te împușc.

De parcă o credea pe asta! Ivan avea să facă orice trebuia ca să obțină ce voia. Toate cadavrele acelea din Slovacia dovedeau acest lucru. El și Stephanie erau profesioniști. Cunoșteau riscurile, dar Patrycja era altceva. Îi era dator să o țină în siguranță.

— Bine, Ivan. lată-le aici.

Aruncă pachetul spre locul unde credea că era intrarea în capelă.

Se aprinse o lumină.

Își acoperi pupilele și văzu sub lampă o siluetă neagră luând pachetul. În mâna acesteia, zări un pistol. O licărire scurtă de lumină dezvălui faptul că silueta era a lui Munoz, omul lui Reinhardt. Forme greu de distins se mișcau prin întuneric.

Lumina se stinse.

— Acum plecăm, Malone, spuse Ivan. Stai pe loc.

Evident, mai era un drum până aici prin Nivelul IX, pentru că nu se întâlniseră cu nimeni venind încoace. Presupunea că Ivan și însoțitorii lui aveau să folosească acel drum spre ieșire.

Așa că se miră când patru lumini se aprinseră, apoi dispărură în tunelul pe unde îi condusese Patrycja.

— De ce pe acolo? o întrebă el.

— Ajung mult mai rapid până la lift. Probabil că au coborât din Galeria Regis, care e la vreun kilometru distanță.

Rămaseră în continuare pe întuneric.

— Mă duc după ei, spuse el. Stephanie, tu și Patrycja întoarceți-vă pe unde am venit noi.

— Pe naiba! spuse fosta lui șefa.

— De acord, adăugă ghida.

Pe Stephanie o înțelegea, dar tânăra polonă era nesăbuită.

— Patrycja, o să iasă foarte urât.

— Iar tu habar nu ai unde să te duci fără mine. Am văzut fața unuia dintre cei care tocmai au plecat. E miner și lucrează ca ghid. Ei au parte de ajutor. Și voi aveți nevoie de asta.

Avea dreptate și o admira pentru curajul ei.

— În regulă, să mergem. O singură lumină. A mea.

Asta avea să-l transforme în prima țintă.

— Ar trebui să fie destul de departe prin tunel astfel încât să mergem după ei. Nu știi, din întâmplare, un alt drum către lift, care să nu folosească tunelul pe care au mers ei?

— De fapt, știu.

***

ELI MERGEA DUPĂ IVAN.

Din fericire, rusul se oferise să stea în fața lui. Bărbatul mătăhălos ducea o armă într-o mână și pachetul sigilat în cealaltă. Munoz i-l dăduse când erau în cameră.

Se întrebă dacă să-l ucidă pe slavul gras și să-și încerce norocul cu orice îi aștepta deasupra, dar serviciul secret rus, SVR, era la fel de nemilos ca predecesorul său, KGB. Personalul și resursele erau nesfârșite și chiar nu ar fi avut unde să se ascundă pe tot globul. Fără a mai pomeni de americanii, francezii, iranienii, nord-coreenii și chinezii care ar fi vrut să se răzbune și ei pentru pierderile suferite. Manevra inteligentă, singura manevră, era să-i lase

lui Ivan acest moment și să iasă din mină, apoi să fugă cu cele cinci milioane de euro. Cămara încă era la un nivel mai jos, iar el putea să le-o vândă polonezilor.

El, unul, i-ar fi ucis pe Malone și pe ceilalți chiar acolo, în încăpere, dar Ivan spusese clar că asta nu avea să se întâmple. Nu voia să-i stârnească pe americani mai mult oferind încă un martir în spatele căruia să se adune. Mai bine să-i lase pe Malone și pe Stephanie Nelle să se facă de râs pentru că nu reușiseră să obțină informația.

Merseră mai departe, urmându-l pe Konrad prin tunelul întunecos, cu lămpașele luminându-le drumul. Briza rece de pe fața lor era plăcută și aducea confortul anticipat al aerului proaspăt de deasupra.

Cotiră de două ori și ajunseră la lift.

Konrad se opri în fața ușilor închise.

— Când voi fi plătit?

— Asta nu e problema mea, spuse Ivan.

Konrad arătă cu mâna la Eli.

— E problema lui. O sută de mii de euro. Și nu a spus nimeni nimic despre arme și împușcături. Armele nu sunt permise aici. Am putea avea toți mari probleme dacă a auzit cineva împușcătura aceea.

— Dar se pare că nu a auzit nimeni, zise Eli.

— Ai spus că o să fiu plătit după ce vă conduc la statuia aceea. S-a făcut. Unde sunt banii mei?

Ivan ridică arma și trase.

***

COTTON AUZI O ÎMPUȘCĂTURĂ

De undeva din întunericul răsunător.

— Cât mai e până la lifturi? o întrebă pe Patrycja.

— Sunt chiar în față.

***

ELI FĂCU UN SEMN și Munoz trase corpul lui Konrad înapoi în tunel, într-o ramificație de care tocmai trecuseră.

— A fost necesar? îl întrebă el pe Ivan.

— Nu ne putem permite acel martor.

Avea însă nevoie de Konrad ca să ajungă înapoi la Cămară. Acum trebuia să găsească altă modalitate.

Ai naibii ruși.

— Dar îți poți permite ca eu să fiu martor? întrebă el.

Ivan chicoti.

— Mi s-a spus să te las în pace. Ai prieteni la Kremlin cărora le place să facă afaceri cu tine. Nicio grijă. Ivan arătă spre pachet. Avem ceea ce vrem.

Era o oarecare alinare, dar nu suficientă, pentru că rușii mințeau.

Munoz se întoarse.

Se întrebă cât avea să dureze până era găsit cadavrul. Ore? Puțin probabil. Zile? Mai degrabă, iar asta era în regulă. Se gândise deja la toate astea și văzu că Munoz fusese minuțios, întinzându-i cartela lui Konrad care activa liftul.

— Urcăm la Nivelul III și ne amestecăm printre turiștii care pleacă pe ziua de azi. În felul acela – arătă el cu cartela – se înregistrează pe cartelă că a fost folosită ca să plecăm de aici, de jos. Ne scoatem salopetele și ieșim odată cu restul vizitatorilor. Nu-și dă nimeni seama.

Ivan zâmbi, apoi întinse mâna și puse o labă pe umărul lui drept.

— Bun plan.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI NOUĂ

JANUSZ CZAJKOWSKI încă stătea la masa din sala de ședințe. Câteva persoane intrau și ieșeau, dar nimeni nu-i dădea atenție, luându-l drept un angajat al minei datorită salopetei. Ivona se ocupa de managerul minei, monitorizând situația și stabilind cum să procedeze. Ea considerase că era mai bine ca el să aștepte aici, ceea ce-i dăduse timp să discute cu Anna.

Interesant cum soarta lui putea ajunge în mâinile celor două femei, una fiind soția lui înstrăinată, pe care o iubise cândva, cealaltă fiind femeia pe care o iubea acum. Amândouă lucrau la unison, având același scop.

Să-i scape pielea.

Unii bărbați ar fi considerat-o emasculare. El nu o vedea așa.

Toată viața încercase să facă doar ceea ce era corect, dar uneori se dovedise dificil să definească ce însemna *corect.* Fusese nevoie de măsuri extreme ca să trateze cu comuniștii. Măsuri ofensive și defensive deopotrivă. Pe atunci, adunaseră totul sub eticheta de „rezistență“. Era un lucru ușor de descris, dificil de înțeles, fiindcă acțiunile sale luau multe forme diferite. În cele din urmă, ajunsese să afle diferența dintre revoluție și rezistență. Revoluția privea către ce avea să fie în viitor. Rezistența visa la trecut și la restaurarea a ceea ce existase cândva.

Ambele, însă, erau plătite cu exilul, închisoarea, tortura și moartea. El și un milion de alți oameni *rezistaseră* în fața comuniștilor, dorindu-și doar restaurarea Poloniei libere.

Fusese un război.

Exact cum îl descria guvernul comunist, declarând că *nu mai exista cale de întoarcere de la comunism.* Iar guvernul susținuse acea declarație cu cincizeci de mii de forțe de securitate interne ale SB-ului trimise în țară, care spărseseră grevele, constrânseseră și intimidaseră oamenii cu moartea, cu violența și cu teama. Spionii jucaseră un rol esențial în ambele tabere.

Chiar *fusese* un război.

Și fuseseră și victime colaterale.

De ambele părți.

Stând acum aici, după aproape trei decenii, în spațiul protejat al unei săli subterane, totul părea că se întâmplase ieri. Totuși, în ultima vreme, mintea lui rămăsese captivă în trecut. Guvernul fusese foarte prost. Nesăbuit. Aderase la ceea ce practicase Stalin. *Oamenii care votează nu decid nimic. Oamenii care numără voturile decid totul.*

Ceea ce, din fericire, se transformase într-un dezastru pentru ei.

Nu putea să repete acele greșeli, nici să-i lase pe alții s-o facă.

Adevărul era că putea fi înlocuit. Putea fi împușcat în orice moment, în orice mulțime, iar poliția ar fi spălat sângele lui de pe caldarâm și traficul ar fi fost reluat până la lăsarea serii.

Trist.

Dar nu era o minciună.

În Polonia nu exista o persoană care să controleze prea multe lucruri.

Totul era un consens.

Nimic bun nu avea să iasă din dezvăluirea Protocolului Varșovia. Orice apărare pe care ar fi creat-o ar fi fost înăbușită de o opoziție vocală. În anii ’80 nu exista internet. Nici platforme de socializare. Nici Twitter. Informațiile chiar puteau fi

păstrate secrete. Reacția de astăzi ar fi fost necruțătoare. O multitudine de partide politice poloneze, care nu se puteau pune de acord în nicio privință, s-ar fi unit pe baza unei teme comune.

Să-l îndepărteze din funcție.

Și aveau să reușească.

Întreaga coaliție de la conducere se baza pe fisura din tabăra adversă, fiindcă, din păcate, crearea unității în Polonia întotdeauna părea mai ușoară când aveau de înfruntat un dușman comun.

De data asta, acela avea să fie el.

Clătină din cap.

Ce încurcătură!

Era înrăutățită și mai mult de o altă realitate. Operațiunile plănuite în grabă aduceau aproape întotdeauna probleme. Avea un presentiment urât că un detaliu, acum mărunt, se putea afla ulterior și dezvolta în ceva fatal. Ceva ce el nu putea să controleze. Își dădu însă seama că îndoiala însoțea întotdeauna responsabilitatea, așa că trase aer adânc de câteva ori și se pregăti.

Ivona apăru la intrare și veni spre el pe podeaua parchetată.

— Urcă liftul de la Nivelul IX.

El se ridică în picioare.

— Nu aștept aici, așa că nu-mi spune s-o fac.

— Nu aveam de gând să fac asta.

— Ai idee cine vine sus?

Ea clătină din cap.

— Să sperăm că, oricine ar fi, au găsit lucrul pentru care au venit.

— Și dacă nu?

— Atunci, mergem noi să-l găsim.

Iubea hotărârea ei. Nicio urmă de pesimism.

— Cred că am nevoie de un divorț.

Ea zâmbi.

— Vorbește neliniștea din tine.

— Vorbește un om care te iubește. De ce nu pot fi și eu fericit?

— Pentru că ești președintele acestei țări, iar Polonia nu va tolera niciodată un lider care

divorțează cât este încă în funcție. Știi asta.

— M-am săturat să trăiesc într-o minciună.

— Se pare că faci asta de multă vreme.

Ea nu știa nimic despre protocol, doar aluzii trecătoare ici și colo. Trebuia să-i spună, dar acum nu era momentul, așa că spuse doar atât:

— Sunt mai multe la mijloc decât crezi.

— Așa este întotdeauna.

— O să discutăm. După ce se termină.

— Janusz, nu-mi pasă ce-ai făcut. Sunt convinsă că, orice ar fi fost, ai făcut-o de nevoie. Aveam zece ani când s-a prăbușit Uniunea Sovietică. Erau vremuri grele. Oamenii făceau tot ce puteau ca să supraviețuiască. Eu, tu, nimeni nu-i poate judeca după standardele de azi. Ea făcu o pauză. Și cine sunt eu să judec pe cineva? Astăzi am împușcat un om cu sânge rece. Și nu a fost primul. Așa că nu-mi pasă deloc ce-ai făcut.

El zâmbi.

Era și o femeie practică, pe deasupra.

— Vino cu mine, spuse ea. E un loc de unde putem vedea liftul când ajunge.

El o urmă afară din sală.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI

COTTON MALONE se opri într-un colț al tunelului. Rămășițele luminilor incandescente se vedeau pe margini, arătând că pe cealaltă parte se afla foaierul de ieșire, care era luminat mai devreme, când sosiseră ei. Nu auzi nimic în afară de scârțâitul liftului în timp ce urca. Aruncă o privire scurtă pe după margine și văzu trei salopete întinse pe jos, alături de căști.

— Au plecat, spuse el.

Stephanie și Patrycja veniră din spate.

Știa de la coborârea anterioară că acest lift ajungea doar până la Nivelul III. Îl schimbaseră mai devreme cu un altul care mergea până la suprafață. Arătă către haine.

— Au de gând să se amestece în mulțimea de la nivelurile inferioare și să iasă pur și simplu afară.

Dar mai era și problema împușcăturii.

Ieși de după colț, apropiindu-se de mormanul de haine și căști. Privi podeaua și observă dâre în straturile fine din sare măcinată îndepărtându-se către un tunel întunecos din dreapta. Se luă pe urma lor în beznă, continuând cam șase metri într-o ramificație, unde găsi cadavrul unui bărbat îmbrăcat într-o salopetă de aceeași culoare ca a Patrycjei. De bună seamă, celălalt ghid, forțat sau mituit să coopereze, și sursa împușcăturii. Ivan nu era genul care să lase lucruri neterminate.

Se întoarse spre lift.

— E un cadavru, spuse el. Poartă numele *Konrad* pe salopetă.

Șocul se întipări pe fața Patrycjei.

— Dawid Konrad. Îl cunosc. Făcu o pauză. Îl cunoșteam.

Până acum, această femeie atrăgătoare se comportase ca o profesionistă, punând puține întrebări. Chiar și când împușcătura răsunase în capelă, intrase în panică preț de o clipă, apoi își recăpătase controlul. Acum, vorbeau despre o crimă. Era posibil să fie prea mult. Avea nevoie ca ea să gândească limpede în continuare.

Ea se apropie de panoul de comandă și folosi cartela ca să activeze butonul *SUS,* care se aprinse la atingerea ei.

— Ce vrei să faci? întrebă Stephanie.

— Să le tăiem calea.

— N-ar trebui să trimitem ceva ajutoare jos? Cu siguranță, în locul ăsta sunt paznici.

El clătină din cap.

— Nu putem risca să pierdem informația. Acum depinde de noi. Observă că ea era de acord.

Liftul se întoarse.

El trase fermoarul salopetei.

— Și noi trebuie să ne integrăm în mulțime.

***

JANUSZ CZAJKOWSKI stătea pe o scară solidă din lemn care urca între Nivelul III și Nivelul II, a cărei utilizare fusese blocată de managerul minei. De pe prima treaptă, era ușor să urmărească lifturile care duceau în sus și-n jos, fără să fie observat. Încăperea în care se aflau era înaltă, spațioasă și bine luminată, cu o podea din sare lustruită, scândurile albe aflate pe doi dintre pereți, alcătuind o împletitură impresionantă de susținere. Se formaseră cozi în spatele cordonului, mulțimea fiind puțin gălăgioasă și nerăbdătoare să încheie vizita și să ajungă la suprafață. Ivona stătea lângă el în timp ce așteptau

ca liftul de la nivelul inferior să-și deschidă ușile. Datorită unghiului scărilor și poziției lor, nimeni din mulțime nu putea să-i vadă.

— Va dura ceva timp până când toți oamenii aceștia vor pleca de aici, spuse el.

— Cu cât mai puțină atenție, cu atât mai bine.

Ea ținea în mână o mică stație de emisie-recepție care era conectată la un centru auxiliar de securitate de la Nivelul I. El observase deja camerele, fixate sus, pe ziduri, și orientate către lifturi.

— Locul ăsta e supravegheat video? întrebă el.

Ea încuviință.

— E un avantaj pentru noi. Nu au unde să se ducă.

— Vreau să le oprească.

Ea se uită la el.

— Nu putem lăsa ca asta să se înregistreze. Cu siguranță că îți dai seama de asta.

Și văzu că ea înțelegea.

Ea vorbi în stație și îi spuse managerului să oprească toate camerele. Ordin de la președintele Poloniei.

Liftul care cobora la nivelurile inferioare se deschise și din el ieșiră trei bărbați.

— Cel mai în vârstă e Reinhardt, spuse ea. Cel tânăr e ajutorul lui, Munoz. Bărbatul voinic e Ivan. Rusul.

— Presupun că pachetul acoperit cu plastic pe care-l ține în mână e ceea ce căutăm? întrebă el.

— Trebuie să fie. În siguranță și sigilat.

Se uitară cum cei trei o luară nepăsători la dreapta, departe de scări, păși peste cordon și dispărură în mulțime, așteptându-și rândul la lifturi.

— Îndrăzneți, spuse el.

— Habar nu au că îi urmărim.

— Îi lăsăm să urce mai întâi? Sau ne ocupăm de ei aici?

Ea nu răspunse imediat. Bănuia că se gândea la riscuri.

— Ivan e un ucigaș, spuse ea. Va face orice trebuie să facă pentru a scăpa de aici. Mai bine să

nu-l provocăm și să-l lăsăm să urce. Putem fi acolo, așteptându-l când vine liftul.

Era logic.

— Dar o să-i mai urmărim puțin, spuse ea, ca să ne asigurăm că rămân aici.

El întinse mâna și o luă pe a ei, strângând-o cu putere. Ea îi întoarse gestul și adăugă un zâmbet. Pentru prima dată, el credea că era posibil ca situația să se rezolve.

Liftul de la nivelurile inferioare se deschise din nou.

Cotton Malone, Stephanie Nelle și încă o femeie tânără, îmbrăcată ca un ghid din mină, coborâră. Malone aruncă o privire rapidă dincolo de cordon.

O armă apăru în mâna lui Ivan.

Bărbatul trase.

CAPITOLUL ŞAPTEZECI ŞI UNU

ELI ÎL VĂZU PE MALONE în același timp în care îl văzu și Ivan și nu se opuse unui foc tras spre tavan.

Împușcătura genera efectul dorit.

Oamenii se împrăștiară în toate direcțiile, ignorând bariera care îi ținuse departe de lifturi. Ca vitele lovite de streche, formară un zid care se mișca spre locul unde se afla Malone, lăsându-i pe el, pe Munoz și pe Ivan să se alăture mulțimii care fugea în direcția opusă.

Se îmbulziră pe un coridor lat, luminat, mergând alternativ pe sare și pe scânduri de lemn. Aceste rute nu semănau deloc cu cele din adânc; pereții erau neteziți, podelele mai drepte, cu suficientă lumină. Traseul se termina cu o încăpere de mărime medie în care se vedeau cufere din lemn, cărucioare cu roți din fier și găleți folosite pe vremuri în minerit. Turiștii ieșeau în continuare pe cealaltă parte, în tunelul următor.

Dar Ivan se opri.

Rusul se poziționa în spatele unui cărucior din fier, cu arma în mână.

— Ne ocupăm de Malone aici.

Îi făcu semn lui Munoz, care se ghemui după un alt cărucior vechi, tot cu arma pregătită. Era pe punctul de a-și găsi și el o ascunzătoare când Ivan îi spuse:

— Stai acolo.

Așa, expus?

Ceea ce însemna că el era momeala.

***

COTTON O LUĂ ÎN DIRECȚIA în care plecaseră Ivan și oamenii lui. Toți turiștii fugiseră, lăsând liber coridorul îmbrăcat în lemn. Ținea arma în mâna dreaptă, scoasă de sub salopetă. Stephanie și Patrycja așteptau aproape de lifturi. Drumul era o linie dreaptă de vreo cincisprezece metri, care se termina cu o intrare dincolo de care era întuneric.

Se apropie de intrare și hotărî, așa cum făcuse și la Bruges, că era o prostie să dea buzna. În schimb, se lipi de zidul din sare, pe partea stângă a intrării, și riscă să arunce o privire înăuntru.

Îl văzu pe Reinhardt stând în mijlocul încăperii slab luminate.

Dar Ivan și Munoz nu erau nicăieri.

***

JANUSZ CZAJKOWSKI urmărise agitația care se stârnise după ce rusul trăsese în tavan. Ivona trimisese din nou mesaj prin stație managerului și-i spusese să oprească toate lifturile care urcau. În haosul general, riscau ca prada să le scape. În acest fel, erau izolați în subteran, împreună cu toți ceilalți.

Malone pornise în urmărire.

Dar Ivona nu insistase să se ia și ei pe urma lor.

Iar el înțelese.

Până acum, prezența lor era neștiută și părea mai bine să rămână așa. Totuși, nu voia să pățească cineva ceva. Se vărsase deja destul sânge.

El și Ivona urcară repede treptele până la Nivelul II și, conform instrucțiunilor managerului primite prin stație, își croiră drum spre locul unde tunelurile începeau o coborâre ușoară spre Nivelul III, sperând că era direcția opusă față de cea în care plecase Ivan.

Cu puțin noroc, ținta lor avea să vină direct spre ei.

***

ELI ÎNCREMENI.

Văzuse o umbră apropiindu-se din tunelul puternic luminat, care se oprise brusc. Apoi, văzuse un cap uitându-se repede pe după marginea intrării. Munoz și Ivan erau cu armele pregătite.

Evident, Malone era precaut.

Surprinse privirea lui Munoz și-i făcu semn să schimbe pozițiile, să-și pună omul mai aproape de intrare, pe partea lor de intrare.

— Sunt aici, Malone! strigă el. Ce-ar fi să discutăm despre asta?

***

COTTON SIMȚEA CĂ ERA O CAPCANĂ, dar hotărî să nu-l alerteze pe Reinhardt.

— În regulă. Să vorbim. Hai afară.

Așteptă.

Reinhardt apăru din întuneric.

Rămase pe partea lui de la intrare, fără să ofere cuiva, de o parte sau de alta, o vedere clară. Dacă îl voiau, trebuiau să vină după el.

— Sunt puțin mirat să te văd aici, zise Reinhardt. De unde ai știut?

— O bănuială norocoasă.

Reinhardt zâmbi.

— Ești nostim? E o situație destul de serioasă. Crezi că se impune să faci glume?

El ridică din umeri.

— E serios doar pentru tine. Eu sunt de partea puterii și a dreptății.

— Haide, Malone. Nu putem fi rezonabili?

— Unde-i Ivan?

— Face ce fac rușii mai bine.

Și Reinhardt adăugă un zâmbet viclean.

Apoi, se lăsă la podea.

Împușcăturile răsunară din încăpere.

Gloanțele șuierară și nimeriră sarea și scândurile din tunel, ricoșând. Spera că Stephanie și Patrycja se

adăpostiseră. Rămase lipit de perete pe partea lui din dreptul deschizăturii.

Reinhardt se târî înapoi.

Auzi mișcări prin întuneric dincolo de intrare. O privire rapidă îi dezvălui o cameră goală.

— Stephanie! strigă în urma lui.

— Suntem aici.

— Mă duc după ei.

— Lifturile nu merg, îi spuse Patrycja. Au fost oprite de sus.

Ceea ce însemna că se întâmplau mai multe aici.

Stephanie și Patrycja apărură și se apropiară în grabă.

— Unde ajunge ruta asta? întrebă el.

— Se întoarce către zonele principale, pe lângă lacuri, spuse Patrycja. Către scări.

— Voi două urcați pe oriunde puteți. Țineți-i pe nenorociți! aceia aici jos. Să nu le lăsați vreo cale de scăpare.

Stephanie încuviință și, împreună cu Patrycja, se retrase spre lifturi.

El o luă în direcția opusă.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ŞI DOI

JANUSZ CZAJKOWSKI stătea în camera plină cu vitrine luminate care expuneau cristale de sare de toate culorile, formele și mărimile. Se refugiase aici în timp ce Ivona evalua situația neașteptată. El voia să fie la comandă, ca întotdeauna – era președintele, la urma urmei -, dar își dădea seama că trebuia să stea retras. Dacă reușeau să rezolve situația, nu-și putea permite să fie expus mai mult decât era deja. Era destul de rău că managerul era la curent cu prezența lui și că se folosise de funcție ordonându-i să oprească toate camerele. Așadar, cu cât știau mai puțini oameni, cu atât mai bine.

— Se trage din nou jos, spuse Ivona, intrând în grabă în cameră. Vizitatorii s-au împrăștiat. Se încearcă aducerea lor la Nivelurile I și II. Managerul minei spune că nu mai poate păstra multă vreme totul secret. Sunt probleme de siguranță și agenții lui de securitate insistă.

El înțelese mesajul. *Trebuie să se termine. Acum.*

— Trebuie să coborâm acolo, spuse el.

— Janusz.

Îi plăcea când ea îi folosea numele, ceea ce se întâmpla rar.

— Nu pot risca să ți se întâmple ceva, spuse ea. Nu mă pune în poziția asta dificilă. Trebuie să cobor acolo. Mă aștepți aici?

— Sunt președintele țării și șeful tău. Nu e o dezbatere.

Ea îi aruncă o privire curioasă.

— Te duci acolo? Invoci funcția?

— Da.

— Ce surpriză!

Ea clătină din cap, apoi trase fermoarul unui buzunar de la salopetă și scoase un pistol semiautomat.

Îi întinse arma.

— Presupun că știi să o folosești.

— Absolut.

***

ELI ÎI URMĂ PE IVAN ȘI PE MUNOZ.

Trăseseră cu arma încercând să-l nimerească pe Malone, dar nu reușiseră. Le oferise, însă, o acoperire suficientă cât să fugă. Acum erau într-un coridor lung care ducea la o altă încăpere cu tavanul jos, în care era expus echipament vechi de minerit. Merseră mai departe, neștiind sigur destinația, doar că trebuiau să se întoarcă la suprafață. Dar cum? Malone era pe urmele lor și nimeni nu știa ce se afla în față.

Ivan înainta legănându-se, cu picioarele greoaie, dar sprintene pentru un bărbat voinic, cu o armă într-o mână și pachetul învelit în plastic în cealaltă. Era bine că Jonty se gândise la toate și că protejase corect informația. Malone trebuia să acționeze cu grijă, dat fiind că nici el nu știa ce-l aștepta.

Intrară într-un coridor deschis care înainta încă douăzeci de metri, înclinându-se în sus, cu un perete înalt din sare în dreapta și o balustradă din lemn în stânga, dând către un mic lac.

O priveliște ciudată atât de adânc sub pământ.

Apa limpede era nemișcată ca sticla, fundul fiind iluminat de luminile scufundate care împrăștiau o strălucire verde, stranie. Evident, trebuia să existe un loc în care să ajungă apa care se prelingea, așadar lacurile păreau o soluție rezonabilă.

Ivan se opri.

— Nu putem alerga întruna.

— Ce sugerezi?

Bărbatul mătăhălos arătă în jos spre apă și spre câteva trepte care duceau la un doc micuț, unde erau legate două bărci. Eli se uită la lac și văzu că erau mai multe zone unde apa se scurgea în niște deschizături întunecoase.

— Presupui că una dintre acelea ne va scăpa de Malone? întrebă el.

Ivan încuviință.

— Nu pe noi. Pe mine. Trebuie să ne despărțim. Să-l punem pe Malone să aleagă. Eu urc în barcă. Tu mergi mai departe.

— Și ce să fac?

— Găsește o ieșire. Scapă. Dispari. Bucură-te de bani. Afacerea noastră s-a încheiat.

Era o strategie înțeleaptă, mai ales din punctul lui de vedere. Malone probabil căuta informația, dar nu avea de unde să știe cine o avea. Cea mai bună variantă? Nu era brokerul, ci rusul. Cel care trăsese cu arma.

El nici măcar nu omorâse pe cineva.

Glonțul venise din arma lui Ivan. Propria lui armă era încă la brâu, pe sub salopetă.

— *Do svidaniya,* spuse Ivan, fluturând arma din mâna lui.

La revedere și ție.

Ivan păși peste o poartă joasă din balustradă, coborî treptele, apoi urcă într-o barcă. La pupa era un motor electric, pe care el îl porni și îl folosi ca să înainteze spre tuneluri.

— Ce facem? întrebă Munoz.

— Ce-a spus el. Ieșim de aici.

Și plecară.

***

COTTON MALONE își croi drum prin încăpere către ieșirea opusă, având grijă când trecu pe lângă echipamentul vechi de minerit expus. La cealaltă

ieșire îi văzu pe Reinhardt și pe Munoz, la cincisprezece metri distanță, alergând pe un coridor cu balustradă. Apoi, întunericul îi ascunse vederii când intrară în altă încăpere. Se întoarse către lacul subteran luminat și îl văzu pe Ivan îndepărtându-se într-o barcă mică, intrând într-un tunel întunecat.

Se despărțiseră.

Putea să parieze că ceea ce căuta el era la Ivan.

Observă poarta cu lacăt, scările și o altă barcă plutind pe apa liniștită. Sări peste balustrada joasă și coborî, urcând în barcă.

Pe urmele lui Ivan.

***

JANUSZ CZAJKOWSKI știa cum să mânuiască o armă, dar trecuse mult timp de când deținuse una. Solidaritatea nu fusese niciodată asociată cu violența. Armele fuseseră interzise, la fel și alcoolul. Niciodată o persoană în stare de ebrietate nu avusese voie să participe la acțiuni oficiale. Niciodată nu fusese permis un cuțit sau o armă. Nu că nu apăreau unele, dar nici nu le aprobase vreodată prezența cineva cu autoritate.

Dimpotrivă, de fapt.

Imaginea fusese vitală pentru mișcare. Ce spuneai și ce făceai conta, dar cum arăta conta mai mult. Încercau să câștige lumea de partea cauzei lor și nu exista un mod mai bun decât ca protestele lor să fie nonviolente. Nu avuseseră succes sută la sută, dar fuseseră destul de aproape. Solidaritatea fusese întotdeauna, atunci și acum, văzută ca fiind bună. Guvernul era rău.

Dar ce avea să facă Protocolul Varșovia din moștenirea aceea?

Greu de spus.

În mod sigur, nimic bun.

Pe tăcute, coborî în urma Ivonei pe o scară din lemn, cu scânduri solide și ferme sub picioarele lui. Se îndreptau către Nivelul III. Managerul minei se ocupa să-i evacueze pe toți la suprafață de la

Nivelurile I și II. După cum văzuse, Malone plecase în urmărirea lui Reinhardt si a omului său, Munoz, însoțiți de Ivan, toţi fiind cu siguranță încă la Nivelul III. Ivona era înarmată cu o hartă oferită de manager. Era însă posibil să nu aibă nevoie de ea. Când se întoarseră pe palier, pregătindu-se să coboare ultimele trepte, îl văzură pe Eli Reinhardt, la treizeci de metri distanță, ieșind din camera puternic luminată unde se terminau scările și intrând dintr-un alt tunel întunecos.

O luară în aceeași direcție.

CAPITOLUL ŞAPTEZECI ŞI TREI

COTTON MALONE naviga cu barca pe lac și se îndreptă către direcția în care dispăruse Ivan. Părăsi suprafața luminată și intră în întuneric. Dacă nu ar fi fost alt lac luminat la aproximativ cincisprezece metri în față, vizibilitatea ar fi fost zero. Lucrurile erau, de asemenea, și puțin cam strâmte pentru el, căci tavanul era la mai puțin de treizeci de centimetri deasupra. Micul motor electric nu oferea niciun pic de viteză, așa că înainta în ritm de melc.

Ieși într-un lac mai mic decât primul, pereții din sare de pe margini ridicându-se la peste cincisprezece metri. O altă balustradă din lemn îngrădea o latură și mărginea unui alt pasaj care înainta pe lângă apă. Se deschidea un singur tunel, așa că merse mai departe către un alt abis întunecos. Acesta era mai strâmt, tavanul fiind la doar câțiva centimetri deasupra capului cum stătea în barcă. Naviga cu o mână pe motor și cu cealaltă pe armă. Pentru un om care ura spațiile închise, părea să se găsească în ele destul de des. Locul acesta era însă suportabil, dată fiind ventilația și luminile pe care le vedea la capătul opus al tunelului.

Zări și umbre pe apă.

Mișcare.

Opri motorul și lăsă inerția să-l împingă spre ieșire. Neștiind ce-l aștepta dincolo, se întinse pe spate ca să se ascundă, cu o mână pe motor și cu

cealaltă ținând pistolul. Barca ajunsese pe un alt lac luminat, acesta fiind străjuit de alți pereți abrupți pe trei laturi, cu aceeași balustradă din lemn întinzându-se dintr-o o parte în cealaltă.

Văzu a doua barcă în clipa în care Ivan trase spre el.

Glonțul îi șuieră pe deasupra capului.

Era destul de departe și destul de jos încât Ivan să nu aibă un unghi clar fără să stea în picioare, ceea ce părea să înțeleagă și rusul mătăhălos.

Cotton opri motorul și împinse barca în mișcare direct spre Ivan, care își ținea cu greu echilibrul, stând în picioare pe platforma instabilă. Se lovi cu prova de lateralul bărcii lui Ivan, ceea ce-l culcă pe rus la pământ. Barca se legănă, dar rămase dreaptă. Ivan scăpă din mână arma, care se lovi de podea și se descărca. Barca lui Cotton demonstra a treia lege a lui Newton – că pentru fiecare acțiune există o reacție egală și opusă – când se trase înapoi pe suprafața nemișcată.

Se ridică și se așeză din nou în mijlocul bărcii.

Ivan încercă să recapete controlul și al lui, și al bărcii.

Îi lăsă adversarului o clipă.

Apoi, aținti arma.

***

ELI INTRA DINTR-O ÎNCĂPERE ÎN ALTA, fiecare împodobită cu o varietate de exponate de pe vremea când totul aici era o mină funcțională. Nu întâlnise pe nimeni, ceea ce era ciudat.

Unde plecaseră toți?

Intră într-o altă cameră de joncțiune, aceasta fiind plină de alte scânduri văruite care susțineau pereții înalți și o scară care urca la nivelul următor. În față, dincolo de scări, uși din metal blocau tunelul de ieșire, ceea ce explica unde se duseseră vizitatorii.

În sus.

Trebuia să-i urmeze și dispară în mulțime, dar ceva îi spunea că acolo putea exista un pericol.

Poate că personalul de pază îl aștepta. Era prea târziu să folosească ruta aceea de scăpare. Anii de negocieri îl învățaseră multe despre oameni. Așa reușise să-l seducă pe Jonty ca să-l lase să facă parte din afacere. Află ce vrea cineva. Obține controlul acelui lucru. Apoi, tocmește-te. Se îmbogățise făcând exact asta. Întregul scop al prezenței lui aici fusese să-și îndeplinească din nou acel obiectiv, dar nu bănuise vreodată că americanii sau rușii își vor da seama cum stăteau lucrurile. Dacă ar fi bănuit care erau suspiciunile lor, nu s-ar fi apropiat niciodată de mina asta. Nimic nu merita acel risc.

El și Munoz evitară scările și merseră spre ușile din metal, care erau doar închise, nu încuiate. Era logic. Rutele nu trebuiau niciodată blocate, făcute inaccesibile, restricționând mișcarea.

Doar dacă era un incendiu.

Nu era cazul acum.

Auzi ceva care suna ca o împușcătură.

De dincolo de uși.

Ivan.

Deschise una din ele.

Și se furișară în întuneric pe cealaltă parte.

***

CZAJKOWSKI ȘI IVONA rămaseră pe urmele lui Eli Reinhardt și Art Munoz. Prada lor habar nu avea că era urmărită.

Ajunseră într-o cameră care urca spre o galerie largă până la nivelurile următoare, pline de segmente din bușteni circulari așezați ca să susțină pereții și tavanul, toți vopsiți. Între mormanele de bârne se ridica o scară.

— Au urcat? îi șopti el Ivonei.

Ea ridică din umeri și-i spuse să aștepte acolo.

El o privi cum urca pe treptele din lemn câte două odată, fără să scoată un sunet. Pe palier, unde scara se înclina în sus, se opri și ascultă, uitându-se în sus prin galeria către care urcau treptele.

Se furișă înapoi.

— Nu e nimeni acolo, șopti ea.

Ivona făcu un semn și se îndreptară spre ușile din metal.

***

COTTON MALONE privi cum Ivan se așeza la loc în barcă. Arma se declanșase, dar nimeni nu fusese rănit. Se întrebă unde era pachetul, dar bănuia că era în siguranță în barcă.

— Nu scapi de aici, spuse el.

Ivan ținea din nou pistolul.

Îl arătă și el pe al lui.

— Niciunul din noi nu scapă, râse Ivan. Aproape că m-ai prins. Eu nu știu să înot.

— Asta nu contează aici. Lacul e plin cu apă sărată. Nu se scufundă nimic. Ai putea să mergi pe apa asta.

— E o mare alinare că știu asta, dar tot nu-mi place apa.

— Și totuși, iată-te aici. Pe un lac.

Ivan ridică din umeri.

— Facem ce trebuie.

— Vreau pachetul acela.

— Să fim rezonabili, Malone. Președintele tău nu e rezonabil. Tu nu ești ca el. Noi folosim informația asta ca să facem ce vrea Polonia. Fără rachete. Ce e rău în asta?

— Ai ucis mulți oameni ca să pui mâna pe pachet.

— Îmi fac treaba, Malone. Toți ne facem meseria.

— Doar că eu nu comit crime în masă când îmi fac meseria.

— Îți pare rău de oamenii aceia? Ei nu sunt prietenii tăi. Nu sunt prietenii Americii sau ai Rusiei.

Încerca să se decidă dacă Ivan trăgea de timp sau pur și simplu nu știa ce să facă mai departe. Mai avusese de-a face cu acest om o singură dată, dar nu cunoscuse vreodată un agent secret rus care să fie prost sau laș. Mai ales unul de vârsta și de statura lui Ivan, care sigur începuse de tânăr cu KGB-ul, apoi,

după căderea Uniunii Sovietice, gravitase către SVR. În cel mai bun caz, era un om imoral, mai degrabă amoral, ceea ce nu *făcea* decât să sporească amenințarea.

Erau multe în joc aici.

Așa cum îi spusese Ivan în Bruges, Moscova nu voia să cheltuiască miliarde de ruble trimițând rachete proprii doar ca să pareze manevra americană. Nu când problema se putea rezolva repede și pe tăcute cu puțin șantaj, ca în vremurile bune.

Toate astea erau acum în pericol.

***

ELI AUZI UN ZGOMOT DIN SPATE.

Ușile din metal se deschiseseră cu un scârţâit.

Stătea în camera unde erau expuse diverse sculpturi din sare, toate luminate artistic de reflectoare care proiectau o strălucire sinistră.

Erau niște turiști speriați care veneau spre ei?

— Trebuie să vedem cine e, îi șopti el lui Munoz.

Apoi, auzi voci.

Din direcția opusă.

În față.

Necazuri din ambele părți?

— Vezi tu ce e, îi șopti lui Munoz, luând arma pe care o adusese în salopetă. Eu verific ce e în spate.

Munoz plecă.

El își ocupă poziția la adăpost, cu arma pregătită.

Și așteptă.

CAPITOLUL ŞAPTEZECI ŞI PATRU

JANUSZ CZAJKOWSKI simțea un val de emoție, dar nu de teamă. Nu era un începător aflat în pericol. Ani la rând, în anii ’80, pășise pe o sârmă subțire de pe care guvernul l-ar fi putut da jos în orice moment. Jocul la două capete împotriva mijlocului nu era pentru cei slabi de înger, așa că învățase cum să se comporte sub presiune extremă. Acum, toată viața lui era în joc.

Fusese un președinte al Poloniei al naibii de bun și voia să termine tot ce începuse cu încă cinci ani. Aveau să fie ultimii. După aceea, urma să devină un fost demnitar și să intre în rândurile celor irelevanți, ținând discursuri fără să realizeze nimic. Totuși, înainte să se întâmple asta, voia să-și lase amprenta asupra patriei lui. Să schimbe lucrurile în bine. Să aducă Polonia mai aproape de Occident și să o facă mai prudentă în privința Orientului.

Din fericire, guvernul se maturizase. Grupurile mărginașe, precum Partidul Polonez al Amatorilor de Bere, nu mai puteau avea prea mult succes. Zilele ridicolului se terminaseră. Bine că economia era puternică. Avusese noroc să fie ales în timpul unei creșteri economice, iar oamenii erau mult mai iertători când aveau mai mulți bani în buzunare. Profitase de prosperitatea aceea și introdusese beneficii noi și generoase pentru familiile care îi ajutau pe cei săraci. O astfel de idee fusese cândva

străină de politica polonă. Dar conceptele fuseseră acceptate. Muncise din greu să facă din Polonia liderul regional în dezvoltarea politică, socială și economică. Un membru important al UE și NATO. Încă erau mulți care își doreau o atitudine mai naționalistă, o întoarcere la izolaționism. Polonia pentru polonezi. Cu o parte din astea era de acord, cum ar fi împiedicarea amplasării rachetelor americane, îndreptate pesemne către Iran, pe teritoriul polonez. Rachete care puteau fi redirecționate cu ușurință spre Rusia. Rachete care puneau toți cetățenii în pericol.

Era o nebunie.

Asta însemna să te joci cu focul.

El și Ivona intrară pe ușa din metal și trecură printr-o altă încăpere luminată, găsind ieșirea pe partea opusă. Era recunoscător pentru aerul curat, având fruntea acoperită de sudoare.

Emoții?

De bună seamă.

Arma pe care i-o oferise Ivona era ascunsă într-un buzunar al salopetei, pe coapsă. Mai bine să o țină acolo până când era cu adevărat necesară. Spera ca acel moment să nu vină. Imaginea președintelui Poloniei cu o armă, într-un spațiu istoric național, nu avea să fie bine văzută de media.

Ivona era înarmată.

Asta părea să fie suficientă protecție.

***

ELI RĂMASE APROAPE DE PERETELE ASPRU, departe de puținele becuri care luminau restul camerei. Nu existau artefacte care să împodobească încăperea; era doar o altă capelă cu un altar și statuete, care era într-o stare mult mai bună decât cea văzută jos. Stătea în întuneric, urmărind intrarea de unde venise el, ca să vadă cine apărea.

Intră o femeie.

Ivona Novak. Înarmată.

În spatele ei era un bărbat.

Nu, nu era orice bărbat.

Era Janusz Czajkowski.

În sfârșit.

Providența îi zâmbise.

***

COTTON SE UITA LA IVAN.

— Ai auzit de un câine care suge ouă?

— Sună foarte american.

— Absolut deloc. Sunt peste tot. Chiar și în Rusia. Din când în când, un câine de fermă se obișnuiește cu gustul ouălor proaspete. Omoară găinile ca să le ia. Nu le suge, la propriu. Mai degrabă, le înghite cu totul. Dar după ce se învață cu gustul ouălor, nu mai poți să-l dezveți.

— Pare a fi un câine lacom.

— Obsedat. Vrăjit. Câinele acela trăiește ca să intre în cotețele altor oameni, și nu-l poți opri – aici făcu o pauză – decât dacă-l omori.

Ivan râse.

— Președintele vostru e un câine care suge ouă.

El ridică din umeri.

— Poate că așa e, dar în clipa asta tu ești cel pe care trebuie să-l înfrunt. Tu ești în cotețul meu. Și dacă nu încetezi să-mi mănânci ouăle, deși nu sunt un om rău, o să-mi iau pușca și o să te trimit în cotețul acela mare din cer.

Cântă cuvintele pe melodia tânguioasă pe care și-o amintea de demult.

— E un cântec de Johnny Cash, îi spuse el lui Ivan. Bunicul meu îl cânta când muncea.

— Tragi de timp, Malone?

— Da.

— Sperи că vin și ajutoarele.

— Ăsta e planul.

— Poate că și eu am ajutoare.

— I-am văzut pe Reinhardt și pe Munoz plecând. Presupun că ar putea găsi o cale de ieșire de aici.

Avea arma în mâna dreaptă, cu degetul pe trăgaci, cu ochii la corpul lui Ivan, urmărindu-i fiecare

mișcare.

— Spui că lacul ăsta e plin de sare? întrebă Ivan.

— Apă sărată. E limpede și frumoasă, recunosc. Țin apa sărată aici, pe urmă o pompează la suprafață și extrag sarea.

Ivan se întinse și, cu mâna liberă, atinse încet apa.

— Rece. Ca Oceanul Arctic.

Părea o nebunie să plutească la doar câțiva metri de dușmanul lui, stând la taclale, în timp ce amândoi erau înarmați, așteptând ca celălalt să acționeze. Totuși, nu putea să provoace acest demon decât dacă era sigur de rezultat. În clipa asta, rezultatul era îndoielnic.

Ca toate celelalte lucruri.

Așadar, trebuia să aibă răbdare.

***

ELI REINHARDT așteptă până când Ivona și Czajkowski intrară în încăpere, trecură de el, subjugați de tăcere, aproape de capela aflată pe peretele opus. Apoi, ieși din întuneric și lipi țeava pistolului de ceafa lui Czajkowski.

Președintele încremeni.

— Stai pe loc, îi spuse el captivului.

Ivona se întoarse și îndreptă arma spre el.

— Aruncă arma! ordonă el.

Ca să-și sublinieze cuvintele, ridică piedica pistolului. Ivona se uita la el, probabil încercând să decidă dacă putea să tragă înainte ca el să apese pe trăgaci.

— Te asigur, zise el, nu poți.

Ea păru să fie de acord și coborî pistolul.

— Las-o pe podea și dă-i cu piciorul, îi spuse el.

Femeia făcu așa cum i se ceruse.

— Ține mâinile la vedere, îi spuse.

CAPITOLUL ŞAPTEZECI ŞI CINCI

COTTON MALONE își împărțea atenția între Ivan și împrejurimi. Pluteau fiecare în barca lui, la cincisprezece metri unul de altul, iar lacul cu nuanțe de smarald era atât de limpede, încât părea că plutește prin aer. În jurul unui stâlp uriaș se înfășură o pasarelă cu balustrade, o galerie din lemn continuând de-a lungul peretelui încăperii superioare. Ivan avusese dreptate. Trăgea de timp, sperând ca Stephanie să poată convinge forțele locale de ordine că are nevoie de ajutor. Dacă putea cineva s-o facă, ea era aceea. Apoi, mai era și faptul că Reinhardt și Munoz umblau liberi pe undeva la acest nivel.

— Ce facem? întrebă Ivan.

Bună întrebare.

Obținerea acelui pachet ar fi ajutat mult la rezolvarea problemelor lui Stephanie cu Casa Albă. Da, nu era de acord cu întreaga tactică pe care încerca Fox s-o folosească și avea să se ocupe mai târziu de încurcătura aceea. Tot ce putea să facă acum era să-i permită lui Ivan să plece din mină cu informația aceea. Sigur, Moscova voia ca rachetele să dispară, dar, la fel ca în cazul lui Fox, nu puteai ști ce altceva voiau să obțină de la Varșovia. Având în vedere dimensiunea șantajului, mai multe țări fiind dispuse să plătească sume uriașe ca să aibă informațiile, orice era posibil.

— Ai putea să-mi dai pachetul acela, spuse el, și punem capăt întregii povești.

Ivan râse.

— Aș putea să spun același lucru despre arma ta.

Unele porțiuni ale lacului erau luminate, altele nu. Între aceste două extreme se aflau zone care gravitau între lumină și întuneric, suprafața plată fiind ca o oglindă. Într-o zonă din dreapta bărcii lui Ivan, surprinse reflecția balustradei din lemn care se prelungea într-o parte.

Și pe cea a lui Munoz.

Bărbatul pândea în spatele locului unde plutea el, mai sus, pe pasajul care se întindea dintr-o parte a lacului în cealaltă, parte din pasarelele și tunelurile pe care le traversau vizitatorii ca să admire lacurile. Se părea că aliații lui Ivan îi găsiseră mai repede decât aliații lui. Munoz stătea ascuns, folosind ca scut o parte din zidăria dintre balustrade. Bănuia că era înarmat și partea bună era că trebuia să se ridice în picioare ca să acționeze.

Dar mai era și problema cu Ivan.

Care nu avea aceeași piedică în cale.

***

ELI APĂSĂ ARMA PE CAPUL LUI CZAJKOWSKI.

— Unde e Ivan? întrebă Ivona.

— Pe aproape.

Trebuia să o țină pe femeia asta cu garda jos. Era formidabilă. Și periculoasă. Îl împușcase pe Jonty fără ezitare. Acum știa că el lucra cu Ivan, ceea ce însemna că avea nevoie de întăriri.

— Eu o să plec de aici, le spuse Eli.

— Atunci, pleacă, zise Ivona.

— Nu-i atât de simplu.

Ar fi vrut el să fie așa!

Ce se întâmpla cu Munoz?

Unde era?

***

JANUSZ CZAJKOWSKI se gândi la profesorul acela, lovit și târât pe podeaua murdară a închisorii Mokotów. Mereu se gândea la el când avea nevoie de tărie. Acel om, aflat în fața morții, dăduse dovadă doar de curaj.

Și el avea de gând să facă la fel.

— S-a terminat, îi spuse el lui Reinhardt.

— Ce cuvinte curajoase din partea unui om care are un pistol încărcat la cap.

— Mi-am trăit viața cu unul exact acolo. În fiecare zi.

— Nu-l provoca, spuse Ivona.

Dar el exact asta voia să facă.

***

COTTON MALONE stătea nemișcat în barcă, fără să arate că era conștient de faptul că aveau companie. Ivan încerca din răsputeri să nu se uite spre balustrada din lemn, dar era clar că era și el conștient de prezența lui Munoz.

Interesantă situația în care se afla, plutind pe un lac rece de apă sărată, la zeci de metri sub pământ, într-o liniște deplină, cu doi oameni care voiau să-l împuște. Ținea în mână arma, iar reflecția continua să-i ofere o imagine care-l înfățișa pe Munoz încercând să se așeze într-o poziție mai bună. Trebuia să-i elimine pe amândoi, lucru complicat de faptul că stătea într-o barcă instabilă. Singurul avantaj era că și adversarii lui înfruntau obstacole similare. Timpul lor de reacție avea de suferit, ceea ce însemna că tipul de pe uscat reprezenta amenințarea mai mare.

Avea nevoie de o diversiune.

Ceva care să-i ofere câteva secunde prețioase în care să reacționeze.

***

ELI TREBUIA SĂ-L GĂSEASCĂ PE MUNOZ ȘI SĂ PLECE.

Părea o idee proastă să stea pe loc, deși avea situația sub control, Ivona Novak reprezenta o problemă.

— Mișcă-te spre cealaltă ieșire, îi ordonă el.

Ea ezită.

— Chiar vrei să mă pui la încercare? întrebă el.

— Fă ce spune, îi spuse Czajkowski Ivonei.

Tonul era clar și direct.

— Arma e îndreptată spre capul meu, nu al tău, spuse președintele. Nu te juca cu viața mea. Amintește-ți că tu lucrezi pentru mine.

Văzu că ea nu aprecia mustrarea, dar omul avea dreptate. Ea lucra pentru el. Nu avea dreptul să-și asume asemenea lucruri.

— Îmi ordoni să fac ce spune el? întrebă ea.

— Exact asta fac. Mișcă.

El bătu cu arma în capul lui Czajkowski.

— Urmeaz-o.

***

JANUSZ CZAJKOWSKI adăugă un semn cu ochiul la ordin, un gest pe care îl vedea doar Ivona și care sugera să intre în joc. Era imposibil ca Reinhardt să știe că legătura dintre ei era altfel decât cea dintre angajat și angajator. Bineînțeles că se întreba de ce era aici președintele Poloniei, dar asta se putea explica prin faptul că fundul lui era în joc. Surprinse o clipă de îngrijorare în ochii Ivonei înainte să se retragă spre ieșire, cu siguranță întrebându-se ce avea să facă mai departe.

Nu avea să-i placă răspunsul.

El se opri din mers.

— Mergi mai departe, spuse Reinhardt.

— Nu merg nicăieri.

Ivona se opri.

— Ce vrei să faci? îl întrebă el pe Reinhardt. Să-l împușți pe președintele Poloniei? Cât de departe crezi că o să ajungi? Mă îndoiesc că mai scapi viu de la nivelul ăsta.

Ivona întrebă din priviri: *Ce faci?*

El ținea mâinile pe lângă corp, cu mâna dreaptă aproape de buzunarul lateral, unde avea arma pe care i-o dăduse ea. Când o somase prima dată pe Ivona, dându-i ordinul să se retragă, când Reinhardt era concentrat la ea, reușise să tragă fermoarul buzunarului.

Acum trebuia să bage mâna înăuntru.

Totuși, prea multă mișcare îi putea fi fatală.

CAPITOLUL ŞAPTEZECI ŞI ŞASE

COTTON MALONE văzu că Munoz alesese în sfârșit un punct de observare. Mai rău decât atât, barca lui se apropia de acel loc, aflat cam la doi metri și jumătate deasupra suprafeței lacului, reducând distanța dintre el și pericol.

— Eu plec acum, spuse Ivan.

Cotton ridică arma.

— Nu cred.

— Eu cred altceva.

Ivan făcu semn cu mâna liberă și Munoz se ridică, ținându-și arma ațintită.

— El se asigură că eu plec.

Motorul bărcii lui Ivan porni.

***

CZAJKOWSKI INSISTĂ.

— Ești dealer de informații. Atunci, hai să facem o tranzacție.

— Ce oferi? întrebă Reinhardt.

— Pentru început, o cale de ieșire. Cât te plătesc rușii?

— Cinci milioane de euro.

— În regulă. Eu o să-ți plătesc de cinci ori mai mult ca să-mi aduci tot ce voia să vândă Jonty Olivier. O ai?

Ivona știa că aveau deja răspunsul la această întrebare, ceea ce el spera că o va alerta să fie atentă și pregătită. Arma ei era la trei metri de ei, pe podea.

— O am, spuse Reinhardt.

— Serios? Te-a lăsat rusul să o păstrezi, zise el. A fost foarte generos din partea lui, având în vedere că Moscova ar vrea să folosească informația împotriva mea, începând cu lipsa rachetelor americane în Polonia. Unde e informația?

— Asociatul meu, Munoz, s-a dus s-o ia.

Se îndoia și de asta. Dar...

— Să-l aducem înapoi. Domnule Munoz! strigă el. Te rog să vii aici.

***

COTTON AUZI NUMELE LUI MUNOZ STRIGAT.

La fel și Munoz.

Întoarse capul doar o secundă spre sursa strigătului, dar suficient cât Cotton să ridice arma și să-l doboare cu un glonț bine țintit.

Nu era rău de la șase metri distanță, doi metri și jumătate în sus, pe lumină slabă.

Își întoarse imediat atenția către Ivan, care dispărea într-un tunel întunecat care lăsa apa să curgă spre următorul rezervor.

Era prea târziu.

Porni propriul motor electric.

Și merse după el.

***

CZAJKOWSKI AUZI ÎMPUȘCĂTURA.

Folosi clipa aceea ca să-și înfășoare degetele pe pistolul din buzunar și să atingă trăgaciul. Dar nu scoase arma. Ivona văzu ce făcea, dar Reinhardt nu. Din fericire, buzunarul fusese cusut în față pe coapsă destul de sus încât să nu fie nevoie să întindă mâna prea mult.

— Nu striga din nou, spuse Reinhardt, apăsându-i arma în păr ca să-și susțină ideea.

— Nu primesc ordine de la tine, rosti el.

Arma lui Reinhardt îi atinse din nou scalpul.

— Ce cuvinte curajoase, domnule președinte.

— Cuvinte adevărate.

Ivona se uita la el, neștiind exact ce făcea. Ochii ei îl implorau să se oprească, dar își ținea trăsăturile nemișcate, fără să dezvăluie nimic amenințării care stătea în spatele lui.

— E timpul să decizi, îi spuse el lui Reinhardt, cu ochii la Ivona. E timpul să faci o alegere.

— Nu mă interesează să-ți vând nimic. Douăzeci și cinci de milioane de euro nu sunt nici pe departe cât valorează.

— Și dacă Munoz e mort? întrebă el. Ce-a fost împușcătura aceea pe care tocmai am auzit-o? Dacă e așa, ești pe cont propriu. O să ne împuști pe amândoi? Pe urmă o să ieși de aici? îți dai seama că e imposibil. Te-am blocat la nivelul ăsta.

Insista. Făcea ceea ce făcea cândva cu SB. Se folosea de frici și nesiguranțe, agravând paranoia, făcându-i pe adversari să se îndoiască de ei înșiși, iar acesta era cel mai rapid mod de a-i schilodi.

— Taci! se răsti Reinhardt.

Mâna dreaptă îi rămânea pe armă, semiîntunericul din încăpere ajutându-l să-și mascheze intenția. Reinhardt era mai concentrat pe Ivona, pentru că simțea că avea o amenințare sub control în timp ce o alta era liberă, capabilă să lovească.

— Lasă arma jos, îi spuse el lui Reinhardt. Elimină pierderile înainte să scape totul complet de sub control.

— Am spus să taci.

O mișcare tulbură întunericul de la ieșire.

Un bărbat intră împleticindu-se în încăpere, cu mâna pe armă, cu cealaltă pe piept. Avea pasul scurt și chinuit. Fața apăru din întuneric.

Munoz.

Ivona își îndreptă atenția spre noul sosit. Czajkowski folosi momentul de neatenție ca să scoată arma și, deși nu vedea să țintească, întoarse țeava în spatele lui spre burta lui Reinhardt și trase.

Simți vibrația glonțului străpungând carnea.

Ca să fie sigur, apăsă pe trăgaci din nou.

Reinhardt se prăbuși.

Munoz încercă să ridice pistolul, dar Ivona îl lovi cu piciorul ca să nu ajungă la el.

Să termine.

Ce ne-au răpit străinii, lua-vom înapoi cu sabia.

Trase al treilea glonț în Munoz.

***

COTTON MALONE auzi alte împușcături răsunând prin mină și se întrebă cine altcineva trăgea. Vreun salvator? Poate. Era imposibil să afle dacă Munoz era mort, dar îl nimerise cu siguranță.

Acum trebuia să se concentreze pe Ivan.

Continuă drumul prin tunelul întunecos, mai lung decât celelalte, căci lumina de la celălalt capăt era la peste cincisprezece metri în față. Ivan avea un avans suficient încât să poată sta la pândă, așa că părea o prostie să apară pur și simplu pe cealaltă parte.

Spusese adevărul când îi povestise lui Ivan despre apa sărată. Cândva, cu ani în urmă, se scufundase în Marea Moartă, plutind cu ușurință pe apa densă. Fusese nevoit să facă duș imediat după aceea, ca să nu lase prea mult pe piele stratul de sare, care l-ar fi ars din pricina căldurii de peste zi din Orientul Mijlociu.

Aceleași pericole erau și aici, la care se adăugau temperaturile scăzute.

Cu siguranță că Ivan aștepta să vadă ce aducea spre el sunetul motorului electric. Pe Munoz? Sau necazuri? Neavând de ales, coborî peste margine în apa înghețată. Răceala îl învălui ca o haină. Putea să reziste doar câteva minute, dar numai de atât avea nevoie. Ritmul și zgomotul motorului electric nu se schimbară în timp ce se agăța de partea de jos a bărcii, plutind sus în apa sărată, neputând să se scufunde nici dacă ar fi vrut. Cu mâna dreaptă ținea arma, care rămânea uscată în barcă. Avea să fie o clipă de confuzie pentru Ivan când vedea prima dată

barca fără pilot, apoi avea să-și dea seama că ținta lui era în apă.

Aceea avea să fie ocazia lui.

Barca se mișcă în continuare, partea de jos a corpului său amorțind din cauza frigului. Ieși din întuneric în lacul luminat. Într-adevăr, Ivan plutea într-o parte, sub o altă balustradă din lemn, stând în barcă, având arma ațintită.

Ivan trase.

El se scufundă sub barcă și simți puțin din apa înghețată pe față. Glonțul trecu pe lângă el în timp ce continua să alunece pe lac. Flotabilitatea era acum aliatul său, căci nu se mai împotrivi mișcării de jos în sus și-și relaxa strânsoarea. Sări din apă ca un dop, ținti și trase, nimerindu-l pe rusul voinic chiar în burtă.

Ivan tresări.

Duse o mână la rană.

Cealaltă scăpă arma.

Ivan se dezechilibra și căzu pe spate din barcă în apă, stârnind stropi mari care împinseră unde în toate direcțiile.

Cotton lăsă arma să cadă în barcă și se împinse în sus și peste margine, urcând înapoi. Avea picioarele înghețate, dar puse mâna pe motor și întoarse barca spre Ivan, care se zbătea în apă. Se întoarse într-o parte și îl văzu pe rus rostogolindu-se cu fața în apă.

Pe urmă, încetă orice mișcare.

Sângele continua să-i curgă din rană, pătând apa limpede cu nori roșii. Corpul se întoarse și Ivan pluti la suprafață, pe spate, cu ochii deschiși, două globuri negre privind în tavan.

Opri motorul și agăță cealaltă barcă.

Pachetul învelit în plastic era înăuntru.

Se relaxa și mișcă ușor din cap, încercând să nu tulbure din fața ochilor punctele care se ciocneau unul de celălalt în toate direcțiile, făcându-i creierul să-i cedeze din cauza frigului. Avea picioarele țepene și îi zvâcneau, dar păreau să funcționeze.

Ivan era mort.

Ca toți ceilalți.

CAPITOLUL ŞAPTEZECI ŞI ŞAPTE

CZAJKOWSKI COBORÎ ARMA.

Ivona alergă spre el.

— Ești în regulă?

El încuviință. Dar nu era foarte în regulă. Tocmai omorâse doi oameni. Îi adăugase pe listă. Mai ucisese și altă dată. Nu direct, dar la fel de letal, prin Protocolul Varșovia.

— Trebuia făcut, îi spuse ea. Nu ai avut de ales.

El o privea fix, încă strângând cu putere arma.

— Să vedem dacă îl găsim pe Ivan, spuse ea.

Înainte să iasă din încăpere, auziră amândoi pe cineva apropiindu-se din direcția din care venise Munoz. Ivona făcu un semn și amândoi se adăpostiră în umbre și așteptară.

Cotton Malone intră și se opri. Într-o mână ținea arma, în cealaltă pachetul învelit în plastic. Hainele lui erau aproape complet ude leoarcă.

Păși în față.

— Am auzit împușcături și vocile voastre, zise Malone înainte de a arăta spre cadavre. Se pare că aveți situația sub control.

— Ivan? întrebă ea.

Malone încuviință.

— Plutește în apa sărată, care, apropo, e destul de rece.

Ivona zâmbi.

— Cred că îngheți de frig.

— Puțin spus!

Czajkowski arătă spre pachetul pe care îl ținea Malone.

— Asta e informația?

— Da.

— Ce-o să faci cu ea?

— Treceți direct la subiect, nu? Fără amabilități înainte, doar țac-pac, te-am pupat.

— Nu-mi permit luxul timpului.

— Nu. Cred că nu, dar, ca să răspund la întrebare, încă nu m-am hotărât.

— Pot să întreb ce opțiuni ai?

— Să o păstrez și să-mi fac treaba, să i-o dau ticălosului care se numește președintele Statelor Unite. Malone făcu o pauză. Sau nu.

— Am putea să ți-o luăm cu forța.

— Ați putea să încercați.

El zâmbi.

— Îmi placi, Malone. Mi-ai plăcut din clipa în care mi-am dat seama că-l urai pe Tom Bunch. Care era un mincinos, apropo.

Americanul ridică din umeri.

— Mai degrabă un tip pe care-l depășea situația. Un amator care juca la profesioniști, încercând să se dea mare. Asta l-a ucis.

— Aceasta este acum o operațiune pentru Agencja Wyawiadu, zise Ivona. Ne asumăm responsabilitatea pentru toate decesele de aici. Inclusiv pentru Ivan.

— E destul de frumos din partea voastră, având în vedere că amândoi ați jucat un rol în măcelul din Slovacia.

— Acolo n-am fost noi, zise Ivona. Habar nu aveam ce plănuiau. Aveam nevoie de tine să ne conduci la castel.

— Așadar, avertismentul tău din Bruges să nu le stau în cale a fost doar o discuție oarecare? Știai ce vor să facă. Poate nu atât de limpede, dar puteai să aduni doi cu doi. Malone se întoarse spre el. Ați ordonat ca Olivier să fie eliminat?

— Nu, răspunse Ivona. A fost decizia mea.

— Totuși, zise Czajkowski, e doar responsabilitatea mea.

Malone clătină din cap.

— Nu e responsabilitatea dumneavoastră ca să v-o asumați. E numai vina președintelui Warner Fox. El a început toată treaba asta. Ați făcut doar ce trebuia ca să supraviețuiți. Ce v-a forțat Fox să faceți. Eu tocmai am împușcat doi oameni, totul din cauza lui Fox. Copiii lui Tom Bunch au rămas fără tată din cauza aceleiași tâmpenii. Reinhardt și Munoz au murit aici din aceleași motive. E vina lui Fox. Malone arătă spre cadavre. Apropo, cine i-a doborât pe ăștia?

— Eu, zise Ivona.

— Atunci, de ce ține președintele arma?

— Pentru că eu i-am împușcat pe amândoi.

Malone gesticula cu propria armă.

— Nu e un lucru foarte prezidențial, n-ați spune?

— Trăim vremuri disperate, domnule Malone.

— Da, că tot veni vorba. Poftiți.

Și Malone îi întinse pachetul.

Era șocat.

— De ce faci asta?

— America n-ar trebui să șantajeze pe cineva să facă un lucru. Ori vor s-o facă, ori nu. Dacă nu, ar trebui să respectăm asta. Așa ar trebui să fie.

— Sunt de acord, zise el.

— Raportul meu va fi că Ivan nu a găsit nimic. Nici eu. Informația s-a pierdut. Asta probabil va aduce niște agenți americani care să-și bage nasul pe aici, dar, cum nu e nimic de găsit, cui îi pasă? Presupun că lucrurile din pachet vor fi arse.

El încuviință.

— Președintele Fox nu va fi mulțumit.

— Va fi cireașa de pe acest tort. Asta face ca totul să fi meritat.

El oftă de ușurare, euforic, mișcat de puritatea frumoasă a momentului. Fusese eliberat, primise o grațiere. Se întorsese din morți.

Ca Lazăr.

Acum se terminase cu adevărat.

— Tot ce s-a întâmplat aici va fi considerat strict secret de către AW, spuse Ivona. O să scoatem cadavrele după ce se închide mina în noaptea asta. O să curățăm totul, așa cum am făcut la Castelul Sturney. Totul va fi complet secretizat. Rușilor le spunem că a fost un schimb de focuri și că Eli Reinhardt le-a împușcat omul. Eu i-am ucis pe Reinhardt și pe Munoz. Nu va fi pomenit nimeni altcineva.

Czajkowski își dădu seama că asta îl includea nu doar pe Malone, ci și pe el însuși. Ivona se ocupa de toate cu promptitudinea și eficiența caracteristice, dovedindu-se o agentă adevărată.

— Mai e un cadavru la Nivelul IX. Unul dintre ghizii pe care i-au ucis Ivan sau Reinhardt.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Czajkowski.

— Pot să ies de aici fără bătaie de cap? întrebă Malone.

Ivona zâmbi.

— Putem s-o facem și să aducem pe cineva să-ți usuce și hainele.

— Ei, *asta* chiar aș aprecia.

Czajkowski păși în față și-i întinse mâna, pe care Malone o strânse tare și ferm.

— Mulțumesc, pentru ce ai făcut și pentru onoarea ta.

— A fost plăcerea mea, domnule președinte.

***

COTTON MALONE ieși în răcoarea serii, care-l lovi ca un pumn, încercând să-și obișnuiască ochii după întunericul din mină. Ivona își respectase promisiunea și-i pusese hainele la uscat în spălătoria minei. Erau puțin șifonate, dar se simțeau mult mai plăcut decât răceala sărată de mai înainte. Stephanie îl aștepta afară.

— Patrycja e în regulă? întrebă el.

— E bine. Altcineva decide aici. Am încercat să-i implic pe cei de la securitate, dar nu mă asculta nimeni. Până să-mi dau seama, Patrycja a dispărut,

iar eu am ajuns în lift și am ieșit pe ușă, apoi mi s-a spus să aștept aici.

El îi raportă tot ce se întâmplase, fără să lase nimic pe dinafară.

— Se ocupă Ivona, zise el. E și Czajkowski acolo, deși ea încerca să-l scoată de acolo pe furiș când am plecat eu. I-am dat informația lui Czajkowski.

— Mă bucur. Dacă nu i-o dădeai, o făceam eu.

— Cariera ta s-a terminat.

— Știu, dar poate că era timpul să plec.

Îi părea rău pentru ea, dar nu putea face nimic, iar ultimul lucru pe care și-l dorea Stephanie Nelle era să fie compătimită.

— Să ne întoarcem la Cracovia, zise el.

— Cotton.

El se întoarse, auzindu-și numele.

Ivona ieșea din clădire și se apropia de ei.

— Voiam să-ți mulțumesc. Apreciez tot ce ai făcut acolo. Totul.

El remarcase ceva în timp ce vorbea cu președintele polonez.

— El e tipul tău ce nou, nu-i așa? Dragostea ta.

— De unde ai știut?

— Privirea din ochii tăi. Dorința ta să-ți asumi toată vina.

Ea încuviință.

— Ne vedem deja de ceva vreme. Căsnicia lui s-a terminat. Nu știu încotro ne îndreptăm, dar suntem împreună.

— Mă bucur pentru tine, Ivona. Dă-i bătaie.

Și se îmbrățișară.

Ea îl sărută încet pe obraz.

— Cum ți-am zis și în Belgia, iubita ta e o femeie norocoasă.

Dar el nu voia să accepte lauda asta.

Nu atunci.

Nici acum.

— În mod cert, eu sunt cel mai norocos.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI OPT

DUMINICĂ, 9 IUNIE
6.15 P.M.

CZAJKOWSKI SE UITA LA FOC.

Revenise în Varșovia la palatul prezidențial, iar evenimentele petrecute în urmă cu trei zile la mină încă îl apăsau. Reușise să iasă din Wieliczka neobservat, întorcându-se la hotel în Cracovia sub acoperirea întunericului. Ivona se ocupase să curețe toată mizeria. Apăruseră niște articole în presă despre împușcături, pentru că fuseseră mulți martori, dar potrivit rapoartelor făptașul nu fusese prins și nimeni nu fusese rănit.

Dumnezeu să o binecuvânteze pe Ivona!

Totuși, nu putea să uite nici de Anna. Ea obținuse ceea ce părintele Orlik îi tăinuise. Dovada despre Protocolul Varșovia, care nu mai era necesară, deși tot era bine s-o aibă, precum și documentele pe care Jonty Olivier voise să le scoată la licitație. Acestea se aflau pe masa de lângă el, scoase din pachetul sigilat. Le studiase pe fiecare în parte, recunoscându-și scrisul, semnătura și numele dezgustător de cod pe care i-l dăduse Dilecki.

*Baran.*Oaie.

Multe pagini îi aminteau de oameni și de locuri. De lucrurile pe care le făcuse. De deciziile

importante care aveau consecințe și atunci, și acum. Ar fi făcut ceva diferit?

Absolut nimic.

Totul se rezolvase așa cum trebuia.

Polonia era liberă.

Stătea și privea flăcările, bucurându-se de o picătură de whisky, care părea una dintre alinările tot mai des întâlnite în viața lui în ultima vreme.

Ușa camerei se deschise și intră Anna. Anunțase personalul să o trimită aici de îndată ce sosea. Rămăsese în sud toată ziua precedentă, îndeplinindu-și obligațiile de primă doamnă a țării. Era tipic pentru ea. Își îndeplinea sarcinile cu grație și cu demnitate. Era o onoare pentru națiune. Din păcate, nu erau la fel de devotați unul altuia.

Dar măcar erau prieteni.

Ea intră și închise ușa. Pe umărul ei atârna o geantă care părea grea.

— Acela e? întrebă el.

Ea încuviință și scoase un dosar gros plin de hârtii.

— Am verificat o parte din el. Multe nume, date, locuri. Plăți făcute. Mite. Orlik pare să fi jucat bine jocul cu comuniștii. O listă detaliază oamenii care au lucrat direct cu el. Multe nume. Al tău e pe listă, aproape de vârf. O dovadă clară.

— Din păcate, nimănui nu i-ar fi păsat. Ar fi spus că totul e fals, menit să mă protejeze.

— Dar cu siguranță încă sunt mulți în viață care au făcut parte din protocol. Pot fi găsiți și pot corobora.

— Mă îndoiesc că vreunul dintre ei ar dori să vorbească despre asta. La fel ca mine, preferă să lase totul în trecut.

Ea arătă la teancul de hârtii de pe masă.

— Asta voiau să vândă?

El încuviință.

— Și dacă ar fi ceva adevărat, ar putea fi foarte dăunător.

Anna se așeză pe un scaun cu spătar înalt. El îi spusese cu o zi înainte, într-o convorbire securizată,

despre ce se întâmplase în mină, omițând doar faptul că împușcase doi oameni.

Mai bine să lase totul așa.

— Ce-ai făcut tu pe atunci, Janusz, a fost un gest curajos. Mi-am dat seama de asta în timp ce vorbeam cu Orlik. Voi doi ați avut de înfruntat o situație îngrozitoare, în care v-a aruncat viața. Walesa și toţi ceilalți lideri ai Solidarității au fost nevoiţi să lucreze în lumina reflectoarelor. Ei erau fața mișcării, dar ca să poată face asta era necesar ca tu, Orlik si ceilalți notaţi în dosarul acela să lucraţi din umbră. În secret. Să faceți ceea ce trebuia făcut împotriva unui dușman necruțător.

El sorbi din whisky.

— Împreună, am schimbat lumea, dar am și pus capăt vieții oamenilor.

Rămaseră amândoi tăcuți, ascultând trosnetele focului, adânciți în propriile gânduri.

— Oriunde am ajunge, spuse ea într-un târziu, te voi iubi întotdeauna. Poate nu așa cum o soție ar trebui să-și iubească soțul, dar așa cum simte o femeie pentru un bărbat pe care îl respectă și îl admiră.

El zâmbi.

— Cred că e cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus de multă vreme.

— Vorbesc serios. Cu adevărat.

Ea arătă spre vatră.

— Nu te-a întrebat nimeni de ce ai vrut un foc în iunie?

— S-au uitat cam strâmb, dar le-am spus că mă calmează.

Urmă încă un moment de tăcere între ei.

— Cum rămâne cu noi, Janusz? Ce facem acum?

Vocea ei era joasă și blândă.

— Candidăm la alegeri. Dacă vom câștiga, vom continua să facem ceea ce facem. După ce se termină, peste cinci ani, punem capăt căsniciei.

— Pare o ipocrizie din partea noastră.

El savura încă o gură mică de whisky.

— Poate că așa e, dar, așa cum spui și tu, înfruntăm ce ne pregătește viața.

— Mă bucur că ea te iubește.

Nu se așteptase la asta.

— Ne-a salvat fundul.

— Să-i mulțumești din partea mea.

El zâmbi auzind delicatețea ei.

— Și tu te-ai descurcat bine. Ai percheziționat camera lui Orlik? A fost un gest îndrăzneț.

— Nu cred că s-a așteptat la așa ceva. Fratele cel bun probabil a crezut că mănăstirea e o protecție adecvată.

El se întreba însă un lucru. După vizita lui la Orlik, Bufnița ar fi știut că tot ceea ce avea el era acum în joc, camera lui fiind primul loc în care să caute cineva. Așa că trebuia să mute orice ar fi avut ascuns acolo. Nu. În schimb, lăsase totul chiar acolo, gata să fie găsit. Poate că vechiul său prieten se răzgândise după discuția lor și se folosise de vizita Annei ca să-și răscumpere greșeala?

Cine putea să știe?

— Și rachetele? întrebă ea. S-a terminat și cu asta?

— L-am informat ieri pe președintele Fox că sub nicio formă nu voi fi de acord cu trimiterea lor pe teritoriu polonez. Am pregătit un comunicat pentru Parlament, în care îmi expun părerea, iar acest refuz va deveni o piatră de temelie pentru platforma mea la alegeri. Așa că vor trebui să mă învingă la urne ca să se întâmple. Consilierii mei spun că toată povestea va da bine la public și o majoritate confortabilă va fi de acord cu mine.

— E timpul ca lumea să afle că Polonia nu e terenul lor de joacă.

Era de acord.

— Păcat că s-au pierdut atâtea vieți ca să subliniem ideea asta.

Nu-i spusese nimic despre ce se întâmplase în Slovacia. Era un secret de stat și avea să rămână așa. La fel ca o altă informație pe care o aflaseră. Se părea că Eli Reinhardt și Jonty Olivier vizitaseră

mina împreună și fuseseră duși într-o zonă aflată la o adâncime extremă în urmă cu patru zile. Unde? Nu știa nimeni. Poate avea legătură cu ascunderea documentelor pentru licitație? Dacă era așa, de ce Olivier și omul lui, DiGenti, vizitaseră mina în seara precedentă? Poate că mai era ceva acolo jos? Problema fusese dirijată spre Agencjya Wyawiadu, iar Ivona avea să conducă personal o echipă de cercetare care să vadă dacă mai era ceva de găsit.

Se uită la Anna. Era soția politică perfectă, dar inima lui aparținea acum altcuiva. Termină paharul și se ridică.

— Trecem la treabă?

El ridică teancul de documente incriminatoare scoase din mină, iar ea luă dosarul gros. Împreună, se apropiară de foc și le aruncară pe amândouă în flăcări. Hârtia veche fumegă, se înnegri, apoi se topi în flăcări cu un pufăit înăbușit.

Le urmăriră cum se transformau în cenușă.

— Protocolul Varșovia, zise el, s-a terminat în sfârșit.

***

COTTON MALONE stătea alături de Cassiopeia la o masă de lângă fereastră în cafeneaua Norden. Era o seară frumoasă de duminică în Copenhaga, iar caldarâmul din Hojbro Plads era aglomerat.

Ea arăta minunat, ca întotdeauna, îmbrăcată într-o bluză din mătase, blugi și tocuri. Puține bijuterii și puțin machiaj; doar brățara pe care i-o cumpărase el de Crăciun de la Cartier. Aur roz, cu zece diamante romboidale, montate pe încheietură într-un oval perpetuu, putând fi scoasă doar cu închizătoarea din aur roz. Trebuia purtată permanent, iar ea asta făcuse din decembrie până atunci.

Cafeneaua se afla pe partea opusă de piață față de librăria lui, care era închisă astăzi. Nu deschidea niciodată duminica, nu din motive religioase, ci doar pentru că angajații meritau o zi liberă. El locuia deasupra, în apartamentul de la etajul patru, pe care

îl împărțea cu Cassiopeia de când venise vineri. Ajunsese în oraș cu două ore înaintea ei, dar nu fusese idiot, îi povestise totul. Din fericire, activitatea lui unilaterală, extracurriculară, nu le afectase weekendul.

Ultimele două zile fuseseră minunate.

— Ai primit vreo veste de la Stephanie?

— Mi-a trimis un e-mail azi-noapte târziu. Procurorul general a anunțat-o că e suspendată, în așteptarea unei posibile concedieri. Fox nu a fost mulțumit de rezultatul din Polonia și a pus amenințarea în aplicare. Ea face însă parte din administrația de stat, așa că are dreptul la o audiere și bănuiesc că va primi una.

Mai era și problema cadavrului lui Tom Bunch. Fox voia să fie găsit, dar Cotton se îndoia că era posibil. Polonezii curățaseră Castelul Sturney. Toți morții dispăruseră de mult de acolo, cu siguranță incinerați și îngropați, nemaiputând fi găsiți vreodată.

— Tu și Stephanie ați făcut ce trebuia, îi spuse ea.

— Nu e o consolare prea mare, având în vedere urmările. Dacă Fox ar putea, ar exista ramificații și către mine, dar îmi imaginez că pedeapsa mea va fi că nu voi mai fi angajat ca liber profesionist.

— Asta nu e o pierdere reală, zise ea.

— Îmi plac banii.

Terminaseră cina, căci mâncaseră devreme și se bucurau de seară, așteptând desertul. Cafeneaua servea mereu o varietate de dulciuri ispititoare. Ea trebuia să rămână până marți, apoi să se întoarcă acasă, în sudul Franței. Data următoare avea să meargă el în vizită la ea.

— Să sperăm, zise el uitându-se pe fereastră la mulțimea de jos, că Fox nu o să-mi facă rău cu vreunul dintre serviciile străine de securitate pentru care lucrez din când în când.

— Mă îndoiesc că o să fie o problemă. Oamenii aceia trebuie să-și dea seama ce se întâmplă aici. Ei știu că ești cel mai bun.

El zâmbi auzind complimentul ei.

— Cotton, spuse ea pe un ton care îi atrase atenția.

Privirea lui o întâlni pe a ei și văzu că se concentra pe ceva aflat în spatele lui.

El se întoarse în scaun.

Danny Daniels stătea singur în capul scărilor care duceau jos.

Era probabil ultima persoană pe care se aștepta să o vadă în Copenhaga.

Înalt, cu umeri lăți, cu o chică de păr des și cărunt, fostul președinte al Statelor Unite și actualul senator de Tennessee purta o ținută de stradă.

Daniels se apropie de masa lor.

Cotton se ridică.

— E vorba de Stephanie?

Prietenul lui ridică ambele mâini în semn de capitulare.

— Mi-a spus clar că nu e treaba mea.

— Și ce faci aici, în Danemarca? întrebă Cassiopeia.

Îngrijorarea apăru pe fața bărbatului mai vârstnic.

— Am nevoie de ajutorul tău.

NOTA AUTORULUI

ACEASTĂ CARTE a necesitat o călătorie cu adevărat unică. Prima a fost la Bruges, în Belgia, un muzeu viu și spectaculos al vieții medievale. Au urmat două drumuri în Polonia, unde am petrecut timp în Cracovia și în mina de sare din apropiere. Dacă nu ați vizitat niciodată aceste trei locuri, le recomand, ca pe o călătorie pe care nu o veți uita niciodată.

Acum e timpul să separăm realitatea de ficțiune.

Închisoarea Mokotów există în Cracovia, fiind scena multor lucruri oribile atât în timpul ocupației naziste, cât și în cel al dominației sovietice (prolog și capitolul 16). Bătaia descrisă în prolog se bazează pe un eveniment real, unul dintre nenumăratele „interogatorii" care au avut loc între acele ziduri. Au și murit mulți oameni acolo, acele decese fiind acum comemorate de un monument fixat pe zidurile exterioare (capitolul 16). Spionii erau de asemenea recrutați uneori prin demonstrații de cruzime extremă.

Bruges e plin de case vechi, piețe pavate și canale din secolul al XVI-lea. Toate locurile – piața de pește, piața centrală, cafenelele și străzile (capitolele 7, 9, 15), alături de canale și plimbările cu barca (capitolul 3) – sunt descrise cu exactitate. Un lucru, însă, pe care n-am putut să-l introduc pe deplin în manuscris au fost lebedele.

Sunt menționate în treacăt în capitolul 10. Din 1448, lebedele au ocupat canalele. De ce? La sfârșitul secolului al XV-lea, oamenii din Bruges s-

au răsculat împotriva nepopularului împărat Maximilian al Austriei. Au reușit să-l prindă și să-l închidă pe Maximilian, împreună cu consilierul lui, un bărbat pe nume Pieter Lanckhals. Când Lanckhals a fost condamnat la moarte, Maximilian a fost forțat să urmărească decapitarea. Bineînțeles, împăratul a evadat în cele din urmă, ocupând din nou orașul și decretând că, până la sfârșitul veacurilor, Bruges trebuia să păstreze lebede pe toate lacurile și canalele. De ce lebede? Pentru că au gâturile lungi și „gât lung" în olandeză este *lange hals* – un cuvânt asemănător cu numele lui Pieter Lanckhals.

Să știți că este doar una din numeroasele versiuni ale legendei pe care le-am aflat.

Toate sunt destul de pline de culoare.

Bazilica Sfântului Sânge se află în Bruges și puține lucruri de la exteriorul bizar dezvăluie stilul sobru din exterior. Adorația Sfântului Sânge are loc în fiecare zi. E un eveniment liniștit, care se desfășoară așa cum am descris în capitolul 1, inclusiv lăsarea banilor într-un coș înainte să te poți apropia de relicvă. Relicva în sine este o minune bizantină. Este de multă vreme acolo și rămâne unul dintre cele mai prețioase obiecte din Europa. În fiecare an, de înălțare, episcopul local poartă fiola pe străzi în Procesiunea Sfântului Sânge. Prima a avut loc în 1291 și se desfășoară și în ziua de azi.

Belgia este un loc minunat de vizitat. *Dame Blanche*(Doamna Albă) de care vorbește Cotton în capitolul 1 este un desert nelipsit din fiecare cafenea. Aceste înghețate sunt extraordinare, făcute și mai delicioase prin folosirea generoasă a ciocolatei belgiene fine și a frișcăi adevărate. Fiecare local vinde propria versiune și trebuie să recunosc că am savurat destul de multe.

Relicvele religioase au un trecut variat și tulburător (capitolul 9). Credința în ceva extraordinar a părut a fi dintotdeauna o necesitate umană. Avem, de asemenea, o dorință nesățioasă de a păstra ceea ce credem, indiferent de autenticitate.

Un exemplu excelent este prepuțul pruncului Iisus. Se presupune că în urma circumciziei a fost pus într-o cutie din alabastru umplută cu ulei. A apărut prima dată în secolul al IX-lea și se pare că i-ar fi fost dăruit lui Charlemagne însuși de către un înger. În cele din urmă, a ajuns la Bazilica Sfântului Ioan din Lateran din Roma. Furat în 1527 de invadatori, a reapărut în aproape douăzeci de locuri diferite în următoarele patru sute de ani, fiind furat pentru ultima dată în 1984. Milioane de oameni l-au venerat. Bisericile l-au exploatat, obținând câștiguri colosale, lăsând la o parte faptul că nu respecta doctrina care spune că Hristos a urcat la ceruri intact.

Același lucru este valabil pentru Arma Christi, un alt lucru tradițional în creștinătate. Nu una, ci o colecție de relicve ale patimilor lui Hristos, multe înfățișate în nenumărate opere de artă și în tablouri religioase. Un tratat excelent pe această temă este *The Arma Christi in Medieval and Early Modern Material Culture,* editată de Lisa Cooper și Andrea Denny-Brown. Bineînțeles, nimeni nu știe care dintre aceste obiecte, împrăștiate în lume, sunt adevăratele Arma Christi. Spre deosebire de roman, nu există o listă oficială a Vaticanului. Am ales șapte la întâmplare (capitolul 9) dintre numeroasele arme ale lui Hristos eligibile. Totuși, povestea împărătesei Elena și a felului în care a început venerarea relicvelor, relatată în capitolul 9, este adevărată.

European Interceptor Site a fost propus pentru prima dată de către George W. Bush și anulat, în cele din urmă, de către Barack Obama. Ideea (după cum a fost detaliată în capitolul 9) a fost să amplaseze rachete de interceptare în Polonia ca un catalizator pentru Iran. Moscova a respins ideea, la fel ca majoritatea Europei și o parte considerabilă din Polonia. Renașterea acestui concept e o ficțiune.

Scutul Defensiv Aegis de Rachete Balistice (capitolul 50) ar fi fost arma aleasă, deși existau probleme și atunci, și acum, legate de eficiența sa. Controversa pe tema anulării proiectului, așa cum

este descrisă în capitolul 50, a avut loc, mulți lideri polonezi considerându-l un compromis cu Moscova pe socoteala Poloniei. În mod ironic, sfârșitul a avut loc pe 17 septembrie 2009, la șaptezeci de ani de la invazia sovietică.

Agencjya Wyawiadu (capitolul 11), AW, există ca serviciul secret extern în Polonia. Biuro Ochrony Rządu, BOR, Biroul Guvernamental de Apărare (capitolul 5), îl protejează pe președintele Poloniei în fiecare zi. Fosta Służba Bezpieczeństwa, SB, poliția comunistă de securitate (capitolul 12), a provocat haos pentru polonezi decenii la rând, torturând, ucigând și recrutând spioni așa cum se detaliază în capitolul 38. Din fericire, nu mai există. Cazul Dreyfus, relatat în capitolul 65, este o parte din istorie. Și condițiile de eligibilitate ca președinte al Poloniei (capitolul 5) sunt exacte. Cei aleși au un mandat de cinci ani, cu posibilitatea de a fi realeși o singură dată.

Cracovia este încă un loc desprins direct din trecut. Rynek Główny, piața centrală uriașă, este impresionantă, la fel ca piața de stofe. *Hejnał,*pomenit în capitolul 20, este o legendă tradițională și încă se aud zilnic notele triste ale trompetistului.

Castelul Wawel a dominat Cracovia secole la rând, fiind cândva centrul puterii politice din Polonia. Camerele și geografia castelului sunt descrise cu exactitate (capitolele 28,30 și 32), inclusiv șifonierul în care se ascunde Cotton (care se află acolo), intrarea din spate a palatului și logia exterioară. Bârlogul Dragonului există și poate fi vizitat. E unul dintre cele mai vechi castele ocupate permanent în toată Europa, iar legenda asociată cu dragonul (capitolul 32) face parte din mitologia Cracoviei.

Restaurantul Pod Aniołami (capitolul 54) este un loc grozav în care să te bucuri de bucătăria polonă tradițională. Sheraton Grand Cracovia se află în umbra Castelului Wawel și oferă o priveliște minunată a acestuia din Apartamentul Regal Wawel

(capitolul 27 și 34). Mănăstirea Călugărilor Camaldolezi se află pe un deal, în apropierea Cracoviei. Este un loc cu adevărat unic. Dacă este posibil, vizitați-o, dar nu uitați, călugării sunt puțin tradiționaliști (capitolul 22). Există un zvon că dorm în sicrie, ceea ce e ridicol. Totuși, păstrează craniile predecesorilor lor în mănăstire. De asemenea, femeile au voie să o viziteze doar câteva zile pe an.

Sfânta Lance există într-o lume plină de îndoieli. Sunt multe în lume care pretind a fi autentice, principalele favorite fiind descrise în capitolul 20. Cea din Cracovia este cunoscută ca Sulița Sfântului Mauriciu și este expusă în muzeul catedralei de pe Dealul Wawel. Spre deosebire de roman, muzeul adevărat a trecut printr-o renovare în urmă cu doar câțiva ani. Poveștile asociate cu sulița, cum i-a dăruit-o Sfântul împărat Roman regelui Poloniei, cum a supraviețuit numeroșilor invadatori și cum a fost furată de nemți, care au returnat-o ulterior, sunt adevărate (capitolul 20). Sulița Sfântului Mauriciu rămâne o comoară națională a Poloniei și este un simbol al puterii și a unității, alături de vulturul cu un singur cap (capitolul 60).

Lech Walesa a fost într-adevăr acuzat că a fost informator pentru comuniști (capitolele 27, 45). Au fost multe acuzații și contraacuzații. La început, Walesa a spus că totul a fost o farsă creată ca să-l discrediteze. Instanța l-a exonerat de orice complicitate. Ani mai târziu, sub un nou val de presiune, a recunoscut că a semnat anumite documente care păreau să-l implice drept informator, spunând că a făcut-o ca să obțină încrederea guvernului și ca să afle tot ce putea din interior. De acolo a venit ideea pentru Protocolul Varșovia, deși eu am dus-o la un nivel extrem (capitolul 38). Documentele descrise în capitolul 44 sunt bazate pe unele reale. Să fii etichetat drept informator atunci, și acum, în Polonia este un lucru oribil. S-ar putea să nu existe o insultă mai mare, așa că temerile lui Janusz Czajkowski erau întemeiate.

Amintirea celor întâmplate între 1945 și 1990 rămâne proaspătă. Institutul Național de Aducere Aminte și Comisia pentru Judecarea Crimelor împotriva Națiunii Poloneze (capitolul 12) au sarcina de a se asigura că amintirile nu dispar niciodată. Ambele păstrează o arhivă vastă de documente din epoca nazistă și din cea comunistă, încă mai apar documente din când în când, multe de la persoane particulare care au păstrat informațiile timp de zeci de ani. La fel ca în poveste, o asemenea ascunzătoare a fost scoasă la vânzare de către văduva unui fost membru de partid. Cămara (capitolul 25) este invenția mea, dar nu e dincolo de sfera posibilului ca un asemenea loc să existe. Și ce ascunzătoare mai bună pentru multe documente valoroase ar fi dacă nu o mină de sare?

Solidaritatea a schimbat Polonia. A fost fondată la Șantierul Naval Lenin pe 17 septembrie 1980, ca fiind primul sindicat din Europa Centrală necontrolat de un partid comunist. După cum apare în capitolul 16, a fost o organizație de tineret, majoritatea liderilor având sub treizeci de ani. La apogeul său, peste zece milioane de oameni erau înscriși, adică o treime din populația care muncea în Polonia. S-a luptat să aducă schimbări politice, să conteste Burghezia Roșie (capitolul 16), reușind în cele din urmă în 1990, când controlul comunist a luat sfârșit. Totuși, spre deosebire de poveste, nu a existat Protocolul Varșovia sau cel puțin istoria nu a luat notă de existența sa.

Castelul Sturney este un amestec al mai multor castele care se află în nordul Slovaciei (capitolul 4). Tortura utilizată de Jonty Olivier în capitolul 2, cu firul electric introdus pe gât, nu e invenția mea. Košice, în Slovacia, și Zakopane, în Polonia, sunt reale, la fel ca Muzeul Tatra (capitolele 23 și 37). Consulatul SUA din Cracovia e acolo (capitolul 35). Muzeul casei Wojtyła din Wadowice poate fi vizitat (capitolul 55).

Mănăstirea Jasna Góra este cel mai sfânt loc religios din Polonia (capitolele 41, 43 și 45).

Madona Neagră cu Pruncul este asociată de multă vreme cu vindecări miraculoase. Călugării care conduc vizitatorii poartă robe albe și seamănă mult cu un papă. Toate locurile din mănăstire sunt descrise cu fidelitate, inclusiv biblioteca sa magnifică. În sfârșit, stiloul Edgar Allan Poe menționat în capitolul 23 este o piesă adevărată de colecție, creată de Montblanc. Cu mulți ani în urmă, am primit unul cadou.

Mina din sare la Wieliczka a fost unul dintre primele douăsprezece locuri alese în 1978 pentru a face parte din Patrimoniul Mondial. Și pe bună dreptate. A fost o realizare spectaculoasă. Șapte sute de ani de extragere a sării au lăsat în urmă mii de încăperi și aproape trei sute douăzeci de kilometri de tuneluri. Povestea Sfintei Kinga și a felului în care a început mina inițial este o altă poveste întipărită în mitologia locală (capitolul 14). Sunt doar nouă niveluri. Eu l-am creat pe al zecelea (capitolul 31). Cei care cunosc mina vor vedea că geografia internă folosită de mine nu se potrivește cu realitatea, dar a fost necesar să fac câteva schimbări.

Marea majoritate a vizitatorilor merg pe rutele turistice de la Nivelurile I și II. Accesul se face prin Galeria Danilowicz și lifturile sale autentice, cu zăbrele. Acele niveluri sunt bine luminate și frumos proiectate. Există de toate, de la un restaurant la un centru de conferințe, chioșcuri de suvenire, expoziții, magazine și chiar și un centru sanitar pentru astmatici. Pentru cei mai aventuroși, există turul minerului prin Galeria Regis până la nivelurile inferioare, mult mai rustice (deși mai noi). Acolo, vizitatorul vede cum era să fii miner acum sute de ani. Este o liniște extremă și singura lumină vine de la casca ta. Am încercat să surprind atmosfera pe parcursul romanului, dar, dacă aveți ocazia, mergeți în turul minerului. Nu sunt un fan al spațiilor închise, dar nu am avut probleme când am fost acolo, pentru că galeriile sunt bine ventilate. O carte excelentă despre acest subiect este menționată în

roman (capitolul 53). *Orașul de sare,* de Andrzej Nowakowski.

Majoritatea încăperilor subterane sunt denumite (capitolul 18) și multe sunt susținute de cadre din lemn (capitolul 31) amplasate acolo acum câteva secole. Zidul din sare descris în capitolul 33 este unul dintre nenumăratele ziduri de acest fel. Am văzut unul care fusese ridicat în secolul al XVIII-lea. Capelele sunt împrăștiate la toate cele nouă niveluri, cea mai grozavă fiind capela Sfintei Kinga (capitolul 29). Capela mea a Sfântului Fracisc (capitolul 66) este un amestec din mai multe capele. De asemenea, peste tot sunt sculpturi și ciouplituri, toate create de mineri. Imaginea Sfântului Bobola, descrisă în capitolul 56, este invenția mea.

În fața minei se află turnul de răcire (capitolul 59), care folosește din plin apa sărată pompată din subteran. Această apă este adunată într-o serie de lacuri subterane (capitolele 73-76) care sunt limpezi, reci și iluminate artistic. Concentrația de săruri saturate este atât de intensă, încât nimic nu se poate scufunda fără o cantitate enormă de balast. Turismul în mină a început acum multe secole, când Coroana aducea aici membrii familiilor regale ca să se laude cu bogăția ei. Mâncau și dansau în cele mai mari încăperi, apoi vâsleau prin lagunele subterane. Ghizii din mină povestesc că, în secolul al XIX-lea, una dintre bărci s-a răsturnat, prinzând oamenii dedesubt. Din cauza sării, niciunul nu a putut să se scufunde și să înoate pe dedesubt ca să scape.

Toți s-au sufocat.

În esența lui, acest roman este despre Polonia, o națiune care știe ce înseamnă opresiunea. Invadatorii au venit secole la rând. Suedezii, turcii, cazacii, rușii, prusacii, austriecii, francezii și nemții, toți au produs devastări. Țara a fost ștearsă de pe hartă în 1795, iar teritoriul a fost împărțit între Rusia, Prusia și Austria, istoria fiind rescrisă astfel încât să șteargă amintirile despre orice lucru polonez (capitolul 12). În cele din urmă, Polonia a reapărut (capitolul 16), doar pentru a fi ocupată de naziști, apoi dată lui

Stalin de către Aliați după cel de-al Doilea Război Mondial. În 1990, după căderea comunismului, țara s-a trezit din nou la viață. După cum se citează în capitolul 16, Polonia este într-adevăr un *Iisus Hristos al națiunilor.*

Legea marțială a fost impusă în decembrie 1981 (capitolul 55). Zeci de mii de oameni au fost arestați și închiși, țara fiind complet blocată. Totuși, după cum am menționat în capitolul 55, este posibil ca acest lucru oribil de despotic să fi salvat țara. În primul rând, a permis Solidarității să se regrupeze. În al doilea rând, a dovedit clar poporului ororile cu care trăiau. Viața în Polonia era extrem de grea (capitolul 22). Guvernul, printr-o manevră nesăbuită, a început să stocheze mâncare și mărfuri, crezând că populația va fi recunoscătoare. În schimb, nu le-a demonstrat decât că guvernul fusese responsabil de la început pentru lipsurile lor. În cele din urmă, a stârnit lumea la fapte, ceea ce a pus presiune și mai mare pe comuniști (despre toate acestea am scris în romanul meu *Ultima Colonie).*

Dar Polonia este și ea responsabilă de trecutul ei neliniștit.

Are o istorie volatilă (capitolul 5). Absurdul alegerii regelui (capitolul 34) a dus la secole de haos politic. Apoi, *veto* exprimat de un singur om, *liberum,* a schilodit guvernul și a lăsat câțiva oameni să-i domine pe cei mulți, ajutându-i astfel pe invadatori să triumfe. O lungă perioadă, Polonia nu a avut un guvern slab; nu a avut guvern deloc și asta i-a costat enorm în cele din urmă.

Astăzi, țara este plină de partide politice, PO și PiS fiind cele mai importante (capitolul 12). Se luptă și se ceartă permanent și încearcă să se unească într-un fel de coaliție. Uneori merge, alteori nu. Polska Partia Przyjaciół Piwa, Partidul Polonezilor Amatori de Bere (capitolul 12), a existat și este un exemplu despre cât de absurde pot deveni lucrurile. Polonii continuă să lupte ca să-și găsească locul în comunitățile europene și mondiale. Din nefericire, însă, toate luptele și violențele actuale, discutate în

capitolele 65 și 74, sunt bazate pe fapte reale. Ronald Reagan a spus: *Polonia nu este nici în Est, nici în Vest. Polonia este centrul civilizației europene. A contribuit din plin la această civilizație. O face și astăzi, refuzând în chip magnific să se împace cu asuprirea.* Iar câteva rânduri din imnul său național spun totul:

Polonia nu a pierit încă,
Câtă vreme noi trăim
Ce ne-au răpit străinii,
Lua-vom înapoi cu sabia.

În acest volum palpitant, fostul agent secret Cotton Malone se trezește implicat într-o intrigă țesută în jurul a șapte relicve sfinte, care alcătuiesc temuta Arma Christi. Fiecare obiect furat reprezintă prețul plătit de guvernele mai multor țări, printre care China, Rusia și Statele Unite ale Americii, pentru intrarea într-o licitație secretă, având ca miză informații incriminatoare despre președintele în funcție al Poloniei, care, daca ar ieși la suprafață, ar putea schimba balanța puterii în Europa. De pe străduțele cu parfum de epoca ale orașului Bruges, din Belgia, până la interioarele elegante ale Castelului Wawel, din Polonia, și în adâncurile unei uriașe mine de sare, romanul vă poartă într-o aventură plină de surprize, în care singura necunoscută rămâne... Protocolul Varșovia.

„Berry împletește istoria fascinantă a Poloniei cu politica prezentului, oferind un roman care este incitant și actual."

Associated Press

„Berry reușește să demonstreze, încă o dată, că este cel mai bun când vine vorba despre o aventură înțesată de detalii istorice."

Publishers Weekly

ISBN: 978-606-006-467-1

9 786060 064671

www.raobooks.com

Notes

[←1]

Înghețată amestecată cu fructe, siropuri etc. (n.tr.)

[←2]

Abreviere provenită din limba engleză utilizată de obicei în cadrul tabelelor pentru a indica faptul că o anumită informație nu este disponibilă, (n.tr.)

[←3]

Găluște rusești (n.tr.)

Table of Contents

MULȚUMIRI

PROLOG

ÎN PREZENT

CAPITOLULUNU

CAPITOLULDOI

CAPITOLULTREI

CAPITOLULPATRU

CAPITOLULCINCI

CAPITOLULȘASE

CAPITOLULȘAPTE

CAPITOLULOPT

CAPITOLULNOUĂ

CAPITOLULZECE

CAPITOLULUNSPREZECE

CAPITOLULDOISPREZECE

CAPITOLULTREISPREZECE

CAPITOLULPAISPREZECE

CAPITOLULCINCISPREZECE

CAPITOLULȘAISPREZECE

CAPITOLULȘAPTESPREZECE

CAPITOLULOPTSPREZECE

CAPITOLULNOUĂSPREZECE

CAPITOLULDOUĂZECI

CAPITOLULDOUĂZECI ȘI UNU

CAPITOLULDOUĂZECI ȘI DOI

CAPITOLULDOUĂZECI ȘI TREI

CAPITOLULDOUĂZECI ȘI PATRU

CAPITOLULDOUĂZECI ȘI CINCI

CAPITOLULDOUĂZECI ȘI ȘASE

CAPITOLULDOUĂZECI ȘI ȘAPTE

CAPITOLULDOUĂZECI ȘI OPT

CAPITOLULDOUĂZECI ȘI NOUĂ

CAPITOLULTREIZECI

CAPITOLULTREIZECI ȘI UNU

CAPITOLULTREIZECI ȘI DOI

CAPITOLULTREIZECI ȘI TREI

CAPITOLULTREIZECI ȘI PATRU

CAPITOLULTREIZECI ȘI CINCI

CAPITOLULTREIZECI ȘI ȘASE
CAPITOLULTREIZECI ȘI ȘAPTE
CAPITOLULTREIZECI ȘI OPT
CAPITOLULTREIZECI ȘI NOUĂ
CAPITOLULPATRUZECI
CAPITOLULPATRUZECI ȘI UNU
CAPITOLULPATRUZECI ȘI DOI
CAPITOLULPATRUZECI ȘI TREI
CAPITOLULPATRUZECI ȘI PATRU
CAPITOLULPATRUZECI ȘI CINCI
CAPITOLULPATRUZECI ȘI ȘASE
CAPITOLULPATRUZECI ȘI ȘAPTE
CAPITOLULPATRUZECI ȘI OPT
CAPITOLULPATRUZECI ȘI NOUĂ
CAPITOLULCINCIZECI
CAPITOLULCINCIZECI ȘI UNU
CAPITOLULCINCIZECI ȘI DOI
CAPITOLULCINCIZECI ȘI TREI
CAPITOLULCINCIZECI ȘI PATRU
CAPITOLULCINCIZECI ȘI CINCI
CAPITOLULCINCIZECI ȘI ȘASE
CAPITOLULCINCIZECI ȘI ȘAPTE
CAPITOLULCINCIZECI ȘI OPT
CAPITOLULCINCIZECI ȘI NOUĂ
CAPITOLULȘAIZECI
CAPITOLULȘAIZECI ȘI UNU
CAPITOLULȘAIZECI ȘI DOI
CAPITOLULȘAIZECI ȘI TREI
CAPITOLULȘAIZECI ȘI PATRU
CAPITOLULȘAIZECI ȘI CINCI
CAPITOLULȘAIZECI ȘI ȘASE
CAPITOLULȘAIZECI ȘI ȘAPTE
CAPITOLULȘAIZECI ȘI OPT
CAPITOLULȘAIZECI ȘI NOUĂ
CAPITOLULȘAPTEZECI
CAPITOLULȘAPTEZECI ȘI UNU
CAPITOLULȘAPTEZECI ȘI DOI
CAPITOLULȘAPTEZECI ȘI TREI
CAPITOLULȘAPTEZECI ȘI PATRU
CAPITOLULȘAPTEZECI ȘI CINCI
CAPITOLULȘAPTEZECI ȘI ȘASE

CAPITOLULȘAPTEZECI ȘI ȘAPTE
CAPITOLULȘAPTEZECI ȘI OPT
NOTA AUTORULUI

Table of Contents

MULȚUMIRI 5
PROLOG 9
ÎN PREZENT 15
CAPITOLULUNU 17
CAPITOLULDOI 23
CAPITOLULTREI 28
CAPITOLULPATRU 33
CAPITOLULCINCI 37
CAPITOLULȘASE 44
CAPITOLULȘAPTE 49
CAPITOLULOPT 54
CAPITOLULNOUĂ 60
CAPITOLULZECE 65
CAPITOLULUNSPREZECE 71
CAPITOLULDOISPREZECE 76
CAPITOLULTREISPREZECE 83
CAPITOLULPAISPREZECE 89
CAPITOLULCINCISPREZECE 94
CAPITOLULȘAISPREZECE 98
CAPITOLULȘAPTESPREZECE 103
CAPITOLULOPTSPREZECE 108
CAPITOLULNOUĂSPREZECE 113
CAPITOLULDOUĂZECI 119
CAPITOLULDOUĂZECI ŞI UNU 125
CAPITOLULDOUĂZECI ŞI DOI 130
CAPITOLULDOUĂZECI ŞI TREI 135
CAPITOLULDOUĂZECI ŞI PATRU 139
CAPITOLULDOUĂZECI ŞI CINCI 145
CAPITOLULDOUĂZECI ŞI ŞASE 150
CAPITOLULDOUĂZECI ŞI ȘAPTE 155
CAPITOLULDOUĂZECI ŞI OPT 160

CAPITOLULDOUĂZECI ŞI NOUĂ 164
CAPITOLULTREIZECI 169
CAPITOLULTREIZECI ŞI UNU 175
CAPITOLULTREIZECI ŞI DOI 180
CAPITOLULTREIZECI ŞI TREI 186
CAPITOLULTREIZECI ŞI PATRU 192
CAPITOLULTREIZECI ŞI CINCI 198
CAPITOLULTREIZECI ŞI ŞASE 204
CAPITOLULTREIZECI ŞI ȘAPTE 208
CAPITOLULTREIZECI ŞI OPT 214
CAPITOLULTREIZECI ŞI NOUĂ 218
CAPITOLULPATRUZECI 222
CAPITOLULPATRUZECI ŞI UNU 226
CAPITOLULPATRUZECI ŞI DOI 232
CAPITOLULPATRUZECI ŞI TREI 236
CAPITOLULPATRUZECI ŞI PATRU 242
CAPITOLULPATRUZECI ŞI CINCI 247
CAPITOLULPATRUZECI ŞI ŞASE 253
CAPITOLULPATRUZECI ŞI ȘAPTE 257
CAPITOLULPATRUZECI ŞI OPT 263
CAPITOLULPATRUZECI ŞI NOUĂ 268
CAPITOLULCINCIZECI 273
CAPITOLULCINCIZECI ŞI UNU 278
CAPITOLULCINCIZECI ŞI DOI 282
CAPITOLULCINCIZECI ŞI TREI 288
CAPITOLULCINCIZECI ŞI PATRU 293
CAPITOLULCINCIZECI ŞI CINCI 298
CAPITOLULCINCIZECI ŞI ŞASE 303
CAPITOLULCINCIZECI ŞI ȘAPTE 309
CAPITOLULCINCIZECI ŞI OPT 314
CAPITOLULCINCIZECI ŞI NOUĂ 319
CAPITOLULȘAIZECI 324
CAPITOLULȘAIZECI ŞI UNU 328
CAPITOLULȘAIZECI ŞI DOI 332

CAPITOLULȘAIZECI ŞI TREI 337
CAPITOLULȘAIZECI ŞI PATRU 341
CAPITOLULȘAIZECI ŞI CINCI 345
CAPITOLULȘAIZECI ŞI ŞASE 351
CAPITOLULȘAIZECI ŞI ȘAPTE 356
CAPITOLULȘAIZECI ŞI OPT 360
CAPITOLULȘAIZECI ŞI NOUĂ 365
CAPITOLULȘAPTEZECI 369
CAPITOLULȘAPTEZECI ŞI UNU 373
CAPITOLULȘAPTEZECI ŞI DOI 377
CAPITOLULȘAPTEZECI ŞI TREI 382
CAPITOLULȘAPTEZECI ŞI PATRU 387
CAPITOLULȘAPTEZECI ŞI CINCI 391
CAPITOLULȘAPTEZECI ŞI ŞASE 396
CAPITOLULȘAPTEZECI ŞI ȘAPTE 401
CAPITOLULȘAPTEZECI ŞI OPT 406
NOTA AUTORULUI 413